WULF DORN

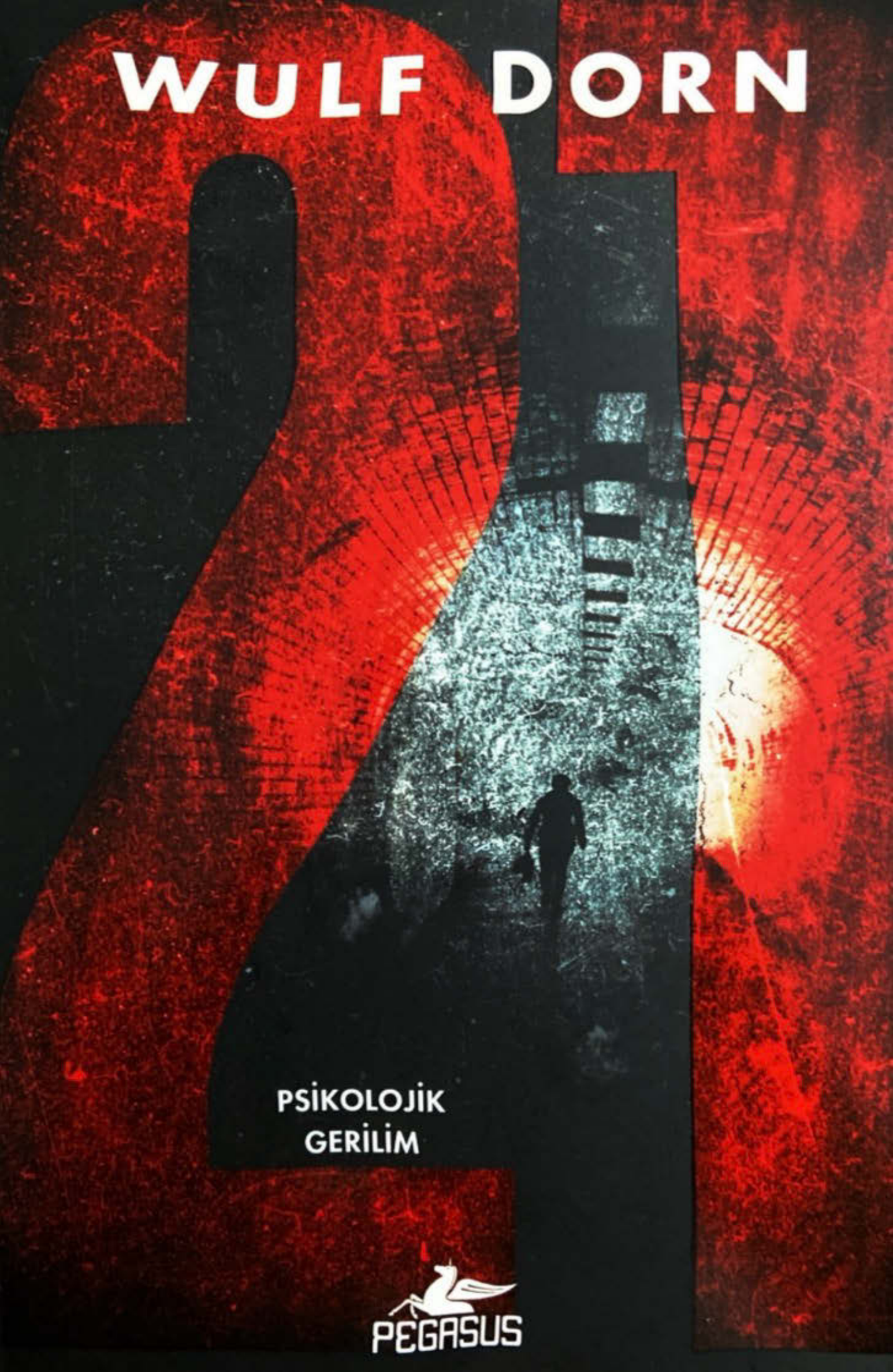

PSİKOLOJİK
GERİLİM

PEGASUS

Adım Nikka.
Biri beni öldürdü.
Ama bu yalnızca başlangıçtı...

On altı yaşındaki Nikka hastane odasında gözlerini açtığında olanlara inanamaz. Daha az önce en yakın arkadaşı Zoe'yle bir partide eğlenirken, birden saldırıya uğradığı ve yirmi bir dakika boyunca ölü kaldığı gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalır. Üstelik arkadaşı Zoe'yi partiden beri gören olmamıştır ve polisin arama çabaları sonuçsuz kalmıştır.

Nikka ise hayatta olmadığı yirmi bir dakika boyunca karanlık bir tünelde, zayıf bir ışığa doğru ilerlemiştir ve ışığın yakınında kendisine korku dolu gözlerle bakan Zoe'yi gördüğünden emindir. Herkes bunun bir halüsinasyon olduğunu düşünse de en yakın arkadaşının, yardımına ihtiyacı olduğuna inanan Nikka onu geri getirmek için her şeyi göze almaya hazırdır. Üstelik kısa süre sonra öte taraftan tek başına dönmediğini, yanında tekinsiz bir ruhu da getirdiğini fark edecektir...

Ayışığı Kitaplığı

"Doğum yalnızca dünyaya geliştir;
kişi yaşarken yaratılır."
THÉODORE JOUFFROY

"Yanlış zamanda yanlış yerdeydim,
yanlış sebeple ve yanlış uyakla,
yanlış haftanın yanlış gününde,
yanlış teknikle yanlış yöntemi kullandım."[1]
DEPECHE MODE

"Ölümden sonraki bir şeyden korkmasa,
o kimsenin gidip de dönmediği bilinmez dünya
ürkütmese yüreğini..."
WILLIAM SHAKESPEARE

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından
yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır.
Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla
yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
https://t.me/ayisigikitap

1 Depeche Mode'un "Wrong" isimli şarkısının sözleri. (ç. n.)

ÖLÜM SONRASI

Hiç kimse ilk düşüncesini hatırlayamaz. Bizim için her şeyin başladığı o çok özel anı. Var olduğumuzu kavradığımız anı. Var olmaya başladığımız anı.

Oysa daha doğduğumuz anda beynimiz gelişimini eksiksiz tamamlamıştır. Yaklaşık yüz milyar sinir hücresi vardır, bunlar da yaklaşık yüz trilyon sinapsla birbirine bağlıdır.

Akılalmaz bir sayı değil mi? Kesinlikle öyle çünkü bu sayı Samanyolu'ndaki bütün yıldızların toplamından bin kat fazla.

Yani her birimiz içimizde küçük bir evren taşıyoruz, bu evren bir bilgisayarın boş sabit diski gibi bilgiyle, duygularla, deneyimlerle doldurulmayı bekliyor. Her zaman da bekleyecek çünkü zihnimiz yorulmak bilmez. Bilinç uyuduğunda da çalışmaya devam eder.

Artık evren hakkında, uzak galaksiler ve bizden milyonlarca ışık yılı uzaklıktaki gezegenler hakkında bir yığın şey biliyoruz. Ama içimizde taşıdığımız ve bizi bağımsız kişiliklere dönüştüren bu çok özel evren hakkında hâlâ çok az bilgimiz var.

Bir düşünce nasıl oluşur, bir fikir ya da bir duygu?

Artık var olmadığımızda bizden geriye ne kalır?

21

Her insan günde ortalama altmış bin şey düşünür. Belki bazıları önemsizdir ama birçoğu hayatımızı değiştirebilir. Geleceğimizi. Bizim dönüşeceğimiz ve başkalarının dönüşeceği şeyi.

Öğreniyor, anlıyor, düşünüyor, planlıyor, umut ediyor, dileklerde bulunuyor ve seviyoruz ve bunların hepsi bizi olduğumuz insan yapıyor. Ta ki biz bir noktada son kez düşünene kadar.

Bu son düşünceyi (son düşüncemi) hatırlayamıyorum. Korkuyordum, deli gibi korkuyordum.

Benim adım Nikka.

Öldürüldüm.

Ama bu daha başlangıçtı.

I.

KARANLIK YER

1.

Her şey aniden oldu, önceden uyarılmadan. Sanki tek bir çekiç vuruşuyla hayatım küçücük binlerce parçaya bölündü. Bir an tamamıyla sıradan bir yaşam süren tamamıyla sıradan bir kızdım, bir sonraki an hiçbir şey önceki gibi değildi.

Kendimi yerde sırtüstü yatarken buldum, oraya nasıl geldiğimi bilmiyordum. Artık doğru düzgün göremiyordum, başımda da feci bir ağrı vardı. Kalbim deli gibi çarpıyordu, her şey bulanıktı, başım dönüyordu ve kendimi berbat hissediyordum. Gözlerimin önünde ışıklar, renkler ve gölgeler dans ediyordu. Gitgide daha hızlı dönen bir kaleydoskobun içine düşmüştüm sanki.

Gölgeye benzeyen biçimler soluk yüzleriyle üstümde daireler çiziyordu, korkunç bir ses karmaşası vardı, sesler bana ancak bozuk halleriyle ulaşıyordu.

"Ne oldu ona?"

"Bilmiyorum ki oğlum."

"Aniden yığıldı."

"Herkes kenara çekilsin."

"Kahretsin! Nesi var ki?"

21

Sesler kafamın içinde uğulduyor, sanki bir ses kaydı bazen yavaş, bazen normal bir hızda, sonra da çok hızlı çalınıyor gibi duyuluyordu.

Hepsi acı verecek kadar yüksek, tiz ve karmaşıktı.

"Hey! Hey sen! Beni duyuyor musun?"

Bana seslenildiğini anlamam biraz zaman aldı. Ses, bir canavarın sesi gibi, doğal olamayacak kadar kalın bir sesti ve sese ait bulanık yüzün tabak büyüklüğünde siyah gözleri, dalgalanan dudakları vardı. Yine de üzerime doğru eğilenin bir erkek olduğundan emindim.

"Hey! Beni duyuyor musun?" diye yeniden bağırdı, canavar sesiyle az daha kulak zarımı patlatıyordu.

Elbette duyuyorum, seni aptal! Bir kez daha böğürürsen beynim patlayacak!

Bunu söylemek ya da daha da iyisi çenesini artık kapasın diye çığlık atmak istiyordum. Ama yapamadım. Konuşamıyor ya da kulaklarımı kapatamıyordum. Tamamen felçli gibiydim, ne ağzımı ne kollarımı ne ellerimi ne de başka bir yerimi hissediyordum. Vücudum bir anda kaybolmuştu sanki.

"Vayy, müthiş bir şey bu!" diye başka bir canavar sesi duyuldu, bu da aynı şekilde genç bir erkeğe aitti.

"Defol git oğlum! Kızı rahat bırak!"

Bir numaralı canavar çocuk şimdi bana iyice yaklaşmış gibiydi. Bir kez daha bağırdı ama bu kez bana doğru değil.

"Ambulansı ara! Çabuk!"

"Iyhh, çok iğrenç!"

Şimdi konuşan bir kızdı. Tiz sesi beynimin içinde dişçilerin kullandığı aletler gibi çınlıyordu. Kafamın üzerinde bir yerlerde süzülüyor olmalıydı. Elbette saçma bir düşünceydi bu ama bana öyle geliyordu.

Dahası ne demek istiyordu? Çok iğrenç olan neydi?

Ben miydim yoksa?

"Saçmalamayı bırak ve toz ol," diye bağırdı bir numaralı canavar çocuk. "Biri ambulansı aradı mı? Lanet olsun, arasanıza! Yoksa ölecek!"

Olan biteni hâlâ kavrayamıyordum.

Neden yatıyordum burada?

Başım neden bu kadar çok dönüyordu?

Ama bunlar hakkında daha fazla düşünemedim. Belli ki kafamın içi yoğun bir şeylerle doluydu, sağlıklı hiçbir düşünce geçemiyordu içinden. Ayrıca korkunç derecede yorgundum. Gözlerimi açık tutamayacak kadar yorgun.

"Kahretsin, sakın kapatma!"

Canavar çocuğun haykırışı bu kez yine banaydı.

"Gitme! Duyuyor musun! Gitme!"

Gitmek mi? Yerimden kıpırdayamıyordum ki. Hareket bile edemiyordum.

Sadece dinlenmek istiyordum.

Uyumak.

Rahatlamak.

Ama yine de bana bir şeyler oluyordu. Öyle bir amacım olmasa da gerçekten de hareket ediyordum.

Aşağıya doğru.

Giderek daha hızlı.

Birdenbire tamamen uyanınca korkup paniğe kapıldım.

Hayır, diye bağırmak istiyordum. *Tutun beni! Bana yardım edin!*

Bir şeye ya da birine sıkıca tutunmak istiyordum.

Ama ne çığlık atmak ne de tutunmak mümkündü. Kaskatı kesilmiştim, bir şey beni durdurulamaz şekilde derinlere çekiyordu.

21

"Buz!" diye bağırdı çocuk. "Buz getirin! Hadi, çabuk! Kahrolası doktor nerede kaldı?"

Duyduğum son şey bu oldu. Sonra giderek azaldı sesler, ışıklar kayboldu, karanlık üzerime kapandı. Sanki bataklıklı, derin bir gölün dibine batmıştım.

Sonra her yer sessiz oldu.

Fazla sessiz.

2.

O zamandan bu yana neredeyse üç gün geçti, artık bir şeyden eminim: Ölüm ayrım gözetmiyor. Kim olduğunun, ne yaptığının ya da hayatta neler planladığının bir önemi yok, sen hazır ol ya da olma, listesinin bir yerinde duruyorsun. Sonra önemli olan tek şey hayatı istediğin gibi yaşayıp yaşayamadığın oluyor. Yapmak istediklerini yapıp yapamadığın. Olmak istediğin insan olup olamadığın.

Ben daha on altı yaşındaydım ve ölmeye henüz kesinlikle hazır değildim. Hayatım daha yeni başlamıştı. Gelecek için planlarım vardı, her şey önümdeydi daha. Her şey mümkündü. Dünya kadar zamanım vardı.

Öyle sanmıştım.

Ama gerçek farklı görünüyordu. Şimdi burada, yoğun bakımda beyaz bir hasta yatağında yatıyor ve hayatta hiçbir şeyin kesin olmadığını biliyordum.

Arkamdan bir yerden EKG cihazından gelen kısık bip sesleri şeklinde kalp atışlarımı duyuyordum. Bana artık doğal gelmeyen, bir daha asla doğal gelmeyecek kalp atışlarımı.

Özellikle de yirmi bir dakika boyunca ölü kaldıktan sonra.

21

Ambulansın beni geri getirmek üzere oraya varması bu kadar sürmüştü. Doktor bu yüzden özür dilemişti benden. Ölümüme az kala otobanda ağır bir kaza olmuş, kurtarma ekipleri geniş çaplı bir operasyon halinde oradalarmış. Dans pistinin yanında cansız uzandığım kulübe varmaları biraz zaman almış.

O zamana kadar, benim ancak canavar çocuk olarak hatırlayabildiğim biri beni hayata döndürmeye çalışmış. Bu sırada iki kaburgamı kırmış ama vazgeçmemiş.

Doktor bu genç adam kulüpte olduğu için çok şanslı olduğumu söylemişti. O olmasa sağlık ekipleri gelene kadar dayanamazmışım.

O zaman orada kalırdım, diğer tarafta, şimdi kötü bir rüyayı hatırlar gibi hatırladığım karanlık bir yerde.

Ölüp ölmeyeceğimi yirmi bir dakika belirlemişti.

Aslında uzun bir süre değildi bu. Otobüsle okula gelmem sabah trafiğinde bazen daha uzun zaman alıyordu. En sevdiğim dizinin bir bölümü bunun iki katı kadar sürüyordu, yine de çok kısa geliyordu bana. Yüzme dersimse bunun neredeyse üç katıydı.

Ama insan benim yaşadığımı yaşayınca, benim bulunduğum yerde bulununca zaman aniden başka bir anlam kazanıyordu. Şimdi yirmi bir dakika, benim yeni sonsuzluk tanımımdı.

"Nikka? İyi misiniz?"

Polis kaygıyla bana baktı. Bana kendisini Başkomiser Stark olarak tanıtmıştı, yaşlı bir adamdı, elli yaşlarındaydı belki. Kısa kesilmiş kızıl saçları ve ciddi bir yüzü vardı. Gri gözleri hoşuma gitmişti, bakışları dostane ve anlayışlıydı.

"İyiyim," dedim hırıltılı bir sesle, kendimi öksürmekten alamadım. "Sadece şu boğaz ağrısı."

Ağrı ben yeniden hayata döndükten sonra boğazıma soktukları hortum yüzündendi çünkü başlarda kendi kendime nefes alamıyordum. O zamandan beri kor halindeki kömürlerle gargara yapmış gibi hissediyordum. Doktor kırık kaburga kemiklerimin ağrısı gibi bunun da geçeceğini söylemişti.

"Çok bir şey hatırlayamıyorum," dedim bir yudum su içtikten sonra. "Doktor Mehra ilaç yüzünden olduğunu düşünüyor. Bayağı berbat hissettiriyor."

Komiser başıyla onayladı. "Sizin için kolay olmadığını tahmin edebiliyorum ama yardımınıza ihtiyacımız var. Kulüpte ne olduğunu öğrenmemiz gerek. Arkadaşınızı ancak bu şekilde bulabiliriz."

"Sanırım kimin yaptığını biliyorum," dedim. "Zoe ve ben birini gördük."

Komiser beklenti dolu bir bakışla sandalyesini öne kaydırdı. "Kimi? Bana hatırlayabildiğiniz her şeyi anlatın. Her ayrıntı önemli olabilir."

Bir yudum daha içtim, sonra komisere o akşamı anlattım. O sırada durmaksızın Zoe'yi düşündüm, arkasında hiçbir iz bırakmadan kaybolmuştu. En iyi kız arkadaşım, belki de benim aksime başaramamıştı.

3.

ÜÇ GÜN ÖNCE

Bir çarşamba günü öldüm. 31 Ekim, Cadılar Bayramı'ydı. Kötü ruhların bayramı. Ne kadar da uygun!

Gökyüzü özellikle anlaşmış gibi sabahtan beri yağmur yağıyordu. Daha birkaç gün önce sonbahar tatiline müthiş yakışan harika bir pastırma yazı vardı ama şimdi göz alıcı renkler bir anda soluk griye dönüşmüş, sıcaklık hissedilir derecede düşmüştü.

Partiye gitme fikri tabii ki Zoe'den çıkmıştı. Partinin internette duyurulmasının üzerinden on dakika bile geçmeden bana bir link göndermişti.

BUNA KESİN GİDİYORUZ, diye yazmıştı, büyük harflerle ve bir sürü emojiyle birlikte: İki tane dans eden figür ve bir sıra kocaman sırıtan Cadılar Bayramı kabağı.

Tipik Zoe işte. Onsuz parti olmaz, hele de söz konusu civardaki tek kulübün açılış partisiyse.

Doğrusunu söylemek gerekirse gitmek için ben çok hevesli değildim. En yakın arkadaşımın aksine büyük insan toplulukları benim için korkutucu bir şeydi. Ama asosyal olarak anılmak istemiyordum, özellikle de Zoe, hiç değilse

arada bir insan içine karışmazsam yaşlı bir bakire olarak öleceğime dair kehanette bulunduğundan beri.

"Hayat dışarıda," demişti. "Yüzme havuzunda, odanda ya da sinemada değil, kitaplarında hiç değil."

Genellikle kitaplarımın arasındayken insan içinde olduğumdan daha rahat olsam da söylediğinde haklıydı. Bu yüzden Zoe sadece benim en iyi arkadaşım değil, gerçek tek arkadaşımdı.

Birbirimizi anaokulundan beri tanıyorduk ve zıt kutupların birbirini çektiğinin en iyi kanıtıydık. Zoe uzun boylu, sarışın ve hayat doluydu, bense... işte tam olarak tersi.

Yine de çok iyi anlaşabilmemizin sebebi, daha en başında aramızda özel bir bağın oluşmuş olmasıydı. Sıklıkla aynı şeyi düşünür, aynı anda aynı şeyden bahseder, aynı espri anlayışını paylaşırdık, Zoe mizah anlayışını çok daha açık sergiliyor olsa da. İkimiz de böyle bir şeyi daha önce hiç kimseyle yaşamamıştık.

İkimiz de evin tek çocuğuyduk, her birimiz diğeri için hiç sahip olmadığı kız kardeş gibiydi. Her zaman birbirimize destek oluyor, birbirimizle ilgileniyor, bütün sırlarımızı paylaşıyorduk.

Zoe'nin Miley Cyrus'u Marilyn Manson kadar sevdiğini biliyordum. Zevkle izlediği favori acıklı filmleri asla insan içinde anmayacağını biliyordum. Depresyon günleri için yatağının altına Oreo stokladığını, ara sıra gizli gizli ot içtiğini biliyordum.

Annesi bu son iki şeyi duysa onu muhtemelen kalıcı olarak bir güzellik ve diyet kampına gönderirdi. Özellikle de Oreolar yüzünden.

Maria Wagner kızı için oyuncu ya da yeni Heidi Klum olacağı bir kariyer tasarlıyordu, Zoe ise turizm sektöründe

bir işin hayalini kuruyordu. "En iyisi de Güney Pasifik'te bir ofiste," demişti bir keresinde. "Pencerenin önünde mavi bir deniz ve palmiyeler."

Zoe'nin en büyük sırrı erkeklerden hoşlanmamasıydı. Aslında bugünlerde çok da büyük bir mesele olmadığı düşünülebilirdi, üstelik Fahlenberg herkesin sürekli olarak başkalarının dedikodusunu yaptığı küçük bir şehir de değildi. Ama bu sadece ilk bakışta böyleydi. Biz perde arkasına bakılırsa bütün dünyanın son yıllarda biraz daha dar kafalı olduğunu düşünüyorduk. O yüzden de Zoe'nin sırrını kendimize saklıyorduk.

İlk kez *Stranger Things* izlediğinden beri gizli aşkı Millie Bobby Brown'du, dizi o dakikadan sonra favori dizisi olmuştu.

"Bir gün Eleven gibi biriyle karşılaşırsam ona evlenme teklif edeceğim," diye açılmıştı bana geçen yaz Waldpark Meydanı'nın yukarısında en sevdiğimiz yerde takılırken.

"Neden o?" diye sormuştum, Zoe de hiç tereddüt etmeden cevap vermişti. "Çünkü seksi ve karizmatik."

Yani sonuçta o benden daha iyi bilirdi. Ben oldum olası erkeklerden hoşlanmıştım, daha doğrusu tek bir erkekten. Ama tabii ki Tom çoktan kapılmıştı ve ona abayı yaktığımı bilen tek kişi Zoe'ydi.

"Kuyruğu dik tut," diye tavsiye vermişti bana. "Sonuçta ben de Eleven'la asla evlenemeyeceğim. İnsan hayattan her zaman istediği şeyleri alamıyor."

Muhtemelen doğruydu. Tıpkı bazen en az istediğin şeyi aldığın kadar doğru.

O çarşamba akşamı Zoe'nin bana başka bir sır daha vereceğini anlamıştım.

Oldukça ürkütücü bir sır.

4.

Annem ve babamla hiç tanışmadım. Doğumumdan bir gün sonra annem beyin kanaması geçirip komaya girmiş. Doktorlara göre doğum sancısının bir sonucu olarak.

Babam hemen hastaneye doğru yola çıkıp o heyecanla bir kamyonu sollamaya çalışmış. Hatıra kutumda sakladığım gazete kupüründe yazdığına göre daha olay yerindeyken ölmüş. Annem de iki gün sonra peşinden gitmiş.

Dolayısıyla beni büyükannem büyüttü, gerçi kendisine böyle denilmesinden nefret ederdi. Kendisini büyükanne olamayacak kadar genç hissettiğini söylerdi, artık altmış yedi yaşında olmasına ve benim gözümde kesinlikle genç sınıfına girmemesine rağmen. Bu yüzden çok önceleri ona adıyla hitap etmem konusunda anlaşmıştık: Ella.

Dindarlığı ve korkak tavırları bazen epey sinirimi bozsa da çok iyi anlaşırdık. Bitmek bilmez kaygılarına rağmen özgürlüğüme saygı duymuş, kesinlikle bunun için kendisiyle çok fazla mücadele vermişti, ben de bunu son derece etkileyici buluyordum.

O akşam yüzme dersinden sonra parti kostümümü ve geceleyeceğim için aldığım birkaç parça şeyi sırt çantama koyarken Ella odamın kapısında durmuş, özellikle vurgu-

ladığı gibi bu tür partilerde nelere dikkat etmem gerektiği konusunda bana binbir nasihat vermişti. Elbette en çok da hep tek bir şeyin derdinde olan erkeklere karşı.

"Sevgili Tanrım yalnızca kendisine dikkat edenleri kollar. O yüzden yabancıların arabasına binme, duyuyor musun? Eğer içki içmişse tanıdığın birinin arabasına da binme."

"Hayır, kesinlikle binmeyeceğim," diye güvence verdim ona. Mırıldanarak sırt çantamı yoklayan Rossi Bey'i kucağıma alıp (bıraksam kesin içine de girecekti) yere bıraktım.

"Eğer fikrini değiştirir de eve gelmek istersen bir taksi tut," dedi ve ceketimin cebine bir onluk sıkıştırdı.

"Ella, gerek yok. Zoelerde kalacağım, bizi babası götürüp getirecek."

"Gayet gerek var," diye üsteleyip yaşlı kedimizi kucağına aldı, o da hemen sırnaştı ona. "İhtiyatlı olmak iyidir. Her gün gazetelerde korkunç şeyler okuyoruz, bir gazetede sana rastlamayı kesinlikle istemem. Sen benim elimde kalan tek insansın."

Karşılıklı bir durumdu bu. Sevdiğimiz o kadar çok insanı kaybetmiştik ki bir kayba daha katlanamazdık. Bu yüzden zaman zaman üç ay içinde on yedi yaşında olacağımı unutuyor olsa da onu mazur görüyordum.

Onluğa dokunmaya niyetim yoktu. Harcamak yerine eve döner dönmez, Ella'nın özel durumlar için ekstra para sakladığı, mutfak rafındaki şeker kavanozuna koyacaktım. Yoksul değildik, durumumuz iyiydi ama tek gelirimiz bir emeklilik aylığı ve benim haftalık gazete dağıtımından kazandığım cep harçlığıydı.

Ella'ya kendime iyi bakacağıma dair belki yüzüncü kez söz verdikten sonra yanağına bir öpücük kondurup yola koyuldum.

Yedi otobüsüne binip Wagnerların şık bir sitede oturdukları, şehrin dışında kalan semte gittim. Kapısında Zoe'nin anne babasının mimarlık bürosunun tabelasının asılı olduğu, kocaman, bakımlı bir bahçesi olan havalı bir evde oturuyorlardı.

Zoe çoktandır beni bekliyordu, hemen odasına çıktık. Yani, aslında oda değil, üst katta koca bir daireydi burası. Hatta kendi banyosu bile vardı.

Şimdiden kostümünü giymişti ve siyah Catwoman kıyafetiyle bayağı seksi görünüyordu. Üzerindeki renkli tek şey ikimizin de asla çıkarmadığı arkadaşlık bilekliğiydi.

"Vay," dedim. "Senin yanında Halle Berry'nin hiç şansı yok."

Zoe soran gözlerle bana baktı.

"Filmi izlemedin mi?"

"Hayır, sadece kostümü çok çekici buldum." Bana havuç dilimleri ve yeşil bir sosla dolu bir tabak uzattı. "Al, ister misin? Avokadolu ama sarımsaksız."

Hayır anlamında kafamı salladım. "Yok kalsın, teşekkürler."

Sırıttı. "Şu sebze şeylerine ben de katlanamıyorum ama annemi biliyorsun. Karbonhidrattan şeytanın kutsal sudan korktuğu gibi korkuyor. Önemli olan kilo aldırmaması, sağlıklı ve doğal olması. Ama bu tanıma uyan başka şeyler de var."

Bunları söyleyip dekoltesinden esrarlı bir sigara çıkarıp bana doğru uzattı. "Tamamen organik mal."

"Herhalde şimdi yapmayacak..." diye başlamıştım ki Zoe gülüp pencereyi açtı.

"Sadece gevşemek için birazcık." Sigarayı yakıp içine çekti, sonra bana uzattı. "Bir nefes al, rahatlarsın."

"Sağ ol, bugün almasam daha iyi."

21

Sırt çantamı Zoe'nin yatağının üzerinde duran kedi maskesinin yanına bıraktım. Sonra makyaj malzemelerimi ve aslında Ella'nın beyaz geceliklerinden pek de farklı olmayan kostümümü çıkardım. Etek uçlarını geceden siyah sulu boyaya batırmıştım, böylece bayağı kirli görünüyordu.

"Bu sonunda neye benzeyecek?" diye sordu Zoe, pencereden dışarıya ağız dolusu duman üfledi.

"Şaşırtacağım seni, bekle."

Geceliği üzerime geçirdim. Bana iki beden büyüktü, üzerimde tam da amacıma uygun şekilde elbise gibi duruyordu. Sonra bir tarakla biraz jöle aldım, uzun siyah saçlarımla yüzümü örttüm.

Sonunda Zoe'ye doğru döndüm.

"Ee? Kimim ben?"

"Vay, çok havalı! *Halka* filmindeki ölü kız bu!"

İki başparmağını da havaya kaldırdı, ben de güldüm.

"Aynen! Sana yüz puan. Gerçi biraz eski bir film, neredeyse benim yaşımda ama hâlâ izlediğim en korkunç film. Şimdi tek yapmam gereken gözlerimi iyice bir karart..."

"Hişşt."

Zoe parmağını dudağına götürüp pencereden bir adım geri çekildi. Bakışları aniden ciddileşmişti.

"Ne oldu?"

"Baksana, orada dışarıda," dedi fısıltıyla.

"Ne var orada?"

"Biri duruyor."

Hâlâ kısık sesle konuşuyordu, beni kandırıp kandırmadığından emin değildim.

"Kim duruyor orada? Michael Myers mı, çünkü Cadılar Bayramı. Ha ha."

Zoe başını iki yana salladı. "Ciddiyim. Orada bizi izleyen bir adam var."

"Şaka değil mi?"

"Hayır, değil. Gelsene!" Sabırsızlıkla beni yanına çağırdı. "Kendin bak. Aşağıda, çitlerin orada."

Pencereye yanaşmadan önce bir an tereddüt ettim. Bir yanım Zoe'nin su püskürtür gibi gülmesini ya da kulağıma "Böö!" diye bağırmasını bekliyordu.

Ama yapmadı. Bunun yerine akşamın donuk ışığında birinin gerçekten de bahçede dikildiğini gördüm. Kapüşonlu bir üst giymiş zayıf, karanlık bir silüet büyük kapının yanındaki çalılıkların arasına saklanmıştı. Yüksek bahçe çiti sokak lambalarının ışığını engelliyordu, oranın normal halini bilmeyen biri aşağıda bir heykel var sanırdı.

Zoe'nin sırtı pencereye dönüktü, adam muhtemelen fark edilmediğini düşünmüştü. Ama ben pencereye gelip aşağıya bakınca çalılıkların arkasına sinip bir daha da ortaya çıkmadı.

"Tanrım, o neydi öyle?"

Zoe yanıma gelip benim gibi aşağıdaki bahçeye baktı. "Hiçbir fikrim yok. Aynı adamı orada birkaç kez daha gördüm, her seferinde öylece durup bön bön pencereme bakıyor."

"Bu ilk değil miydi?"

"Hayır, yaklaşık dört haftadır böyle. Durup durup ortaya çıkıyor."

"Hadi ya! Annenlere bahsettin mi?"

Bana aptalca bir şey sormuşum gibi baktı. "Tabii ki bahsetmedim! Anneme kalp krizimi mi geçirteyim? Tanıyorsun onu, bir daha kapının önüne bile çıkamaz. Dahası herif yakalanana kadar ev hapsi alırım."

"Ama böyle olmaz ki. Bir şey yapılması lazım."

"Hadi ya, neymiş?"

"Ne bileyim, polisi aramak falan."

"Tatlım, ne anlatacağım onlara? Semtimizde bir röntgenci olduğunu mu? Ben görünce herif hemen kayboluyor. Burada uslu uslu durup polisleri bekleyeceğini mi sanıyorsun?"

"Hayır ama..."

"Hem birileri bir şey yapacak olsa bile ne yapacak ki? Evimizin önüne polis mi dikecekler? Dikmeyecekler tabii. Annem aklını oynatacak. Ayrıca annemle babamın bütün müşterilerini kaçırtacak."

"Doğru ama en azından korkutulabilir," dedim kendi tavsiyem bana bile çok safça geldiği halde. "Belki o zaman bir daha gelmez."

"Söylediğine kendin bile inanmıyorsun!" Zoe küçümser gibi dumanı burnundan çıkardı. "Şu ana kadar onu görmeme hiç aldırmadı. Hatta geçen cep telefonumu çıkardığımda bile. Hep yeniden geliyor."

"Fotoğrafını mı çektin?"

"Hayır, maalesef yeterince hızlı değildim." İç geçirdi, sonra ciddiyetle bana baktı. "Tamam, artık biliyorsun ama bu aramızda kalmalı, anlıyor musun? Benimkiler duymamalı. Bana söz vereceksin, tamam mı?"

"Ama bu adamı görmezden gelemezsin!"

"Gelmeyeceğim zaten." Zoe yeniden bahçeye baktı. "Suçüstü yakalayacağım onu. Ama o zamana kadar çeneni kapalı tutuyorsun, tamam mı?"

"Tamam, kimseye bir şey söylemem. Söz."

Zoe bir süre hiç konuşmadan dışarıyı izledi. "Aslında sadece senin de görüp görmeyeceğini öğrenmek istemiştim," dedi sonunda.

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım. "Ne demek bu?"

"Yani işte, aşağıda hep karanlıkta duruyor, belki de ben uyduruyorumdur diye çok emin olamadım."

Sigarasını pencerenin denizliğine bastırıp söndürdü, kalanını dekoltesine geri koyup bu işte ustalaşmış el hareketleriyle odaya saç spreyi sıktı.

"Belki de ot içmeyi bıraksam daha iyi olur."

"Her durumda bırakmalısın," diye tavsiye verdim çünkü aslında bu zımbırtıyı içerken sırf onun hatırına eşlik ediyordum. Bence tadı bayağı iğrençti ve sonrasında hiç de rahatlamamıştım.

"Her şeyden önce kendine dikkat etmelisin," diye ekledim, sesim neredeyse Ella'nınki gibi geldi kulağıma. "Belki bir yerden sonra röntgenlemek adama yeterli gelmez."

"Aman saçmalama!" Zoe eliyle reddeder gibi bir hareket yaptı. "Sadece bi tahtası eksik şu yapışkan tiplerden biri. Görürsün bak, suçüstü yakalayacağım onu. Videosunu çekip YouTube'a koyacağım ki herkes şeyinin ne kadar küçük olduğunu görsün."

Bir dilim havuç kapıp uzun parmaklarının arasında sallandırdı. "Bu kadarcık."

Kahkaha attı, ben de gülümsemeden duramadım, sonra kapı tıklatıldı. Zoe'nin annesi başını içeri uzattı.

"Hazır mısınız? Baban maçı kaçırmak istemiyor."

"Başlama düdüğü tam olarak otuz iki dakika sonra çalacak," diye zemin kattan yukarıya doğru seslendi Rolf Wagner, "ve maçı en başından izlemek istiyorum!"

"Neredeyse hazırız," dedi Zoe. "Sadece Samara'nın makyaja ihtiyacı var."

Maria Wagner kaşlarını çatıp bize baktı. "Kimin?"

"Aman anne," diye iç geçirdi Zoe. "Hep o can sıkıcı televizyon polisiyelerini izlersen en iyi şeyleri kaçırırsın."

21

"Sonuçta zevk meselesi," diye karşılık verdi annesi, sesine bakılırsa biraz kırılmış gibiydi. "Çıkmadan şurayı havalandır! Burası kuaför salonu patlamış gibi kokuyor!"

Zoe bana göz kırptı, bu kez ikimiz de kahkahalarla güldük. Sonra çabuk çabuk kostümlerimizi hazırladık. Zoe göz kalemi çekmeme ve siyah far sürmeme yardım etti. Sonunda gerçekten de korkunç görünüyordum.

Biraz sonra Rolf Wagner'nın Volvo'suyla bahçe girişinden geçerken silüetin dikildiği yere bir kez daha baktım.

Elbette artık kimse yoktu.

Caddenin biraz aşağısında küçük bir çocuk grubuyla beraber iki kadın ve bir erkek yürüyordu. Onlar da kılık değiştirmişti. Yanlarından geçerken bir prenses, bir cadı, iki çarşaflı hayalet ve küçücük bir Darth Vader gördüm, Ölüm Yıldızı elinden düşüp yuvarlandı.

Adam topun peşinden koştu, çocuğa geri getirip ona bir şey söyledi. Adamın az önce bahçedeki tip gibi koyu renk kapüşonlu bir üst giydiği çarptı gözüme. Sadece kapüşonu artık kafasında değildi.

Acaba yalnızca bu adamı mı gördük diye sordum kendime. Belki de ufaklığın topu Wagnerların bahçesine de kaçmıştı?

Ama Zoe adamı orada sık sık gördüğüne göre böyle olmuş olamazdı.

Kötü bir hisse kapıldım, Zoe'nin yerinde olsam bu kadar soğukkanlı kalamayacağımı düşündüm.

5.

P2 Club sanayi bölgesinin diğer ucunda bulunuyordu. Aslında sadece restore edilmiş bir fabrikaydı, bildiğim kadarıyla yıllar önce burada spor ayakkabı üretiliyordu. Ama şimdi eski bina ışıl ışıl parlıyordu, ön cephesi epey perişan durumda olsa da insanları çekiyor gibiydi. Binanın bu pasaklı görünümü neon ışıkların altında nedense havalı duruyordu.

Ben bayağı heyecanlıydım çünkü benden bir yaş bile büyük olmayan Zoe'nin aksine hiç bir kulüpte bulunmamıştım. Eski P2 yıllar önce kapatılmıştı, o zamanlar bunun için fazla küçüktüm. Artık nihayet dışarıya çıkabilecek kadar yetişkin buluyordum kendimi.

Vardığımızda otopark şimdiden tıka basa doluydu. Fahlenberg'de yaşayan yüz binden fazla insan vardı ve bu gece nüfusun yarısı kulüp girişinin önünde kuyruğa girmiş gibiydi.

Rolf Wagner bize alışıldık baba tavsiyelerini verdikten sonra ("Çok içmeyin", "Uyuşturucuya elinizi bile sürmeyin", "Sizi almamı istediğinizde beni arayın ama gecenin ikisinde değil"... erkeklere dair ise bir şey söylememişti) eve dönmek üzere aceleyle yola koyuldu. Muhtemelen başlama düdüğüne zamanında yetişemeyecekti, yol boyunca belli etmemeye çalışsa da bu durum hiç hoşuna gitmemişti.

21

Bu arada yağmur dinmişti. Üstü kapalı girişin önünde kuyruğa girmek üzere otoparktan geçerken büyük bir su birikintisinin etrafından dolanmak zorunda kaldık. Daracık cadı kostümleri ve topuklu ayakkabılarıyla önümüzden yürüyen iki kızı sollayıp bir grup zombinin arkasında sıraya girdik.

"Bir *The Walking Dead* bölümünün içindeyim sanki," diye gülümsedi Zoe, bunun üzerine zombilerden biri bize döndü.

Uzun boylu, sportif bir tipti, makyajı hakikaten müthiş görünüyordu ama sırıtışı epey aptalca ve küstahtı. Ayrıca hiç de ayığa benzemiyordu.

"Hım, bir kedicik, çıtır çıtır yerim," dedi. Sonra Zoe'ye sokulup kalçalarını tuttu, daha da geniş bir sırıtışla grubuna döndü. "Benim için miyavla kedicik!"

Diğerleri güldüler, bense, *büyük hata oğlum,* diye geçirdim içimden.

Sonra yeniden Zoe'ye döndü. "Gerçekten, kedileri severim. Özellikle senin gibi ateşli olanları. Ateşin kaçmış öğrenelim mi?"

İkinci büyük hata.

Zoe kötü şöhretli buz bakışlarıyla süzdü çocuğu, insanın bu bakış karşısında ister istemez tüyleri diken diken oluyordu, üstelik maskesine rağmen işe yaramıştı.

"Eğer şimdi ellerini üzerimden çekmezsen arkadaşım bu gece seni televizyonunun içine çekip iç organlarını parçalar," dedi cehennemi bile dondurabilecek kadar buz gibi bir sesle. "Sonra iç organlarınla odamızı dekore ederiz. Değil mi tatlım?"

Bu tür durumlarda hep yaptığım gibi oyuna dâhil oldum. Başımı eğip saçtan peçemin ardından dik dik çocuğa baktım, kendimi gerçekten de Samara gibi hissediyordum.

"Elbette tatlım," dedim aynı derecede tehditkâr bir sesle. "Zombi eti severim. Gerçi pek et çıkmaz bundan."

"Doğru," diye onayladı Zoe, çocuğu küçümsercesine süzdü. "Muhtemelen her yeri böyledir."

Sonra küçük parmağıyla, az önceki havuç dilimini hatırlatan bir hareket yaptı, ikimiz de tükürük püskürerek güldük.

Çocuk sanki Zoe'ye dokununca parmakları yanmış gibi hızla geri çekildi. "Aptal karılar!"

Zoe bana baktı, birlikte el çırptık.

"Karı gücü bebeğim!" diye bağırdık bir ağızdan.

Zombi ekşi suratıyla grubuna döndü, onlardan da alaycı birkaç yorum duydu. Sırıttım. Huzurumuz kaçmayacaktı.

Sonra arkamdan biri, "Hey Samara!" dedi.

Arkama dönünce benden pek de uzun olmayan şişmanca bir *minion* gördüm.

"Güzel kostüm. Sende hakikaten gerçekçi durmuş. Korku filmlerini sever misin?" Komik bir şey söylemiş gibi kıkır kıkır güldü. "Evde devasa bir film koleksiyonum var. Belki bir göz atmak istersin ha? Partide de birazcık takılabiliriz. İster misin?"

İç geçirdim. Bu yüksek sesli, kısa ve tombul çocuk benimle ilgilenen erkek tipine cuk oturuyordu. Sadece diş teli, kalın bir gözlük ve/veya anneciğe düşkünlük eksikti (lütfen uygun olanı işaretleyin, birden fazla seçim yapabilirsiniz).

Moral bozucuydu. Bu durumun tek avantajı böyle oğlanların susturulmak için tek bir bakışa ihtiyaç duymalarıydı. Buz bakışı değil, Samara bakışı değil, sadece basit şefkatli bir bakış.

Şimdi Zoe daha da yüksek sesle gülüyordu, ben de gülmemek için tuttum kendimi. Çocuğa bunu yapmak istemiyordum.

"Neyse boş ver!" diye mırıldandı, küskün bir tavırla başını eğip sanki bir anda hayatının en önemli mesajını almış gibi telefonunu kurcalamaya başladı.

Sonra sıra nihayet birazcık ilerledi. Göğsünde renkli neon ışıklarla YENİDEN AÇILIŞ yazan kartondan, devasa bir Frankenstein canavarının durduğu girişe biraz daha yaklaştık. Karton Frankenstein'ın Donald Trump'la şaşırtıcı bir benzerliği vardı, kabarık sarı saçlarının üzerindeki kocaman konuşma balonunda "*Kokteylleri yeniden büyük yapacağız*" yazıyordu.

"Gözümle görmeden inanmam," diye tabelayı yorumladı Zoe. Sonra kulübün eski sahibinin içecekler pahalanıp küçüldükten sonra kapatmak zorunda kaldığını anlattı ama kulağım onda değildi.

Dikkatimi *Çığlık* maskesi takmış bir çocuk çekmişti. Onun da üzerinde kapüşonunu alnını kapatacak kadar aşağı çektiği siyah bir üst vardı.

Zoe onu fark etmemiş gibiydi, bir an için acaba ona göstersem mi diye düşündüm. Ama sonra yapmamaya karar verdim.

O akşam kostümlü herkesin bir tane bedava içecek hakkı vardı, son anda karar verip gelenler için de girişe uzak olmayan bir yerde maske satılan bir satış tezgâhı bulunuyordu. Belli ki çocuk maskesini buradan almıştı. En azından orada daha bir sürü maske asılıydı. Muhakkak sadece bir tesadüftü bu.

Yine de orada dikilip bize doğru bakması sinirimi bozuyordu.

Bahçedeki silüetin böyle bir maskesi yoktu, yoksa parıldayan, beyaz kurukafa yüzünü fark ederdik. Ama bunun dışında tamamen aynıydı. O da uzun boylu ve zayıftı, aynı şekilde simsiyah giyinmişti. O da taş kesilmiş gibi öylece duruyor, gözlerini bizden ayırmıyordu.

Ama izlenim belki de yanıltıcıydı. Belki de bize baktığı falan yoktu. Sonuçta maskesinin ardında gerçekten ne yöne baktığı seçilemiyordu. Belki de sadece insanları izliyordu, zombileri, *Arınma Gecesi* filmi hayranlarını, vampirleri ve bazıları gerçekten havalı kostümler giymiş diğer canavarları ve bakışları Zoe'nin çekici kostümüne sadece tesadüfen takılmıştı. Ne de olsa Zoe'yi ilgi çekici bulan tek erkek o değildi.

Ayrıca maskeli insanlar çoğunlukla biraz tuhaf davranıyordu. Sanki maske içindeki bir şeyleri özgür bırakmış gibi. Günlük yaşamda saklanması gereken gizli bir şeyi gün yüzüne çıkarmış gibi.

Muhtemelen hiç kıpırdamadan dik dik bakan ve bu haliyle ürkütücü görünen çocuğa olan da buydu. Yüzü görülüyor olsa büyük olasılıkla böyle davranmazdı.

Ama ben biraz daha inceleyemeden kuyruk öne doğru ilerledi. Sonunda girişe ulaşmıştık. Kimliklerimizi gösterip ödeme yaptık, *Çığlık* figürünün tümüyle gözden kaybolduğu kulübe nihayet girebildik.

İçeride izdiham, sıcaklık, ter kokusu ve gümbür gümbür bir müzik vardı. Rengârenk ışıklar tavandan şimşek gibi çakıyordu, her yer neredeyse soluğumu kesen, boğucu, yapay bir sisle doluydu.

Öff, neden böyle bir şeye kalkışmıştım ki?

"Süper, Birthday Massacre çalıyor!" diye bağırdı Zoe, elimden tutup beni dans pistindeki insan yığınının içine çekti.

21

"Happy Birthday"in son anlarına yetişebildik, sonra DJ duyuru yaptı: "Millet, şimdi bir kez daha retro zamanı!"

Hemen ardından kulak çınlatan hoparlörlerden The Cure duyuldu: "Why Can't I Be You?"

Bu hakikaten güzel bir retro şarkıydı ama kalabalık kendini müziğe bıraktı, onlarla beraber biz de. Zoe'nin coşkusu müthiş bulaşıcıydı. Deli gibi dans ettik, hatta bir noktadan sonra kalabalığı bile umursamadım. İzdiham olsun olmasın, biz çok eğleniyorduk.

Ve böylece artık hatırlayamadığım, ölümümden önceki son dakikalar başlamış oldu.

O geceye dair aklımda kalan tek şey canavar sesli insanlardı. Hayatımı kurtarmaya çalışırken ne olursa olsun onunla kalmamı isteyen o çocuk.

Hiç düşünmek istemediğim o karanlık yer.

6.

Komiser dikkatle beni dinliyor, kahverengi ciltli küçük bir deftere notlar alıyordu. Bana hiç soru sormadı, bunların hepsini bir kez daha yaşamanın benim için ne kadar zor olduğunu seziyormuş gibi zaman tanıdı bana.

Anlatımı hastanede yeniden kendime gelişimle sonlandırdım. Ella ve bir hemşire yanımdaydı, Ella ağlamıştı. Bütün gece yatağımın başında nöbet tutmuştu ve gerçekten bitkin görünüyordu.

Sonra hemşire, Doktor Mehra'yı çağırmıştı. Hint isimli bu kibar doktoru önceden tanıyordum. Birkaç yıl önce burada, yoğun bakımda ölüm döşeğinde yatan büyükbabamla ilgilenmişti. Hatta belki bu odada, tam olarak hatırlayamıyordum.

Doktor Mehra birkaç test yapmış, beynimin hasar görüp görmediğini anlamak için bana ismimle başka şeyler sormuştu.

Ona adımın Nikka olduğunu, iki K'yle yazıldığını söylemiştim. Çünkü annem Nikka Costa'nın müziğine bayılıyordu, tabii bunu Ella anlatmıştı bana. Diğer bütün soruları da sorunsuzca cevaplayabilmiştim.

Ancak ne hatırlayabildiğimi sorduğunda pes etmek zorunda kaldım. Kulüpte yere yığıldığımı hatırlıyor ama nedenini bilmiyordum.

Doktor Mehra bayılmamın bana verilen bir ilaç yüzünden olduğunu açıklamıştı. Aklımda tutmuştum: Gama-bütirolakton.

Aslında bir temizlik maddesiydi ama sıklıkla bayıltıcı ilaç olarak kötüye kullanılıyordu. Son derece tehlikeliydi ve hafıza kaybına, nefes darlığına ve tam bir bilinç kaybına sebep oluyordu.

Hatta bazen, benim durumumda olduğu gibi ölümcül dahi olabiliyordu. İlaç bende kan dolaşımı yetersizliğine neden olmuştu. Sonrasında da kalbim durmuştu. Öylece bırakmıştı atmayı. Yirmi bir dakikalığına.

Ama komisere bunları anlatırken ilacın çok daha fazlasına sebep olduğunu düşündüm. Bütün hayatımı değiştirmiş, beni ölümün eşiğine getirmiş, sonra da bir daha asla uyanamayacağım bir kâbusun içine atmıştı. Çünkü gerçeklik, çünkü benim hayatım, artık bir kâbustu.

Bunu her kim yapmışsa sadece güvenlik hissimi değil, en iyi arkadaşımı da almıştı elimden. Zoe'yi kaçırmıştı. Bundan emindim.

"Hiçbir iz olmamasına inanamıyorum," dedim. "Birileri onu görmüş olmalı."

Komiser başını defterinden kaldırdı. "Bir tanığa göre arkadaşınız tuvalete gitmiş. Siz bayılmadan hemen önce. Sonrasında kulüp epey bir karışmış, Bayan Wagner'yı bir kez daha görüp görmediğini kimse hatırlamıyor."

"Zoe bana ne olduğunu duysa kesin hemen gelirdi," dedim, ağladım ağlayacaktım.

Başını salladı. "Bence de öyle. Bu yüzden tuvalette bir şey olduğunu düşünüyoruz."

"Orada bir arka kapı var mı?"

"Evet, bir acil durum kapısı. Ama biri bu kapıyı açmış olsaydı alarm devreye girerdi."

Başımı iki yana salladım. "Bu çok saçma! Zoe buhar olup uçmadı ya."

"Muhakkak öyle. Muhtemelen biri karmaşadan faydalanıp fark ettirmeden onu kulüpten çıkardı. Şu an güvenlik kameralarını inceliyoruz ama..." Komiser bir an tereddüt edip sonra kısık sesle konuştu. "Size yalan söylemek istemiyorum Nikka. Arkadaşınıza ne olduğuna ya da ne olmuş olabileceğine dair elimizde henüz bir ipucu yok."

Aniden boğazıma bir şey takılmış gibi hissedip yutkundum. "Cep telefonundan yerini tespit edemez misiniz ya da onun gibi bir şey?"

Komiser derin bir nefes aldı, duruşu gerginliğini ele veriyordu. "Elbette ettik. Telefonu çöp tenekesinde bulunan çantasındaydı. Kulübün girişine yakın bir yerde. Arkadaşınızın anahtarları ve parası da aynı şekilde çantadaydı. Dolayısıyla bir hırsızlık vakası değil. Biri eşyalardan kurtulmak istemiş." Yeniden notlarına baktı. "Kulübün önündeki maskeli adamın Wagner ailesinin bahçesinde gördüğünüzle aynı kişi olduğundan emin misiniz?"

Omzumu silktim, bu hareket kırık kaburgalarımda bir batma hissine sebep oldu. "Yüzde yüz değil ama o olmalı. Yani şu durumda mantıklı oluyor, değil mi? Yoksa neden bize öyle dik dik baksın ki? Beni zehirleyen de kesinlikle oydu."

Komiser dudaklarını büktü. "Yani, mümkün tabii. Ama bu ilacı size başka biri de vermiş olabilir. Maalesef bugünlerde sık sık yaşanıyor."

21

Küçümser gibi burnumdan soludum. "Doktor da böyle söyledi. Dışarıda bir yığın ruh hastası olduğunun farkındayım ama bir düşünsenize: Biri beni zehirliyor, başka biri de en iyi arkadaşımı kaçırıyor, aynı akşam, aynı saatte? Böyle olması sizce de çok büyük bir tesadüf değil mi?"

"Nikka, kulağa hiç de olası gelmediğini biliyorum ama şu an bu ihtimali göz ardı edemeyiz. Birinin arkadaşınızı kaçırmak için plansız bir şekilde kargaşadan faydalanmış olması mümkün. Bunun dışında hatırladığınız başka bir şey var mı? Bayan Wagner size en son ne söylemişti?"

Var gücümle düşünüp gerçekten de aklıma bir şeylerin geleceğini umdum. Hiç değilse yarı gerçek gibi görünen bir şeylerin.

Bunun yerine aklım sürekli geriye, yaşadığım ve aslında ölü olduğum o yirmi bir dakikaya kayıyordu. Bana giderek kötü bir rüya gibi görünse de o karanlık yer bir türlü aklımdan çıkmıyordu. Orada gördüğüm şeyi unutamıyordum. Ama bunu komisere söylemem de mümkün değildi. Kafayı tamamen kırdığımı düşünürdü. Belki de gerçekten kırmıştım.

"Nikka? İyi misiniz?"

Kaygılı gözlerle bana bakıyordu, bense gözlerimi kaşlarından birini ikiye ayıran solgun yara izine dikmiştim. EKG cihazının biplemelerine, deri ceketinden yayılan yağmur kokusuna olduğu gibi bu küçük detaya da odaklandım.

Detaylar benim için önemliydi. Duyularıma hitap ediyor, aklımdan şüphe etmememe yardımcı oluyorlardı.

"İyiyim," dedim mırıldanarak. "Ama maalesef başka bir şey hatırlamıyorum."

Başıyla onayladı. "Sizi rahatsız ettiğim, daha olumlu bir haber veremediğim için gerçekten üzgünüm," dedi ve ayağa kalktı. O kadar uzun boyluydu ki onu görebilmek

için boynumu yerinden oynatmam gerekti. "Şimdi öncelikle dinlenin. Buraya numaramı bırakıyorum. Aklınıza bir şeyler gelirse lütfen arayın."

O bu cümleyi kurunca kendimi aptalca bir polisiyenin kurbanı gibi hissettim. Ama kabullenmek ne kadar zor gelse de gerçekti bu.

"Zoe'yi bulun," dedim bir kez daha gözyaşlarıma direnerek. "Lütfen!"

Not defterini ceketinin cebine kaldırdı.

"Elimizden geleni yapıyoruz."

Güya bana güven vermesi gereken klişe bir cümle daha. Ama işe yaramadı çünkü komiserin gri gözleri bakışlarımdan kaçıyordu. Üzerinden üç gün geçmişti bile, ikimiz de bunun ne demek olduğunu biliyorduk: Zoe'nin hâlâ hayatta olma ihtimali geçen her dakika biraz daha azalıyordu.

Ve ben hiçbir şey yapamıyorum!

Komiser başıyla selam verip çıktı. Arkasından baktım, sonra battaniyeyi başımın üzerine çekip gözyaşlarımı serbest bıraktım.

Bize bu kötülüğü yapan her kimse içimde bir şeyleri kırmıştı. Daha önce kendimi hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim.

Bu kadar umutsuz.

Ve bu kadar öfkeli.

7.

Ella öğleyin beni ziyarete geldi. Dün geceye kıyasla biraz daha iyi görünüyordu ama hâlâ sarsılmış durumdaydı. Yine de rahat ve tasasız görünmeye, bana her şeyin yeniden yoluna gireceğini hissettirmeye çalışıyordu. Bu da neredeyse kalbimi kırıyordu.

Suçlu hissederken yakaladım kendimi. Onun bu kadar kötü durumda olmasından dolayı suçluydum çünkü Zoe ve ben büyük bir hata yapmıştık. O partiye gitmeseydik bunların hiçbiri olmayacaktı.

Ama saçmalıktı tabii. Suç partide değildi. Zoe'de ya da bende de değildi.

Yeniden öfke yükseldi içimde. Şu pisliği bir elime geçirseydim! Bana, Zoe'ye ve ailesine ne kadar acı çektirdiğinin farkında mıydı acaba? Ama muhtemelen umurunda bile değildi.

"Bak, sana ne getirdim." Ella çantasından bir şekerleme paketi çıkardı. "Bunlar portakal dolgulu, sen seversin. Doktor yiyebileceğini söyledi."

"Teşekkür ederim." Zar zor gülümsedim. "Çok tatlısın Ella. Daha sonra belki."

"Olur ama bana söz ver, yiyeceksin, tamam mı? Her gelişimde yenilerini getireceğim. Kurumuş, sapsarı olmuşsun."

"Söz." Kendimi bir kez daha gülümsemeye zorladım.

Çikolata paketini komodinin üzerine, daha önce getirdiği küçük hediyelerin yanına koydu: Bir İsa'lı haç, Padre Pio[2] ve Meryem Ana'nın çerçeveli iki resmi. Bunları getirirken niyetinin iyi olduğunu biliyordum ama yine de şu manzara beni sadece biraz daha öfkelendiriyordu.

Bu üçü gerçekten varsa o zaman neden beni korumamışlardı? Ella'nın yürekten inandığı Tanrı ya da eskiden bana hep anlatıp durduğu koruyucu melekler neredeydi?

İçimden ona diğer tarafta bizi neyin beklediğini söylemek geliyordu. Orada sevgili bir Tanrı ya da İsa görmediğimi, feci bir korkuya kapıldığımı söylemek. Bir daha *asla asla asla* hatırlamak istemeyeceğim bir şey olduğunu.

Ama öfkemi ondan çıkarmam adil olmazdı. Ella'nın gerçekten hiçbir suçu yoktu.

Hemşire odama girip düşüncelerimi dağıttı.

"Öğle yemeği," dedi ışıldayarak. Bana afiyet olsun deyip yeniden kayboldu.

Tepsinin kapağını kaldırdım. Altından püre halinde bir şeyler çıktı, muhtemelen boğaz iltihabım yüzündendi. Aşçı tabağıma kusmuş gibi görünüyordu. Yemeğin kokusu burnuma gelince az daha ben de aynısını yapacaktım.

Bir lokma bile almadım, Ella beni hiç değilse tatlıyı yemeye zorladı. Güç bela jöleden birkaç kaşık aldım, aşırı tatlı ve vıcık vıcıktı.

---

2 Vücudunda oluşan stigmata (İsa'nın çarmıha gerildiği sırada vücudunda oluşan yaralar) dolayısıyla Tanrı tarafından kutsanmış sayılan ve 1999'da Papa tarafından azizler listesine alınan İtalyan rahip. (ç. n.)

21

Yaklaşık yirmi dakika sonra hemşire yeniden ortaya çıkıp muayeneye götürerek kurtardı beni. Bana birkaç testin yapılacağı nöroloji bölümüne gittik.

Nöroloğun adı Doktor Sander'ydı. Muhtemelen otuzların sonlarındaydı ve epey inek tipliydi. En sevdiği kelime, "İlginç," gibiydi. Biyoloji derslerinde bir ineğin gözünü ya da bir kurbağayı yarıp içindekileri saatlerce kurcalamak için sabırsızlıkla bekleyen tiplerden biri olduğunu tahmin edebiliyordum.

Önce tepki ve reflekslerimi kontrol etti, onun için hepsi "ilginç"ti. Aynı şekilde ölçümü için bir bilgisayara bağlı bir tür kablolu bone takmam gereken beyin akımım da öyleydi. Son olarak bir de kafamı görüntüledi. Manyetik rezonans görüntüleme için beynimden bir sürü görüntü alacak boru benzeri bir aletin içine itildim. Görüntüler Doktor Sander'nın monitörüne yansıdığında karmakarışık, rengârenk bir video klibe benziyordu. Bu sonuç da onun için "ilginç"ti.

"Tam olarak ne kastediyorsunuz?" diye sordum, korkudan yerinden sıçradı, sonra monitördeki beynin bir insana ait olduğunu ancak şimdi fark etmiş gibi bana baktı.

"Pekâlâ," dedi, gözlüğünü çıkarıp bir kâğıt mendille camlarını temizledi. "Beyninde herhangi bir hasar yok. Reflekslerinin ve tepkilerinin hepsi yerinde."

"O zaman her şey yolunda, değil mi?"

"Evet, tabii, elbette," diye kekeledi Doktor Sander ve gözlüğünü yeniden taktı. "Sadece bu sonuç, on dakikadan fazla oksijensiz kalmış bir beyin için biraz tuhaf. Yani, üstelik senin durumunda süre bunun iki katıydı. Ama hayatını kurtaran kişi gerçekten her şeyi doğru yapmış olmalı. Kalp masajı beynine giden kan akışının devam etmesini sağlamış. Kanın da yeterli miktarda oksijen içeriyor olmalı. Normalde

yüzde yirmi, otuz arasındadır ama görünen o ki sende biraz daha fazlaymış. Spor yapıyor musun?"

"Yüzüyorum."

"Düzenli olarak mı?"

Başımla onayladım.

"Öylesine mi profesyonel olarak mı?"

"Gümüş madalyam var ve bir gün ulusal yarışmaya katılmak istiyorum."

"Ah," dedi Doktor Sander. "İlginç. Bir yüzücü olarak oksijen stokunu spor yapmayan insanlardan daha etkili biçimde kullanmayı muhakkak öğrenmişsindir. Bilincin yerinde değilken bile. Derler ya, kanına işlemiş. Sebebi bu olabilir. Ayrıca beyninin soğutulmuş olması da muhakkak etkili olmuştur."

Sersem sersem doktora baktım. "Soğutulmuş mu?"

"Evet, soğutulmuş. Tabiri caizse beynine buz konmuş." Açık açık "senin bilmediğin bir şey biliyorum" diyen bir ifadeyle sırıttı, oysa böyle sadece biraz daha ineğe benzemişti. "Doktor Mehra sana söylemedi mi?"

"Hayır, ne söyleyecekti?"

"Seni hayata döndüren genç adam gerçek bir profesyonel. Kafanı buza sokmuş, öyle ki beyninin sıcaklığı otuz iki santigradın altına düşmüş. Bu sayede beyin hücrelerinin ölümü yavaşlamış. Hatta senin durumunda doku ölümünü tamamen durdurmayı başarmış. İlginç, değil mi?"

"Evet," diye mırıldandım. "Gerçekten ilginç."

"Bence de," dedi Doktor Sander neşeyle. "Ama bir şey daha var ki çok daha ilginç."

Sandalyesini yeniden monitöre doğru sürüp kafamdan bir kesit gösteren rengârenk görüntüleri işaret etti. Animasyon hâlâ oynuyor, beynim çiçek açmış gibi görünüyordu, sonra

hızlandırılmış çekimdeki bir çiçek gibi yeniden büzüldü. Daha dikkatli bakınca kafatasımın dış formunu ve burnun üçgen kemiğinin arasında içi oyulmuş masa tenisi topları gibi görülen göz yuvarlarımı seçebildim. Elbette beynimi de gördüm.

İster istemez bütün kişiliğimin bu organda yuvalandığını düşündüm. Her düşüncenin, her anının, herhangi bir zamanda hissettiğim her duygunun. Sevgi, sevinç, acı, keder, yas... hepsi.

Öte yandan bu kesit çok anlamsız görünüyordu. Bir cevizin içi gibiydi, sadece beynin iki lobu ekranda rengârenk öne çıkıyordu.

"Burada kafanın görüntüsünü görüyorsun," dedi Doktor Sander sanki ben bilmiyormuşum gibi. "Renkli bölümler beyin aktivitesini gösteriyor. Renk ne kadar soğuksa beyin aktivitesi o kadar düşüktür. Bir beyin ölümünde elbette görüntü simsiyah olurdu ama örneğin komadaki hastalarda beyin lopları çoğunlukla mavi ve mor görünür." Yeniden bana baktı. "Buraya kadar anladın mı?"

Sinirle iç geçirip monitörü gösterdim. "Kendimde ağırlıklı olarak sarı, kırmızı ve turuncu görüyorum."

"Aynen," deyip sırıttı. "Gerçi çok fazla turuncu var. Hatta bazı yerlerde anormal derecede kırmızı. Ve bu ilginç."

"Neden? Sizi doğru anladıysam tamamen normal, öyle değil mi?"

Sırıtışı şimdi yerini kınayan bakışlara bıraktı. "Daha az kırmızı ve turuncu, bunlar yerine daha çok sarı olsaydı tamamen normal olurdu. Bununla demek istediğim, beyin aktivitenin çok yüksek olduğu."

"Anladım," diye mırıldanıp yeniden görüntüye baktım. "Peki bu iyi mi kötü mü?"

"İlginç," dedi Doktor Sander. "Olay belli ki beynini uyarmış. Yanlış anlama diye söylüyorum bu zararlı değil. Sadece beyin aktivitesi bu kadar yüksek olan hastalarla sık sık karşılaşmıyorum. En azından normal şartlar altında test edildiklerinde. Sendeki durumsa, sanki karmaşık bir matematik problemini çözmeye kalkışmış, aynı anda da ip üzerinde yürümüşsün gibi. Duyularının tamamı aktif ve normalden daha fazla."

"Ama ben kendimi hiç de öyle hissetmiyorum," dedim. "Bana her zamanki gibi gayet normal geliyor. Yani, şu şartlar altında normal tabii."

Doktor Sander, kafamdan bir anda antenler fırlamış ya da üçüncü gözüm çıkmış gibi ilgiyle baktı bana.

"İlginç," dedi kısık sesle, bu kez daha ziyade kendi kendine konuşuyor gibiydi. "Keşke öncesiyle kıyaslayabileceğim bir kaydın olsaydı."

Gitgide öfkelendiğimi hissettim. Onun gözünde ilginç bir deney tavşanından fazlası değildim sanki.

"Şimdi ne demek bu? Her şey yolunda mı değil mi?"

"Yolunda." Karşı koyarcasına ellerini kaldırdı. "Durumun çok iyi. Bilakis, bence çok şanslıymışsın. Ama sonraki günlerde kendinde tuhaf bir şey dikkatini çekerse derhal beni ara. Tetkike devam etmek isterim."

"Beynim size göre ilginç diye mi?" diye alay edercesine karşılık verdim.

"Aynen öyle. Seni bu kadar meşgul edenin ne olduğunu öğrenmek isterim."

Sinirle burnumdan soludum. "Mesela ölmüş olmam ve en yakın arkadaşımın kaçırılmış olması olabilir. Sizin için yeterince açık mı?"

"Elbette öyle ve çok üzgünüm," dedi, oysa sesinde çok da duygudaşlık yoktu. Bunun yerine bana inceleyerek bakmaya devam ediyordu. "Ama sanırım bir şey daha var. Belki bilinçaltında bir şey?"

Ona söyleyebilmek isterdim ama sonrasında beni muhtemelen doğrudan tımarhaneye tıkardı.

8.

Nihayet yeniden odama döndüğümde mutluydum. Bir süre öylece yatakta yatıp tavana baktım. Bu sırada çatlak doktorun sözleri kafamın içinde bir yankı gibi dönüp duruyordu.

Çok şanslıymışsın... çok şanslı... çok şanslı...

Doktor Mehra da aynısını söylemişti. Hemşire de. Ella da. Aslında herkes.

Evet, tabii ki haklıydılar, hâlâ hayattaydım ve bu büyük şanstı. Ama ya Zoe?

Sadece onu düşündüğümde bile boğazım düğümleniyordu. Ya o şanslı değilse?

Arkadaş bilekliğimize baktım. Bilekliğimin altına, yatağımın arkasında kısık kısık bipleyip vızıldayan aletlere bağlı bir ölçü bandı yerleştirmişlerdi.

Bir UFO'nun kokpitinde gibiydim. Muhtemelen birazdan birkaç uzaylı yanıma ışınlanacak, beni de alıp gideceklerdi. *Özür dileriz Nikka*, diyeceklerdi bana. *Seni yanlış gezegene bırakmışız. Ama şimdi evine götüreceğiz.*

En azından ben öyle hissediyordum.

Yabancı, kaybolmuş ve korkunç derecede yalnız.

Fakat uzaylılar yerine tansiyonumu ölçmek üzere Hemşire Ramona geldi. Tahminen yirmilerin ortasındaydı, hoşlan-

mıştım ondan. Müthiş kahverengi kaşları vardı, pırıl pırıl siyah saçlarını biraz kıskanmıştım. Benimkiler antrenmanlar sırasında çok fazla klorlu suya maruz kalmaktan çoğunlukla cansız görünüyordu.

"Bak, tansiyonun harika," dedi gülümseyerek. "Yüz yirmiye yetmiş dokuz, tıpkı ders kitabındaki gibi. Onun dışında nasılsın?"

"İdare eder," dedim aynı şekilde gülümsemeye çalışarak.

"Doktor Sander'yla nasıl geçti?"

"İlginç."

Kıkır kıkır güldü. "Doğrudur, açık ara hastanedeki en çatlak insan. Ama işinde gerçekten uzmandır. Evet, şimdi bir şeyler yeme zamanı."

Bunun üzerine bana akşam yemeğimi getirdi. Koca bir tabak kremalı kabak çorbasıyla iki dilim ekmek.

"Sen boşaltana kadar tabağını almıyorum," dedi yalandan bir katılıkla. "Bu bir emirdir, anlıyor musun?"

"Başüstüne!"

Ramona gülüp odadan çıktı.

Gerçekten de biraz acıkmıştım. Çorbanın tadına baktım, tadı görünüşünden daha iyiydi.

Çorbamı içerken beynimin monitördeki görüntüsünü düşündüm. Muhtemelen şu an besin arzusuyla yanıyor, kırmızı ve turuncu lekeler oluşturmaya devam edebilmek için güçlenmesi gerekiyordu. Bu hayal nedense eğlendirdi beni.

Sonra aniden arkamdan bir ses duydum. Biri kararsızlıkla yürüyormuş gibi tuhaf bir sesti, sonra yerde bir şey itiliyormuş gibi oldu. Yatağımın havaya kaldırılmış arkalığından geriye baktım ama sadece ölçüm aletleri vardı.

Hepsini dikkatle inceledim ama hiçbiri bu tür bir ses çıkaracak gibi durmuyordu. Hepsi her zamanki gibiydi.

"Tuhaf."

Ben uydurmuş olmalıydım.

Kafamı sağa sola sallayarak toparlanıp yemeye devam ettim. Sonra sesi bir kez daha duydum. Şimdi daha yakından geliyor gibiydi.

Yeniden arkama baktım ama bu sefer de garip hiçbir şey yoktu.

Oysa bir şey duyduğumdan emindim. Bana çok yakın olması gereken bir şey.

Hemen arkamda.

Ya da hayır... *üzerimde!*

Yukarıya baktım, bir erkeğin darmadağın olmuş suratını gördüm. Soluğum kesildi.

Böyle bir şey olamazdı. Mümkün değildi!

Ama görüyordum. Odadaki diğer her şeyi gördüğüm kadar net bir şekilde.

Adam gerçekten de yukarıdaydı. Bir örümcek gibi tavanda sürüne sürüne üzerime geliyordu. Yüzü öyle dehşet vericiydi ki sanki başı bir kıyma makinesinin içine düşmüştü. Deri kalmamıştı yüzünde, sadece çiğ, çıplak et, açıkta duran damarlar ve kaslar vardı.

Sarı saçlarının kalan kısmı, kafa derisinden hasır otu bürümüş bir ada gibi yükseliyordu, beyaz dişleri, dudaksız ağzıyla bir kurukafa gibi pis pis sırıtıyordu sanki. Ama çıkardığı sesler işkence gören birininki gibi acı içindeydi.

Üzerinde deri bir kıyafet, ayağında ağır postallar vardı, şimdi de eldivenli eliyle bana doğru uzanıyordu.

Çığlık attım, bu sırada tepsiyi ve sıcak çorbayla dolu kâseyi yere devirip yataktan fırladım.

21

Yalnızca iki adım atmıştım ki asılı kalıp yere kapaklandım. Lanet olasıca kablolar! Aletlere bağlıydım ve kurtulamıyordum!

Derisi yüzülmüş adam bana doğru sürünmeye devam ederken panikle kolumdaki ölçüm bandından kurtulmaya çalıştım. Eli hâlâ bana doğru uzanıyordu. Sadece birkaç saniye, sonra beni yakalayacak kadar yaklaşacaktı.

Yüreğim ağzımdaydı. Çaresizce kol bandının kilidini çekiştiriyordum. Artık deli gibi bipleyen EKG cihazı devrilip büyük bir gürültüyle yere düştü.

"Kahretsin, kahretsin!"

Telaşla kilidi kurcalamaya devam ediyordum. Kalbim deli gibi atıyor, saniyeler uzadıkça uzuyordu. Sonunda kol bandının dilinin söküldüğünü hissettim, nihayet kurtulmuştum. Tam zamanıydı çünkü derisiz adam artık hemen üzerimdeydi.

Hâlâ yerde yatıyor, adamın erişim mesafesinden sürünerek çıkmaya çalışıyordum, sonra ayağa kalktım. Az daha dengemi kaybedecektim ki hemen kendimi toparladım, koşarak çıktım odadan.

Kapımın hemen önünde, koridorda biri duruyor, yolumu kapatıyordu. Ben farkına bile varmadan üzerine doğru koşmuş, sert bir şekilde yere düşürmüştüm.

Ben de üzerine düştüğümde kırık kaburgamdan şiddetli bir sancı yayıldı ama panikten acıyı bile algılamadım.

Soluk soluğa arkama baktım. Derisi yüzülmüş adam kaybolmuştu. Odanın tavanı her zamanki gibi görünüyordu. Hiçbir şey olmamış gibi.

Ramona ve iki hemşire daha koşarak geldiler. Korkuyla bana bakıyorlardı. Tıpkı çarpıp düşürdüğüm ve hâlâ üzerinde yattığım genç erkek gibi.

9.

"Şimdi biraz daha iyi misin?" diye sordu Doktor Mehra, kaygıyla beni inceliyordu. Koridorda çocukla bir hemşirenin kısık sesle konuştuklarını duyuyordum.

Yalnızca başımla onaylayıp utanç içinde temizlikçi kadına baktım, ifadesiz bir yüzle kırdığım tabağın parçalarını çöp torbasına atıp ardından yerdeki kremalı balkabağı çorbasını temizledi.

Ekmek dilimlerinden biri, yere devrilen ve kırık ekranı artık siyah olan EKG cihazının yanında duruyordu. Ama herhangi bir cihaz olmadan da kalbimin hâlâ deli gibi attığını hissedebiliyordum.

Doktor Mehra küçük bir fenerle göz bebeklerime ışık tuttu, sonra memnuniyetle başını sallayıp feneri önlük cebine geri koydu.

"Al, iç bunu." Bana içinde tek bir ilaç olan küçük bir kap uzattı. "Bu hafif bir sakinleştirici. Kendine gelmene yardımcı olur."

İlacı biraz suyla birlikte yutup dönüp bana bakmadan odadan çıkan temizlikçi kadının arkasından baktım.

"Gerçekten çok özür dilerim. Yaptıklarımdan öyle çok utanıyorum ki!"

21

Doktor Mehra anlayışla bana baktı. "Utanmana gerek yok. Bu tür halüsinasyonlar ve anksiyete olağan dışı değil. Hem ilacın yan etkileri hem de tabii ki stres yüzünden. Çok şey atlattın, önce hepsini sindirmen gerekecek. Bu yüzden taburcu olduktan sonra her şeyi konuşabileceğin bir uzmana gitmelisin. Eğer istersen sana öğrenebileceğimiz birkaç doktor var."

Başımla onaylayıp su bardağını komodine, Meryem'in ve Padre Pio'nun bana dik dik baktığı yere koydum. "Sizce ne kadar daha böyle devam edecek? Bu halüsinasyonlar yani."

"Maalesef kestiremiyorum," dedi Doktor Mehra. "Stresle baş etmek çok bireysel bir durum. Ama sen güçlü, genç bir kadınsın, birazcık yardımla muhakkak kontrol altına alacaksındır."

Yavaş yavaş biraz olsun rahatlayıp derin bir nefes aldım. Gerçi böyle yapınca iki kaburgam yine ağrıdı ama artan rahatlama hissi ağır bastı, paniğimin son kalıntısı da nihayet uçup gitti.

"Sanırım ilaç etkisini gösteriyor," dedim. "Şimdi gerçekten biraz daha iyiyim."

"Sevindim," dedi Doktor Mehra, gülümseyerek kapıyı işaret etti. "O zaman seni biriyle tanıştırabilirim, daha doğrusu tam olarak tanıştırabilirim, ne de olsa karşılaşmanız biraz alelacele oldu. Seni ziyaret etmek isteyen çok özel, genç bir erkek var. Senin için uygun mu?"

"Hayatımı kurtaran çocuk mu?"

"Evet."

"Tabii, onunla tanışmayı çok isterim."

"Öyleyse gidip getireyim."

Doktor Mehra bana cesaret verici bir bakış attıktan sonra koridora çıktı.

Hemen ardından çocuk içeri girdi. Tahminen on sekiz on dokuz yaşındaydı. Uzun boyluydu ve alnına düşen koyu kahverengi saçları vardı. Siyah deri ceketi üzerinde, *Depeche Mode* logolu eskimiş siyah tişörtü kadar bol duruyordu. Muhtemelen bu şekilde leylek gibi görünmekten kurtulmaya çalışıyordu. Ama yıkanmış kot pantolonunun içindeki leylek bacakları yine de cılızlığını ele veriyordu.

Sağ omzunda taşıdığı sırt çantasının galiba ona biraz daha rahat bir hava katması gerekiyordu, yine de epey tereddütlüydü, ben yüzüne bakınca kızardı.

"Selam."

"Selam. Ben Sascha."

Canavar çocuk, diye geçirdim içimden, daha kendimi durduramadan söylemiştim bile.

Şaşkınlıkla bana baktı. "Efendim?"

"Ah hiç," diye çabucak karşılık verdim. "Sadece... sesin bana öyle gelmişti, ben... yani işte... bayılıp kaldığımda. Her şey çok çarpık ve karmaşıktı. Sen bir canavarmışsın gibi geldi."

"Ah! Umarım seni korkutmamışımdır?"

"Hayır, korkmadım. Sen her şeyi doğru yaptın. Az öncesi için kusura bakma. Bayağı aptalcaydı, değil mi?"

Yüzüne düşen bir tutam saçı çekip mahcup gülümsedi. "Ragbi oynaman lazım. Senin hamlenin karşısında hiçbir rakibin şansı yok."

Ben de gülümsedim. "Bu sadece kırdığın iki kaburganın rövanşıydı."

"Evet, onun için de gerçekten üzgünüm. Ama kalp masajı sırasında böyle şeyler olabiliyor. İlk yardım kursunda bir manken üzerinde çalışmaktan biraz farklı."

"Yine de teşekkürler. Yani hayatımı kurtardığın için. İki kaburgaya değerdi."

"Bir şey değil."

Çekingenliğini nedense komik buldum. Doğru düzgün gözlerime bile bakamıyordu.

"Bence bir şeyden fazlasıydı. Sen olmasan, şu an burada olamazdım."

Burnunu ovuşturdu. "Öyle ama, yani aslında bu benim işim."

"Kulüplerde dolaşım bozukluğu yaşayan kızları kurtarmak mı?"

"Evet, yani hayır. Demek istediğim genel olarak hayat kurtarmak. Kurtarma görevlisi olmak için şu anda eğitim görüyorum."

"Vay! Ama bir çırak için gayet iyisin. Doktorlar her şeyi yaptığını anlattı. Bir profesyonel gibi."

Karşı koyar gibi bir el hareketi yaptı. "Ah, sadece birkaç iyi eğitmenim var. Muhteşem bir ekip, hem öğrenip hem eğleniyoruz."

"Övgüyle baş edemiyorsun herhalde?" Bu soruyu sormasam daha iyiydi çünkü biraz daha kızardı. "Neyse, her durumda o akşam kulüpte olman benim için güzel bir tesadüftü."

Başını hayır anlamında salladı. "Tesadüf değildi, oradaki DJ'lerden biriyim."

Hoparlörlerden çıkan ses geldi aklıma, tişörtüne baktım. "*Millet, şimdi retro zamanı!*"

"Yine de başka bir DJ'in değil de senin olman şanstı," dedim. "Yoksa hepsi kurtarma görevlisi mi?"

"Hayır, sadece ben." Bıyık altından gülüp ardından sırt çantasını karıştırdı.

"Al." Bir kitap uzattı bana. "Belki canın sıkılır diye düşündüm. Sonuçta yoğun bakımda cep telefonuna izin yok, televizyon da yok."

Kitabı alıp ismini okudum. *Saftirik Greg'in Günlüğü.* "Harika, bu seri uzun zamandır istek listemde duruyordu."

"Cidden mi?" Bir an için şaşkınlıkla baktı ama sonra biraz daha rahatlamış göründü.

"Evet, cidden. Sanırım okumak istediğim bütün kitapları alabilmek için loto oynamam gerek."

Keyiflendi. "Evde serinin tamamı var. İlk cildi hoşuna giderse geçerken diğerlerini de bırakabilirim."

"Çok hoşsun. Ama umarım burada uzun süre kalmam gerekmez."

Başını sallayıp bir kez daha tereddütle baktı. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Tabii ki, sor."

"Az önce olan şey..." diye başlayıp çenesini ovuşturdu. "Bana ne gördüğünü söylemek ister misin?"

Birçok şey bekliyordum ama bu soruyu değil.

Bir süre düşündüm. Derisi yüzülmüş adam ve bu ürkütücü adamı daha önce de gördüğüm o karanlık yer hakkında birileriyle konuşmayı isterdim elbette. Ama o kadar sıra dışı, öyle deliceydi ki.

"Dürüst olmam gerekirse istemem. Aslında sadece gördüğümü sandım ve bundan biraz utanıyorum."

"Hiç sorun değil." Başıyla onaylasa da hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

"Neden sordun?"

"Hiç, öylesine."

"Öylesine mi?"

21

Sascha bir süre yüzüme baktı, bir şeye tutunmak zorundaymış gibi sıkı sıkı sırt çantasının askısına tutunmuştu. Aklından bir şeyler geçtiğinin farkındaydım. Bir şey onun da dilinin ucunda gibiydi ama benim gibi o da söyleyemiyordu.

"Yorgun görünüyorsun," dedi sonunda. "Şimdi gitsem iyi olacak." Kısa bir kararsızlığın ardından ekledi. "Yarın yine ziyaretine gelebilir miyim?"

"İstersen, tabii ki."

"Tamam o halde."

Kapıya kadar yürüyüp orada durdu, dönüp bir kez daha bana baktı.

"Arkadaşının başına gelen cidden çok kötü. Polisler kulüpteydi. Bir sürü soru sorup her yeri aradılar ama hiçbir şey bulamadılar. Bizim ekiple de konuştuk ama hiçbiri hakkında bir şey duymamış. O akşam ortalık çok karışıktı. Sonra bir de senin durumun vardı..." Bir süre düşünüp sonra devam etti. "Kendini bu yüzden nasıl hissettiğini biliyorum. Umarım arkadaşın iyidir ve yakında bulunur."

"Evet," dedim kısık sesle. "Ben de öyle umuyorum."

Ama derinlerde, artık Zoe için hiç umut kalmamış olmasından korkuyordum.

10.

Sakinleştirici ilacın etkisi bir noktada azaldı, o gece gözümü bile kırpmadım. Uykuya dalmaktan, beni bekleyen olası kâbuslardan korkuyordum. Yeniden o karanlık yere gidip bu kez dönemeyeceğim kâbuslardan.

Ama asıl delice olan, uyanık olmaktan da korkmamdı. Yine aslında var olmayan bir şey görmekten. Derisi yüzülmüş adamın geri döndüğünü. Karanlıktan gerçekliğe kadar peşime takıldığını görmekten.

Sascha'nın kitabı biraz olsun oyalanmamı sağladı. Daha önce hiçbir erkek bana bir kitap hediye etmemişti. Benim için gerçekten kaygılanıyor, beni neşelendirmek istiyor gibiydi. Bu da beni duygulandırıyordu.

Çizimler ve yazılanlar cidden komikti, birkaç yerde dayanamayıp gülümsedim. Ama sonra yine o ürkütücü hisse kapıldım, tavana, yatağımın arkasına, altına, odanın karanlık her köşesine bakma ihtiyacı hissediyordum.

Orada, gece lambasının ışığında öylece oturuyordum, karanlıktan ibaret derin bir denizle çevrili pırıl pırıl bir adadaymışım gibi geliyordu bana. Derinliklerinde bir şeyin pusuya yatmış beni beklediği bir deniz.

Çünkü açıklayamadığım bir sebepten odada yalnız olmadığıma emindim.

Biri beni gözetliyordu sanki.

Beni gören ama benim göremediğim biri.

11.

Daha sonra bir süreliğine de olsa uyukladım. Ama gerçek bir uyku değildi bu. Sürekli korkuyla uyanmış, derisi yüzülmüş adamın tavandan bana uzandığını sanmıştım. Ertesi gün kendimi bitkin hissediyordum.

Kahvaltıdan hemen sonra Doktor Mehra viziteye geldi. Benim için güzel haberleri olduğunu söyleyip bütün değerlerimin stabil olduğunu ve yeniden normale döndüğünü açıkladı. Dolayısıyla yoğun bakımda kalmam için hiçbir sebep yoktu.

Bunun yerine iki ya da üç gün gözetim altında olmam gereken normal bir hasta koğuşuna alındım.

Beni iki yataklı küçük bir odaya yerleştirdiler. Yatak komşum kırklarında sarışın bir kadındı, kilolarıyla bana karaya vurmuş bir balinayı çağrıştırıyordu.

"Benim adım Barbara," diye tanıttı kendini, "ama sen Babsi diyebilirsin. Kesin seninle çok eğleneceğiz. Senden önce burada yaşlı, aksi bir kadın kalıyordu, sürekli pinekleyip horluyordu. Senin neyin var?"

Konuşmaya nefes alacak kadar bile ara vermiyordu, sonra aniden kendi hastalık hikâyesini anlatmaya başladı. Bir kasa dolusu kolayı bagaja kaldırması gerekince çift ta-

raflı fıtık olmuş çünkü kocası olacak uyuşuk, işe yaramaz herif... falan filan.

Noktasız virgülsüz durmaksızın konuşuyordu, bense sorularını cevaplamak zorunda kalmadığım için memnundum.

O anlatıp dururken ben de kişisel eşyalarımı yoğun bakımdayken içinde sakladıkları plastik poşetlerden çıkardım: anneme ait zümrüt taşlı gümüş bir kolye, kulübe giderken yanıma aldığım küçük bir cüzdan ve cep telefonum.

Nihayet, diye geçirdim içimden. *Dünyaya açılan pencerem.*

Şarjı bitmişti, verdiği çok az soluklanma molasının birinde Babsi'ye şarj aletini verebilir mi diye sordum.

Telefonum şarj olurken birlikte bir yemek programı izledik. Babsi aralıksız olarak yorum yapıyordu, ta ki bir noktada yorum yapmaktan acıktığını fark edene kadar.

"Ben kantine ineceğim," deyip üzerine bir sabahlık geçirdi, sabahlığına benim gibi dört kişi rahat rahat sığardı. "Sen de bir şey ister misin?"

Teşekkür ederek reddettim, ayaklarını yere vura vura odadan çıkana kadar bekledim. Sonra derin bir nefes alıp bir an için sessizliğin tadını çıkardım ve cep telefonumu açtım.

Anında sayısız bildirim ve kısa mesaj geldi. Tanrım, bitmek bilmiyorlardı!

Bir tanesine tıklayınca adımın Facebook'ta bir videoya etiketlendiğini gördüm.

Hayır, bir video değil, diye fark ettim hemen. En az on taneydi!

"Neyin nesi..."

Uzun uzun düşünmeden ilk linke tıkladım.

Hayatımda pişman olduğum çok şey yoktu ama bu küçük hareket günümün geri kalanında pişmanlık listemin bi numarasında kalacaktı.

Video kulüpte çekilmişti. Beni yerde yatar, kusarken gösteriyordu. Bu sırada bir şeylere karşı kendimi savunurcasına ağır çekimdeymişim gibi debeleniyordum. Gecelik kostümüm kırmızı bir şeylere bulanmıştı. Sanki biri üzerime kırmızı dut kompostosu dökmüştü. Saçlarım yerde dağılmış, bozulmuş Samara makyajıma yapışmıştı.

"Kahretsin," lafı çıktı ağzımdan ama kendimi izlemekten de alamıyordum. Ekranda gördüklerim akıl alır gibi değildi.

O ana kadar telefonun hoparlöründen bangır bangır gelen müzik aniden kesildi, maskeli insanlar etrafımda birbirini itip kakıyor, herkes hep bir ağızdan konuşuyordu. Söylenenlerden bazılarını anlayabiliyordum, kötü bir dejavu gibi geliyordu bana. Ama bu kez canavar sesi duymuyordum.

"*Ne oldu ona?*"

"*Bilmiyorum ki oğlum.*"

"*Aniden yığıldı.*"

Sonra görüntüye Sascha dalıyordu.

"*Herkes kenara çekilsin,*" diye bağırdığını duydum, bir yandan seyir meraklılarını itmeye çalışıyordu. Ama onlar sadece gülüyor, hemen yine başıma dikiliyorlardı. Bir kız bağırdı. "*Kahretsin! Nesi var ki?*"

Sascha yanıma diz çöktü, beni sarsıyor, bir şeyler söylüyordu. Ama ben tepki vermiyor, yerdeki kusmuk birikintimin içinde öylece yatıyordum.

"*Vaay, müthiş bir şey bu!*" diyen bir oğlanın sesini duydum arka taraftan, videoyu çeken o olmalıydı. Sonra biraz daha yakınıma geldi, Sascha çıkıştı ona. "*Defol git oğlum! Kızı rahat bırak!*"

Kameranın arkasındaki çocuk, ağzımdan yeni bir kusmuk dalgası gelince sinsice kıkırdadı. "*Oğlum, içi de amma doluymuş,*" dediğini duydum.

21

Gözyaşlarımın arasından Zoe'yle birlikte otoparkta önünden geçtiğimiz cadı kostümlülerden birini fark ettim. Kız geri çekilip bir çığlık attı. "*Iyhh, çok iğrenç!*"

Bu kadarı bana yetmişti. Özellikle de videonun başlığını okuyunca: SAMARA KUSARKEN!!! Video 124.483 beğeni almıştı ve sayısı her saniye daha da artıyordu.

Bir çığlıkla beraber telefonu fırlattım, odanın karşı duvarına çarpıp kırıldı. Sonra bir süre kolyeme sarılmış halde ulur gibi bağırarak yatağımda oturdum, kendimi sersefil hissediyordum. Öylesine aşağılanmış, öylesine hor görülmüş ve öylesine öfkeliydim ki.

Bir daha asla sokağa çıkamayacaktım. Herkes beni gösterecek, gülmekten kırılacaktı.

Şuna bak, Samara bu, kusmuklu Samara!

Sinsi gülüşlerini şimdiden duyabiliyordum. Bütün videoların silinmesini bir şekilde sağlasam bile, ki bu imkânsız bir şeydi çünkü videoyu hemen yeniden yükleyecek bir gerizekâlı her zaman bulunurdu, hayatım boyunca alnımda bir damgayla gezecektim. İnsanlar böyle bir şeyi unutmazdı. En azından kısa zamanda.

"Keşke ölü kalsaydım," dedim hüngür hüngür ağlarken, hemen arkasından bunu düşündüğüme pişman oldum. Hayır! Bana ne yaptıkları hiç umurumda değildi, yaşamak istiyordum. Hem de normal bir hayat yaşamak. Bu da benim en doğal hakkımdı.

Burnumu çeke çeke yataktan inip lavaboya gittim, telefonumun parçalarını toplamak için yere diz çöktüm.

Aynı anda kapı tıklatıldı, ben daha bir şey diyemeden açıldı kapı.

Gelen Sascha'ydı. Önce bana, sonra telefonun her yere saçılmış parçalarına baktı. Sonra yanıma diz çöküp toplamama yardım etti.

"Facebook bazen bayağı boktan olabiliyor, değil mi?"

Burnumu çekip kolumla yüzümü silerken başımı salladım. "Evet, ama asıl boktan olan insanlar."

Ayağa kalktı, lavabonun yanındaki kutudan birkaç kâğıt peçete alıp bana uzattı. "Burnunu temizlemen ve cep telefonunu saklayabilmemiz için. Sonuçta kimsenin duymasına gerek yok."

"Güzel fikir," deyip yüzümü peçetelerin arasına gömdüm. Beni böyle görmesi ne utanç vericiydi. "Özür dilerim. Bir an için zıvanadan çıktım."

"Dışarıdan duyuluyordu," dedi. Sonra çabucak ekledi. "Yani ben duydum. Çünkü kapının hemen önündeydim. Başka kimse duymadı sanırım. Ama dert etmene hiç gerek yok, hepimiz zıvanadan çıkarız. Şimdi daha iyi misin?"

"Kendimi bok gibi hissetmem dışında mı?"

Telefonumdan kalanları peçeteye sarıp hepsini çöp tenekesine fırlattım.

Sascha gözlerini yere indirdi. "Biliyorum," dedi kısık sesle. "Tüm dünya kafayı yemiş."

Az daha kontrolümü kaybedecektim ki yeni gözyaşlarına direndim. "Bu çok manyakça bir şey! İnsan nasıl bu kadar hasta olup bunu bu kadar komik bulabilir? Aklım almıyor."

"Benim de," diye karşılık verdi. "Başına böyle bir şey gelen tek insan sen değilsin. Birkaç iş arkadaşım geçen sene bir açık hava festivalinde görev aldı. Alkol zehirlenmesi geçiren bir kıza yardım etmek istediklerinde kızın arkadaşları üzerlerine yürümüş. İş arkadaşlarımdan bir kızı hastanelik edene kadar dövmüşler. Hatta bu olayın videosu seninkin-

den bile çok tıklandı." Bir süre susup daha kısık bir sesle devam etti. "Bahsettiğim benim kız arkadaşımdı. Olaydan sonra taşındı, nereye, hiçbir fikrim yok."

Ürperdim. İnanılacak gibi değildi ama böyle bir şeyi daha önce haberlerde de duymuştum.

"Belki de okul değiştirip psikiyatrist olmalısın," diye bir öneride bulundum. "Bu deli dünyada bir yığın psikiyatriste ihtiyaç olabilir."

Sascha zoraki gülümsedi. "Boş ver, kalsın. O zaman kesin on milyar hastam olur ve hiç tatile çıkamam."

İkimiz de güldük ama benim gülüşüm aniden ağlama krizine döndü. Elimden bir şey gelmiyor, içimdeki her şey dışa dökülüyordu. Kontrolümü tamamen kaybetmiş, sendeliyordum, az daha düşecektim ama Sascha beni tuttu. Hıçkıra hıçkıra ağlarken ona sokuldum, o da çekinerek sarıldı bana.

"Sorun değil," diye fısıldadı. "Ağla, rahatlarsın."

Ben de öyle yaptım. Bir bebek gibi zırıldıyor, kendime engel olamıyordum. Sascha bana sarılıyor ve bu birbirimizi doğru düzgün tanımasak da iyi hissettiriyordu.

Ağlama krizi nihayet geçince ondan daha da utandım.

"Özür dilerim," deyip sıyrıldım kollarından. "Ağlayıp üstünü başını batırdım."

"Sorun değil. En sevdiğim tişörtüm bu değil zaten."

Kızarıp gülümsedi, ben de bir kez daha gülmekten alamadım kendimi. "Pislik," deyip gözyaşlarımı sildim. "Beni hiç ciddiye almıyorsun."

Omuzlarını silkti. "Hayat her zaman ciddiye almak için fazla ciddi. Bir yenilik yapmak ister misin? Seni biriyle tanıştırmak istiyordum. Seni tanımaktan çok memnun olacaktır."

"Annen mi?" diye sordum sakınarak, o sırada içimden, *ah hayır, umarım değildir! Yine öyle biri olmasın,* diye geçiriyordum.

"Ne?" Şaşkınlıkla başını iki yana salladı. "Hayır, sadece bir... bir arkadaşım."

"Tamam, güzel. Ama önce kendimi toplamak için birkaç dakikaya ihtiyacım var."

"Tabii. Acele etme. Dışarıda bekliyorum."

Kapı arkasından kapandığında lavaboya gidip aynaya baktım.

Berbat görünüyordum. Zayıflamış, solgun, göz altları mosmor. Bir avuç sefalet gibi. Ve bazıları bunu dahi eğlenceli buluyordu.

Yeniden öfkelendim.

"Hayır," dedim aynadaki yansımama. "Artık hiçbir şeye tahammül etmeyeceğim! Bir daha asla, hiç kimseye! Sizin gibi manyaklar eksik olsa da olur!"

Bir an için kendime kocaman bir FUCK YOU dövmesi yaptırsam mı diye düşündüm. En iyisi de alnımın tam ortasına.

Gözlerime yine yaşlar doldu, aynadaki kız bulanık yüzünde acı bir gülümsemeyle beni süzüyordu.

Dövme yaptırmana gerek yok, der gibiydi. *Doğru anda bunu düşünsen yeter.*

12.

Sascha'nın beni arkadaşıyla tanıştırmak için kafeteryaya götüreceğini düşünmüştüm. Bunun yerine asansörle beşinci kata çıktık, beni binanın sol kanadına götürdü.

Koridor pencerelerinden birinde durup bir an manzaranın tadını çıkardım. Buradan Wald Kliniği'nin ötesindeki Fahlenberg Koruluğu bile görülebiliyordu. Gri, yüklü kasım bulutlarıyla dolu kasvetli gökyüzüne rağmen geniş manzaranın rahatlatıcı bir etkisi vardı. Kendimi dağ bisikletimle dolambaçlı orman yollarının birinde gezer, dökülen yaprakların, iğne yapraklı ağaçların, çam sakızının ve soğuk likenlerin kokusunu solurken hayal ettim.

Sadece bu hayal bile bir an için her şeyi unutmama yetti, hatta biraz güç topladım. Ama sonra hayalî orman yolu beni Zoe'yle sayısız yazımızı geçirdiğimiz o kayrana götürdü ve yeniden bir gölge düştü üzerime.

Sascha artık peşinden gitmediğimi fark edip yanıma geri döndü. "Her şey yolunda mı? Kendini iyi hissetmiyor musun yoksa?"

"Hayır, iyiyim. Sadece burada harika bir manzara var. Keşke yoğun bakımda da bir pencere olsaydı. Altıncı kattan daha ilerisi bile görülebilirdi." Gözlerimi uzaklardaki

ağaç tepelerinden alıp tamamen şimdiki zamana döndüm. "Söylesene, ziyaretine gittiğimiz şu arkadaşın kim?"

"Adı Cordelia," dedi. "Cordelia Gerlach. Aslında arkadaştan ziyade bir tür hasta ama çok hoştur."

"Onun hayatını da mı kurtardın?"

"Doğrudan değil ama o esnada oradaydım." Boğazını temizledi. "Seksen iki yaşında, tahmin edersin, hiç yakını yok. Ben de arada sırada ziyaretine geliyorum. Onunla konuşmak istiyorsak şimdi devam etmemiz gerek. Ziyaret zamanı sadece bir saat."

Sascha'nın bu yaşlı kadınla ilgilenmesini nedense dokunaklı, aynı zamanda da tuhaf bulmuştum. Kendisini ona karşı sorumlu mu hissediyordu acaba, benimle yaşadığı da benzer bir durum muydu? Ama hepsinden çok neden tanışmamızı bu kadar önemsediğini merak ediyordum.

Özel koğuşun bulunduğu koridorun sonuna kadar yürümeye devam ettik.

Sascha 501 numaralı odanın kapısını tıklattı. İçeriden bir, "Evet, buyurun," duyunca içeri girdik.

Oda, geveze ve hep aç Babsi'yle paylaştığım iki kişilik odadan çok daha büyüktü. Bizim odamızda yalnızca soluk mavi duvarlar vardı ama bu oda toprak rengine boyanmıştı. Misafir sandalyeleri plastik değil ahşaptı ve masanın üzerinde yeni toplanmış çiçeklerle dolu bir vazo duruyordu. Burası hastane gibi değil, bariz şekilde çok daha hoş kokuyordu. Yatağın yanında aynı şekilde bir sürü tıbbi cihaz olmasaydı pekâlâ bir otel odası da olabilirdi.

Fakat oda ne kadar güzel olursa olsun burada bir tuhaflık vardı. Ne olduğunu söyleyemiyordum ama buradaki bir şey ensemde garip bir uyuşukluğa sebep oluyordu. Pencere kapalıyken dahi gelen soğuk bir hava akımı gibi.

21

Cordelia Gerlach yatağında oturuyordu, biz içeri girince başını kitabından kaldırdı. Kırışık bir yüzü, topuz yaptığı kar beyazı saçları olan çelimsiz bir kadındı. Mavi gözleri bizi görünce neşeyle ışıldadı.

"Ah Sascha, gelmişsiniz! Ne kadar güzel!" Kitabı kenara bırakıp bana baktı. "Sen Nikka olmalısın."

"İyi günler Bayan Gerlach," dedim gülüşüne karşılık verip.

"Ah hayır tatlım, lütfen Cordelia de. Bu daha samimi ve daha kısa. İnsanın benim yaşımdayken uzun isimler için vakti kalmıyor."

Hafif bir kahkaha atıp ziyaretçi masasındaki iki sandalyeyi işaret etti.

"Lütfen ama, oturun. Konuşacak birkaç şeyimiz var ve otururken daha güzel çene çalınır. Çay ister misiniz? Bize çay getirtebilirim. Lüks konaklamamın avantajlarından biri." Konuşmaya devam ederken yatağının yanında duran çerçeveli düğün fotoğrafını gösterdi. "Benim iyi yürekli Hagen'ım sadece harika bir banker değildi, sigorta poliçelerinden mümkün olan en iyi şeyi almayı da çok iyi bilirdi. Dolayısıyla hiç çekinmeyin. Bize ne sipariş edeyim?"

İkimiz de teşekkür ederek reddettik, sandalyeleri yatağının yanına çekip oturduk.

"O çok hoş bir çocuktur, Nikka," dedi Cordelia. Bana göz kırpıp çenesiyle Sascha'yı işaret etti. "Şu an bir erkek arkadaşın yoksa bu fırsatı değerlendirmelisin. Üstelik senin hayatını da kurtardı. Böylelikle kadınların bir erkekten bekleyebileceği en önemli iki beklentiyi karşılamış oluyor. Hoş biri ve daha önemlisi faydalı. Hayatı doyasıya yaşamış bu yaşlı kadının tavsiyesine kulak ver."

Gözümün ucuyla Sascha'nın yine renk değiştirdiğini gördüm. Bu haliyle fazla olgun bir domatesle yarışabilirdi.

"Ama maalesef zamanımız kısıtlı. Sizi aşk hayatınız hakkında konuşmak için görmek istemedim," diye devam etti, şimdi ben de kızarmıştım. Ama ona aramızda hiçbir şey olmadığını (Sascha ona ne anlatmış olursa olsun) açıklayamadan onun yüz ifadesi yine ciddileşti. "Seninle konuşmak istedim çünkü muhtemelen ikimiz de aynı yerde bulunduk."

"Efendim?"

Şaşkınlıkla baktım kadına, gözlerindeki tuhaf pırıltı tüylerimi diken diken etti.

"Tatlım, işte diğer taraftan bahsediyorum."

"Ne demek istediğinize dair hiçbir fikrim yok," deyip yutkunmak zorunda kaldım.

"Ah yapma, elbette var Nikka. Sadece bunun hakkında konuşmaya utanıyor çünkü hafif çatlak sanılmaktan korkuyorsun. Durum bu, haksız mıyım?"

"Yani evet, ben... ben..."

"Hiç merak etme," diye lafımı kesti. "Burada biz bizeyiz ve sana ne olduğunu tam olarak biliyorum. İkimiz de bir tünel ve ışık gördük. İkimiz de orada bir şeyler yaşadık, hiç kimsenin kendisi de gitmeden bize inanmayacağı şeyler. Bu şuradaki genç şüpheci için de geçerli."

Belli belirsiz bir hareketle Sascha'yı işaret etti. Sascha mahcup hafifçe öksürdü fakat kadın onu görmezden gelip bana bakmaya devam etti.

"Yeri gelmişken itiraf etmem gerekir ki orada sadece yedi dakika bulundum," dedi. "Bildiğim kadarıyla seninki bunun üç katı, değil mi? Sana sonsuzluk kadar uzun gelmiş olmalı. Her durumda bende öyle olmadı."

Yalnızca başımı salladım, nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum. Sonra Sascha'ya döndüm. "Sen bunu nereden biliyorsun?"

Gözlerini yere indirip omuzlarını silkti. "Ben... yani işte... seninle ilk kez sohbet ettiğimizde bir şekilde gözlerinden anladım. Odanda her ne gördüysen seni öyle bir korkutmuştu ki bu dünyadan olması imkânsızdı."

"'Bu dünyadan olması,'" diye tekrarladım.

"Yani... demek istediğim," diye kekeledi. "Sonuçta onu yalnızca sen gördün."

İçinde bulunduğum durum bana nedense acayip geliyordu. Rüyadaymışım gibiydi. Hatta bir yanım bunun sadece bir rüya olmasını diliyordu. Çünkü Cordelia o karanlık yeri aynı şekilde gördüğünü iddia ediyorsa o zaman bu o yerin gerçekten var olduğu anlamına gelecekti.

Ama ben bunu istemiyordum.

Hayır, hiç mi hiç istemiyordum.

"Hiç öyle bakma," dedi Cordelia, elime uzandı. Yaşlılık lekeleriyle kaplanmış kemikli elleri öyle solgundu ki mavi damarları seçiliyordu. Cildi kâğıt gibiydi, yine de tutuşu sıcak, sağlam ve bir şekilde teselli ediciydi.

"Şu anda aklından bir sürü şey geçtiğini görebiliyorum Nikka ve bu anıdan korktuğunu da," dedi yumuşak bir sesle. "Ama bunun için hiçbir sebep yok. Biz sadece herkesin bir gün göreceği şeyi gördük. Ha şimdi olmuş, ha sonra. Bana gelince, muhtemelen çok yakında oraya yine gideceğim. Yaşlı kalbim bir dirilişi daha kaldırmaz. Dürüst olmak gerekirse istemiyorum da zaten."

"O karanlık yerin gerçekten var olduğundan neden bu kadar eminsiniz?" diye sordum. "Sadece uydurmuş da olabiliriz."

Belli belirsiz güldü. "İkimizin de tam olarak aynı şeyi uydurmuş olması çok büyük bir tesadüf olurdu, sence de öyle değil mi? Ayrıca bundan bahsedebilecek insanlar katiyen bizimle sınırlı değil. Aynı tünelden bahseden sayısız geri dönen var. Dünyanın her yerinden, bütün kültürlerden insanlar. Her biri ışığı görmüş, hatta birçoğu... işte, diğer şeyleri de."

Titremeye başladığımı hissettim, ağzım aniden feci derecede kurudu.

"Ama ben bu yerin gerçek olduğuna inanmak istemiyorum," dedim, yeniden ağlamamak için kendime hâkim olmam gerekiyordu. "İnanamıyorum! Korkunç bir şeydi, cennetle ya da öyle bir şeyle hiçbir ilgisi yoktu. Cehennem gibiydi."

"Ah, tatlım!" Cordelia göğüs geçirdi. "Cennet, cehennem ve diğer bütün şeyler sadece insan icadı. Fakat bu, inanç meselesi değil. Her din, her inanç insanların uydurduğu mitlere dayanır. Peki neden bunu yaparlar? Çünkü cevap ararlar. Ama hepsinden öte, ölümlerinin nihai şey olmasından korkarlar. Kendilerinden geriye hiçbir şey kalmamasından. Bu yüzden her din şu veya bu biçimde ölümden sonra bir yaşam sunar: cennet, cehennem, yeniden doğuş... 'var olmanın' herhangi bir türü. Ama biz ve bizim gibiler artık işin aslını biliyoruz, öyle değil mi?"

"Hayır," dedim. "Ben hiçbir şey bilmiyorum. Belki de her şeyi sadece uydurdum. Doktor halüsinasyon görmemin normal olduğunu söyledi. Strese ve bana verilen ilaca bağlı olduğunu düşünüyor."

Cordelia başıyla onayladı ama bakışları başka bir şey söylüyordu. "Gördüğün şeyden korkuyorsun, değil mi?"

Gözlerinden kaçındım, ellerimin ne çok titrediğini görmesin diye çenemi tuttum. Resmen altüst olmuştum, bu odada kapıldığım o garip duygu da hâlâ üzerimdeydi. Her şey öyle kafa karıştırıcıydı ki bana gerçek dışı görünüyordu.

Cordelia bana biraz zaman tanıyıp sonra sordu. "Bize anlatmak ister misin?"

Yeniden yutkundum. Kararsızlıkla, beni cesaretlendircesine başını sallayan Sascha'ya baktım. "Sorun yok. Bize rahatça her şeyi anlatabilirsin Nikka. İkimiz de bu yüzden seninle alay etmeyeceğiz ya da delirdiğini düşünmeyeceğiz."

"Ondan değil. Sadece delirip delirmediğimden ben kendim emin olamıyorum."

"Sırf bu düşünce bile kesinlikle delirmediğini gösteriyor," dedi Cordelia. "Kendinin bilincindesin ve aklın başında. Zaten bu yüzden hatırladıklarından şüphe ediyorsun ya. Ama anılar böyledir zaten: Anılar uydurma değildir. O yüzden kendine güven. Can kulağıyla seni dinliyoruz."

Elimi saçlarımda gezdirdim, kararsızdım. Nedense hepsi bana son derece aptalca geliyordu, utanıyordum.

Ama bir yanım, çok derinlerdeki bir tarafım mutlaka anlatmamı istiyordu. Anlatıp kurtulmamı.

Bunda ne kötülük olabilirdi ki? Muhtemelen dünyanın yarısı kusmuğumda boğulduğum videoları zaten izliyordu. Oysa buradaki durum zararsızdı, değil mi? Sonuçta kendimi bundan daha gülünç bir duruma düşüremezdim. Hiç değilse bu kez kimsenin bana kamera doğrulttuğu yoktu.

"Daha rahat edeceksen ben dışarı çıkabilirim," dedi Sascha fakat ben başımı iki yana salladım. "Hayır, burada kal. Size anlatacağım. Yaşadığımı sandığım kadarıyla. Ama bu gerçekten öyle olduğu ya da benim inandığım anlamına gelmez, tamam mı?"

Cordelia karşılık vermedi. Yalnızca gülümsedi. Ama ben konuşmaya devam edince bakışları yine ciddileşip tuhaflaştı.

Dans pistindeki andan başladım. Kendimi nasıl bir anda yerde bulduğumdan ve etrafımın çarpık yüzler ve canavar sesleriyle çevrelendiğinden.

Bunların hepsi için mantıklı birer açıklama vardı, bu yüzden bunlar hakkında konuşmak kolaydı.

Fakat sonra sıra, gördüğümü sandığım şeye geldi. Karanlığa ve orada pusuya yatmış beni bekleyen şeye.

Anlatırken sürekli duraksıyordum ama zihnimde her şeyi yeniden, tüm netliğiyle görebiliyordum. Sanki bir kez daha yaşıyormuşum gibi.

13.

Her şey karardıktan sonra bir süre sanki çözünmüşüm gibi delice bir hisse kapılmıştım. Tıpkı bir bardak suyun içine atılan bir efervesan tabletin çözüneceği gibi. Sanki öylece kaybolmuş, yok olmuştum.

Ama sonra, bir zamanlar hakkında bir makale yazdığım Descartes'ın bir cümlesi geldi aklıma: *Düşünüyorum, o halde varım.* Ve bu cümleyi hatırlayabildiğime göre hâlâ düşünüyordum.

O halde hâlâ vardım!

Ama neredeydim?

Çarpık yüzlere, canavar sesli insanlara ne olmuştu?

Bayıldıktan sonra beni bir yere mi getirmişlerdi? Belki bir yan odaya?

Pekâlâ mümkündü ama o halde neden bu kadar karanlıktı?

Neden yanımda kimse yoktu?

Anlayamıyordum.

Belki de sadece rüya görüyordum?

Evet, bir kâbus bu, diye düşündüm. *Ancak bir kâbus olabilir*!

Daha iyi bir açıklama bulamamıştım.

Eh, hiç değilse yeniden hareket edebiliyordum. Ellerimi ve ayaklarımı yeniden hissediyordum. Zayıf da olsa bu da bir avuntuydu. Çünkü bunun dışında, durumum avutucu olmaktan tamamen uzaktı. Dondurucu bir soğuk vardı ve zifirî karanlık beni korkutuyordu.

Yoksa kör mü olmuştum?

Hayır, nedense öyle hissetmiyordum. Bana daha çok, biri en küçük ışık kaynağını dahi kapatmış gibi geliyordu.

Üstelik korkunç derecede sessizdi! Dayanılacak gibi değildi. Duyduğum tek şey hızlı hızlı soluk alıp verişim ve dişlerimin takırtısıydı.

Bu kadar üşümem normaldi, çırılçıplaktım! Kıyafetlerim hangi cehennemdeydi?

Bu sadece rüya gördüğümün kanıtı değilse neydi! Rüyalar böyle olurdu, değil mi? Sahiden berbat bir durumla başlar, sonra bir tane, ardından bir tanesi daha gelirdi.

Işığın her an açılacağını, kendimi çırılçıplak konferans salonumuzda bulacağımı düşünüyordum. Sonra orada, Serling Lisesi'nin bütün öğrencilerinin önünde bir sunum yapmam gerekecekti. Öğretmenler dâhil herkes beni gösterecek, gülmekten kırılacaktı. Buna benzer bir şey.

Diğer yandan... neden her şey bu kadar gerçek geliyordu? Sanki gerçekten buradaymışım gibi! Artık burası her neresiyse.

Bekledim. Işık açılmadı. Kimse beni gösterip gülmekten kırılmadı.

Tam bir... hiçlikti.

Düpedüz hiçlik.

Bu da konferans salonunda çıplak olmaktan daha kötüydü. Karanlığa hiçbir zaman katlanamamıştım, küçük

bir çocukken bile. O yüzden odamda hep bir gece lambası olurdu.

Ama burada en ufacık bir ışık pırıltısı bile yoktu. Her şey yoğun bir mürekkep gibi, aşılmaz bir siyahlıktaydı.

Kollarımı kendime dolayıp buz tutmuş omuzlarımı ovuşturdum, vücudumdaki bütün tüyler diken diken olmuştu. Ayaklarımın altındaki zemin sert, pürüzlü ve biraz da kaygan gibiydi. Soğuk, nemli bir taşın üzerinde duruyordum sanki.

Sonra yine o garip koku geldi, havada öyle yoğundu ki neredeyse tadını almak mümkündü. Bayat bira ve bir süre çiğnenmiş naneli sakız gibiydi.

İğrenç!

Yeniden fenalaşıyordum, paniğimin yükseldiğini hissettim.

Sakin kal Nikka, sakin, dedi içimden bir ses. *Muhakkak bir açıklaması vardır. Eninde sonunda her şeyin bir açıklaması vardır.*

Kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Başaramadım. Ne de olsa karanlıkta çırılçıplaktım ve bana ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Nasıl olacaktı da sakin kalacaktım ki?

Ama kendime hâkim olmalıydım. Bir panik atak, şu anda işime yarayacak son şeydi. Düşünmem, ne olduğunu hatırlamam gerekiyordu.

Ama aklıma yalnızca bağlantısız anılar geliyordu. Resmin tamamını görmeden bir yapbozu tamamlamaya çalışıyordum sanki.

Zoe'yle birlikte dans pistinde olduğumuzu hatırlıyordum. Müziğin sesi çok yüksekti, öyle ki basları midemde hissetmiştim. Zoe yanımda dans etmiş, bana bağıra bağıra bir şeyler söylemişti. Ama ne olduğunu hatırlayamıyordum.

Şeyle ilgiliydi, bir... *sütunla?*

Doğru muydu bu?

Bilmiyordum.

O zaman uğraş, diye emretti iç sesim. *Devam et! Aklına başka ne geliyor?*

Ama kafamı ne kadar patlatsam da devamı yoktu. Hepsi bu kadardı. Hafızamda derin bir çukur açılmıştı. Kopuk bir film şeridi.

Sonra canavar seslerini hatırladım. Ve karanlığı, dayanamadığım, lanet olasıca şu karanlığı!

Belki de hâlâ rüya görüyorumdur?

Bu açıklama teşebbüsünden bir türlü vazgeçemiyordum. Çünkü diğer her şey çok anlamsızdı.

Ama daha önce hiçbir rüyamda şu anda olduğu kadar net ve mantıklı düşünmemiştim. Yani gerçekten bir rüyaysa o zaman şu ana kadar gördüğüm en yoğun...

Bir ses beni yerimden sıçrattı. Kısa bir tırmalama sesiydi, sonra yine sessizlik oldu. Ama sesi duyduğumdan emindim.

Gerçekten mi, diye sordu iç sesim, sesi epey şüpheci geliyordu. *Gerçekten emin misin?*

Hayır, değildim. Belki de yanılmıştım. Benim durumumdaki birine aklı oyunlar oynayabilirdi. Ne de olsa karanlıkta çırılçıplak ve savunmasızdım, kahretsin!

Sessizlik devam ederken bütün cesaretimi toplayıp dizlerimin üzerine çöktüm, yerde dikkatle ilerlemeye başladım. Kıyafetlerimin yakında bir yerde olduklarını umuyordum. Hiç değilse, giysem o kadar da savunmasız hissetmeyeceğim geceliğimin. Tenimde hissedeceğim bir şey olmalıydı. Bir battaniye gibi başının üzerine çekince gerçek bir koruma sağlamıyordu elbette ama en azından güvenlik hissi veriyordu.

Ama ellerim yalnızca nemli yosun gibi hissettiren bir şeyle kaplanmış pürüzlü zemine değdi.

21

Ellerimi tiksintiyle geri çektim, neye dokunduğumu hayal etmek istemiyordum. Nasılsa geceliğim ya da diğer kıyafetlerimden biri değildi.

Sonra tekrar bir ses duydum.

Hiç şüphe yok ki orada bir şey vardı.

Çok yakınımda.

Ses yeniden, yeniden, yeniden geldi.

Şimdi ağır bir şey yerde sürülüyormuş gibi duyuluyordu. Ya da bir şey bana doğru sürünüyormuş gibi.

Korkuyla yerimden sıçrayıp geriye, sesten uzağa doğru bir adım attım. Sonra bir adım, bir adım daha.

Ama daha geri geri giderken bile bunun iyi bir fikir olmadığının farkındaydım. Hiçbir şey görmeden bir şeye doğru gidiyor olabilir, daha fenası bir boşluğa denk gelip düşebilir, boynumu kırabilirdim. O yüzden olduğum yerde durdum yine.

Kahretsin! Keşke bir şey görebilsem!

Sonra aklıma başka bir fikir geldi. Ya buradaki tek kişi ben değilsem? Ya bu sesin sahibi aynı şekilde bu karanlıkta terk edilmiş biriyse? Belki de yaralı olan, o yüzden de ancak sürünerek ilerleyebilen biri.

Yutkunup kendimi toparladım ve "Hey, kim var orada?" dedim.

Fakat sesim ürkekçe bir fısıltıdan daha yüksek çıkmamıştı. Karanlıktayken insan otomatik olarak kısık sesle konuşuyordu, özellikle de korkuyorsa.

"Hey, sen, beni duyuyor musun?" Bu kez biraz daha yüksek sesle konuşup kendinden emin, dahası korkusuz görünmeye çalıştım. "Neyin var? Yaralı mısın?"

Sürtünme sesi kesildi ama bir cevap alamadım.

"Konuşabiliyor musun?"

Hiçbir şey.

"Saçmalığı bırak da bir ses ver! Herhangi bir ses!"

Fakat yine sessizlik oldu. Tepki yoktu.

Artık iyice titriyordum, sadece soğuktan da değildi. Gerçekten yavaş yavaş ürkütücü olmaya başlamıştı. Karanlıkta yardım isteyen biri varsa bile nedense dikkat çekmek istemiyordu.

Ama hiçbir şey duymuyordum, hiçbir şey. Yalnızca telaşlı, kesik kesik soluk alışlarım.

Paniğimi bastıramıyordum. Zifirî karanlıkta hayal gücüm dörtnala koşuyor ve ben bunu durduracak hiçbir şey yapamıyordum. Oradakinin insan değil, pusuda beni bekleyen bir canavar olduğunu söyleyerek aldatıyordu beni. Şu çirkin derin deniz balıkları gibi kocaman gözlü bir şey. Usul usul bana yaklaşan bir şey.

Sonra *gerçekten de* sol ayağımı tutan soğuk bir şey hissettim.

Bir çığlık atıp geriye sıçradım, ne yöne gideceğimi şaşırdım. Sonra yalpalayarak ters yöne doğru ilerledim. Kollarımı öne uzatmış deli gibi çırpınıyordum. Hiçbir şey yoktu, ne duvar, ne bir lamba düğmesi, hiç!

Ya zemin bir anda biterse?

Boş ver gitsin, diye bağırdı korkum. Yeter ki şu... şu "şeye" dokunmayayım!

Çıplak ayaklarım nemli taşta şıp şıp ses çıkarıyordu. Ayak parmaklarımla sürekli bir engebeye denk geliyor, kayıyor, dengemi ancak koruyabiliyordum. Kendi soluğumun hayaletvari yankısını uzaklardan, her yönden duyuyordum.

Şimdi ne yapacaktım?

Nereye gidecektim?

21

Nerenin ön, nerenin arka taraf olduğunu bile bilmiyordum ki!

Aniden gözlerimin önünde iki küçük ışık noktası belirdi. Böcek gibi vızıldayarak etrafımda uçuşuyorlardı. Ama ben gerçekten orada olmadıklarının farkındaydım. Vardılar çünkü beynim mutlak karanlığı kabullenemiyordu. Sürekli yeni uyaranlara ihtiyaç duyuyor, uyaran gelmeyince de kendisi uyduruyordu. Biyoloji dersinde öğrenmiştim bunu.

O yüzden ışıklara güvenemezdim. Bu noktalardan hiçbiri bana yolu göstermiyordu.

Ama korkak bir tavuk gibi karanlıkta dolanmanın da bir anlamı yoktu. Bir kere çok tehlikeliydi.

Kendimi olduğum yerde durmaya zorlayıp nefes nefese solumayı bıraktım, arkamdan bir şey duyacak mıyım diye kulak kesildim. Ama her yer sessizdi. Az önceki her kim ya da her neyse kaçmıştım ondan.

Hafif bir rahatlama hissi paniğimi gölgeleyip biraz daha net düşünebilmeme imkân tanıdı. Bu karanlık yerde benimle birlikte biri ya da bir şey daha vardı, bu kadarı kesindi. Ve peşime düşmeseler bile belki orada her an bana saldıracak başkaları da vardı.

Bir çözüm yolu bulmalıydım. Bir yerlerde muhakkak bir çıkış olmalıydı!

İçimden yüksek sesle imdat diye bağırmak geliyordu ama az önceki şeyin ne olduğunu, tehlikeli olup olmadığını ve ondan daha kaç tane olduğunu bilmediğim sürece mümkün olduğunca sessiz kalmam daha iyiydi.

Işık noktaları hâlâ önümde dans ediyordu. Hatta daha öncekinden de fazla.

Boş ver onları, diye fısıldadı mantığım. *Bu ışıklar aslında yok.*

Yoksa varlar mıydı?

Belki de yanılıyordum ama sanırım (hayır, neredeyse emindim bundan) bu noktalardan biri hareket etmiyordu. Diğeri çılgınca oradan oraya sıçrıyor ama bir tanesi olduğu yerde kalıyordu. Tam önümde. Fakat bir yıldız kadar da uzakta görünüyordu.

Bir süre gözlerimi bu noktaya diktim, hiçbir değişiklik olmadı. Belki de gerçekten bir hayal değildi.

Öyleyse, büyük umutlara kapılmak istemesem de en azından artık bir hedefim vardı. Işığa doğru ilerleyecek, yerinde durmaya devam edip etmeyeceğini gözlemleyecektim. Eğer şanslıysam ben yaklaştıkça büyür, bir çıkış olduğu anlaşılırdı. Her durumda en büyük umudum buydu.

Yeniden kollarımı etrafı yoklamak üzere öne doğru uzattım, bu kez daha dikkatli hareket ediyordum. Taş zemine ve yankıya bakılırsa bir tür devasa mağaranın içinde olmalıydım, hem yer yer kaya yarıkları da vardı. O yüzden yeniden koşmaya başlamamak bana zor gelse de yavaş adımlarla ilerlemeye devam ettim. Komşumuzun çatısındaki uyurgezer biblosu gibiydim (üstünde geceliği, elinde feneriyle gülümseyen bir bahçe cücesi gibi) fakat benim geceliğim yoktu ve içimden kesinlikle gülümsemek gelmiyordu.

Nasıl olmuştu da bir mağaraya gelmiştim ki? Üstelik böyle devasa bir mağaraya? Kesinlikle çok anlamsızdı!

Ama bunun nasıl olabildiği, buraya nasıl geldiğim konusunda daha sonra kafa patlatabilirdim. Öncelikle bir çıkış yolu bulmalıydım.

Devam et, devam!

Önümdeki ışığın gerçekten bir yanılsama olmadığını fark edince kalp atışlarım hızlandı. Ben ona doğru yaklaştıkça büyüyor, hatta yavaş yavaş biraz daha parlaklaşıyordu.

21

Henüz bir şey seçemiyordum ama ön tarafta sahiden de bir çıkış olabilirdi.

Lütfen, lütfen öyle olsun!

Hızlandım, yeniden kaymamak için dikkat etmem gerekiyordu. Zemin daha nemli, daha kaygan olmuştu. Şimdi düşer de bir tarafımı kırarsam... Hayır, bunu hayal etmek bile istemiyordum. Hele de nihayet doğru yolu bulmuşken!

Başlarda bir toplu iğne başından daha büyük olmayan ışık noktası bir süre sonra golf topu büyüklüğünde parlak bir beneğe dönüştü. Gitgide gölgeli de olsa etrafı seçebiliyordum.

Belli ki kayaların içine açılmış bir tüneldeydim. Duvarlar sarp ve keskindi, bir sürü çıkıntı ve çukur vardı. Zayıf ışıkta nemli ve siyah obsidyen gibi pırıldıyorlardı. Yer de yapış yapış, koyu renk yosunlarla kaplanmıştı.

Acaba bir demir yolu tünelinde miyim diye sordum kendime. Ama hayır, burada ray yoktu.

Bir maden ocağı mıydı?

Aklıma başka hangi ihtimal gelirse gelsin hepsi aynı derecede saçmaydı. Saatlerce baygın kalmadıysam, ki nedense buna inanasım gelmiyordu, hâlâ Fahlenberg'de olmalıydım ve oranın civarında da tek bir tünel ya da bu tür bir mağara yoktu. Bildiğim kadarıyla maden ocağımız da yoktu.

O halde ben hangi cehennemdeydim?

Daha bu soru hakkında düşünmeyi bırakmamıştım ki biri aniden kolumdan tutup beni kenara çekti. Çok hızlı olmuş, kendimi savunacak zamanı bulamamıştım.

Çığlık atıp yere kapaklandım.

Başımı kaldırıp dehşet içinde, kolumu tutan adama baktım, eli bir mengeneymiş gibi kolumu iyice sıkmıştı. Yüzünü doğru düzgün seçemeyeceğim kadar karanlıktı hâlâ ama siyah deri kıyafetler giydiğini ve ellerinde kalın, siyah

eldivenler olduğunu gördüm. Bir eliyle beni tutuyordu, neredeyse omzumu çıkaracaktı, diğeriyle de şu ana dek arkasına saklanmış olması gereken bir kaya çıkıntısına tutunmuştu.

Bana doğru biraz daha eğilince yüzünü görebildim. Beni bırakması için yüzüne karşı haykırmak istiyor fakat korkudan sesimi çıkaramıyordum.

Yüzü! Tanrım, o yüz! Bu görüntüyü asla unutamayacaktım.

Adam yırtıcı bir hayvanın saldırısına uğramış gibi görünüyordu. Sol yanağından geriye pek bir şey kalmamıştı. Çıplak etine, açıkta kalan damarlarına, kaslarına ve kemiklerine bakakaldım. Bu arada beyaz göz yuvarı parıldıyordu. İkinci gözü yoktu.

"Gitme," dedi, buna boğazından gelen çirkin bir tık sesi eşlik etti.

Elinden kurtulmak için kıvrandım ama kolumu biraz daha sıktı.

"Bırak beni! Acıyor!" diye bağırdım ama yalnızca ağır çekimdeymiş gibi başını iki yana salladı.

"İleriye... gitme!" Her bir sözcük onun için bir işkence gibiydi. "Işığa... gitme!"

Kolumdan göğsüme kadar keskin bir acı yayıldı. "Sağır mısın sen? Bırak beni, kahretsin!"

Hâlâ tepki vermeyince rastgele yumruk attım, omzuna denk geldi. İnleyip sonunda bıraktı beni.

Ne yöne gideceğimi şaşırdım, önce kaçıp gitmek istedim fakat birkaç adım sonra durup arkama baktım. Derisi yüzülmüş adam peşimden gelmiyordu. Zar zor nefes alırken sadece bakıyordu bana.

Bakışlarına direnmekte zorlandım. Suratı öyle biçimsizdi ki. Derisiz yüzü ıslak ve kırmızı ışıldıyor, korku filmlerinde gördüğüm her şeyden bin kat daha beter görünüyordu.

Fakat bir canavar gibi görünse de az önce neredeyse omzumu yerinden çıkaracak olsa da tehlikeli biri olmadığının tamamen farkındaydım. Tam tersine, ilk andaki paniğim yatıştıktan sonra korkuyu bu adamın gözlerinde de hissedebiliyordum. O da benim kadar çaresiz gibiydi.

Ağrıyan kolumu ovalayarak dikkatle yanına geri döndüm. "Neredeyiz biz?"

Cevabını bilmiyormuş gibi dik dik yüzüme bakmaya devam etti.

"Sen kimsin? Ne oldu sana?"

"Işığa... gitme," diye tekrarladı, yine bir tıkırtı, sonra göğüs kafesinden iğrenç bir fokurtu geldi.

Deri ceketinin altındaki gövdesi de yüzü kadar berbat halde miydi, düşünmek istemiyordum. Ona vurduğum için üzgündüm şimdi. Ama bana başka bir seçenek bırakmamıştı.

Benden biraz uzaklaştı, sonra diğer eliyle de kayaya tutundu. Kaymaktan korkuyordu sanki. O sırada, başını eğik tuttuğunu, ne pahasına olursa olsun ışığı görmekten kaçınmak için kalan tek gözünü yalnızca bana sabitlediğini fark ettim.

"Neredeyiz?" diye sordum bir kez daha, ışığı gösterdim. "Orada ne var? Çıkış mı?"

Fakat adam yanıt vermedi. Geri geri kayanın dibine sokulup karanlık bir yarığın içinde gözden kayboldu.

"Burada kal," diyen sesini duydum karanlıktan. "Oraya... bakma!"

Başımı iki yana salladım. Dünyadaki hiçbir kuvvet beni burada tutamazdı. Mümkün olduğunca çabuk buradan çıkıp gitmek istiyordum!

Yine de ışıktan korkması beni tedirgin etmişti.

"Neden gitmemem gerekiyor? Ne var orada?"

Önce cevaben yalnızca soluduğunu duydum, sonra sözleri ağır ağır, kesik kesik karanlıkta yankılandı. "Kal... sonra seni... seni geri... geri götürecekler."

"Götürecekler mi? Kimi kastediyorsun? Lanet olsun, konuşsana!"

"Bakış açını... değiştirmen... gerek."

"Ne? Bu da ne demek şimdi? Bana burada ne olduğunu söylesene!"

Fakat derisi yüzülmüş adam susuyordu. Yalnızca güç bela nefes aldığını duyuyordum. Muhtemelen artık dayanamıyordu. Sonuçta o yaralarla benimle konuşabiliyor olması bile mucizeye yakın bir şeydi. Acilen yardıma ihtiyacı vardı, orası kesindi.

İçine süründüğü yarığa baktım. Tünelin diğer ucu kadar karanlıktı, kesinlikle peşinden oraya girmeyecektim.

Onun için bir şey yapmak istiyorsam önce kendimi kurtarmalıydım. Devam etmeli, buradan çıkmalıydım, sonra onun için yardım getirebilirdim.

Bunu ona söyleyince sadece gurul gurul bir sesle iç geçirdiğini duydum. Acele etsem iyi olacaktı. Daha fazla dayanamazdı.

Yeniden ışığa doğru döndüm. Çıkışa kadar belki yüz elli metre, belki biraz daha fazla mesafe vardı. Oradan bana doğru yansıyan ışık epey göz alıcı olsa da hoş ve yumuşaktı. Ve bir şekilde beni kendisine çekiyordu.

Derisi yüzülmüş adam neden ışıktan bu kadar korkuyordu ki?

Onlar derken kimi kastetmişti, beni nereye geri götüreceklerdi?

Neden kendisi de çıkışa koşmuyordu? Yeterince gücü vardı, en azından beni sıkı sıkı tutabilmişti. Kolumun tuttuğu yeri hâlâ acıyordu. Hatta çok. Göğsümde de giderek artan bir sancı vardı. Aldığım her nefes iğne gibi batıyordu.

Düştüğüm için olmalı, diye düşündüm. Tuhaf olan, göğsümün üzerine değil, kolumun üzerine düşmüştüm çünkü derisi yüzülmüş adam beni kolumdan tutmuştu.

Fark etmez, devam etmeli, buradan çıkmalıydım! Işık çıkıştı ve ön tarafta dikkat etmem gereken hiçbir şey göremiyordum.

Yürümeye başladım, bu kez daha yavaş bir şekilde, kollarımı ağrıyan göğüs kafesime dolamıştım.

Tanrım, neydi bu böyle? Çok acıyordu!

Devam, devam, pes etme. Birazdan oradasın.

Bu arada ışık o kadar göz kamaştırıcı olmuştu ki bakamıyordum. Ama bu gerçekten gün ışığı mıydı? Pekâlâ kocaman bir projektör de olabilirdi. Her durumda sıcaklık hissetmiyordum. Hâlâ donuyordum. Özellikle de, ki en tuhafı buydu, başım. En çok başım üşüyordu.

Fark etmez, devam etmeliydim. Önce bir her şeyi arkamda bıraksam bu işin açıklamasını öğrenmeyi dört gözle bekliyordum. Çünkü ben henüz bir açıklama bulamamıştım.

Sonra aniden tünelin sağ duvarında bir şey kıpırdadı, üzerime uzun gölgesi düştü. Tedirginlikle olduğum yerde kaldım, elimi gözlerime siper edip aydınlığa baktım.

Ön tarafta biri daha vardı. Benden elli adım bile uzakta değildi. Parlak ışığın karşısında ancak karaltısını görebi-

liyordum ama bir kız ya da bir kadın olmalıydı. Duvarın dibine çökmüş, kollarını topladığı bacaklarına dolamıştı.

"Hey!"

Sesim duvarlarda megafonla bağırmışım gibi yankılandı.

"Hey sen!"

Aklımda derisi yüzülmüş adamın uyarısıyla yavaş yavaş ilerlemeye devam ettim. Yaklaştıkça sahiden de bir kız olduğunu fark ettim. Yerinden kıpırdamıyor, benim için tehlike oluşturacak gibi de görünmüyordu. En azından göz kamaştırıcı ışığın karşısında anlayabildiğim kadarıyla.

Ondan sadece birazcık uzaktaydım ki başını kaldırıp yüzüme baktı. O anda tanıdım onu.

Kök salmış öylece kalakaldım, gözlerime inanamıyordum. Bu gerçek olamazdı! Mümkün değildi! Ama sahiden de oydu.

"Z-Zoe?" dedim kekeleyerek, aklım almıyordu. "Gerçekten sen misin?"

Muhtemelen şimdiye kadar birine sorduğum en aptalca soruydu bu. Tabii ki oydu. Başına buyruk, sarı, kısa saçlarıyla en yakın arkadaşımı nerede olsa tanırdım.

Yere çökmüş oturuyordu, kayanın içine saklanmak ister gibi duvara yapışmıştı. Onun üzerinde de hiçbir şey yoktu. Saçları dağılmış, kocaman açılmış gözleri ağlamaktan kızarmıştı. Feci korkmuş olmalıydı.

Sendeleyerek ona doğru yürüdüm ama daha ulaşamadan şiddetli, başka bir ağrı saplandı. Kamyon çarpmıştı sanki.

Çığlık attım. Bedenim kontrolsüzce titremeye başladı, yere düştüm.

Lanet olsun, inanılmaz acıyordu! Vücuduma kramplar giriyor, yerde kıvranıyordum.

Şimdi de bir fil üzerimde tepiniyormuş gibiydi, sonra bir tane, bir tane, bir tane daha. Tüm bir fil *sürüsü.*

Sonra bir ses duyuldu. Zoe'nin değil, çok uzaklarda olması gereken birinin sesi. Tünelde, arkamızda bir adam soluk soluğa zırvalıyormuş gibi.

"*Ha ha ha, staying alive, staying alive... ha ha ha...*"[3]

Tekrar tekrar.

Bu saçmalık ne? diye bağırdım ama sesim yalnızca zihnimde çınladı.

Sonra Zoe'nin korkudan çarpılmış yüzü üzerimde belirdi. Bir şey söyledi ama anlayamadım. Bir saniye sonra karanlığa geri çekilmiştim. Sonra da...

---

3 (İng.) "Ha ha ha, hayatta kalmak, hayatta kalmak, ha ha ha." Bee Gees grubunun "Stayin' Alive" şarkısının sözleri. (ç. n.)

14.

"... hastanede uyandım. Yani, gerisini zaten biliyorsunuz."

Başım ağırlaşmıştı, sandalyede bitkinlikle geriye yaslandım. O kadar çok konuşunca boğazım kurumuş, yine acımaya başlamıştı, hafifçe öksürdüm.

Sonunda her şeyi anlatıp atmıştım içimden, biraz iyi gelmişti. Yine de kendimi, içtiği ilaç yüzünden gördüğü sanrıları anlatan biri gibi hissediyordum. Ki muhtemelen olan da tam olarak buydu.

Tereddütle ikisine de baktım, bir an için odaya sessizlik hâkim oldu. Sonra Sascha ayağa kalktı, masadan boş bir bardak alıp lavaboda doldurdu.

"Fil sürüsü muhtemelen bendim." Bardağı bana uzatıp yeniden yanıma oturdu. "Sana suni teneffüs yapmadan önce bira içmiştim. Bu da kokuyu açıklıyor. Ve kasılmaların... o da kurtarma görevlilerinin getirdiği defibrilatör yüzünden olmalı. Ama aslında..."

Duraksayıp sinirle uyluklarını ovaladı. "Aslında bunları hissetmiş olamazsın. Başına buz küpleri döktüğümüzü de. Başın üşümüş olamaz çünkü kalbin atmıyordu. Beynin bunları algılayamazdı. İçinde bulunduğun gibi bir durumda bütün sinir yolları tepki vermeyi durdurur çünkü beyin fonk-

siyonları sadece hayatta kalma seviyesine çekilir. Bunların hiçbirini hissedemezdin. Bu imkânsız."

Nihayet Cordelia da bir tepki verdi. Başını kararlılıkla iki yana salladı.

"İmkânsız mı? Hayır tatlım, bu sözcüğü acilen bırakmalısın. Çünkü belli ki gayet mümkünmüş."

"Ama..."

"Aması yok," diye kesti sözünü. "Yoksa aslında ölüyken sizi aynı şekilde duyduğumu ve bunun sana göre 'imkânsız' olması gerektiğini unuttun mu? Görevlilerden biri, 'bu yaşlı kokona' için bu kadar zahmete değmez demişti, hatırlıyor musun? Ama şimdi bir yorum yapmana gerek yok, bunları zaten konuşmuştuk."

Bana bakıp gülümsedi. "Merak etme tatlım, kendini nasıl hissettiğini çok iyi anlıyorum. Anlattıklarının hepsi çok tanıdık geliyor. Şu berbat zemindeki yosunlara kadar. Ve evet, ben de insanın oraya vardığında yalnız olmadığını düşünüyorum. Orada ışığa giden yolu arayan başkaları da var. Ya da oraya giden yolda takılı kalanlar (derisi yüzülmüş adam gibi) çünkü bir şey onları ışığa gitmekten alıkoyuyor. Ben orada küçük bir oğlanla karşılaşmıştım. O da sıkı sıkı duvarlara tutunuyordu."

Bardaktaki suyu sonuna kadar içtim, öyle çok titriyordum ki bardağı iki elimle tutmam gerekmişti. "Fakat böyle bir yerin gerçekten var olduğuna inanmıyorsunuz herhalde?"

Cordelia önce Sascha'ya, sonra bana baktı. "O inanmayabilir, ben inanıyorum. Ama mevzu bu değil. Asıl soru, oradan ne getirdiğin."

"Ne? Getirmek mi?"

"Tatlım, insanın gidebileceği hiçbir yer yoktur ki dönerken oradan bir şey getirmesin. Bu imkânsız olurdu işte."

Sascha'ya kısa bir bakış atıp yeniden bana döndü. "Nereye gidersek gidelim hep yanımızda bir şey getiririz. Bir hediyelik eşya, bir fotoğraf ya da sadece bir anı. Ama bazen tamamen başka bir şey de olabilir."

"Ama ben oradan hiçbir şey getirmedim," diye itiraz ettim ne kastettiğine dair karanlık bir sezgim olsa da. "Kesinlikle getirmedim!"

Cordelia bana keskin bir bakış attı. "Emin misin?"

Bu bakıştan hoşlanmadım. Bana, benden daha fazlasını biliyormuş gibi bir his veriyordu.

"Siz bir şey getirdiniz mi?"

Başıyla onayladı. "Ah, elbette getirdim."

"Peki nedir?"

Cordelia tuhaf bir şekilde gülümseyip incecik parmaklarıyla odanın arkamda kalan köşesini gösterdi.

"Onu."

Korkuyla arkama döndüm, kırık kaburgalarıma bir şey saplanmış gibi oldu, sonra anladım.

Demek odaya adımımı atar atmaz dikkatimi çeken şey buydu. Daha önce idrak edememiş ama derinlerimde bir yerde hissetmiştim. Hatta şimdi Cordelia gösterince görmüştüm de.

Duvarları toprak rengine boyanmış oda aydınlıktı. Büyük pencereden içeriye gün ışığı vuruyordu, üstelik tavan lambaları da açıktı. Oda dengeli şekilde aydınlatılmıştı, yani her yerinin eşit derecede aydınlık olması gerekirdi. Ama köşelerden biri daha karanlıktı. Çok değil, fakat aslında orada olamayacak bir gölge varmış gibiydi. Büyük bir gölgeydi bu. Bir insan kadar büyük.

"Lütfen biri bana açıklayabilir mi?" dedi Sascha. "Orada ne var ki?"

21

"Üzgünüm oğlum, onu sen göremezsin," dedi Cordelia sakince. "Ama Nikka görebiliyor, değil mi?"

"Kim..." Yutkundum, aklım almıyordu. "Kim o?"

"Benim gölge refakatçim." Cordelia karaltıya göz kırptı. "Onun benim kocam olduğundan son derece eminim. Tahmin edersin, biz orada karşılaştık. Ama sonra ben daha ışığa varamadan Sascha'nın meslektaşları beni geri getirdi. O zaten oradaydı, muhtemelen beni beklemişti. Onca zaman boyunca. Benim sadık Hagen'im."

Köşeye bakmaya devam ettim, gözlerimi ovuşturup birkaç kez gözlerimi kırpıştırdım. Ama gölge hâlâ oradaydı.

"Şimdi burada, yanımda bekliyor, iyi yüreklim benim," dedi Cordelia gülümseyerek. "Muhtemelen çok yakında yine beraber olacağız. Nasıl olacak merakla bekliyorum. Orada da giyilmiş çoraplarını hep yatağın yanında bırakacak mı? Umarım bırakmaz."

Kıkır kıkır güldü. Benimse hiç gülesim yoktu. Ne hissedeceğimi bilmez halde yüzüne baktım. "Yani siz gerçekten de diğer taraf diye bir şeyin olduğuna inanıyorsunuz?"

"Tabii ki öyle, tatlım. Sadece inanmıyorum, biliyorum. Artık senin de bildiğin gibi."

Gözlerimi yere dikip başımı sağa sola salladım. "Ben hiçbir zaman böyle bir şeye inanmamıştım."

"Hagen ve ben de inanmamıştık," dedi Cordelia. "Ama sen de ben de bedenlerimiz ölmesine rağmen var olmaya devam ettik. Üstelik ben diğer tarafta kocamı gördüm. Yani sonrası diye bir şey var, belki bizi bu kadar çeken bu ışıkta bir tür ikinci yaşam var. Bizden geriye bir şeyler kaldığını bilmek teselli edici, değil mi? Bence bu sayede ikimiz de dünyevi varlığımızın anlamını kavradık. Hayatta, sonrasında var olmaya değecek iyi şeyler yapmalıyız."

Yeniden arkama dönüp gölgeye baktım. Görünüşe göre Cordelia ondan korkmuyordu. Eğer gerçekten kocasıysa korkması için bir sebep de yoktu zaten.

Ama bendeki durum farklıydı.

"Ya eğer diğer taraftan... başka bir şey getirdiysem?"

Cordelia bir kez daha biliyormuş gibi baktı. "Şu derisi yüzülmüş adam, değil mi?"

"Evet, ama neden o? Neden annem babam değil? Onları diğer tarafta görmedim bile."

"Şimdi tatlım, belli ki yanında olmasının bir sebebi var. Bence bu sebebi öğrenir öğrenmez bu adamdan da kurtulacaksın."

Sascha hafifçe öksürdü. "Bunların benim kulağıma nasıl geldiğinin farkında mısınız?"

"Ah elbette," dedi Cordelia. "Yalnızca kendisi gibi olanlarla konuşabileceği sıra dışı bir deneyim yaşamış iki insan gibi geliyoruzdur. Arkadaşınla tam da bu yüzden tanışmak istedim ya."

"Bunların hiçbirini istemiyorum Cordelia," dedim. "Sadece şu derisi yüzülmüş adamdan kurtulmak istiyorum."

"Öyleyse senden ne istediğini çözmeye çalış. Korkarım başka bir seçeneğin de yok."

"Ya Zoe? Ya o da gerçekten öbür taraftaysa, o zaman..."

Cümlemi tamamlayamadım ama Cordelia'nın bakışlarından yine de anladığını fark ettim.

"Keşke sana verecek bir cevabım olsaydı tatlım. Ama kendin çözmen gerekecek, bundan eminim."

Tam o anda kapı çalındı, viziteye gelen doktor içeri girdi. Kalkmamız gerekiyordu ama Cordelia'ya onu yakın zamanda yine ziyaret edeceğime söz verdim.

Yeniden tuhaf bir şekilde gülümsedi, gülüşünün ardında ne yattığını göremiyordum. Sanki ondan başka kimsenin bilmediği bir şey biliyordu.

"Kendine dikkat et tatlım," dedi. "Artık bir görevin var ve bence senin için kolay olmayacak. Ama bildiğinden şaşma. Şu uzun ömrümde bir şey öğrendiysem o da her şeyin vakti gelince bir anlamı olacağıdır. Bunun kaderle ya da alın yazısıyla bir ilgisi yok, önemli olan tek şey insanın kendi imkânlarıyla ne yapacağı. Bunu hiç unutma Nikka. Sana başarılar ve her şeyin en iyisini diliyorum."

Odadan ayrılmadan önce dönüp bir kez daha köşedeki gölgeye baktım. Hâlâ oradaydı. Fakat ne doktor ne de hemşireler farkında gibiydi.

Bizim gibiler, diye geçirdim içimden, Cordelia bana son kez göz kırptı.

15.

"Özür dilerim," dedi Sascha dönmek üzere asansöre doğru giderken. "Seni ona getirmemeliydim. İyice kafanı karıştırdı, değil mi?"

"Tahminen en başından beri biliyordun, değil mi? Yine de yaptın," deyip olduğum yerde durdum. "Neden?"

Ellerini pantolon ceplerine sokup iç geçirdi. "Bir şeylerin kafanı kurcaladığını daha ilk sohbetimizde fark etmiştim. Kurtulman gereken bir şey vardı. Yeniden hayata döndürdüğümüz birkaç kişide daha yaşadım bunu. Ama şu ana dek Cordelia dışında hiç kimse açık açık bundan bahsedecek kadar kendisine güvenmedi. Belki sende de farklı olmaz diye düşündüm."

"Kimsenin bunun hakkında konuşmamasına şaşırıyor musun cidden? Buna inanmadığını kendi ağzınla söyledin."

"İnanmıyorum da zaten. Ama bunun insanın birileriyle konuşmak isteyeceği bir şey olduğunu yine de anlayabiliyorum, neden bahsettiğini bilen biriyle."

"Seni çözemiyorum Sascha. Cordelia ve benim gibi insanlarla ilgileniyor, hikâyelerimizi dinliyor, her şeyi öğrenmek istiyorsun. Ama tek kelimesine bile inanmıyorsun."

Yeniden iç geçirip pencereden dışarı baktı. Aklından bir şeyler geçtiğini hissedebiliyordum. Sonunda yeniden bana döndü, gözlerinde garip bir pırıltı fark ettim. Korku ve inat karışımı bir şeydi.

"Tamam," dedi. "İkinize de ne olduğunu öğrenmek istiyor musun? Bu tür sözde ölüme yakın deneyimler için yeterince tıbbi açıklama var. Çünkü kalp durduktan sonra beyin aktivitelerinin kısa bir süreliğine arttığı bir gerçek. Bu, beyin yeterince oksijen almadığı için oluşan stresten kaynaklanıyor. İnsan bu durumda halüsinasyon görmeye başlıyor, sonra da vücut endorfin salgılıyor."

"Mutluluk hormonu mu?" Başımı iki yana salladım. "Hayır, bu olduğunda mutlu falan değildim."

"Kesinlikle gama-bütirolakton yüzünden oldu," dedi. "Nabzını hızlandırıp paniği tetikledi. Korkman çok normal. Ama normal bir durumda vücut endorfin salgılar, bu bilimsel olarak ispatlanmış bir şey. Hatta kedilerde de tespit edildi. Bu yüzden öldüklerinde çoğunlukla mırıldarlar. Ve ölümüne tanık olduğum her üç insandan biri ölmeden hemen önce gülümsedi. Neden böyle olduğu tam olarak bilinmiyor ama muhtemelen acıyı bastırmak için vücudun bir tür savunma mekanizması."

Bayıldığım anda hissettiğim duyguyu hatırladım. Bir şeyin içine batmış, çözünmüşüm gibi gelmişti. Ve doğru, gerçekten de bir anda acı hissetmez olmuştum. Öylece gidivermiştim.

"İkinizin de bahsettiği tünele ve şu ışığa gelince," diye devam etti, "bunun için de bir açıklama var. Göz sinirlerinin daralması yüzünden oluşan bir görüntüden başka bir şey değil. Sinirlerin çalışmayı tamamen durdurmadan önce beyne gönderdiği son sinyaller bunlar oluyor."

Eklemeden önce bir süre bekledi. "İkinizin de yaşadığı buydu, başka bir şey değil. Bu yüzden dünyanın her yerinden insanlar, hangi inançtan olurlarsa olsunlar aynı şeyi görüyor. Bunu görüyorlar çünkü vücutlarımız aynı şekilde çalışıyor."

Kulağa mantıklı geliyordu, yine de bu açıklama benim için birkaç soruyu ucu açık bırakıyordu.

"Peki ya Cordelia'nın odasındaki gölge? Sonuçta onu da gördüm."

Sascha dudaklarını büküp elini saçlarında gezdirdi. "Evet, o sana bahsettikten sonra. Kusura bakma Nikka, bana gücenme ama insan bir şeyi görmek isterse görür."

"Belki de tam tersidir," diye karşılık verdim. "Belki de sadece görmek istediğin şeyleri görüyor, diğer her şeyi göz ardı ediyorsundur."

"Sanırım beni yanlış anladın. Görmek istemediğimden değil. Sadece göremiyorum. Yani sağlıklı insan aklına güveniyorum, bilime ve anatomi hakkında öğrendiklerime. Çünkü mantıklı olan bu."

Sözlerini bir süre sindirmek için pencerenin diğer tarafındaki ormana baktım. Daha küçük bir çocukken sık sık bulunmuştum orada. Ella bana ağaçları ve bitkileri anlatırdı, doğanın nasıl harikalar yaratabildiğine ikimiz de şaşardık. Her şeyin uyum içinde bir arada oluşuna ve sonunda bir bütünlük oluşturuşuna.

Sayısız şeyin aynı şekilde uyumla çalıştığı bedenlerimizin de aynı derecede karışık bir mucize olduğunu o anlatmıştı bana.

Sürekli küçükten büyüğe gider, demişti. *Bu yüzden her birimiz kendimiz için bir evreniz.*

Öyleyse bundan geriye bir şeyler kalması gerekmez miydi? Koca bir evrenden?

21

En azından ben öyle umuyordum.

"Evet, her şey böyle olmuş olabilir," dedim sonunda. "Ama madem her şey senin için bu kadar açıktı, neden beni Cordelia'ya götürdün, hâlâ anlamıyorum."

Ellerini ceplerine biraz daha gömdü, gözüme inatçı, küçük bir çocuk gibi görünüyordu. "İşte, laf arasında senden bahsetmiştik, o da seninle tanışmak istedi."

"Laf arasında mı?"

Duraksadı, dudaklarını yaladı. "Yani tam olarak laf arasında değil," dedi kısık sesle. "Senin ve arkadaşın hakkındaki gazete haberi yüzünden. Korkunç bir şey olduğunu düşündü, ben de öyle."

Gözlerinin içine baktım, o daha bakışlarını kaçıramadan gözlerinde hafif bir hüzün fark ettim.

"Bir şey daha var Sascha. Bana karşı tamamen dürüst değilsin. Cordelia'nın ve benim yaşadığım şeyle bu kadar ilgilenmenin başka bir sebebi olmalı."

Gözlerini yere indirip sadece omuz silkti.

"Neden ne gördüğümüzü öğrenmek istiyorsun?" diye üsteledim. "Bana söyleyebilirsin."

Sascha bir süre spor ayakkabılarına baktı, bir şekilde kendisiyle mücadele ediyor gibiydi. Sonra konuştu. "Belki başka bir sefere."

Asansöre bindi ama ben peşinden gitmedim. Kapılar arkasından kapanınca pencerenin dibinde yalnız kalıp artık bana yabancı ve farklı görünen dışarıdaki dünyaya baktım.

Fakat farklılaşan dünya değildi, bendim.

16.

Daha sonra odama döndüğümde Babsi yatağında uzanmış, bir bilgi yarışması izliyor, top kek yiyordu.

"Günün nasıl geçti," diye sordu çiğnerken. "Umarım benimkinden iyi geçmiştir. Az daha can sıkıntısından öle-cektim burada."

İçinde bir tane top kek kalmış altılı paketi uzattı. "İster misin? Fena değiller."

"Hayır, teşekkürler." Komodininde duran gazeteyi işaret ettim. "Bir bakabilir miyim?"

"Tabii ki ama çapraz bulmacaya dokunma. Onu sonrası için sakladım."

Çapraz bulmaca beni ilgilendirmiyordu. Ben Sascha'nın bahsettiği haberde ne olduğunu öğrenmek istiyordum. Gerçekten de kocaman manşet gözden kaçacak gibi değildi: ON ALTI YAŞINDAKİ KAYIP KIZDAN İZ YOK.

Yanına bir fotoğraf basılmıştı. Kusursuz makyajıyla fotoğraf makinesine gülümseyen Zoe. Bu fotoğrafın orijinali Wagnerların salonunda asılı duruyordu. Zoe fotoğrafı anne babasına geçen sene Noel'de hediye etmişti.

Fotoğrafına bakınca boğazım düğümlendi.

17.

Gecenin ikisinde yatağımda hâlâ uyanıktım. Babsi, Fahlenberg Koruluğu'ndaki bütün ağaçları yere yıkmak ister gibi horluyordu ama tek sebebi bu değildi.

Aklımdan durmaksızın bir şeyler geçiyordu. Cordelia'yla konuştuğumuz şeyleri düşünüyordum. Diğer tarafta yaşadığımız deneyimleri ve odasındaki gölgeyi. Sonra Sascha'nın açıklamasını hatırladım.

Elbette mantıklıydı ama aklıma takılan, bu olayın bizdeki versiyonuna neden bu kadar karşı çıktığıydı. Bunun altında sadece bilimsel gerçeklere güvenmesinin yatmadığından emindim. İşin içinde daha fazlası olmalıydı.

Doktor Sander'nın monitörü olsa beynimde yine bir yığın kırmızı ve turuncu bölge olduğunu gösterirdi. Muhakkak nörolog bunu yine ilginç bulurdu. Ama bu durum beni mahvediyordu. Özellikle de beynimin aktif durumda olmasına rağmen hâlâ kulüpte yaşananları hatırlamadığım için. Orada ne olduğu bir türlü aklıma gelmediği için. Ya da en başta beni bu hastaneye düşüren şeyin ne olduğu.

Lanet olasıca o ilaç içeceğimin içine nasıl girmişti?

Bir şey içmiş miydim ki?

Belli ki içmiştim.

Ama bir yabancıdan asla bir şey almazdım.

Sanki çamurlu bir suyu karıştırıyor, bir şeyin yüzeye çıkmasını umuyordum. Ama çıkmıyordu.

Eğer Doktor Mehra haklıysa büyük olasılıkla hiçbir zaman da çıkmayacaktı. Çünkü Tanrı'nın cezası hafızamı kaybetmiştim.

Tanrım, nasıl da sinir bozucuydu!

Yanımda, karanlıkta horlayan Babsi'ye baktım.

Bulmaca çözmeyi sever misin, diye geçirdim içimden. *Güzel, al sana bir bulmaca. Kesin canın sıkılmayacak. Beni kim öldürdü, sonra da en yakın arkadaşımı kim kaçırdı?*

Tam o anda tavandan yine tanıdık bir ses duydum. Kollarımdaki küçük tüyler anında dikeldi. Yerimden sıçradım, sanki hava aniden elektrikle yüklenmiş gibi acayip bir gerilim hissettim.

Hayır, dedim içimden. *Şimdi olmaz! Lütfen şimdi olmasın! Katlanamıyorum!*

Ama sonra onu gördüm. Derisi yüzülmüş adam baş aşağı tavandan sarkıyor, beni inceliyordu. Sonra bana doğru yavaş yavaş süründü, ta ki loş bir ışık veren gece lambasının aydınlattığı alana girene kadar.

Yeniden o korkunç derecede biçimsiz, derisiz yüzüne baktım. Beni göz hapsinde tutan parlak tek gözüne.

Korkudan taş kesilmiş gibiydim. Yüzümden soğuk terler akıyor, zar zor nefes alabiliyordum.

"Git buradan," diye fısıldadım. "Defol git ve beni artık rahat bırak!"

Ama yerinden kıpırdamadı. Yukarıda öylece duruyor, dik dik bana bakıyordu.

21

Aklıma Cordelia'nın sözleri geldi. "*Yanında olmasının belli ki bir sebebi var. Bence bu sebebi öğrenir öğrenmez bu adamdan da kurtulacaksın.*"

"İyi madem," dedim ve tüm cesareti topladım. "Benden ne istiyorsun? Çabuk söyle!"

Ama konuşmak yerine eldivenli parmaklarının biriyle tavana vurdu.

"Ne?" diye bağırdım. "Ne demek istiyorsun?"

Tavana daha şiddetli vurmaya başladı, öyle ki parmak ucunun tavan sıvasına değişini duyar gibi oldum. Ama benden ne istediğini anlamıyordum.

Sonra Babsi, kulağa tok bir homurtu gibi gelen bir sesle aniden horladı. Korkuyla sıçradım, yeniden tavana baktığımda derisi yüzülmüş adam kaybolmuştu.

Belki de hiç orada olmamıştı.

18.

Babsi'nin ve hemşirelerden birinin sesiyle uyandım. Sersem sersem gözlerimi kırpıştırıp lavabonun yanındaki saate baktım. Neredeyse sekiz buçuktu. Oda arkadaşımın horultusuna rağmen bir noktada uyuyakalmış olmalıydım. Ve hiç rüya görmemiştim. En azından hatırlayabildiğim kadarıyla.

Çok normal, diye geçirdim içimden. *Nasılsa artık karanlık rüyalar uyanıkken de üzerime geliyor.*

Hemşirenin üstüne kahvaltı tepsimi koyduğu komodini kenara itip lavaboya gittim, yüzüme birçok kez soğuk su çarptım.

"Hey, uykucu şirin, yemeğini yemedin mi?" diye sordu Babsi hemşire gittikten sonra.

"Hayır, aç değilim."

"Öyleyse ben alabilir miyim?"

"Keyfine bak," dedim, bunun üzerine tepsiyi kaptığı gibi iki küçük ekmeği tereyağı, reçel ve küçük bir kutu karaciğer sucuğuyla birlikte silip süpürdü.

Kendime gelmeye çalışırken aynadan onu izledim. O sırada bu kadının gerçekten böyle bir iştahı mı var, yoksa dindirmeye çalıştığı şey açlığın tamamen başka bir türü mü diye sordum kendime. Belki de eksikliğini çektiği bir

şeyi düşünmemeye çalışıyordu. Benim sadece normal günlük sorunları olan (artık nedense ufak ve önemsiz bulduğum sorunlar) normal bir kız olduğum eski hayatımın eksikliğini çektiğim gibi.

Ama sonra bir şey karanlık düşüncelerimden çekip aldı beni. Barbara'yla ilgisi olmayan bir şey. Ellerimi yıkarken korkuyla duraksayıp aynadan odanın köşesine baktım.

Optik bir yanılsama, diye düşündüm. *Aynadan olmalı.*

Arkama dönüp uykulu gözlerimi ovuşturdum ve yeniden baktım. O köşe diğerlerinden daha karanlıktı. Üstelik gün ışığı pencereden doğrudan oraya vuruyor olmasına rağmen.

İnsan bir şeyi görmek isterse görür, diyen Sascha'nın sesini duydum kafamda.

Ama bunu ben uydurmuyordum. Odasının köşesi gerçekten de diğerlerinden daha karanlıktı.

Bir an için Babsi'ye söylemeyi düşündüm. Gölgeyi görüp görmediğini sormayı. Ama aslında nasıl cevap vereceğini de biliyordum.

Çok geçmeden bölüm doktoru viziteye geldi. Bayan Doktor März sevinçle tek bir kırıntının bile kalmadığı kahvaltı tepsimi gösterdi.

"Gördüğüm kadarıyla iştahın yerine gelmiş," dedi tansiyonumu ölçerken. "Güzel, fazladan birkaç kilo sana iyi gelecektir. Tansiyonun bugün biraz düşük ama sakıncasız oranda. Onun yerine nabzın yüksek. Az önce bir şeyle mi uğraştın?"

"Sanırım yerimden biraz fazla hızlı kalktım," dedim, odanın yatağımın yanındaki köşesine bakmamaya çalışıyordum.

"Önümüzdeki günlerde biraz daha dikkatli olman lazım," diye karşılık verdi, sonra yeniden bana bakıp gülümsedi. "İşte, sanırım bu kadar. Evine dönebilirsin."

"Bugün mü?"

"Tabii. Yoksa biraz daha kalsan hoşuna mı giderdi?"

Başımı hayır anlamında salladım, güldü.

"Öyleyse her şey gönlünce olsun Nikka. Bir saat içinde çıkış belgelerini hazırlamış oluruz. Sonra dışarıdaki dünya tamamen senin."

Dışarıdaki dünya.

Bir yanım sonunda buradan çıkacağım için mutluydu ama beni korkutuyordu da. Özellikle de katilim hâlâ dışarıda bir yerde olduğu için korkuyordum. Ve Zoe onun elindeydi.

Ayışığı Kitaplığı

19.

Ella'ya iyi haberi hemen vermek istemiştim ama artık cep telefonum yoktu, odam için telefon kartı da almamıştım. Babsi tüm bir sabahı telefonla konuşarak geçirdi (anlaşılan diyet grubundan bir kadın arkadaşıyla) ve servisin telefonu hastalara yasaktı. Ben de giriş salonundaki kayıt bölümüne sormak zorunda kaldım.

Bankonun arkasındaki kadın az önce bir zaman makinesinden inmişim gibi baktı bana. Görünüşe göre neredeyse on yedi yaşında ve cep telefonsuz biriyle hiç karşılaşmamıştı, en azından bu yüzyılda.

Kısa tutacağıma dair ona söz verdikten sonra gelip beni alması için Ella'yı aradım. Ardından kalan zamanımı Cordelia'yı bir kez daha ziyaret ederek değerlendirmeye karar verdim.

Yaşlı kadından hoşlanmıştım ve kesinlikle onunla bir kez daha konuşmak istiyordum. Ona dün geceki karşılaşmamdan ve odamdaki karanlık köşeden söz etmek istiyordum. Bana inanacak en azından bir kişinin olduğunu bilmek iyi geliyordu.

Asansörün önünde küçük oğluyla bir kadın bekliyordu. Çocuk annesine iyice sokulmuş, iki kolunu da sıkı sıkı kalçasına dolamıştı. İkisi de korkunç derecede üzgün görünüyorlardı.

Birlikte asansöre binince kadın sırtını bana döndü, omuzları kasılmaya başladı.

"Ağlama anne," diye fısıldadı çocuk, kadına sımsıkı sarılmaya devam ediyordu. "Lütfen ağlama artık."

Kadın kolunu oğluna dolayıp iyice kendine çekti. "Birazdan geçer," dedi kısık, ağlamaklı bir sesle.

Ella'yı ve kendimi hatırladım. Büyükbabamı her gün ziyaret ettiğimiz haftaları. Ta ki bir sabah büyükbabam artık orada olmayana dek.

Beşinci kata varınca indim, bir kez daha arkama dönüp ikisine baktım. Kadının bana aldırdığı yoktu ama çocuk kısa bir an bana baktı. Bakışları hüzünlü ve çaresizdi.

İçimden ona diğer tarafta bekleyen ışıktan söz etmek geliyordu, görünüşe göre kaybettikleri ya da yakında kaybedecekleri kişiyi bekleyen ışıktan. Ama konuşmadım, ardından asansörün kapısı kayarak kapandı.

Özel koğuşa gidince Cordelia'nın oda kapısını açık buldum. Şaşkınlıkla, kişisel eşyalarının artık orada olmadığını fark ettim. Çerçeveli düğün fotoğrafı artık komodininde durmuyordu, daha dün okuduğu kitap orada değildi ve masadaki vazo da boştu.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu çarşafları değiştiren iki hemşireden biri.

"Bayan Gerlach'a bakmıştım."

"Yakını mısın?"

"Hayır, ben sadece..." Az kalsın arkadaşıyım diyecektim ama Cordelia'yı o kadar iyi tanımıyordum. Ben de, "Bir tanıdığıyım," dedim.

21

"Seni burada dün de gördüm," dedi ikinci hemşire, arkadaşından bariz şekilde daha gençti. "Sen Sascha'nın arkadaşıydın, değil mi?"

Bir açıklama yapmak yerine sadece başımla onayladım.

Genç hemşire yastık kılıfını kenara bırakıp şefkatle bana baktı. "Size söylememiş miydi?"

"Hayır. Ne söyleyecekti?"

"Bayan Gerlach bu sabah palyatif bakıma alındı."

Yutkundum, gözlerimi boş yatağına diktim. *Yani ölüm kliniğine*, diye geçirdim içimden ve gözlerim yaşlarla doldu. Demek dün, yakında kocasının yanında olacağını söylerken bunu kastetmişti.

"Böyle öğrenmek zorunda kaldığınız için üzgünüm." Genç hemşirenin yüzünden derin bir üzüntü okunuyordu. "Muhtemelen öğrenmenizi istemedi. Ama durum böyle. Zaten yaşlıydı."

Aklıma Cordelia'nın kendisi için yaptığı tanım geldi. *Hayatı doyasıya yaşamış yaşlı bir kadın.*

"Evet," dedim kısık sesle, gözyaşlarımı sildim. "Öyle sanırım."

Cordelia'nın dediği gibiydi. *Ha şimdi olmuş, ha sonra.* Ama insan sırf bunun bilincinde diye daha az acıtmıyordu.

Çıkmadan önce bir kez daha Cordelia'nın gölge refakatçisinin onu beklediği köşeye baktım.

Karaltı kaybolmuştu.

20.

"Ah hayır!"

Ella bir of çekip eski Fiat'ını garajımızın önünde durdurdu. "Ona söylememeliydim."

Bir an için neden bahsettiğini hiç anlamadım ama sonra evimizin önündeki caddenin kenarında park halinde duran siyah Volvo'yu gördüm. Bizim durmamızla şoför kapısının açılması bir oldu, içinden Rolf Wagner indi.

Şimdi ben de bir of çektim. Neden burada olduğunu tahmin edebiliyordum. Ella hastanedeki son ziyaretinde Wagnerların muhakkak beni görmek istediklerini anlatmıştı. Onlara herhangi bir ipucu verebileceğimi umuyorlardı. Zoe'nin şimdi nerede olduğunu açıklayabilecek herhangi bir şey. Sanki polisten bir şey gizlediğimden şüpheleniyorlardı.

Ella sonunda Zoe'nin babasını hastanede beni ziyaret etmekten vazgeçirebilmişti. Ona henüz iyi olmadığımı, bu kadar heyecana katlanamayacağımı söylemişti. O da yeniden eve dönmemi beklemişti. Şimdi de yağmurun altında, evimizin önünde duruyordu.

Ella motoru kapatıp suçlu suçlu bana baktı.

"Elimden başka türlüsü gelmedi tatlım. O kadar ısrarcıydı ki her gün beni arayıp seni sordu. En son seni almak için

yola çıkmadan hemen önce aradı. Ben de... yani, biliyorsun işte... yalan söylemeyi beceremem."

Başımı salladım. "Sorun değil. Zoe konusunda muhakkak çaresiz durumdadır. Hepimiz öyleyiz."

Çantamı yavaşça arka koltuktan aldım, bu sırada kırık kaburgalarımda acı verici bir batma hissettim, sonra arabadan indim.

Zoe'nin babası hemen bana doğru geldi. "Merhaba Nikka, nasılsın?"

"İyiyim, teşekkürler."

"Güzel." Göz altlarımdaki uykusuzluktan oluşmuş koyu halkaları inceledi. "Yeniden iyi olmana sevindim."

Rolf Wagner uzun boylu ve zayıftı. Yaşına göre çok iyi görünüyordu. Bol bol koşu yapıyor, her yıl Fahlenberg şehir maratonuna katılıyor ve yerel takımlarımızın yetişkinler liginde libero oynuyordu. Bugüne kadar bana hep olduğundan çok daha genç görünmüştü, hatta on üç on dört yaşındayken ona biraz hayrandım.

Ama şimdi yaşlı, çelimsiz ve bitkin görünüyordu. Kederi gençlik pırıltısını yok etmişti. Hatta sanırım saçı son günlerde birçok yerinden kırlaşmıştı.

"Zoe'den hâlâ yeni bir haber yok," dedi boğuk bir sesle. "Maria mahvolmuş durumda. Evden dışarı çıkmıyor, sadece telefonun yanında oturuyor ve tek kelime etmiyor. Bir arama operasyonu yapıldı ama Zoe'nin çantası ve cep telefonu dışında bir şey bulunmadı. Bu öyle... öyle korkunç ki." Güçlükle yutkunup ıslak saçlarını alnından çekti.

Ella yanımıza geldi. "Bay Wagner, bizimle içeri gelip bir kahve içmek istemez misiniz? Burada sırılsıklam olacağız."

Ella'ya aldırmadı, dinlemedi bile. "Kızım nerede Nikka? Ne gördün? Bir şeyler biliyorsundur!"

"Üzgünüm ama hiçbir şey hatırlayamıyorum. Biri beni uyuşturmuş ve verdiği ilaç bende hafıza kaybına sebep oldu. Gerçekten bir şeyler hatırlamaya çalışıyorum ama yok, olmuyor. Zoe bir anda kayboldu."

Bir kez daha yüzünü sıvazladı, sanırım bu kez yanağında yağmur damlalarına karışan gözyaşlarını gördüm. "Bir belaya bulaşmış mıydı? Zoe'nin sıkıntıları var mıydı? Bana söyleyebilirsin Nikka!"

"Lütfen, gerçekten daha fazlasını bilmiyorum. O zamandan beri ben de kendime soruyorum, ne..."

"Ya bahçemizdeki adam?" diye kesti sözümü. "Neden bize ondan bahsetmediniz?"

Komiser ona anlatmıştı demek. *Hah harika!*

"Zoe eşinizin telaşlanmasını istemiyordu. Kendisi de çok ciddiye almamıştı. Ben de partiden hemen önce öğrendim ve Zoe'ye bunu saklamasının bir hata olduğunu söyledim. Ama ona size anlatmayacağıma dair söz vermek zorunda kaldım."

"Doğru mu bu?" Beni omuzlarımdan tuttu. Tutuşu rahatsız edici derecede sert ve çaresizceydi, titrediğini hissedebiliyordum. "Nikka, bana her şeyi anlatman gerek. Duyuyor musun? Her şeyi!"

"Bence bu kadar yeter," diye araya girdi Ella. "Torunumun ne halde olduğunu görüyorsunuz. Eğer hiçbir şey hatırlayamadığını söylüyorsa hatırlayamıyordur."

Wagner başını iki yana salladı. "Ama yine de bazen insanın aklına gelir. Öyle değil mi Nikka? Sadece küçük bir detay. Herhangi bir şey."

"Üzgünüm," dedim kısık sesle. "Gerçekten."

Gözleri öyle bir açıldı ki her an yuvalarından fırlayacakmış gibi oldular. "Hepsi bu kadar mı? Üzgünüm? En

yakın arkadaşın olduğunu sanıyordum. Zoe seni kız kardeşi gibi severdi, ah Tanrım!"

Öfkeyle baktı bana, sonra omuzlarımı daha sıkı tutup sarstı beni. "Bir kez daha düşün! Bunu ona borçlusun! Zoe olsa senden vazgeçmezdi!"

"Canımı acıtıyorsunuz!" Acıdan yüzümü buruşturup ittim onu.

Artık Ella da şaşkına dönmüştü. "Bay Wagner, derhal Nikka'yı bırakın! Size yardım edemez. Kabul edin artık bunu!"

İnleyerek bıraktı beni, şöyle bir silkelenip şaşkınlıkla yüzüme baktı. Yeni uyandırılmış bir uyurgezer gibi görünüyordu. Az öncesine kadar ne yaptığının, nerede olduğunun bilincinde değilmiş gibi.

"Ben... ben..." diye kekeledi, sonra yüzüne yaşlar boşandı.

Daha önce hiç bir erkeği ağlarken görmemiştim, bu görüntü karşısında kalbime bir şey saplandı. Zoe'nin babası gözüme hep çok güçlü görünmüştü, her şeye bir cevabı olan, ayakları yere hep sağlam basan bir adamdı. Ama şimdi yer ayaklarının altından çekilmişti, güçsüzleşmiş, hassaslaşmıştı.

"Özür dilerim," dedi titrek bir sesle. "Canını acıtmak istememiştim. Sadece... Asıl kendimi suçluyorum. Size daha iyi göz kulak olmalıydım. Ama akşamki o aptal futbol maçı benim için daha önemliydi. Bunun için kendimi asla affedemeyeceğim. Asla!"

Kolunu tuttum. "Hayır, yapabileceğiniz hiçbir şey yoktu. Hiçbir şeyi yanlış yapmadınız."

"Hayır hayır, yanlış yaptım!"

Katılaştı, sonra bir adam geri çekildi. Gözleri bir kez daha öfkeyle parıldadı ama bu kez öfkesi bana değildi. Kendisine kızgındı.

"Zoe'nin kıymetini bilmedim. Onu kaybedebileceğimizi hiç düşünmedim. Oysa bilmem gerekirdi. Zaten bir çocuk kaybetmiştik. Ama Zoe, sandım ki... sandım ki..."

Cümlesini bitiremeyip şakaklarını ovaladı. Bir an için, yağmur üzerimize yağar, düşüncelerinde büsbütün kaybolmuş gibi görünürken bir süre öylece durdu orada.

"Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi sonunda. "Sanırım şimdi gitsem daha iyi olacak."

Arkasına dönüp düşürdüğü omuzlarıyla arabasına yürüdü.

"Hadi içeri girelim," dedi Ella üzgün bir şekilde.

"Bir saniye." O sırada Volvo'suna binen Rolf Wagner'ın arkasından koştum. "Bekleyin!"

Yan kapıyı açıp yanına oturdum. Ağlayarak anahtarı kontağa takmaya çalışıyordu, sonra kolunu indirip hüngür hüngür ağlamaya başladı.

"Nikka, ne yapacağımı bilmiyorum artık. Başına bir şey geldiyse buna katlanamam!"

"Size bir şey sorabilir miyim?"

"Evet, elbette. Ne öğrenmek istiyorsun?"

"Az önce bir çocuk daha kaybetmek istemediğinizi söylemiştiniz. Zoe'nin kardeşi mi vardı?"

Kendine hâkim olmaya çalıştı, derin bir nefes alıp başını geriye yasladı. Nihayet bana döndüğünde gözleri kızarmış, yüzü öyle bir solmuştu ki daha önce onu hiç böyle görmemiştim.

"Zoe sana bundan hiç bahsetmedi mi?"

"Kardeşi olduğundan mı? Hayır."

Hafifçe başını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Bu durum eşime çok ağır geldiği için konuşmaktan kaçınmıştır. Neredeyse Maria'nın hayatına mal olacak bir ölü doğumdu." Hüzünlü bir gülümseme geçip gitti yüzünden.

"Kızımız olacağı için çok mutluyduk, o bizim her şeyimiz olacaktı. Ama kaderde yokmuş. Bu yüzden Zoe'miz var diye çok mutluyduk... Şimdiyse..."

Daha fazla konuşamayıp yeniden ağlamaya başladı.

"Muhakkak iyidir," dedim boğuk bir sesle, hemen ardından da kulağa ne kadar aptalca geldiğinin farkına vardım. Komiserinki kadar aptalca ve boş bir laftı. Zoe iyi olsaydı şimdi yanımızda olurdu. O zaman karanlık yerde onu görmemiş olurdum.

"Öyle olsa güzel olurdu Nikka." Rolf Wagner yüzünden yaşlarını sildi. "Ama ikimiz de muhtemelen onu bir daha göremeyeceğimizi biliyoruz."

"Böyle söylemeyin," diye karşı çıktım. "Zoe'den vazgeçemeyiz! Daha az önce kendiniz söylediniz."

Bana baktı, bakışları duygusuz gibiydi.

"Hayır," dedi kısık sesle. "Tabii ki Zoe'den vazgeçmeyeceğiz. Asla. Nerede olduğunu, ona ne yaptıklarını öğrenmek istiyorum. Ama daha fazlası için umut besleyemem. Bu benim son gücümü de alır elimden ve karım için güçlü olmam lazım. Yoksa Maria büsbütün yıkılacak ve onu da kaybedeceğim."

21.

Bay Wagner arabasıyla gittikten sonra eve döndüm. Peşimde yaşlı kedimizle merdivenlerden çıkıp eşyalarımı odama bıraktım ve üzerime kuru bir şeyler geçirdim.

Annemden kalma mavi bir kazakta karar kıldım. Ella annemin birkaç eşyasını saklamıştı, ben de onları giyecek kadar büyümüştüm artık.

Yatağa oturup yumuşak kumaşı hissetmek için omuzlarımı okşadım. Uzun zamandır annemi şimdiki kadar çok özlememiştim.

Anne babamın komodinin üzerinde duran fotoğrafına baktım. On yedi yıl önce Arcachon Sahili'nde gülümseyerek birbirlerine sarılıyorlardı. Yanlarında altından bir dağ gibi devasa bir kumul yükseliyordu.

Annem çok güzeldi. Uzun, koyu kahverengi saçlarını, benim şu an yaptığım gibi gevşek bir atkuyruğu yapmıştı ve kahverengi gözleri mutluluktan ışıldıyordu. Ona çok benziyordum, tıpkı onun gibi kısa boylu ve narindim, aynı geniş elmacık kemikleri ve aynı kocaman ağız bende de vardı.

Babamsa tam tersiydi, uzun boylu, sarışın, mavi gözlü ve kaslı bir tipti. Ella bakışımı ondan aldığımı ve ara sıra tıpkı onun gibi kalın kafalı olduğumu iddia ediyordu.

Fotoğraf (hakkında hiçbir şey öğrenemediğim biri tarafından) çekildiğinde annem henüz belli olmasa da bana hamileydi. Yani annem babamla son tatilimdeydim, annemin ismini fotoğrafın arkasına yazdığı Fransız sahilinde bir yerlerde.

Şimdi hatırlayabileceğim hiç değilse birkaç anımın olmasını ne çok dilemiştim.

İçime kendimi savunmak için hiçbir şey yapamadığım boğucu bir duygu yayıldı. Hafif hafif pencereye çarpan yağmur sesi ve alt kattaki mutfaktan ara sıra gelen tabak çanak tıkırtıları dışında ev sessizdi.

Yeniden burada olmak tuhaf geliyordu. Sanki yıllarca uzak kalmışım gibi.

Her şey her zaman olduğu gibiydi fakat bana aniden farklı görünmeye başladı. Burada büyümüştüm, eve en küçük ayrıntısına kadar aşinaydım. Bahçede yerinden oynayan her bir parke taşını, koridorda gıcırdayan her bir döşeme tahtasını biliyordum. Odamda hangi posterin asılı olduğunu hatırlıyordum. Ve verniklenmiş kiraz ağacının tanıdık kokusunu hayatım boyunca odamın yanındaki tırabzanlarla ilişkilendirmiştim.

Yine de şimdi kendimi yabancı hissediyordum. Sanki buraya ilk kez gelmişim gibi. Sanki burada olmak bir şekilde yanlışmış gibi çünkü Zoe bu kadar şanslı değildi.

Bütün bu tanıdık eşyaların artık eski yaşamıma ait anılar olmasının sebebi de buydu belki. Ölümümden önceki yaşamıma ait anılar. Benim için her şeyi değiştiren o yirmi bir dakikadan öncesine.

Rossi Bey de değişikliği sezmiş gibiydi. Her zamanki gibi bacağıma sürtünmüyor ya da kucağıma atlamıyordu.

Bunun yerine yatağın üzerinde belli bir mesafede duruyor, kuşkulu gözlerle beni inceliyordu.

Kediyi bir sabah kapımızın önündeki bahçede bulmuştuk. Henüz o kadar küçüktü ki hantal patilerinin üzerinde zar zor durabiliyordu. Eşyalarımızı, özellikle de Ella'nın alışveriş sepetini karıştırmayı çok severdi ve sürekli bir arayış içerisinde gibiydi. Bu yüzden ona küçük bir çocukken çok komik bulduğum çizgi film karakterinin ismini vermiştik: Köpeği Gastone'yle mutluluğu arayan Rossi Bey.[4]

Ama şimdi tekir kedi öylece duruyor, bir yandan kendini temizlerken sanki bana güvenip güvenemeyeceğini tartar gibi beni inceliyordu. Mırıldamıyordu bile.

Onun için bir yabancıydım sanki.

"Hey," dedim yumuşak bir sesle. "En azından bir merhaba demek ister misin?"

Elimi ona uzattım. Başka bir gün olsa anında gelir, başını elimin tersine sürter, beni okşamaya teşvik ederdi. Ama şimdi kulaklarını dikip tısladı. Tüylerini kabartıp tehditkâr bir şekilde homurdandı. Sonra yataktan sıçrayıp yarı açık kapıdan dışarıya çıktı.

Arkasından bakıp gözyaşlarımla boğuştum.

Gerçekten bu kadar değişmiş miydim?

Benden neden korkuyordu?

Sonra sırtımda bir şey hissettim. Ense tüylerimi diken diken eden bir soğukluk. Hava aniden öyle bir dolmuştu ki neredeyse çatırdayacaktı.

Korkuyla arkama döndüm.

Yine oradaydı. Derisi yüzülmüş adam!

---

4 1960-1977 yılları arasında onlarca çizgi filmi yapılan, İtalyan animatör Bruno Bozzetto'nun yarattığı bir çizgi film karakteri. (ç. n.)

21

Kitaplığımın yanındaki tavana çökmüş, gözünü bana dikmişti.

Odanın aydınlığında onu hiç olmadığı kadar net gördüm. Hemen hemen bütün derisini yitirmiş, mahvolmuş yüzünü. Derisi zımpara kâğıdı sürülmüş gibi aşınmış görünen siyah ceketini ve pantolonunu. Ve bakışıyla beni delip geçen tek gözünü.

Klinikteki son gecemde olduğu gibi eldivenli elini yeniden bana doğru uzattı. Beni yanına çağırmak istiyordu sanki.

Baştaki korkum yerini çok büyük bir öfkeye bıraktı. Burada olmaya hakkı yoktu. Bizim evimizde, benim odamda, dahası hayatımda olmaya.

"Defol!" diye bağırdım ona. "Siktir git! Rahat bırak artık beni!"

Ama olduğu yerde kalıp tavanda, hemen önündeki bir noktaya vurdu yine.

"Lanet olsun, ne istiyorsun benden? Neden çekip gitmiyorsun? Seni görmek istemiyorum! Sen sadece bir hayalsin, başka bir şey değil!"

Ama öyle olmadığını biliyordum. *Gerçekten de* orada, yukarıda oturuyordu, bütün yeminleri edebilirdim.

Aynı anda koridorda bir patırtı duydum. Ella koşarak merdivenlerden çıkıp korkudan kocaman açılmış gözleriyle odama girdi.

"Tanrım, ne oluyor?" Soluk soluğaydı, kapının yanındaki şifonyere dayandı. "Bir şey mi oldu?"

İkimiz de heyecandan titriyorduk, ne cevap vereceğimi bilmiyordum.

"Ha... hayır, bir şey yok. B-ben sadece korktum."

"Tatlım neden korktun? Burada bir şey yok."

"Bir... örümcek var sandım. Büyük bir örümcek. Ama yanılmışım."

Ella gözlerini odamda gezdirdi. Bana inanmadığını görebiliyordum. Ama kızgın değil, sadece kaygılı görünüyordu.

"Gerçekten iyi misin tatlım? Yüzün kireç gibi olmuş."

"Yok bir şey. Ben sadece... Ah, ben de bilmiyorum. Muhtemelen hâlâ biraz kafam karışık."

Tavanda derisi yüzülmüş adamı gördüğüm yere baktım. Kaybolmuştu ama tamamen değil. Beni gözetlediği köşe şimdi diğer köşelerden daha karanlıktı. Orada bir gölge asılı kalmıştı sanki.

Ella'nın gözleri benimkileri takip etti ama dikkatini çeken sıra dışı hiçbir şey yok gibiydi.

"Gel," dedi sonunda. "Bize bir şeyler pişirdim. Gücünü yeniden toplaman için kesinlikle yemek yemelisin."

Başımı sallayıp titreyen ellerimi ovaladım. "Süper. Bir dakikaya gelirim, olur mu?"

"Tamam. Ama çabuk gel, yoksa yemek soğur."

Bakışlarıyla bir kez daha odamı taradı, sonra başını eğip çıktı.

Yeniden yalnız kalınca dikkatle karanlık köşeye yaklaştım. Çılgıncaydı ama hangi açıdan bakarsam bakayım gölge aynı yerde duruyordu. Tavan lambasını kapattığımda da olması gerekenden hâlâ biraz daha karanlıktı.

Fizik öğretmenim olsa kesin bunun imkânsız olduğunu açıklardı bana. Sadece hayal gördüğümü söylerdi. Gölge, bir bedenin arkasında kalan ışıksız alana denirdi, ışığı engelleyecek bir beden yoksa gölge de olamazdı. Basit fizik mantığı buydu.

Ama Cordelia'nın dediği gibiydi: Hiçbir şey imkânsız değildi.

21

Bu sözcük yalnızca hayal gücümüzün sınırını belirlerdi.

Cordelia odasındaki karaltıdan "gölge refakatçi" diye söz etmişti. Kabullenmek bana ne kadar zor gelse de artık benim de bir refakatçim vardı.

22.

Mutfağa girince burnuma Ella'nın ev yapımı domates sosu ve öğütülmüş fesleğen yaprağının kokusu geldi. Ella tabağıma, normalde benim yaptığım gibi tepeleme makarna doldurdu fakat ancak birazını yiyebildim.

Gözüm sürekli olarak karşımdaki duvardayken onun hatırına birkaç lokma aldım. Şimdi mutfağın bir köşesi de diğerlerinden daha karanlıktı.

Bu derisi yüzülmüş adam her kimse peşimden geliyordu. Artık Cordelia'nın haklı olduğuna kanaat getirmiştim. Ondan ancak benden ne istediğini öğrenebilirsem kurtulacaktım. Bunu düşününce boğazım düğümlendi.

Ella da aynı şekilde üzgün görünüyordu. Hâlâ Zoe'nin babasıyla karşılaşmamızı, adamın çaresizliğini ve kızına ne olduğunu bilemeyişini düşünüyordu.

Kısa bir süre bu konuyu konuştuk ama yemek yediğimiz süre boyunca çoğunlukla suskunduk. İkimizin de başka zaman olsa öğle yemeğini canlandıracak havadan sudan konuşmalar yapmaya hiç isteği yoktu. Gündelik şeyler ya da dünyada neler olduğu artık anlamını kaybetmişti. Hayatımızın üzerine karanlık bir şey çöreklenmişti, kurtulmanın daha zor olduğu başka bir gölge refakatçi gibi.

21

Yemekten sonra Ella odasına gitti. Onun için öğle uykusu zamanıydı, üstelik şimdi uykuya her zamankinden daha çok ihtiyaç duyuyor gibiydi. Son günlerde yaşanan olaylar onu da yıpratmıştı.

Ben mutfakta kalıp bulaşıkları yıkadım. Evin içi bir mezarlık kadar sessiz oldu yine. Yalnızca salondan duvar saatinin tik takları duyuluyordu. İçimden kulaklık takmak, mümkün olduğunca yüksek sesle müzik dinlemek geliyordu ama cep telefonum, şimdi içindeki bütün dosyalarla birlikte kliniğin çöp konteynerinin bir yerlerindeydi.

Bir noktada dayanamayacak gibi oldum. Çaresizlik hissi beni deliliğe sürüklüyordu. Saatin her vuruşuyla Zoe için çok kıymetli olan saniyeler akıp gidiyordu. Onun için henüz çok geç olmadığını hissedebiliyordum, hiç kimseye nedenini açıklayamayacak olsam da.

Bu yüzden de onun için bir şeyler yapmalıydım.

Ama ne?

Zoe'nin babası bir konuda haklıydı: Zoe'ye faydası dokunabilecek bir şey varsa, ancak benim hatırladıklarım olabilirdi. Her şey önemli olabilirdi.

Şu ana kadar bir şey hatırlamakta pek başarılı olamamıştım. Ama belki de yöntemim yanlıştı. İnsanın ne bulacağı nihayetinde her zaman nerede aradığına bağlıydı. Eğer bu, anılar için de geçerliyse, o zaman bunu başarabileceğim tek bir yer vardı.

Ceketimi ve şemsiyemi kapıp yola koyuldum.

23.

Otobüs durağında benim dışında iki kız daha bekliyordu. On iki on üç yaşlarındaydılar ve ikisini de tanımıyordum. Ama onlar beni tanıyor gibiydi. Ellerinde cep telefonlarıyla fısıldaşıyor, ikide bir bana bakıp kıkırdıyorlardı.

Bir noktada dayanamayıp patladım.

"Niye bön bön bakıyorsunuz? Bir sıkıntınız mı var?"

"Hiç, niye?" diye karşılık verdi kızlardan biri, sonra yeniden kıkırdadılar.

Şu lanet olasıca video! Burada bunu *görmeyen* biri kalmış mıydı acaba?

Muhtemelen sadece Ella, şayet o da duyduysa bile (ki hiç sanmıyordum) en azından bundan bahsetmeyecek kadar düşünceli biriydi.

Yeniden öfke yükseldi içimde ama tepki vermenin bir mantığı yoktu. Olan olmuştu, hiçbir şeyi geri alamazdım. Bana kalan tek şey, elbet bir gün unutulana kadar sabretmekti.

Otobüs nihayet gelince kendime kızlardan mümkün olduğunca uzak kalabileceğim bir yer aradım. Kıkırdamaya ve birbirlerine telefonlarını göstermeye devam ediyorlar ama artık bana bakmıyorlardı. Büyük olasılıkla yerde kendi kus-

muğunda kıvranan gecelikli bir kızdan daha eğlenceli bir şeyler bulmuşlardı.

Alnımı soğuk cama dayayıp Zoe'nin bana parti linkini gönderdiği güne dönmek istedim. İkinci bir şans olsa ne çok şey farklı yapılabilirdi! Ama buna kafa yormak faydasızdı, insan hayatta her kararı ancak bir kez alabilirdi.

Otobüs ilerlerken yanlarından geçtiğimiz, sokaktaki insanları inceledim. Yağmurun altında telaşla yürüyorlardı, her birinin acelesi var gibi görünüyordu. Zamanlarının ne kadar kısıtlı olduğunu ve her şeyin her an bitebileceğini biliyorlarmış gibi.

Bu kadar aceleyle peşlerinden koştukları şeylerin harcadıkları zamana değip değmediğini sordum kendime. Şimdi onlara o denli önemli görünen şeylerin ne kadarı nihayetinde gerçekten önemli olacaktı? Geriye ne kalacaktı onlardan?

Peki bende durum neydi?

Ben ardımda ne bırakacaktım?

Artık burada olmadığımda insanların anımsayacağı ne bırakacaktım?

Umarım tek bıraktığım Tanrı'nın cezası şu video olmaz.

24.

Sanayi bölgesindeki durakta inen tek kişi bendim. Oradan kulüp birkaç dakikalık yürüme mesafesindeydi. Gerçekten de orada, aklıma yeni birkaç anının geleceğini umuyordum. Zoe'nin bulunmasına faydası dokunacak bir şeyin.

P2'nin beton binası öğle sonrasının donuk ışığında kasvetli ve ıssız görünüyordu. Artık havalı değil, sadece iticiydi.

Bu saatte hiçbir aracın olmadığı büyük otoparktan geçip o akşam Zoe'yle birlikte geçtiğimiz aynı yoldan ilerledim. Yaklaşık olarak Rolf Wagner'nın arabasından indiğimiz yerden adım adım kulüp girişine yaklaştım.

Su birikintilerinden kaçınırken aklıma cadı kızlar geldi. Yüksek topuklularının asfalttaki takırtısı. Bu sırada içlerinden birinin daha sonra beni yerde yatarken gördüğünde tiksintiden bir çığlık attığını düşünmemeye çalıştım. Sonuçta bu bir anı değildi, yalnızca videoda görmüştüm.

Sonra sarhoş zombinin görgüsüzce Zoe'ye sataştığı yere geldim. Tombul *minion*'ı ve siyah kapüşonlu, *Çığlık* maskeli o genci hatırladım.

Zoe'nin ve benim bu cehennem yolculuğunu borçlu olduğumuz pislik o muydu gerçekten?

Muhtemelen.

Yanında durduğu maske satış tezgâhı artık orada değildi. Bunun yerine yeni bir mobilya mağazasının filmli camları otoparkın ötesinden dik dik bana bakıyordu. Kocaman afişler ocak ayındaki yeniden açılışı duyuruyordu, giriş kapısına YENİ YUVANDA KENDİNİ İYİ HİSSET diyen bir yazı yapıştırılmıştı.

Hadi oradan, diye geçirdim içimden. Benim iyi hissedilecek yerden anladığım bambaşka bir şeydi. Yanında bir inşaat firmasının birkaç paletinin ve konteynerinin durduğu bu ıssız cam ve beton bloku da bana göre davetkâr olmaktan çok kasvetli ve ürkütücüydü. En az yeni ucuzluk mağazası, yapı marketi ve diktikleri büyük tabelaya göre çok yakında ofis binalarını, başka işletmeleri ve nakliye şirketlerini bünyesinde barındıracak etrafımdaki diğer yeni yapılar kadar çirkindi. Çok kısa bir süre içerisinde yerden mantar gibi bitmişlerdi ve her biri bir diğerinden daha korkunçtu.

Genel olarak burada gündüzün, akşamdan çok farklı bir havası vardı, ben de kendimi şu zamanın sonu filmlerinin birinde hayatta kalan tek kişi gibi hissediyordum.

İnsan kalabalığı ve doğru gece aydınlatması bu beton grisi umutsuzluğu nasıl da gizlemişti. Gündüz burası tamamen farklı bir yer gibiydi. Bu da benim için hatırlamayı kolaylaştırmıyordu. Özellikle de otoparkın dört bir yanından inşaat gürültüsü gelirken.

Dolayısıyla daha çok odaklanmam gerekiyordu. Rahatsız edici çevreyi göz ardı edebilmek için gözlerimi yumdum, o akşamı zihnimden bir kez daha geçirdim. Fakat şu ana kadar zaten bildiğimden fazlası aklıma bir türlü gelmiyordu.

Olayın gerçekleştiği kulüpte olmalıydım.

Giriş kapısını sarstım ama tahmin edileceği gibi kilitliydi. Bana da daha sonra yeniden, personel varken gelmek dışında bir seçenek kalmadı.

Belki o zaman Sascha'yı da görürdüm, yanımdaki afişte kendini tanıttığı ismiyle *DJ SaXa*'yı. Bu fikir hoşuma gitti.

Yağmur yeniden şiddetlenmişti. Şimdi gerçekten bardaktan boşanırcasına yağıyor, iri damlalar asfaltın üzerinde çılgınca dans ediyordu. Rüzgâr da kuvvetlenmişti, az daha elimden şemsiyeyi uçuracaktı.

Hah harika! Şehir otobüsü saatte bir geçiyordu ama ben ancak on beş dakikadır buradaydım.

İç geçirerek yanımdan uçarak geçen bir plastik poşetten kaçıp kapının yanındaki duvara yaslandım. Fırtına dinene kadar girişteki çatının altında beklemeye karar verdim.

Üşüyordum ve dışarıda aklıma hiçbir şey, özellikle de yeni hiçbir şey gelmediği için hayal kırıklığına uğramıştım. P2'de her ne olduysa içeride kalmıştı ve bu anıya yaklaşamıyordum.

Yağmur aralıksız yağmaya devam ediyordu, sonsuzluk kadar uzun gelen bir sürenin sonunda pes ettim. Tam otobüs durağına geri yürüyecektim ki kırmızı bir Smart marka araba otoparka girdi. Hemen önümde durdu, yüzünde piercingler olan, kısa saçları simsiyah bir kadın indi içinden.

Zımbalı bir el çantasını korunmak için başının üzerinde tutup hızla bana doğru geldi.

"Boktan havanın duracağı yok herhalde," deyip deri ceketindeki yağmur damlalarını silkeledi. Otuz kırk arasında bir yaşta olmalıydı ama gotik imajı yaşını kestirmeyi zorlaştırıyordu. "Burada birini mi bekliyorsun?"

"Ben, şey, evet..." Aklıma aniden gelen bir fikre tutunup giriş kapısına asılmış, üzerinde *personel aranıyor* yazan kâğıdı gösterdim. "Ben iş başvurusu yapmak istemiştim."

"Aha." Şöyle bir süzdü beni, sonra kol saatine baktı. "Ama saat biraz erken. Ben sadece buraları temizliyorum. Patron ancak bir saat içinde gelir."

"Tamam." Gülümsedim. "Ben belki erkenden gelmek iyi bir izlenim bırakır diye düşünmüştüm. Ama sonra otobüs bayağı erken geldi. İçeride beklesem sorun olur mu?"

Kadın el çantasını karıştırıp içinden, ucunda deri bir kurukafa figürünün sallandığı bir anahtar destesi çıkardı. Yüklerini üzerimize boşaltan, önceki kadar iri bulutlarla dolu gökyüzüne baktı.

"Tabii. Bir adın var mı?"

"Nikka."

"Ben Jessica. İçeri gel."

Kapıyı açtı, ben de bir sonraki partinin afişleriyle kaplanmış koridorda peşinden ilerledim.

Burada Zoe'yle birlikte iri kıyım bir kapı görevlisinin önünden geçmiştik. Kapıcı bol kaslı kollarını kocaman göğsüne dolamış, yeni gelen herkesi süzüyordu. *Security* baskılı siyah tişörtü çok fena gerilmiş, Zoe de kulağıma fısıldamıştı. "Kendini şişirmeye biraz daha devam ederse kıyafetleri yırtılacak."

Yeni bir anı!

Bu bana umut verdi.

Jessica ana salona çıkan koridoru işaret etti. "Geç içeri, etrafa bak."

Kendisi üzerinde YALNIZCA PERSONEL GİREBİLİR yazan bir kapının ardında gözden kayboldu. Hemen ardından bütün ışıklar açıldı, Ella'nın özdeyişlerinden biri geldi

aklıma: *Bazen işaretler belirir, mucizeler olur.* Önümdeki birkaç dakika kulüpte yalnız kalabilirdim. Şans değil de neydi!

Ana salona gittim, sonra Zoe'yle birlikte yaptığımız gibi dans pistine. Etrafım öyle sessizdi ki yere iğne düşse duyulurdu.

Muhtemelen bayıldığım yere bakınca tüylerim diken diken oldu. Burası dans pistinden on metre bile uzakta değildi. Gerçi hatırlayamıyordum (bu kulübe dair hiçbir şey hatırlayamadığım gibi) ama videoda gördüğüm, tuvaletlere giden dar koridoru görünce tanıdım.

Yutkunup yavaş yavaş nefes alıp verdim, kalp atışlarım yatışana kadar bekledim. Sonra odaklanıp gördüğüm ve zihnimde başka anıların canlanmasını sağlayacağını umduğum her şeyi içime çektim.

Dans pistine gitmiştik. Sonra ne yapmıştık?

Tüm gücümle düşündüm. Önce hiçbir şey olmadı ama sonunda gözlerimi kapatınca önümde görüntüler belirdi. Başlarda tekleyen bir motorun sesi gibi kesik kesikti ama yavaşça akıyordu, sonra giderek hızlanıp netleşti.

Nihayet başrolünde oynadığım bir filmin ortasındaydım sanki.

Yine insan kalabalığının içinde durduğumu görüp sıcaklığı ve izdihamı hissettim, boğucu yapay sisin kokusunu alıp müziği ve DJ'in sesini duydum.

25.

"Millet, şimdi bir kez daha retro zamanı!"

The Cure ortalığı kasıp kavuruyordu. "Why Can't I Be You?"

Yanımızda iki kadın coşkuyla çığlık atıyordu. Kostümleriyle *Cinnet* filmindeki ikizlerin yetişkin versiyonlarını canlandırdıkları için yaşlarını kestirmek zor olsa da bu şarkı için uygun yaşta gibiydiler.

Zoe ve ben de çığlık atıyor, dans ediyorduk. Bu ruh hali bir şekilde bulaşıcıydı. Gerçi herkes dip dibeydi ve sürekli itilip kakılıyorduk ama buna rağmen çok eğlenceliydi. Müzik gerçekten iyiydi, birkaç favori şarkım da çaldı.

Ama benim için en ilginç dans ederken kostümleri içindeki insanları incelemekti. Bazıları epey çaba harcamışken bazılarının ne kılığına girdiğini önce çözmek gerekiyordu.

Arada kılık değiştirmemiş bazı insanlar da çarptı gözüme. Çoğu olduğu yerde ağır ağır hareket ederken kızları kesen genç erkeklerdi.

Bir ara Zoe bana seslendi. Bağırarak onu anlamadığımı söyledim, bunun üzerinde bir şey içer gibi bir hareket yaptı. Tezgâhı işaret etti, sonra da dans pistini çevreleyen dört sütundan birinin yanındaki boş alanı.

Anladım, kalabalığı yarıp sütuna doğru gittim, Zoe bara giderken bekledim orada.

Basın uğultusunu midemde hissediyordum, dans eden kalabalık strobe ışık fırtınasının içinde havale geçirirken görülen sanrılar gibi geliyordu.

"Hey n'aber? Güzel kostüm!"

Çırpı gibi bir oğlan bana yaklaştı. Üzerinde siyah bir pelerinle bir Pinhead maskesi vardı. İltifatına karşılık verebilmek isterdim ama şişesinden bir yudum alırken maskenin plastik iğnelerini bükmek zorunda kalışı çok aptalca bir görüntüydü. Ayrıca fena halde sallanıyordu, buradaki bütün oğlanlar şimdiden sarhoş mu diye merak ettim.

Kulağımın dibine kadar eğildi, alkol kokusunu alabiliyordum. "Siz ikiniz az önce dışarıda bayağı sağlam durdunuz."

"Ne demek istiyorsun?"

"İşte, arkadaşın ve sen şu gerizekâlıyı başınızdan savdınız ya. Çok pis bozuldu."

"Onu tanıyor musun?"

"Aynen, adı Rob. Önceden ara sıra takılırdık ama artık sinir bozuyor. Sürekli sarhoş."

"Eh, bu gece senin de farklı bir yanın yok."

Başını iki yana salladı, bu sırada maskesinin plastik iğneleri de sallandı. "İyi de normalde böyle değilim. Bazen oluyor. Ama Rob'un her zamanki hali. Sonra çok agresif oluyor."

Son kelimeleri telaffuz etmekte bayağı zorlandı ama nihayet konuşabildiğinde işaret parmağını boğazının üzerinde gezdirdi. "Ona bulaşmasanız iyi olur."

"Bunu aklımda tutacağım."

"Güzel. Bugün bir şey yapacak hali kalmadı. Az önce onu tuvalette Meryem Ana'ya yakarırken gördüm." Kahkaha attı. "Anlıyor musun? İçi dışına çıktı. Kustu yani."

"Evet, anladım."

Bir an için dans eden bir ayı gibi yalpaladı önümde, sonra dengesini yeniden sağlayıp bana doğru eğildi. "Filmi cidden çok beğeniyorum," dedi peltek peltek. "*Halka*'yı yani. Ama bir şeyi hiç anlamadım."

"Neyi?" diye sordum, bir yandan gözlerimle Zoe'yi ararken.

"Kızcağız geceliğin altına ne giymişti anlamadım. Senin altında bir şey var mı?"

"Öf siktir git! Git de sarhoşluğun geçene kadar uyu."

"İyi de, sordum sadece. Saf sine... sinema tutkusundan, anlıyor musun?"

Yeniden dibime kadar gelip geceliğimi tuttu.

Bu kadarı yeterdi artık, ittim onu. Geriye doğru sendeleyip Zoe'ye çarptı, Zoe buz gibi bakışlarıyla anında kovdu onu.

"Vay," dedi, içinde bir limon dilimiyle jelibondan bir göz bebeğinin yüzdüğü kıpkırmızı bir kokteyl uzattı bana. "Burada herkesin zilzurna olmasına şaşmamak gerek. Meret insanın ayağını yerden kesiyor. Şunu bir tutsana."

Bardağı elime tutuşturup ellerini şakaklarına götürdü. "Öf be sertmiş! Cidden çok... çok iyi değilim."

"Bir şeyin mi var?"

Sanki biri başından aşağı bir kova su dökmüş gibi silkelendi. "Yok, iyiyim. Şurada biraz bekle, ben hemen... geliyorum."

Telaşla arkasına dönüp kalabalığın arasından sallana sallana tuvalete doğru gitti. Tuhaf geldi bana çünkü Zoe normalde bundan çok daha fazlasını kaldırırdı.

Endişelenip peşinden gittim ama kalabalığın içinde pek de ilerleyemedim. İnsanların üzerinden ileriyi göremeyecek kadar kısa boyluydum ve Zoe'yi gözden kaybetmemek için boynumu uzatmam gerekiyordu. O sırada tam önümde duran bir çocuğu görmeyip ona çarptım. Elimdeki kokteylin bir kısmı beyaz gömleğine sıçradı.

Kumaşa kan gibi yayılan kırmızı lekeye baktım. "Özür dilerim!"

Ancak o zaman baktım yüzüne, bakar bakmaz da yerin dibine girmek istedim.

Tom'du bu, aksi gibi Tom'du!

"Hey Nikka."

Bana bakıp gülümsedi, her zamanki gibi muhteşem görünüyordu. Günün birinde babasının firmasını devralması gerekmese Armani ya da Dolce&Gabbana'ya model olarak başvurabilirdi. "Kostümünle havalı görünüyorsun. Az daha seni tanıyamayacaktım. Harika parti, değil mi?"

"I... şey... evet... yani, çok özür dilerim!"

Harika, şimdi de ahmak gibi geveliyordum!

Kan beynime sıçradı, yüzüm yanmaya başladı. Burada dünya rezalet şampiyonası düzenlense kesin altın madalya alırdım. Yüzlerce insan vardı burada ve gidip içkimi aksi gibi *onun üzerine* döküyordum. Üstelik bana artık aptalca gelen bir kostümün içindeyken.

"O kadar da fena değil, kesin çıkar." Kostüm partisine değil, bir takım elbisenin (muhakkak çok *pahalı* bir takım elbisenin) içine yakışacak beyaz gömleğini silkeledi. "Geleli çok oldu mu?"

"Hayır. Yani evet. İşte yarım saat falan. Senin?"

"Çok olmadı. Az önce yemekteydik, öyle bir uğrayalım dedik. Kulüp nihayet yeniden açılmışken. Süper oldu, değil mi?"

Demek siz, diye geçirdim içimden, sonra yanına sokulan kız arkadaşını fark ettim. Kısacık bir "selam"la süzdü beni, sonra Tom'un gömleğine baktı.

"Ah hayatım, ne oldu sana?"

Gözlerinin bir sonraki durağı elimdeki bardak oldu, içindeki jelibon göz bebeği de bön bön ona bakıyordu.

İnanılacak gibi değil, sayın seyirciler, diye alay etti içimden bir ses, spor spikeri gibi konuşuyordu. *Bu dünya şampiyonasındaki ikinci altın madalya. Nikka Farlandt namağlup bir rezalet kraliçesi!*

Mahcubiyetimden kokteylden büyük bir yudum aldım, tadı çok ama çok votkalı iğrenç bir vişne suyu gibiydi, Tom leke konusunu bir iki sözle geçiştirirken kız arkadaşı bana soğuk bakışlar attı.

Adının Laila olduğunu biliyor, simaen tanıyordum ama benim için, olmadığım her şeyin cisimleşmiş hali gibiydi. Uzun boyluydu, top model fiziği vardı. Uzun siyah saçları projektörlerin ışığında neredeyse mavi gibi parıldıyor, bronz rengi teni kusursuz görünüyordu. Ailesinin bir diş protez laboratuvarı vardı ve lise son sınıfta düzenli olarak Milano'ya alışverişe gidebilen, üstelik bunu gıcır gıcır ve aşırı pahalı bir Cabrio'yla yapabilen tek kızdı.

Tom'un benim gibi biriyle değil onunla olması şaşırtıcı değildi.

İğrenç kokteylden çabucak büyük bir yudum daha aldım. O sırada hararetle, yanlarından yarım yamalak da olsa nasıl ağırbaşlı bir şekilde ayrılabileceğimi düşünüyordum.

Tom işimi kolaylaştırdı. "İşte, yine gitmemiz gerek. Yarın erkenden Laila'nın ailesiyle tatil için yola çıkacağız."

"Ah, harika!" Laila'nın bakışlarından kaçınıp bardağımı boşalttım. "Öyleyse size iyi eğlenceler..."

Duraksadım. Kendimi aniden garip bir şekilde hafiflemiş hissettim. Etrafımdaki her şey dönmeye başladı. Sanki biri kafamı yukarı kaldırmış, kendi etrafında döndürüvermişti.

"Ne oluyor böyle?" demek istedim ama çıkarabildiğim tek ses bir tür geveleme oldu. Ağzımda, dilimin üzerinde eritilmiş kurşun vardı sanki. Bir saniye içinde körkütük sarhoş olmuş gibiydim.

Kahkaha atma ihtiyacı duydum ama nedenini bilmiyordum. Bir an sonra korkunç derecede fenalaştım. Boğazım sıkılıyordu, öğürdüm.

Tom ve Laila benden uzaklaştılar.

Yüksek sesle geğirip sonra da kustum. Bu sırada öne doğru devrilmemek için deli gibi kollarımı çırpıyordum.

Bedenim bir yabancı tarafından yönetiliyormuş gibi hiçbir kontrolüm yoktu üzerimde, sonra da...

26.

...yere yığıldım. Ardından canavar sesleri geldi ve karanlık yerdeki ürkütücü gezintim başladı.

Evet, böyle oldu!

Gözlerimi açtım, bilinçsizce tam olarak yere yığıldığım noktaya geldiğimi fark ettim.

Şimdi her yer temizdi ama videoda zemin berbat görünüyordu. Her tarafa kusmuştum. Aksi gibi Tom'un da kanlı canlı olay yerinde olduğunu biliyordum artık.

"Ah Tanrım," diye mırıldandım, derin bir utanç içindeydim.

Sonra salonda artık yalnız olmadığımı fark ettim. Jessica temizlik arabasıyla tezgâhın yanında duruyor, beni inceliyordu.

"Sen iyi misin?"

"Efendim? Evet, iyiyim. Sadece biraz dalmışım."

Piercingli kaşlarından birini kaldırıp bir süre bana baktı Sonra bir bardağa su doldurup tezgâhın üzerinden itti.

"Al, su iç. Müesseseden."

"Teşekkürler."

Yanına gidip koca bir yudum aldım. Soğuk su iyi geldi Anılarım öyle canlıydı ki ağzımda hâlâ vişne suyu ile bi alkol tadı vardı sanki.

Zoe'nin de benim de içindeki şeyi fark etmememiz normal. Böyle bir kokteylin içine çamaşır suyu da koysalar olurmuş.

İkinci dikişimde bardağı boşaltıp o berbat tat gitsin diye ağzımı çalkaladım.

Jessica gözlerini bir an için bile üzerimden ayırmadı. "Baksana, senin kim olduğunu biliyorum. Sen Cadılar Bayramı'nda burada bayılan ufaklıksın, doğru mu?"

Demek ki bu yüzden sürekli beni süzmüştü. Muhtemelen benim sebep olduğum bütün pisliği o temizlemek zorunda kalmıştı, ben de teşekkür yerine ona yalan söylemiştim. Kızarıp başımla onayladım.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Çok tanıdık geldin. Ama aslında burada iş aramıyorsun değil mi?"

Mahcup başımı iki yana salladım. "Hayır, özür dilerim, size yalan söylemem doğru değildi. Ama söylemem gerekiyordu. Ben sadece olanları hatırlayabilecek miyim onu öğrenmek istemiştim."

Tezgâha yaslanıp çenesini yumruk yaptığı elinin üzerine koydu, ciddiyetle bana baktı. Ön kolundaki dövmeyi okudum. *Asla hata değil, hep bir ders.*

"Sorun değil ufaklık. Sonuçta her gördüğüne her şeyi anlatacak değilsin. En azından işe yaradı mı bari?"

"Evet, sanırım yaradı."

"Kim yaptı biliyor musun?"

Gözlerimi yere indirdim. "Hayır."

"O duyguyu bilirim." Kızgınlıkla burnundan soludu. "Benim başıma geldiğinde şehir parkında bir yerde kendime gelmiştim. Kendi adımı bile hatırlamıyordum, üstümde külot bile yoktu."

21

Şaşkınlıkla yüzüne baktım, omuzlarını silkti. "Yani ufaklık, böyle şeyler sanıldığından daha sık oluyor. Yeni bir şey de değil, benim başıma on iki yıl önce geldi."

"Çok... çok üzüldüm."

Yine omuz silkti. "Ben de üzüldüm. Ama hayat devam ediyor. Bir şekilde hep devam ediyor. Ama gelecekte sana kimin içki verdiğine dikkat etsen daha iyi olur."

Gözlerimi tezgâhın arkasındaki devasa rafa yan yana dizilmiş bir sürü şişenin üzerinde gezdirdim. Yandaki duvara kartondan Donald Trump-Frankenstein yaslanmıştı. *Kokteylleri yeniden büyük yapacağız.*

"Jessica, sizden bir şey rica edebilir miyim?"

"Bir tane daha mı? Eh, ne isteyeceğine bağlı."

"Bana Sascha'nın numarasını verebilir misiniz? Acilen onunla konuşmam lazım. O akşam hayatımı o kurtardı."

"Biliyorum. Ama personelimizin numarasını yabancılara vermek yasak."

"Lütfen, ben onun için yabancı değilim zaten! Gerçekten önemli."

Jessica gözlerini devirip iç geçirdi. "Pekâlâ, sanırım senin için bir istisna yapabilirim. Ama Sascha'nın başını sakın belaya sokma! Çocuk senin için var gücüyle uğraştı. Bunu sakın unutma!"

"Biliyorum ve bunun için ona sonsuz minnettarım."

Bana keskin bir bakış attı, sonra yanıma o kadar yaklaştı ki paçuli parfümünün kokusunu alabiliyordum. "Sascha bu dünya için fazla iyi. Kalp masajı yüzünden iki gün kas ağrısı çekti, kollarını bile kaldıramıyordu, sonra da sen başaramayacaksın diye ödü koptu. O yüzden, onu bir şeyin içine sürüklemeyeceğine dair bana söz ver."

Sözümü tutup tutamayacağımdan emin olamasam da söz verdim. Yardımına ihtiyacım vardı. Beni anlayacak birine. Sascha tamamına inanmıyor olsa da bana ne olduğunu gerçekten bilen tek kişiydi.

Jessica bir not kâğıdına numarasını yazıp kâğıdı bana doğru ittirdi. "Al, umarım düşünceli birisindir. Son kız arkadaşı onu öylece bırakıverdi. Gerçi sebepleri vardı ama yine de doğru değildi. En azından tavrı yanlıştı. Sascha daha iyisini hak ediyordu."

"Yardımınız için teşekkürler."

Reddedercesine bir el hareketi yaptı. "Tamam, tamam, bir şey değil. O pisliği bulup hakkından gelmeye bak." Tezgâhtan çekildi. "Şimdi de kaybol, yapacak bir yığın işim var. Çıktıktan sonra arkandan kapıyı çek."

Bu sözlerle temizlik arabasını dans pistine sürüp beni geride bıraktı.

Dışarıya çıktığımda yağmur biraz dinmişti. Düşüncelere dalmış halde otobüs durağına geri yürüdüm.

Artık ne olduğunu biliyordum. Ama bundan kimin sorumlu olduğunu ve bunları neden yaptığını hâlâ bilmiyordum.

Jessica'nın sözleri aklımdan çıkmıyordu. Kendisine ilacı kimin verdiğini, ona kim bilir neler yaptığını hiç öğrenememişti. Zoe'ye ve bana bunu yapan herifi bulmak için daha kararlıydım artık.

Bunu üçümüze borçluydum.

II.

DERİSİ YÜZÜLMÜŞ ADAM

27.

Eve varınca Jessica'nın bana verdiği numarayı aradım. Sadece isimsiz bir mesaj kutusu çıktı. Elektronik bir kadın sesi tuşladığım numarayı tekrar edip bir mesaj bırakmamı istedi.

Cep telefonsuz olmak tuhaf geliyordu. WhatsApp olsa doğru numara olup olmadığından emin olabilirdim. Sascha'ya bir mesaj gönderebilir, hatta büyük olasılıkla okuduğunda da bunu görebilirim.

Bunun yerine şimdi isimsiz bir mesaj kutusuna konuşmak ve Ella'nın eski telefonunun bir gün çalmasını beklemek zorundaydım. İnsanlar buna eskiden nasıl dayanıyorlardı ki?

Fakat yarım saat bile geçmeden Sascha aradı. Mesaisinin bir saat içinde biteceğini söyleyip nerede buluşabileceğimizi sordu.

Ben de şehir içindeki Eiscafé'yi önerdim. Onda ya da bende buluşmaktansa burası tarafsız bir bölge gibi geldi bana.

Ella uzun süre uyumuş, öğle sonrası kulübe yaptığım gezintiyi duymamıştı. Tek başıma dışarı çıkmak istememe birazcık telaşlandı.

"Sana yasak koyamam, koymak da istemiyorum tatlım ama lütfen bir kez daha düşün. Henüz tam olarak sağlığına kavuşmuş değilsin."

21

"Ben iyiyim Ella, hem uzun kalmayacağım," diye söz verdim. "Ayrıca mümkün olduğunca çabuk normal günlük yaşama dönebilmem benim için önemli. Her seferinde korkmak ya da evden çıktığımda tedirgin hissetmek istemiyorum. Eğer uzun süre beklersem daha da kötü olacak. Biliyorsun, korkunla yüzleşmenin tek yolu, ona teslim olmaktır."

Aslında çok da ikna olmamıştı ama pes etti.

Çok geçmeden o gün ikinci kez otobüs durağına gidip şehir merkezine giden ilk otobüse bindim.

Bisikletle gitmeyi tercih ederdim ama kaburgalarım hâlâ çok ağrıyordu. Ayrıca bir sonraki Nuh tufanı kapımızdaymış gibi yine yağmur yağıyordu.

Bu yüzden de birkaç metre arkamdan yürüyen mavi yağmurluklu kişinin otobüse binmemesine daha çok şaşırdım. Otobüs durağında öylece durup başlığını iyice yüzüne çekti. Otobüs hareket ettiğinde sırtını döndü.

28.

Kafeye çok erken gelmiştim ama çok beklemem gerekmedi. Sascha da aynı şekilde fazla dakikti. Üstünü değiştirmek için bile zaman harcamamıştı.

Sıhhiyeci kıyafetleriyle epey havalı görünüyor, son karşılaşmamızda giydiği deri ceket ve kot pantolon içinde olduğu kadar çelimsiz durmuyordu.

Kendisi için muzlu *milkshake* istedi, ben de sıcak çikolata ve iştahla yediğim büyük bir dilim meyveli pasta aldım. Kulüpten döndüğümden beri aniden acıkmıştım, bunu da iyiye işaret diye yordum.

"O zaman ilaç kokteylin içindeydi," dedi Sascha ben her şeyi anlattıktan sonra.

"Zoe'nin kokteylinde," diye düzelttim onu. "Bu da benim tahminimle örtüşüyor."

"Yani adamın göz diktiği sadece oydu. Ama neden?"

"Eğer gerçekten sapık bir asalaksa niye yaptığı apaçık. Ondan hoşlandı ve normal herhangi birinin yapacağı gibi onunla konuşacak kadar kendisine güvenmedi."

Düşüncelere dalmış halde pipetle içeceğini karıştırdı. "O zaman bunun ne demek olduğunu biliyorsun?"

İstemsizce yutkundum. "Evet," dedim ciddiyetle boş tabağı kenara itip. Bu adamın Zoe'ye neler yapabileceğini tahmin etmeye kalkışmadan önce hızla konuşmaya devam ettim. "Ama başka bir anlamı daha olabilir çünkü Zoe bir yabancını içki teklifini kabul etmez. Eğer tanıdığı biriyle karşılaşmış olsa onu barda öylece bırakmaz, yanıma getirirdi."

Sascha şimdi kocaman gözleriyle bana bakıyordu. "Yani personelden biri olduğunu mu söylüyorsun?"

Omuzlarımı silktim. "Sadece böyle olmuş olabilir, haksız mıyım?"

"Vay be!" Sesli bir nefes verdi. "Mümkün, evet. Ama bunu kanıtlamak zor olacak. O akşam için çalışan birkaç geçici işçi de vardı. Ayrıca herkes maskeliydi. Yani tezgâhın arkasında kim çalışıyordu bilmiyorum."

"Bulamaz mısın?"

"Sanmıyorum. Toni vardiya planı ya da onun gibi bir şey çıkarmaz."

Bir garson geçerken boş tabağımı aldı. Arkasından baktım, sonra yeniden Sascha'ya döndüm. "O akşam kulüpte kaç erkek çalıştı ki?"

Sascha kısa bir süre düşündü. "Yani, kapı görevlisi vardı, sonra Toni ve Ralf. İşte bir de ben."

"Kapı görevlisi olamaz herhalde," dedim. "Sonuçta bütün gece girişteydi. Ayrıca bana bir kadını elde etmek için ilaca ihtiyaç duyacak biriymiş gibi gelmedi."

Sascha merakla bana baktı. "Niye olmasın?"

"Hiç fena görünmüyor."

"Şu Köfte[5] mi? Sakın böyle kaslı tiplerden hoşlanıyorum deme?"

Hafif bir gülümsemeyle yüzüne baktım, bunun üzerine kızardı.

"Tabii beni ilgilendirdiğinden değil," diye ekledi kısık sesle.

"Şimdi önemli olan bu değil," dedim. "Toni ve Ralf'in nasıl tipler olduğunu söylesene. Onlardan böyle bir şey bekler miydin?"

Bir kahkaha attı. "Hayır, kesinlikle."

"Nesi komik bunun?"

"Yani, kulüp Toni'ye ait. Böyle bir şey yapsa itibarını mahvederdi. Ama tek sebebi bu değil."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Gülümsemeye devam ederken omuzlarını silkti. "Çok basit, ikisi de eşcinsel. Yıllardır beraberler, ikisinin de hiçbir kadınla beraber olduğunu duymadım."

Elbette bu ikna edici bir argümandı. Sonuçta Zoe de hiçbir zaman bir erkekle ilgilenmemişti. Arada bir özellikle tatlı bulduğu birilerini bana gösterse de bu da sadece benim yüzümdendi.

"Peki ya geçici çalışanlar?"

"Onların hepsi kızdı," dedi Sascha, pipetinden bir fırt çekti.

Başımı iki yana salladım. "Nedense bir kızmış gibi gelmiyor bana. Sence?"

"Hayır, bence de değil." Bardağını öteye itti. "Aslında sana olanlardan sonra iş arkadaşlarımın birazcık ağzını

---

5 *Ejderhanı Nasıl Eğitirsin* isimli animasyon filmdeki karakterlerden biri olan ejderha kastediliyor, filmdeki orijinal adı "Meatlug" olan ejderha ülkemizde Köfte ismiyle biliniyor ve filmde gücüyle öne çıkıyor. (ç. n.)

yokladım. Yani kurtarma ekibindeki arkadaşlarımın. Sen bayılmadan önce GBL'yle hiç işim olmamıştı, bunun ne kadar sık yaşandığını öğrenmek istedim. Nadiren olmadığını söylediler. Bir arkadaşım daha önce büyükşehirde çalışmış. Neredeyse her hafta sonu böyle bir olay olduğunu söyledi. Neredeyse her olayda da etkilenenler kadınlar. Dolayısıyla ilk akla gelen bir erkeğin yaptığı oluyor."

İç geçirip devam etti. "Bir erkek olarak gerçekten utanç verici."

"O zaman tezgâhın arkasına geçmiş herhangi bir erkek müşteri de olabilir mi? Geçici çalışanlar birbirini tanımıyorsa o karmaşada hiç de göze batmamıştır. Hele de herkes maskeliyken."

Sascha başını salladı. "Sadece arada bir kendi yerimden bara baktım, gerçekten de ana baba günüydü. Ralf daha sonra hiçbir gecede bu kadar çok kokteyl hazırlamadığını söyledi. Yani biri her an araya karışmış olabilir. Bar tezgâhı dışarıya kapalı falan değildi. Sonuçta kolayca girip çıkılacak şekilde olması gerekiyordu."

"Kahretsin! O zaman bir adım bile ilerleyemedik."

Bir anda çok sinirlendim, içimden duvara bir şeyler fırlatmak geliyordu, en iyisi de yüksek sesle patlayacak bir bardak. Bunun yerine önümdeki peçetelikten bir peçete alıp onu parçaladım.

"Belki tam olarak öyle değildir." Sascha komploculara özgü bir bakış attı. "Deneyebileceğim bir şey daha var."

"Ne?"

"Sana yolunda giderse söyleyeceğim, tamam mı?"

"Neden şimdi söylemiyorsun ki?"

"Çünkü tutamayacağım bir söz vermek istemiyorum. Ama bana biraz zaman ver, yeter."

Fakat zaman şu an en az sahip olduğum şeydi. Az sonra Sascha beni Seat'ıyla eve bırakırken aklımda sürekli Zoe vardı. Tüneldeki karşılaşmamız ve korkudan çarpılmış yüzü.

Cordelia ışığa gitmediği sürece belki de Zoe için geç olmayabileceğini söylemişti.

Bu söylediğinde haklı olmasını umuyordum. Tanrım, tüm kalbimle öyle umuyordum!

29.

Gece yarısını çoktan çekmişti, ben hâlâ yatağımda dönüp duruyordum. Yağmur, bir grup küçücük parmak gibi hafif hafif penceremi tıklatıyordu, bense içerisi aslında sıcak olmasına rağmen donuyordum. Tükenmiş durumdaydım ve aşırı yorgundum. Kaburgalarım ağrıyordu, bütün bedenim normalde bir saatlik yüzme antrenmanından sonra olduğu gibi gevşemişti.

Yine de uyuyamıyordum. Zoe için duyduğum endişe, kulübe gidişim, Jessica'yla karşılaşmam ve Sascha'yla sohbetim bir türlü aklımdan çıkmıyordu. Ama beni en çok rahatsız eden Zoe'nin kokteyline ilaç karıştıran adamın kim olabileceği sorusuydu.

Bildiğim kadarıyla Zoe'nin hiç düşmanı yoktu. Bana bir şeyden bahsetmese bile bir şekilde dikkatimi çekerdi, sonuçta zamanımızın büyük kısmını hep birlikte geçirirdik. Elbette ara sıra okulda birileriyle tartıştığı oluyordu ama bunlar sadece, çoğu diğer kızlarla, çok nadiren de erkeklerle yaşadığı sıradan anlaşmazlıklardı.

Tabii ki ona yanaşmak isteyen tipler hep vardı, bazıları epey ciddiydi de ama bunlar zaten hoş tiplerdi. Hatta Zoe bir tanesi için (aslında adı Benjamin olan ve yaklaşık bir yıl

önce ailesiyle Kanada'ya taşınan Ben için) kız olmamasının çok yazık olduğunu söylemişti. Gerçekten hoşlanmıştı ondan.

Zoe sahiden de genç erkeklerin hayallerini süsleyen kadındı, muhakkak hepsi reddedilmeyi Ben kadar anlayışla karşılamamıştı. Yine de içlerinden hiçbirinin bu yüzden Zoe'den intikam almak ya da o türden bir şey yapmak isteyeceğini hayal edemiyordum. Hiçbiri psikopat değildi.

Öyle olsa Zoe kesin bana anlatırdı.

Bu adam her kimse bizim dar çevremizden biri değildi. Ya büsbütün aptal ya da büsbütün soğukkanlıydı. Hatta Zoe'nin ölmesini bile göz almıştı.

Belki de amacı buydu diye düşündüm.

Gerçi sanmıyordum ama olamaz mıydı?

Her durumda lanet ilacıyla beni bayılttığında korkudan altına yapmış olmasını umuyordum. Onun yüzünden az daha gidecek olduğumu görünce aklından ne geçmişti acaba? Çünkü bahse girerim, olanlardan haberi vardı.

Ama asıl planı neydi?

Kim bilir ne yapmak için Zoe'yi bayıltmak istediyse ona kokteyli verdikten sonra takip etmiş olmalıydı. Sonuçta kokteyli ne zaman içeceğini, ilacın etkisini göstermeye ne zaman başlayacağını başka türlü bilemezdi.

Ama böyle olduysa onu görmüş olmam gerekmez miydi?

Belki bininci kez hafızamı kurcaladım ama hiçbir şey bulamıyordum. Pinhead maskeli çocuk dikkatimi dağıtmıştı, sonra Zoe yanıma gelip fenalaştığında onun için o kadar endişelenmiştim ki yakınımızdaki insanlara hiç dikkat etmemiştim.

En azından Pinhead olamazdı, sonuçta o sırada hep benim yanımdaydı.

Ya şu zombi?

21

Pinhead yalan söylemiyorsa (ki bence yalan söylemek için fazla sarhoştu) o zaman Rob da aynı şekilde şüpheliler listesinden çıkıyordu çünkü tam o sırada klozetle münasebetteydi.

Peki kim? Başka biri miydi?

Hayır, şüpheli hiç kimse çarpmamıştı gözüme.

Lanet olsun!

Tam bir çıkmazdaydım ve bu beni sadece biraz daha sinirlendiriyordu.

Yeniden buz gibi bir ürperti geçti üzerimden, battaniyeyi çeneme kadar çektim. Penceremin önündeki sokak lambaları sayesinde yağmurun gölgesi odamın tavanına vuruyordu. İri yağmur damlaları tavandan akıyor gibi görünüyordu. Sonra aniden aralarına başka bir gölge daha katıldı, bu kez ne olduğunu hemen anladım. Daha doğrusu kim olduğunu.

Hemen doğrulup gece lambasını açtım, yukarıya, odanın tavanına baktım. Derisi yüzülmüş adam biraz geri çekildi, bir koluyla yüzünü kapattı. Lamba gözünü almış olmalıydı.

Güzel, diye düşündüm öfkeyle. *Burada yerin yok.*

Her ziyaretinde biraz daha kötü görünüyordu. Bu arada yaralı yüzü kızıl kahverengi bir kabuk bağlamıştı. Bir kurukafanın üzerinde kurumaya bırakılmış kerpiç gibi. İyice sıskalaşmıştı, bol gelen deri kıyafetleri üzerinden sarkıyordu. Eldivenleri bile en az bir numara büyük gibiydi.

Dağılıyor, diye geçirdim içimden ve bu düşüncenin bende uyandırdığı tiksintiyle mücadele etmek zorunda kaldım.

Ama görünüşü ne kadar katlanılmaz olsa da artık ondan korkmuyordum. Bana gerçekten bir kötülük yapmak istese çoktan yapardı. Oysa sadece sinirleniyordum.

"Beni artık rahat bırakacak mısın?" diye çıkıştım, Ella yine beni duymasın diye kısık sesle konuşmuştum. Odası

benim odamın hemen altındaydı. "Defol git. Yeterince sorunum var zaten."

Kolunu indirdi, tek gözüyle boş boş bana bakıp başını iki yana salladı. Yüzünden geriye kalan çok az şeyde en az beklediğim ifadeyi gördüm: Üzüntü.

Neredeyse burada olmak onu üzüyor gibiydi.

"Buraya kendi rızanla gelmedin, değil mi?"

Yeniden hayır anlamında başını salladı.

"O zaman gelme sebebin bizim... öteki tarafta karşılaşmış olmamız mı?"

Başıyla onayladı, Cordelia'nın fotoğraflar, anılar, hediyelik eşyalar ve bir nebze de onunla ilgili söylediği şey geldi aklıma.

"Yani seni oradan ben mi getirdim?"

Bir süre düşünür gibi oldu, sonra omuzlarını silkti.

"İyi tamam." Derin derin iç geçirdim, battaniyeyi üzerimden atıp yatağın köşesine oturdum. "Sana yardım edersem gidecek misin?"

Başıyla onayladı.

"Söz mü?"

Başını sallayışı giderek hızlandı, benim de ona inanmaktan başka şansım kalmadı.

"Tamam, o zaman ne istediğini söyle."

Tavanda huzursuzlukla kıpırdandı, çaresiz gibiydi. Sonra parmağını boğazının üzerinden geçirip dudaksız ağzını işaret etti.

Bu hareketi biliyordum. Ella'nın ve benim sık sık alışveriş yaptığımız küçük bir manavı olan Kamil, yeni müşteriler ne zaman kendisiyle sohbet etmeye kalkışsa aynı hareketi yapardı.

"Dilsiz misin?"

Yeniden başını salladı.

"Ama tüneldeyken konuşabiliyordun?"

Özür diler gibi ellerini kaldırdı, sonra boğazını işaret etti.

Anladığımda ağzımda ekşi bir tat hissettim. Görünüşe göre vücudunun geri kalanına olan ses tellerine de oluyordu. Onlar da kuruyor, bozuluyordu. Ne de olsa bir ölüyle sohbet ediyordum, ne kadar manyakça olsa da.

Derisi yüzülmüş adam sürünerek bana doğru biraz yaklaştı, sonra durup uzattığı koluyla bir hareket yaptı. Berbat durumu yüzünden beceriksiz bir pandomim sanatçısı gibi görünüyordu, bana ne anlatmak istediğine dair en ufacık bir fikrim bile yoktu.

"Pardon ama ne demek bu?"

Aynı hareketi birkaç kez tekrar etmek zorunda kaldı, ta ki sonunda benim jetonum düşene kadar.

"Motor sürmek mi?"

Şiddetle başını salladı. Sonra parmaklarıyla havaya bir şey çizdi, anında anladım, en azından hemen hemen çünkü ben "ev" deyince başını yaklaştın der gibi sağa sola yatırdı.

"Yani bana ev gibi görünüyor," dedim.

Bana karşı çıkmak ister gibi çizimini tekrarladı, bu kez daha enerjikti.

"Özür dilerim ama bu hâlâ bir ev."

Kendini anlatabilmek için başka hiçbir ihtimali olmadığını kabullenmiş gibi omuzlarını silkti.

Ella'yla birlikte bazen kavramları tahmin etme oyunu oynadığımız çocukluğuma dönmüş gibi hissettim. Zaten o oyunda da hiçbir zaman öyle çok becerikli olmamıştım.

"Belli bir ev mi bu?"

Derisi yüzülmüş adam şimdi başını salladı, kendini işaret etti.

"Yani senin evin mi?"

Bir kez daha başıyla onayladı, bu kez daha şiddetli, sonra telaşla tavana vurdu. Bunu son seferinde de yapmıştı, öncekinde de.

Bana bir şey göstermek istiyordu. Ama ne?

Tünelde söylediği şey geldi aklıma. "*Bakış açını değiştirmen gerek.*"

Sonunda anlar gibi oldum. Tüneldeyken bana diğer tarafta, yalnızca ölülerin girebileceği bir yerde olduğumuzu ve benim o ana kadar normal saydığım şeylerin o yerde artık geçerli olmadığını açıklamaya çalışmıştı.

Ya şimdiki karşılaşmamızda da durum böyleyse? Ya şimdi de onun bakış açısı yaşayan birininkinden farklıysa? O zaman belki de bana, sanki o tavandan dört ayağının üzerinde sarkıyormuş gibi görünürken onda durum tamamen tersiydi. Onun bakış açısına göre ben tavandaki yatağımda oturuyor, ona bakarken aşağıya bakıyordum.

"Yerle ilgili bir şey mi? Yani senin bakış açına göre."

Başparmağı ve işaret parmağıyla, dalış kursundan bildiğim evet işaretini yaptı. Yüzünde neşeli bir sırıtış görür gibi oldum, gerçek bir sırıtış, bu sadece açıkta duran dişlerinden kaynaklanmıyor, kalan tek gözünden de okunuyordu.

Sonra işaret parmağını tavanda gezdirmeye başladı, bir şey yazıyor gibiydi.

Hareketlerini dikkatle takip ettim. Üç işareti sürekli tekrar ediyordu.

"İlki G mi?"

Hayır anlamında başını sallayıp sabırsızlıkla önüne vurdu. Bir an için Ella duyacak diye korktum, ardından onu duyamayacağını fark ettim. Sonuçta derisi yüzülmüş adam yalnızca bana görünüyordu.

"Tamam, tamam, anladım. Yani G değil. O zaman bir kez daha göster ama bu kez daha yavaş."

Öyle yaptı, tekrar tekrar, sonunda işaretleri anladım. Bunlar harf değil, rakamdı.

"Altı, sıfır, üç," dedim, derisi yüzülmüş adam heyecanla bir onay daha verdi.

Yataktan sıçrayarak indim, ağrıyan kaburgalarımı tutup aceleyle yazı masasına gittim. Titreyen ellerimle yapışkan not kâğıdı destesinden bir tane koparıp rakamları yazdım. Sonra başımı kaldırıp yine derili adama baktım.

"Bunun anlamı ne?"

Yeniden kendini işaret etti ama anlamamı sağlayacak başka bir şey yapmadı. Tek anladığım bu üç rakamın onun için önemli olduğuydu.

Kahretsin, keşke konuşabilse!

Hayal kırıklığıyla sarı kâğıda bakıp yorgun argın düşündüm fakat aklıma hiçbir şey gelmiyordu. Üstelik şimdi de yok yere şiddetli bir baş ağrısı peyda olmuştu.

"Altı, sıfır, üç," diye mırıldandım kendi kendime, zonklayan şakaklarımı ovaladım. "Altı, sıfır, üç. Yoksa altı yüz üç mü?"

Şu an ne yaptığının farkında mısın?

Korkuyla yerimden sıçradım. Bir an için sahiden de arkamda birinin olduğunu, bana bir şey dediğini sandım. Ama duyduğum kendi sesimdi, arkamdan değil, içimden geliyordu.

Sana bir ölünün gösterdiği rakamları kâğıda yazdığının farkında mısın, diye ilgisizce devam etti iç sesim. *Aslında orada olmayan birinin gösterdiği.*

Şakaklarımdaki zonklama daha da kuvvetlendi, ağır bir içki mahmurluğu yaşıyormuşum gibi aniden midem bulandı.

Yeniden tavana baktım. Derisi yüzülmüş adam kaybolmuştu, köşedeki gölgesi de seçilmiyordu artık.

Gölgeyi görmüyorsun çünkü orada değil, diye açıkladı ses. *Hiçbir zaman da olmadı. Yok, ne gölge var ne de derisi yüzülmüş adam.*

Başım çatlayacak gibiydi. Kafamdaki her şey aniden birbirine girdi. Sanki absürt bir rüyadan uyanmıştım da kendimi uyurgezerlik yaparken yakalamıştım. Ya da sarhoşken normalde asla yapmayacağım bir şey yapmıştım da şimdi birdenbire ayılmıştım.

Dudaklarım titriyordu, gözlerim nemlendi.

Neden şu derisi yüzülmüş adamı gördüğünü sanıyorsun, biliyor musun?

Üzerinde unutmamak için aceleyle karaladığım üç rakamın olduğu, titreyen ellerimdeki kâğıda baktım. Az önce gözüme çok önemliymiş gibi görünmüşlerdi. Ama şimdi... beni korkutuyorlardı.

"Evet," diye fısıldadım. "Evet, sanırım onu niye gördüğümü biliyorum."

O zaman söyle, diye üsteledi ses. *İfade et!*

"Onu görüyorum çünkü..." Derin bir nefes alıp güçlükle yutkundum. Gözlerim yanıyor, giderek daha çok titriyordum. Sonra kısık, titrek bir sesle en fena korkumu dillendirdim. "Onu görüyorum çünkü her şey bana çok fazla geliyor. Hepsini uyduruyorum çünkü... aklımı kaybetmenin eşiğindeyim."

İç sesim karşılık vermedi ama onayladığını hissettim, oysa aslında onaylayan da bendim.

Yatağa bıraktım kendimi, yüzümü ellerimin arasına gömdüm. Bir çaresizlik dalgası ezip geçti beni, ağlamaya başladım.

Tanrı aşkına, bana ne oluyordu?

Delilik böyle bir şey miydi?

Aklın bazen böylesine çabuk kayıp gidebileceğini biliyordum, insanın önceden uyarılamayacağı kadar çabuk. Çünkü daha önce tanığı olmak zorunda kaldığım şey tam olarak buydu.

30.

Ben altıncı sınıftayken olmuş, uzun süre kâbuslarımda peşimi bırakmamıştı. Özellikle de çığlıklar. Onlar işin en kötü tarafıydı.

Yaz tatiline kısa bir süre kala bir sabah beden eğitimi dersinde, diğer altıncı sınıf şubesindeki kızlarla basketbol oynamıştık. Öğretmenimiz Bayan Berger her zamanki gibi hakem rolünü üstlenmişti.

Genç ve epey sert bir kadındı, ondan çok hoşlanırdık. Bayan Berger bizi her zaman dikkatle dinlerdi. Bize sadece sporun ve sağlıklı beslenmenin ne kadar önemli olduğunu değil, hayatta dostluğun ve dayanışmanın ne kadar mühim olduğunu ve onun tabiriyle *bu erkekler dünyasında* hiçbir şeyi sineye çekmek zorunda olmadığımızı öğretmişti. Onun, "Sırf ayakta işeyebiliyor diye kimse daha zeki ya da daha güçlü olmaz," lafını yedinci sınıftan bir kız daha sonra kızlar tuvaletinde grafiti olarak ölümsüzleştirmişti.

Bayan Berger bunu öğrenince çok eğlenmişti. Ama hadememiz eğlenmedi. Bay Müller bu sözü boyayla kapattı ama grafiti boyanın altından hep parıldıyordu, gerçeğin her zaman bir yolunu bulup gün yüzüne çıkması gibi.

21

O öğleden sonra takımımız için durum pek parlak görünmüyordu. Bizim grupta boyu bir altmış civarında olan benim dışımda üç kız daha vardı. Buna karşın rakip takımdaki öğrencilerin tamamı hayli uzundu. Bizi kolayca geçebildikleri için top çoğunlukla onların takımındaydı, sayı üstüne sayı attılar.

Yine de eğlenceliydi, yenilgimizi en azından o kadar da korkunç göstermemek için elimizden geleni yapıyorduk.

Fakat sonra, oyunun ortasında, Bayan Berger aniden sinirle düdüğünü çaldı. Hepimiz şaşkınlıkla kalakalıp ona baktık. Hiçbirimiz bunu neden yaptığını anlamamıştık. Oyunu durdurması için hiçbir sebep yoktu.

Sonra Bayan Berger birdenbire topu tutan kızın üzerine yürüdü. Elinden topu alıp topla beraber spor salonunda koşturdu. Bu sırada düdüğünü çalmaya devam ediyordu, tekrar tekrar çaldı, sesi öyle tizdi ki kulak zarımız yırtılacaktı. Başı kıpkırmızı olmuş, gözleri kocaman açılmıştı, böylesini daha önce hiç kimsede görmemiştim.

Bir an bile yavaşlamadan doğrudan karşı duvara doğru koştu. Son anda gövdesini yana çevirip ahşap lambriye omzuyla çarptı.

Berbat bir ses çıktı, bir yerlerini kırdığını düşünmüştük. Fakat Bayan Berger bir saniyeliğine olduğu yerde kaldı, sonra bize döndü ve emziğini tüküren bir bebek gibi düdüğü fırlattı.

Ardından çığlık atmaya başladı. Kulağa bir insana aitmiş gibi gelmeyen, korkunç, kesik kesik sesler çıkardı. Daha ziyade acı içindeki bir hayvanın sesi gibiydi.

Biz kızlar dehşetle geri çekilip ürkmüş halde birbirimize sokulduk. Attığı her çığlıkta titriyorduk. Ne olduğunu anlayamamıştık. Sanki en sevdiğimiz öğretmenin içine aniden

başka bir yaratık girmiş, bedenini ele geçirmiş ve öfke nöbetine tutulmuştu.

Yanımdaki kızlardan birinin ağladığını duydum ama dönüp kıza bakamadım. Gözlerimi o an gerçekleşen inanılmaz şeyden ayıramıyordum. Henüz on iki yaşındaydım ve bir yetişkini öfke nöbeti geçirirken görmek beni çok korkutmuştu.

Sonra Bayan Berger'nın çığlıkları yerini sözlere bıraktı ki bu daha da ürkütücüydü.

"Gidin buradan!" diye haykırdı, sesi yükseldikçe tizleşmişti. "Kaybolun! Defolun sizi lanet olası pislikler!"

Önce bizi kastettiğini, kötü bir şey yaptığımızı düşündüm. Oysa ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu çünkü sadece basketbol oynamıştık. Ama sonra Bayan Berger, sanki bir tür silahmış gibi topu önünde tutup onunla boğuşmaya başladı.

"Git! Git başımdan!"

Korkudan ve şaşkınlıktan kaskatı kesilmiş halde kendini bir şeylere karşı savunuşunu izledik. Muhtemelen yalnızca onun görebildiği görünmez bir şeye karşı. Gitgide daha da panikliyordu.

Sonunda bir kez daha haykırdı, bu kez daha uzun, ulur gibi, ardından topu salona fırlattı, top gidip karşı taraftaki duvara çarptı. Sonra sesi kısıldı, Bayan Berger ağlayıp sızlanarak duvarın dibine çöktü.

Orada öyle ne kadar durup kendinden geçmiş öğretmenimize baktık, bilmiyorum. Belki dakikalar, belki de sadece saniyeler boyunca ama bana sonsuzmuş gibi geldi.

İçimizden hiçbiri gıkını bile çıkaramıyordu. Birbirimize sokulmuş, ipleri gevşetilmiş bir kukla gibi yerde oturan Ba-

yan Berger'ya bakıyorduk. Kısık sesle gülüyor, aynı anda da ağlıyordu.

Korkunç bir manzaraydı. Ona ne olduğunu anlamıyordum. Bir şeyler mırıldanmaya başladı, ne dediğini anlayınca buz gibi bir ürperti geçti üzerimden.

"Oradalar. Hepsi orada. Her zaman. Her zaman ve sonsuza kadar!"

Bir süre sonra bahçeden çığlıkları duyan Bay Müller göründü. Hademe biraz yaşlı ve aslında sakin bir adamdı ama salona gelip Bayan Berger'yı yerde oturur, kendi kendine anlaşılmaz bir şeyler mırıldanırken görünce sükûnetini kaybetti.

"Herkes dışarı!" diye bağırdı, yapabildiğimiz kadar hızla soyunma odalarına gittik. Kimse tek söz etmiyordu.

Biraz sonra okul binasına geri dönerken spor salonunun önünde bir ambulans duruyordu. İçeriden Bayan Berger'nın çığlıkları duyuluyordu. Biri "o pis ellerini" üzerinden çeksin diye bağırıyor, sonra da deli gibi kahkahalar atıyordu.

Kimse sonrasında olanları öğrenmek için orada durmadı. Hepimiz sadece sınıfımıza dönmek istiyorduk. Kendimizi güvende hissettiğimiz yere.

Olay öğlene kadar hızla yayılan bir yangın gibi bütün okulu kapladı. Öğleden sonra ilk söylentiler dönmeye başladı bile. En ilginci Bayan Berger'nın uyuşturucu bağımlısı olduğu iddiasıydı. Güya içtiği her neyse ondan çok fazla almış, bu yüzden kudurmuştu.

Ama çoğumuz buna inanamıyorduk, ben de dâhil. Bayan Berger gibi egzersiz tutkunu birinin uyuşturucu bağımlısı olması, bir kasabın vejetaryen olması kadar alakasızdı.

Ertesi sabah gerçeği öğrendim. İlk ders okul müdürü sınıfımıza geldi. Yanında tanımadığımız genç bir adam vardı.

"Dünkü olay muhakkak kafanızı epey kurcalamıştır," dedi müdür. "Bu yüzden Wald Kliniği'nden Doktor Peters'ten bizi ziyaret etmesini rica ettim. Sizinle Bayan Berger'nın geçirdiği nöbet hakkında konuşacak, sorularınızı ona sorabilirsiniz."

Doktor Jochen Peters otuz yaşlarında, hoş, yakışıklı bir adamdı. Onu görür görmez sempatik bulmuştum çünkü nedense bana babamı hatırlatmıştı, hatta onunla aynı ismi taşıyordu. Bize beyin tümörünün ne olduğunu ve böyle bir tümörün sıklıkla çok geç fark edildiğini anlattı. Sonra Bayan Berger'nın geçirdiği nöbetten bahsedip halüsinasyonların nasıl oluştuğunu açıkladı.

Bize her şeyi anlaşılır şekilde anlatmak için çok çaba harcadı. Böylece beynin nasıl çalıştığını öğrendik. Hakkında hâlâ her şeyi bilmediğimiz çok komplike bir organ olduğunu, tümörün, uykusuzluğun, ilaçların ya da bir hastalığın beyin metabolizmasını altüst edip fiziksel rahatsızlıklara sebebiyet verebileceğini öğrendik.

"Üstelik bu sadece insanlar için geçerli değil," dedi. "Her canlı karmaşık beyin yapısı yüzünden sanrılar görebilir."

Bu tür rahatsızlıklar sıklıkla insanın asla yapmayacağı bir şeyi yapmasına ya da söylemesine neden oluyordu. Ya da varlığından ne kadar emin olsa da aslında var olmayan bir şeyi hissetmesine, görmesine, kokusunu ya da tadını almasına sebep oluyordu. Çoğu da insanı tiksindiren ya da korkutan nahoş şeylerdi. İğrenç bir koku ya da tat veya kötücül bir ses ya da insanın kendini bir basketbol topuyla savunmasını gerektirecek herhangi bir şey.

21

"Eğer beyin fonksiyonlarımızdaki denge bozulursa zihnimiz delirir, hem de kelimenin düz anlamıyla," diye açıkladı Doktor Peters. "Öğretmeninize olan da tam olarak buydu."

Bayan Berger'yı bir daha hiç görmedik. Altı ay sonra cenazesinin kaldırılacağı zaman okul bir gün tatil oldu.

31.

Ertesi sabah uyandığımda ter içindeydim. Kalkmadan önce bir süre yatağın köşesinde oturdum, kendimi sersem gibi hissediyordum, kalbim de panik olmuş bir kuşunki gibi göğsümde çırpınıyordu.

Bir noktada uyuyakalmış olmalıydım. Ama kısa, huzursuz bir uykuydu. Rüyalarımda sürekli öğretmenimin çığlıklarını ve spor salonunun ahşap zeminindeki ayakkabı gıcırtılarını duymuştum.

Bayan Berger uzun zamandır aklıma gelmemişti ama o gece ona dair anım kötü bir hortlak gibi dadanmıştı bana. Şimdi de benim delirdiğimi söyleyen bir hayalet gibi. Çünkü ben de bir şeyler görüyor, benim dışımda kimsenin görmediği insanlarla konuşuyordum. Tıpkı dört yıl önce öğretmenimin yaptığı gibi.

Daha sonra kahvaltı için mutfağa indiğimde korku hâlâ yakamı bırakmamıştı. Bayan Berger'nın nasıl hissettiğini şimdi isteyeceğimden daha fazla anlıyordum. Gerçi beynimde tümör yoktu, olsa klinikteki doktorlar muhakkak fark ederdi ama belki de bu dünyada olmadığım yirmi bir dakika içinde biraz sıyırmıştım.

21

Zaten şu inek tipli Doktor Sander da bende yüksek beyin aktivitesi tespit etmişti. Olağan dışı çokluktaki kırmızı ve turuncu bölgeleri "ilginç" bulmuştu ama artık bu durum beni tedirgin ediyordu çünkü besbelli bir şeyler gerçekten ters gidiyordu. Deliliğin başlangıcı mıydı bu? Ama öyleyse delilik hakkında nasıl bu kadar açık ve net düşünebiliyordum?

Halüsinasyonlar bilinçaltından gelen bir nevi elçilerdi. Derinlere saklanmış bir şeyi gün yüzüne çıkarıyorlardı. Tıpkı rüyalar gibi, tek farkı uyumuyor olmaktı. Doktor Peters de o zamanlar böyle açıklamıştı.

O halde Sascha büyük olasılıkla haklıydı, tünel ve derisi yüzülmüş adam benim içimde saklı kalmış bir şeyleri temsil ediyordu. Zoe'yi o karanlık yerde görmemin nedeni de onun için endişeleniyor olmamdı.

Diğer yandan bunun olduğu sırada Zoe'nin kaybolduğunu bilmiyordum. Onu en son gördüğümde tuvalete gidiyordu. Fenalaşmıştı, ben de kusmaya gittiğini düşünmüştüm.

Elbette endişelenmiştim çünkü besbelli iyi değildi. Ama bu endişe, Zoe'yi böylesine korkmuş halde görmem için yeterli miydi? Nedense bundan emin olamıyordum.

Peki derili adamın gösterdiği üç rakamın anlamı neydi?

Bir tutam roka, biraz soda ve bir muzu karıştırıp kendime çoğunlukla yüzme antrenmanlarından önce içtiğim bir içecek hazırladım, sonra da mikserin yanına koyduğum sarı not kâğıdına baktım.

6 0 3

Bunun ne anlamı vardı? Bilinçaltım bu üç rakamla bana ne anlatmak istiyordu? Bir şey ifade ediyor olmalıydılar, bundan kesinlikle emindim.

"Nikka?"

Korkuyla yerimden sıçrayıp Ella'ya döndüm. Mutfağa geldiğini fark etmemiştim.

"Biraz konuşabilir miyiz tatlım?"

"Tabii. Ne hakkında?"

Ciddi bir ifade takınıp mutfak masasına oturdu. "İşte, seninle ilgili konuşmalıyız. Nasıl olduğunla ilgili."

Hazırladığım içeceği bir bardağa döküp yüzüne baktım. "Ella, ben iyiyim."

"Öyle mi?" Kaşlarını kaldırdı, kesinlikle ikna olmuş değildi.

"Gerçekten, ben gayet iyiyim."

"Açıkçası bana hiç öyle gelmiyor tatlım. Korkunç derecede solgunsun, aşırı yorgun görünüyorsun ve gözlerinin altında mor halkalar var. Bütün gece nöbet tutmuş gibisin. Ayrıca doğru düzgün bir şey de yemiyorsun."

"Yiyorum ya!" Karşı koyar gibi bardağı havaya kaldırıp bir yudum aldım.

"Ah Nikka, benim yemekten anladığım bu değil. Ayrıca gitgide zayıflıyorsun."

"Ama..."

"Hayır tatlım, aması yok." Ayağa kalktı, yanıma gelip boştaki elimi tuttu. "Sana annelik tasladığımı düşünüyorsun, biliyorum, belki de zaman zaman yaptığım budur. Ama iyi olmadığını görebiliyorum. Her şeyi kendine saklar, konuşmazsan sana yardımcı olamam."

"Ben gerçekten iyiyim," dedim bir kez daha. "Sadece Zoe için endişeleniyorum, hepsi bu."

"İyi, peki." Göğüs geçirdi. "Benimle konuşmak istemiyorsan hiç değilse başka biriyle konuş. Belki de bu konuda eğitim almış biriyle."

21

Kapı zili konuşmamızı böldü, içimden rahat bir nefes aldım.

"Ben bakarım," dedim kapıya koşup.

Gelen postacıydı, elime Ella için bir paketle bir zarf tutuşturdu.

"Ah kitap siparişim, aklımdan tamamen çıkmış," dedi Ella mutfağa geri döndüğümde. Paketi kenara koyup zarfı açtı. "Hastane faturası. Tanrım, yatırıldığın ve taburcu edildiğin günleri bile tam gün saymışlar! Oysa öyle yemeğine bile kalmamıştın. Arsızlık bu! Bu adil ola..."

Cümlesinin geri kalanını duymadım çünkü aniden şimşek gibi bir fikir çaktı zihnimde.

Hastane!

Evet, buydu! Kalbim sevinçten ve heyecandan deli gibi atmaya başladı.

Artık 603'ün anlamını biliyordum.

Koridora geri döndüm, aceleyle ceketimi ve ayakkabılarımı giyip şemsiyemi kaptım.

"Dur, nereye gidiyorsun?" diye bağırdı Ella arkamdan.

"Birini ziyaret etmeye."

32.

"Nikka, ne arıyorsun burada?"

Hemşire Ramona bana yoğun bakımın kapısını açarken şaşkın görünüyordu.

"Doktor Mehra'yla görüşmek istemiştim."

Hemşire üzüntüyle omuz silkti. "Üzgünüm, doktor bugün ancak öğleden sonra gelecek."

Biliyordum bunu. Hastanede kaldığım sürede Doktor Mehra'nın genellikle öğleden sonraları çalıştığı dikkatimi çekmişti.

"Ah, o zaman buraya kadar boşuna geldim," dedim, yalandan hayal kırıklığımın gerçek gibi görünmesi için uğraştım. Yalan söylemek istemiyordum ama koğuşa girmemin başka bir yolu yoktu. Burada gidip de birini ziyaret etmek mümkün değildi, yalnızca hasta yakınlarının izni vardı.

"Doktoru ne yapacaktın?" diye sordu hemşire.

"Bana konuşabileceğim birini önermek istemişti de. Anlarsınız, bir psikolog ya da onun gibi bir şey. Doktor Mehra iyi bir doktor tanıdığını söylemişti."

"O zaman kesinlikle Doktor Forstner'yı kastetmiştir. Wald Kliniği'nde genç psikiyatri servisini yönetiyor."

"Bana adresini verebilir misiniz?"

21

Hemşire arka tarafta bir yerde telefon çalınca bir an için arkasına döndü. "Ah elbette. Gel çabuk, bir kâğıda yazıp vereyim."

Hızla önden önden gidip kapısında "destek noktası" yazan bir odaya girdi. Telefonu açıp cam kapının ardından bana bir dakika işareti yaptı.

Tam da umduğum gibi olmuştu. Burada sürekli bir koşturmaca vardı, hiçbir hemşire kapıda uzun uzun sohbet edecek zaman bulamazdı.

Yoğun bakım odalarına açılan sürgülü cam kapının yanındaki numaraları okudum. Hepsi 6'yla başlayan hepi topu on oda vardı çünkü burası altıncı kattı. Ben 604'te kalmıştım, 603 numaralı oda benimkinin hemen yanındaydı. Hemşire Ramona'ya baktım, hâlâ telefonla konuşuyor ve bir dosyanın sayfalarını karıştırıyordu, sonra koridordan geçip odaya girdim.

Benim odamda olduğu gibi burada da pencere yoktu ve tavan lambası açıktı. Yarı karanlıkta, bir solunum cihazının mekanik sesinin eşlik ettiği, aletlerden gelen tanıdık biplemeleri duydum. Kalın, şeffaf bir hortum solunum cihazından yatakta yatan birine uzanıyordu.

Yanına yaklaşıp bunun kafası mumya gibi sargılanmış bir adam olduğunu fark ettim. Yine de sadece bir gözü olduğunu ve neredeyse yüzündeki tüm derinin soyulduğunu biliyor gibiydim.

Derisi yüzülmüş adam! Onu bulmuştum.

Kalp atışlarım hızlandı, başımı yukarı kaldırınca köşede yine o gölgeyi gördüm. Bu sefer şüpheye yer bırakmayacak kadar açık ve netti. Bunlar uzun boylu bir adamın hatlarıydı.

Komodinin arkasında duruyor, sanki bir eliyle komodinin üzerinde duran çerçeveli bir aile fotoğrafını gösteriyordu.

Fotoğrafta bir bahçede duran, sağlıklı ve gülümseyen genç bir erkek ile (muhtemelen yataktaki hastaydı bu) bir kadın ve kucağında küçük bir erkek çocuğu görünüyordu.

Kadını ve çocuğu bir yerden tanıyordum, birkaç saniye sonra ikisini de daha önce gördüğüm geldi aklıma. Aşağıda, kabul bölümünde karşılaşmış, sonra da beraber asansöre binmiştik. Oğlan ağlayan annesini avutmaya çalışıyordu, artık bunun nedenini de biliyordum. Derisi yüzülmüş adamın ismini bildiğim gibi. Yatağına asılmış bir çizelgede yazıyordu.

Malte Schuster, doğum tarihi 4 Ağustos 1986.

"Benden ne istiyorsun?" diye fısıldadım gölgeye. "Neden buraya gelmemi istedin?"

"Ah, buradasın!"

Korkuyla arkama, Hemşire Ramona'ya döndüm.

"Özür dilerim, seni korkutmak istememiştim," dedi, sonra yatağı işaret eti. "Bay Schuster'yı tanıdığını bilmiyordum."

"Sadece biraz." Nereden tanıdığımı sormayacağını umuyordum. "Ne oldu ona?"

Hemşire üzüntüyle yataktaki bandajlı hastaya baktı. "Otobanda ağır bir motosiklet kazası geçirdi. Şiddetli yağmur yağıyormuş, önünde yaşanan kazayı muhtemelen zamanında görememiş. Tam bir kaos yaşanmış, maalesef birkaç ölü de var. Dört ölü, bildiğim kadarıyla."

"Ne zaman oldu bu?"

Hemşire kaşlarını çattı. "Hımm, bir düşeneyim. Evet, cuma akşamıydı. Sen gelmeden hemen önce."

Aklıma Doktor Mehra'nın bana anlattıkları geldi. Otobanda yaşanan bir kaza yüzünden büyük bir operasyon düzenlendiğini, kurtarma ekiplerinin yanıma gelmesinin bu yüzden bu kadar uzun sürdüğünü söylemişti.

21

"Buraya getirildiğinde üzerinde siyah bir motorcu kıyafeti mi vardı?"

Hemşire Ramona omuzlarını silkti. "Orasını bilmiyorum. Kaza cerrahisinden bize gönderildi. Orada kimsenin üzerinde sokak kıyafetleri olmaz. Neden sordun?"

"Hiç, öylesine."

Yeniden yatağa, sonra komodinin üzerindeki fotoğrafa ve arkasındaki gölgeye baktım. Kesinlikle halüsinasyon değildi, hele tesadüf hiç değildi.

"İşte," dedi hemşire, bana bir kartvizit uzattı. "Bu Doktor Forstner'nın adresi. Ona sadece seni bizim gönderdiğimizi söyle, o zaman yakın zamanda bir randevu verecektir."

"Teşekkürler."

Kartı ceketimin cebine atıp içgüdüsel olarak cep telefonumu aradım, elbette yerinde yoktu.

"Hemşire Ramona, sizden bir şey daha rica edebilir miyim? Ufak bir şey."

"Tabii, ne istiyorsun?"

"Telefon rehberi. Burada var mı acaba?"

33.

Derisi yüzülmüş adamın adresini eski usullerle bulmak hiç de kolay değildi ama birkaç sayfayı karıştırdıktan sonra nihayet buldum. Malte ve Romina Schuster, Robert Hertz Caddesi 19 numarada oturuyordu. Neyse ki oranın neresi olduğunu bilecek kadar gazete dağıtmıştım. Yoksa Google Maps olmadan sonsuza kadar arardım.

Schusterların yeni binaların olduğu bölgede küçük bir müstakil evleri vardı ve otobüs durağından epey uzaktaydı. Sonunda oraya vardığımda yorgundum ve buz tutmuştum, şemsiyeyi tuttuğum elimi neredeyse hissedemiyordum.

Bahçe çitlerine bağlanmış kurdele ve balonların üzerine şakır şakır yağmur yağıyordu. Yan tarafta park halinde duran kırmızı kamyonetin üzerinde "PETER MAGICUS – Çocuklar ve büyükler için sihir. Bırakın, sizi büyüleyeyim!" yazıyordu.

Sihirbazın yaptığı da muhtemelen tam olarak buydu çünkü Schusterların yarı aralık kapısından kahkahalar atan, alkışlayan çocukların seslerini duydum.

Tamam. Buradayım. Şimdi ne yapacağım?

Sanki bir cevap bulmuş gibi Romina Schuster'yı fark ettim, evin yanındaki açık garaja sığınmış, sigara içiyordu.

Üzerinde kalın, yün bir kazak vardı ama kazağının yeniı gözyaşlarını silmek için ikide bir yüzüne sürüyordu.

Asansördeki karşılaşmamızdan daha kötü görünüyordu. Aile fotoğrafında gülümseyen kadınla pek bir benzerliği kalmamıştı. Fotoğraftaki kadına kıyasla şimdi çok zayıftı, yüzü bronz rengi değil, solgundu ve atkuyruğu yaptığı sarı saçları cansız ve dağınık görünüyordu.

Otobüsle gelirken vardığımda ne yapacağımı düşünmüş ama hâlâ iyi bir cevap bulamamıştım. Tek bildiğim buraya gelmenin doğru hissettirdiğiydi. Ben de hislerime güvenip, bütün cesaretimi toplayıp Romina Schuster'nın yanına gittim.

Beni görünce başıyla selam verip dumanını yana üfledi.

"Maximilian'dan gelecek hemşire sen misin?" Sesi pürüzlü ve yorgun geliyordu. "Onu almaya geldiysen birkaç dakika daha bekle. Sihirbaz işini birazdan bitirir."

"Merhaba Bayan Schuster." Gerginlikten sesim kısılmıştı, boğazımı temizlemem gerekti. "Hayır, ben kimseyi almaya gelmedim. Benim adım Nikka Farlandt. Ben de yoğun bakımdaydım, eşinizin hemen yanındaki odada."

Şaşkınlıkla yüzüme bakıp sigarasını içine çekti, sonra gözlerinde bir pırıltı oldu. "Ah doğru, şimdi hatırladım. O zaman sen şu yeniden hayata döndürülen kızsın?"

Başımla onayladım. "Eşiniz için üzgünüm."

Sigarayı yere atıp ezdi, hemen yenisini çıkardı. Elleri titriyor, çakmağı sakince tutamıyordu. Yeniden başını kaldırdığında bakışımı fark etti.

"Evet, farkındayım, içmemem lazım," dedi derin bir of çekip. "Luca'ya hamile kaldığımdan beri içmiyordum. Ama şimdi... Her şey o kadar kötü ki! Kendimi çaresiz, eli kolu bağlanmış hissediyorum. Hiçbir şey gelmiyor elimden. Kocamı seviyorum, evimiz daha iki yıllık ve oğlumuz yakında

okula başlayacak. Daha yolun başındayız. Ama şimdi çok yakında Malte'yi sonsuza kadar kaybedeceğim."

Yanımızdaki evden coşkulu alkışlar ve kahkahalar duyuluyordu. Sonra bir karmaşa oldu, sandalyeler çekildi, çocuklardan biri pasta diye bağırdı. Belli ki sihirbaz Peter kapanış için harika bir sihirbazlık numarası yapmıştı ve artık gitmek üzereydi.

Romina Schuster yüzüne düşen bir tutam saçı kenara çekip evi gösterdi. "Bugün Luca'nın doğum günü. Partiyi iptal etmeye içim el vermedi. Gerçi artık altı yaşında ama henüz her şeyi anlayamıyor. Nasıl anlasın ki? Bana bile çok zor geliyor. Hâlâ babasının iyileşip eve geleceğine inanıyor. Çünkü ona bir sürpriz sözü vermiş."

"Sürpriz mi?" Bu kelime içimde bir şeyi tetikledi.

Hıçkıra hıçkıra ağlarken başını salladı. "Evet, özel bir sürpriz. Malte onu Luca'ya doğum günü hediyesi olarak vermek istiyordu. Bunu sır olarak öyle bir sakladı ki ne olduğunu bana bile söylemedi. Muhtemelen hiç öğrenemeyeceğiz ve bunu oğluma söylemekten korkuyorum. Sürpriz olmadığını, babasını... babasını bir daha hiç göremeyeceğini söylemekten."

Öfkeli bir çaresizlik ifadesiyle ikinci sigarasını gül bahçesine fırlattı. Sonra ağladığını görmeyeyim diye sırtını bana döndü.

Orada öylece duruyor, şimdi ne yapacağımı düşünüyordum. Malte Schuster benden ne istiyordu?

Henüz küçükken Ella'nın bana sık sık söylediği bir şey geldi aklıma. *Gerçeği söylemek kolay değildir ama her zaman faydası dokunur.*

Güçlükle yutkunup sonra konuştum. "Bayan Schuster, kocanızı gördüm. Yirmi bir dakikalığına ölüydüm ve onunla

diğer tarafta karşılaştım. Sanırım size bir şey iletmek istiyor. Bu yüzden buradayım."

Sırtı hâlâ bana dönüktü ama taş kesildiğini görebiliyordum. Hıçkırıkları aniden kesildi. Sonra yavaşça arkasına dönüp kızarmış, kocaman gözleriyle bana baktı.

Bir an için bana bağıracağını sandım. "Cehenneme kadar yolun var," diyeceğini. Bir deli olduğumu söyleyip gitmezsem polisi çağıracağını.

Buna yakın bir şey.

Ama sustu, dikkatle beni inceledi. Sonra doğru söylediğimi onaylar gibi başını salladı.

"Ne o?" diye sordu duygusuz bir sesle. "Malte bana ne söylemek istiyor?"

Çaresizce omuzlarımı kaldırdım. "Bilmiyorum ama onun için bu kadar önemliyse belki de bu sürprizle ilgilidir. Hiç aradınız mı?"

Bitkinlikle yüzünü sıvazladı. "Tabii ki aradım. Tüm evi. Ama hiçbir şey yoktu."

Tüm evi.

Bu sözler aklıma derili adamın yaptığı hareketleri getirdi. Parmağıyla havaya bir çatısı ve duvarları olan bir şey çizmişti.

Ev olmayan bir ev.

Çok seçenek yoktu zaten. Bahçede bir kulübe olmadığına göre geriye tek bir olasılık kalıyordu.

Gözlerimi açık garajda gezdirdim. Büyük bir BMW park halinde duruyor olmasına rağmen hâlâ epey büyük görünüyordu, arka tarafı atölye gibi düzenlenmişti.

Bir çalışma tezgâhının üzerindeki duvara asılmış aletler muntazam duruyordu. Yanındaki rafta vidalar, somunlar ve çeşitli motor parçaları vardı. Rafın sağında bir sürü moto-

siklet reklam afişi ile Malte Schuster'yı küçük oğluyla gösteren poster büyüklüğünde bir fotoğraf asılıydı. Üzerlerinde yağa bulanmış iş önlükleri, önlerinde parçalara ayrılmış bir motosiklet, başparmakları havada gülümsüyorlardı.

"Motokros Malte'nin hobisiydi," dedi bakışlarımı takip eden Romina Schuster. "Sürekli bir yarışa katılır, Luca'yı da beraberinde götürürdü. Malte, tutkusunu oğlumuza da bulaştırmıştı. Luca hep babası gibi olmak istiyordu. Onları Malte'nin motorunu monte ederken görecektin. Birlikte çok eğleniyorlardı, zaman zaman hangisi daha çocuk bilemiyordum."

Bir gülümseme geçip gitti yüzünden, hemen ardından yerini öfkeli bir ifade aldı. "Şu lanet olasıca motosiklet! Malte'ye hep dikkatli olması gerektiğini söylerdim. Bana kalsa çoktan satmalıydı. Bu şeylere sadece dikkat etmek yetmez, hem..."

Sustu, burnunu çekip kot pantolonunun ceplerini karıştırdı. Sonra kullanılmış bir mendil çıkarıp sümkürdü.

Bakış açısını değiştirmek, diye geçirdim içimden.

Derisi yüzülmüş adam hep aşağıyı göstermişti, tabii kendi bakış açısına göre. Gözüme garajdaki geniş döşeme tahtaları takıldı. Muhakkak bir montaj çukurunu örtüyorlardı, Ella'nın bir tanıdığı olan ve ara sıra Ella'nın eski Fiat'ını kurcalayan Otto'nun garajındaki gibi. Otto'nun çukuru öyle derindi ki içindeyken dik durabiliyordu, muhtemelen bu da öyleydi. İçinde bir şey saklayacak kadar genişti.

"Şunun içine de baktınız mı?" Çukuru işaret ettim.

Romina Schuster başını ağır ağır iki yana salladı, benimle aynı şeyi düşünüyordu sanki.

21

Yere diz çöküp tahtaları bir bir kaldırdık. Çukurun yarısının üzerini açtıktan sonra içeride beyaz bir şey parıldadı, biz de ne olduğunu anladık.

Romina Schuster bir çığlık patlattı, yarı şaşkınlıktan yarı korkudan.

"Bu o! Ah Tanrım, bu o!"

Bana baktı, gözleri yaşlarla doluydu.

Çukurun içinde elektrikli bir çocuk motoru duruyordu. Malte Schuster'nın fotoğraftaki motoruna benziyordu, tek farkı belirgin derecede küçük olmasıydı. Direksiyon çubuğuna renkli kurdeleler takılmıştı, koltuğunda da üzerinde gümüş rengi büyük harflerle LUCA yazan açık mavi bir çocuk kaskı duruyordu.

Ayışığı Kitaplığı

34.

Luca sevinçten havalara uçtu. Daha önce bu kadar mutlu olan altı yaşında bir çocuk hiç görmemiştim. Biz motoru çukurdan çıkardıktan sonra bir süre ışıl ışıl gözleriyle orada durup hediyesini inceledi, şimdiye kadar aldığı en güzel hediye buymuş gibiydi, muhtemelen öyleydi de.

Sihirbaz bu arada evden ayrılmıştı, sonra diğer çocuklar da geldiler, Luca'nın hediyesine hayranlıkla baktılar.

"Vay, ne kadar havalı!" dedi oğlanlardan biri, başka ikisi motorun yanına çömelmiş, her detayı hakkında uzmanmış gibi yorum yapıyordu. Erkek çocukları işte.

Elbette Luca, annesinden bahçe girişinde birkaç tur atma izni koparana kadar rahat huzur vermedi. Hâlâ yağmurun yağıyor olması hiç umurunda değil gibiydi, onu motor sürerken izlemenin annesine ne kadar ağır geldiğini de fark etmedi. Güneş bugün onun için parlıyordu.

Biz diğer çocuklarla beraber garajın çatısının altında durup bahçede gururla manevralar yapan ve besbelli babasını taklit eden Luca'yı izledik. Romina Schuster yanımda duruyordu. Yeniden ağladığını gördüm, öyle sessiz ağlıyordu ki çocuklardan hiçbiri duymadı.

21

Sonra Luca'nın partisine kalmam için ısrar etti. Birlikte eve dönüp alkolsüz çocuk punçlarıyla içimizi ısıttık. Luca kendisi ikram ettiği için doğum günü pastasından ben de bir dilim yedim, birlikte sohbet ettik.

Ufaklık çıldırmış gibiydi, konuştuğu sadece iki konu vardı: Muhteşem hediyesi ve yalnızca dünyanın en iyisi babası olmakla kalmayan, aynı zamanda en iyi dostu da olan babası.

"Bana sürekli dostum diyor. Ama ben yanlış bir şey yapınca demiyor. O zaman Luca diyor. Eğer yaptığım çok kötüyse o zaman da Luca Schuster diyor. Ama sık sık değil."

Gürültülü bir öğle sonrası geçirdik, son günlerde yaşadığım onca şeyden sonra kahkahalar atan bunca çocuğun arasında olmak iyi geldi.

Sonunda vedalaşıp ayrılırken Luca'ya yakında yine geleceğime dair söz vermek zorunda kaldım. Romina Schuster beni kapıya kadar geçirdi. O da biraz daha rahatlamış görünüyordu, son birkaç saatte bol bol gülmüştü. Sanki ağır bir yük bir süreliğine omuzlarından alınmıştı.

"Sana nasıl teşekkür edece..." diye başladı, sonra cep telefonunun çalmasıyla kesildi sözü. Özür dileyip ekrana baktı. Bakışı anında ciddileşti.

Koridorda biraz gerileyip telefonu açtı. Sonunda yeniden kapıya, yanıma geldiğinde beti benzi atmış, kaskatı kesilmişti.

Gözlerindeki ifadenin ne anlama geldiğini hemen anladım, kötü haberi acaba bizzat Doktor Mehra mı verdi diye merak ettim.

Bir an için hiç konuşmadan birbirimize baktık, içindeki derin acıyı ben de hissettim.

"Sana bir şey sormak istiyorum," dedi sonunda. Kısık sesle konuşmuştu, sesi titriyordu. "Diğer tarafta olduğunu ve kocamı orada gördüğünü söyledin..."

Tereddüt etti ama bana ne soracağını seziyordum.

"Öte tarafın nasıl olduğunu mu bilmek istiyorsunuz?"

Romina Schuster belli belirsiz başını salladı. Gözlerinde yeniden yaşlar parıldıyordu.

"Orada çok kısa kaldım," dedim. "Bu yüzden çok bir şey görmedim. Ama şu ışık vardı. Kocanız ışığa gitmek istemiyordu, nedenini şimdi anlıyorum. Oğlunuza hediyesini vermek istiyordu."

Dudaklarının titrediğini, kendine hâkim olmak için mücadele ettiğini gördüm. "Sence şimdi o ışığa gitmiş midir?"

"Evet, öyle sanıyorum. Ve bir gün orada yeniden görüşeceğinize inanıyorum."

35.

O akşam odama gidince önce köşeye, şu ana kadar gölgenin sürekli beni beklediği yere baktım. Artık odanın geri kalanı kadar aydınlıktı. Malte Schuster, derisi yüzülmüş adam, artık beni ziyaret etmeyecekti. Özgür kalmış, karanlık tünelden kurtulmuştu. Şimdi hepimizin bir gün gideceği yerdeydi. En azından aramızdan bazılarının yaşamaya devam edeceği yerde.

Romina Schuster'ya dediğim gibiydi: Artık kesinlikle inanıyordum. Hayır, daha fazlası, biliyordum bunu.

Çünkü bugün yaşadığım şey tesadüflerle ya da mantıkla açıklanamazdı. Gerçekten diğer tarafta bulunmuş, derisi yüzülmüş adamı gerçekten görmüş ve onun son dileğini yerine getirmiştim.

Bu bir anlama daha geliyordu: Aklım yerindeydi. Belki diğer tarafta geçirdiğim süre beynimi sahiden de değiştirmişti, hatta bir doktorun cihazlarıyla ölçebileceği şekilde ama delirmemiştim, önemli olan da buydu.

Yeni hayatımda ilk kez hoşnut ve iyi bir hisle uykuya daldım. Ama uzun sürmedi çünkü rüyamda yine Zoe'yi gördüm. Soğuk tüneldeki kayalardan birinin dibine çökmüş, titriyordu, çırılçıplak ve korku içindeydi.

Sıçrayarak uyanıp hemen ışığı yaktım. Arayan gözlerle odama bakındım, köşelerden birinde yeni bir gölge gördüğümden emindim, Zoe'nin gölgesini.

Ama hiçbir şey yoktu.

"Neredesin?" diye fısıldadım odamın sessizliğinde.

Fakat hiçbir yanıt alamadım.

36.

Ertesi gün uyandığımda neredeyse öğlen olmuştu. Kendimi berbat hissediyordum, başım zonkluyor, kaburgalarım ağrıyordu. Ella haklıydı, henüz sağlığımın doruğunda değildim. Dünkü olaylar bana fazlasıyla enerjiye mal olmuştu.

Banyodaki aynada, kendimi hissettiğim kadar yaşlı görünen solgun bir yansımayla karşılaştım. Yüzüme soğuk su çarpıp Ibuprofen aldım ve küvetin kenarına oturdum.

Çok fazla kırmızı ve turuncu bölge, diye geçirdim içimden, şakaklarımı ovaladım. Belli ki beynim sürekli olarak son devirde çalışıyordu, Dr. Sander'nın dediği gibi.

Oysa gölge refakatçimden kurtulduktan sonra her şeyin iyiye gideceğini ummuştum. Normallik burnumda tütüyordu. Neden her şey eskisi gibi olamıyordu ki?

Çünkü hiçbir şey vaktinden önce olmaz, diye cevapladı iç sesim. *Çünkü şimdi yeni bir hayatın var, hoşuna gitsin ya da gitmesin.*

İlaç bir süre sonra nihayet etkisini gösterdi, kendimi güne hazırladım. Göz altı halkalarımı makyajla mümkün olduğunca kapattım. Ayrıca biraz ruj sürüp üzerime çok da solgun görünmemek için kırmızı bir kazak geçirdim. Yine Ella'nın nasıl da hasta göründüğüme dair vaazlarını duy-

mak istemiyordum. Elbette niyeti kötü değildi ama bugün gerçekten katlanamazdım.

Yine de merdivenlerden inerken ev gözüme fazla boş geldi. Ella benim için mutfak masasına yeni pişirilmiş çikolatalı kekler ile bir not bırakmıştı.

Günaydın!
Ben alışveriş için şehre gidiyorum.
Kekleri ye! Dolapta daha fazlası da var!
E.

Ella'nın kekleri çok çekici görünüyordu. Sıcak çikolata kokusu bana hep çocukluğumu hatırlatırdı.

Aç olmamama rağmen bir tanesini alıp keyifle mideye indirdim.

Evet, aynen geçmiş tadında, diye düşündüm ve o şikâyet edecek bir şeyimin olmadığı zamanları daha fazla özledim. Farkında olmadan bütün kekleri silip süpürmüştüm, sahiden de biraz daha iyi hissediyordum.

Kapı çaldı, saate baktım. On ikiye geliyordu. Kesin yine postacı gelmişti.

Çabucak ellerimi yıkayıp Ella'nın kitap siparişlerini teslim almaya hazır halde koridora gittim. Fakat kapının opak camından seçilen silüet postacımızınkine benzemiyordu. Dışarıdaki kişi bariz şekilde daha uzun, daha inceydi. Ayrıca mat camdan ışıldayan sarı bir üniforması da yoktu. Orada duran her kimse siyah kıyafetler içindeydi.

Kötü bir hisse kapıldım, nabzım yükseldi.

Rossi Bey, Ella'nın salondaki okuma koltuğuna kıvrılmış yatıyordu, kayıtsızca bana baktı. *Neyin var*, der gibiydi.

Korku, diye düşündüm. *Korkuyorum.*

21

Silüete baktım, ister istemez Zoe'nin bahçesinde gördüğümüz kişi geldi aklıma. Yoksa gelen o adam mıydı? Beni bulmuş, beni de alabilmek için evde yalnız kalmamı mı beklemişti?

Silüet kıpırdandı, kapıyı bir kez daha çaldı. Sonra gölge öne doğru eğilip yüzünü mat cama yapıştırdı.

O an beni gördüğünü anladım. Koridordaki ışık açıktı ve üzerimde kırmızı bir kazak vardı. Ne aptalım! Başıma yanıp sönen işaret feneri de taksam olurdu.

Kapıdaki her kimse artık cama vuruyordu. Vazgeçmeye niyeti yoktu, bana da kapıyı açmaktan başka bir seçenek kalmadı. Portmantodan bir şemsiye aldım, metal ucu en uzun olanını ve gerginlikten nefesimi tuttum.

Tek hamlede açtım kapıyı.

"Selam!" Sascha ışıl ışıl bana bakıyordu.

Nefesimi verdim. "Selam."

"Rahatsız ettiysem özür dilerim, ben..." Elimdeki şemsiyeye baktı. "Ah, çıkıyor muydun? Daha sonra mı geleyim?"

"Ι... şey... hayır."

Şemsiyeyi hızla diğerlerinin yanına geri koydum. Yüzümün sıcaktan yandığını hissediyordum. "Ne istiyorsun?"

"Bir sözü yerine getirmek." Sırıttı, sırt çantasını omzundan indirip içinden bir dizüstü bilgisayar çıkardı. "Sana biraz zamana ihtiyacım var demiştim ama şimdi bir şeyler buldum."

37.

Mutfak masasının başına oturduk, Sascha'ya küçük keklerden ikram ettim, anında ağzına attı.

"Tadı gerçekten iyiymiş," dedi ağzını şapırdatırken, sonra dizüstü bilgisayarını açtı. Heyecanlı görünüyor, bir dosya listesini aşağıya kaydırırken bacaklarını sallıyordu.

"Ne buldun ki?" diye sordum.

Bir klasöre tıklayıp başını bilgisayardan kaldırdı. "Sana bir şey denemek istediğimi söylemiştim ya. Videolara ulaşmak gerçekten hiç kolay olmadı ama başardım."

"Videolar mı? Hangi videolar?" Gözümün önüne hemen SAMARA KUSARKEN!!! videosu geldi ve içgüdüsel olarak bilgisayardan biraz uzaklaştım.

Otobüsteki iki kızı düşündüm. Video şimdiye kadar kaç beğeni almıştı acaba? Sascha videoyu kaç kez izlemişti? Ne de olsa üzerime eğilmiş, tişörtü kadar kırmızı bir kafayla telaşla göğsüme bastırırken videoda başrolü oynuyordu.

Sascha yüz ifademden hemen anlamış gibiydi. "Hayır, o videoyu değil," dedi çabucak. "Kulübün güvenlik kamerası görüntülerini kastediyorum. Cadıları Bayramı kayıtlarını."

"Ha onlar, tamam."

21

Yüzüm hâlâ kıpkırmızıydı. Kapıdaki şemsiyeli aşırı tepkim yetmezmiş gibi video kelimesini duyar duymaz paniğe kapılmam cidden acınasıydı.

Sascha sadece anlayışla başını sallayıp bu konu hakkında başka bir şey söylemedi, bunun için ona müteşekkirdim.

"Toni, polis orijinallerini incelemek üzere aldığı için kopyalarını önce vermek istemedi ama işin sonunda onu ikna ettim. Dün gece videoları tekrar tekrar izledim ama nihayet bunu buldum."

Bilgisayarı bana döndürüp uzun ismi belli ki tarih ve saat bilgisinden oluşan bir dosyaya tıkladı. Bir pencere açıldı ve sessiz bir video oynamaya başladı.

"Burası bar, sen bayılmadan yaklaşık on beş dakika önce."

Videoda bir şey görmek kolay değildi. Görüntüler epey karanlıktı, yeşil lekeler vardı ve çözünürlüğü düşüktü, strobe ışıkların şimşek gibi çakışları yüzünden görüntü ikide bir kesiliyordu. Tezgâhın dibine yığılmış insanlar maskeleri olmasaydı da ürkütücü görünürdü. Bazılarının gözleri beyaz beyaz parıldıyordu, yüzleri bulanıktı. Bir grup hayalet *happy hour* için orada buluşmuş gibiydi.

Gözlerimi biraz kısıp ekrana iyice yaklaştım ama bu şekilde görüntü daha bulanık, daha pikselli oldu.

"4K kalitesinde değil, farkındayım," dedi Sascha. "İnan dün geceden beri hâlâ başım ağrıyor. Sana bulduğumun en iyisini gösteriyorum."

Videoyu durdurup zamanı belli bir noktaya aldı. Sonra kaydı yeniden başlattı.

"İşte, görüyor musun?"

Ekranı gösterdi, neyi gösterdiğini fark etmem biraz zor oldu. Videonun başında tezgâhın arkasında üç kişi görünü-

yordu. Aceleyle müşterilere sağ taraftaki barmenin hazırladığı kokteylleri dağıtıyorlardı. Sonra bar alanının girişinin hemen yanında, ekranın sol köşesinde dördüncü bir kişi belirdi. Zayıf, uzun boylu, siyah kıyafetli ve *Çığlık* maskeli biri.

Sascha bu kişiyi gösteriyordu. "Burada tezgâhtaki çalışanların sayısı bir anda dörde çıkıyor. Ama orası için sadece üç kişi seçilmiş. Ayrıca Ralf'e de sordum. Barmen oydu ama ortalık o kadar karışıktı ki bir şey fark etmemiş. Yardım amacıyla servis personelinden biri de gelmiş olabilir tabii. Ne dersin, şu *Çığlık* maskeli tip senin gördüğüne benziyor mu?"

"Söylemek zor. Olabilir. Boyuna posuna bakılırsa o gibi. Keşke biraz daha net görebilseydim!"

"Tamamı bu kadar değil."

Sascha videoyu bir kez daha durdurdu, bu kez zamanı çok da ileriye alması gerekmedi. Yine de oynat tuşuna basmayıp ekranı donuk bıraktı.

"Arkadaşın kedi kostümü giymişti, değil mi? Videolarda böyle bir kostüm bulabildiğim tek yer burası."

Sonra onu ben de gördüm. Belli belirsizdi, insan kalabalığının içinde seçilmesi hayli zordu. Yine de Zoe'yi tanır gibi oldum. Uzun boyluydu ve yanında duran gölgemsi birkaç insanın arasından sıyrılıyordu.

Heyecanla Sascha'nın elini kenara itip oynat tuşuna ben bastım. Sahne hemen canlandı. Yanıp sönen ışıkların içinde Zoe *Çığlık* maskeli adama doğru ilerliyordu. Onunla kısaca konuştuğunu, sonra ondan bir şey aldığını görür gibi oldum. Çok büyük olasılıkla şu lanet olası kokteyldi bu.

Sonra boynuzlu maskeli, uzun boylu iki tip Zoe'yle kameranın arasına girdi.

Sascha durdur tuşuna bastı.

"Bu kadar. Zoe'yi diğer bütün videolarda da aradım ama hiçbirinde bir şey bulamadım."

Sandalyeme yaslandım. "Kahretsin! Ama şimdi hiç değilse tahminimizin doğru olduğunu biliyoruz. Adam karmaşadan faydalanıp tezgâhın arkasındaki diğer çalışanların arasına karışmış. Böylece hiç şüphe uyandırmadan Zoe'ye kokteyli verebilmiş."

"Ben de öyle düşünüyorum," dedi Sascha, bir an için ikimiz de sustuk, sonra Sascha tabağı işaret etti. "Bir kek daha alabilir miyim? Dışarıdan satılanlardan bin kat daha iyiler."

"Tabii ki, al. Annen hiç böyle şeyler pişirmiyor mu?"

Gözlerini indirdi. "Benim annem yok... yani tabii ki bir annem var ama nerede olduğunu bilmiyorum. Ben küçükken babamı ve beni terk etmiş."

"Ah, çok üzüldüm!"

Sascha başını iki yana salladı. "Üzülmene gerek yok. Babam üzülmeni gerektirmeyecek kadar kayıtsız biri. Neyse, videoya dönelim: Jessica'ya da sordum. Dışarıda, girişte maske satıyordu. Kasaya göre şu *Çığlık* şeylerinden elli altı tane satılmış."

"Ah olamaz! O kadar çok mu?"

Sascha kekinden bir ısırık alıp çiğnerken omuzlarını silkti. "En ucuzları onlarmış. Freddy Krueger ve Michael Myers maskeleri iki avro daha pahalıymış."

"Yani bunun bize çok bir faydası olmayacak. Adam bizim için tam bir hayalet, öyle de kaldı."

Tam o anda koridordan bir patırtı duydum. Ev kapısı öyle sert açıldı ki şemsiyelik yere devrildi. Ardından Ella aceleyle içeri girdi.

"Ah, misafirin varmış!"

Nefes nefese kalmıştı.

"Merhaba Ella," dedim. "Bu Sascha, hayatımı kurtaran çocuk."

"Ah, merhaba Sascha!" Ella'nın yüzü ışıl ışıldı, bir mendille kızarmış alnındaki terleri sildi. "Seninle tanışmak ne güzel. Nikka bana senden çok bahsetti. Ama söylesenize, siz de duydunuz mu?"

"Neyi duyduk mu?" diye sorduk aynı anda.

Ella çok heyecanlıydı, önce bir soluklanması gerekti. "Tam bir mucize, inanılır gibi değil. Bankadan Bayan Novotny bana az önce söyledi. Zoe bulunmuş!"

III.

SIRLAR

38.

Gerçekten inanılır gibi değildi ama Fahlenberg'in yerel gazetesinin internet sitesine bakınca iyi haber doğrulandı. Zoe dün gece geç saatte şehir parkında bulunmuştu. Üzerinde hâlâ Cadılar Bayramı kostümü varmış, onu fark eden koşucunun gözüne biraz şaşkın görünmüş ama sağlığı yerindeymiş.

Kısa yazı "olay hakkında henüz daha fazlası bilinmiyor" cümlesiyle bitiyordu.

Kalbim küt küt atıyordu. Sevinçten ve heyecandan titreyerek telefona koşup Wagnerların numarasını aradım. Fakat ne kadar çok denediysem de duyduğum tek ses meşgul sesi oldu. Sonunda pes ettim.

"Seni oraya götüreyim mi?" diye sordu Sascha, ben mutfağa döner dönmez yerinden fırlamıştı.

"Harika olur," dedim.

"Tamam, öyleyse gidelim!"

Biz çıkmadan önce Ella, Sascha'nın eline bir kap dolusu kek tutuşturdu, sarılıp beni kurtardığı için teşekkür etti. Sascha'nın yüzü kıpkırmızı kesildi, belli ki utanmıştı.

Kibarca vedalaşıp kekler için teşekkür etti, ardından aceleyle yola koyulduk. Jessica haklıydı: Sascha bu dünya için fazla iyiydi.

39.

Wagnerların neden sürekli meşgul olduğunu daha uzaktan anladık. Normalde sessiz olan caddede şimdi kaos hâkimdi. Dört bir yanda insanlar dikiliyor, Zoe'nin anne babasının evinin önünde yaklaşık otuz araç duruyordu. Araçların birkaçında televizyon kanallarının logoları olduğunu fark ettim.

Bahçe çitlerinin önüne bir sürü gazeteci yığılmıştı. Havanın berbat olması bile onları yeni manşet avından alıkoymamıştı.

"Kahretsin!" diye söylendim.

Sascha frene bastı, sonra cadde kenarından güvenli bir uzaklıkta park etti. Islak ön camın ardından kamera ve mikrofon yığınına baktık, şemsiyelerden oluşan bir kubbenin altında hepsi Zoe'nin babasına doğrultulmuştu.

Rolf Wagner basın mensuplarından biraz uzakta, bahçe yolunda duruyordu, onun da elinde bir şemsiye vardı. Boştaki elini sinir bozucu bir sinek sürüsünü kovar gibi kızgınlıkla gazetecilere doğru sallıyordu. Besbelli röportaj vermek istemiyordu ama gazeteciler hiç de aldırıyor gibi değildi.

"Hiç iyi değil," dedi Sascha. "Bu tipler akbaba gibi. Seni de burada görürlerse asıl kıyamet o zaman kopar."

Burnumdan soludum. "'Talihsiz arkadaşlar yine buluştu.' Harika bir manşet, neredeyse 'Samara kusarken' kadar iyi!

Neden ünlülerle aptal programlar yapıp bizi rahat bırakmıyorlar ki?"

"Her durumda seni hemen fark etmemelerini sağlamalıyız." Sascha arka koltuğa uzanıp orada CD'lerden, giysilerden, dergilerden ve boş çikolata paketlerinden oluşan bir yığını karıştırdı. Sonunda aradığı şeyi bulup bana bir beyzbol şapkası uzattı.

"Al, tak bunu. Çok orijinal bir kamuflaj değil ama hiç yoktan iyidir."

Ön kısmındaki çıkartmayı okudum. "'Justin Bieber dünya turu' mu? Ciddi misin sen?"

Omuzlarını silkti. "Kusura bakma, başka şapkam yok. Bu...şey... eski sevgilimindi."

"Yorum yapmasam daha iyi olacak."

Oflayarak saçlarımı şapkanın altına tıktım, siperini olabildiğince yüzüme indirdim.

"Evin arka kısmında balkon üzerinden bir giriş var," dedim. "Oradan girersek bu insan yığının önünden geçmemiz gerekmez."

Sascha, içi aynı derecede karmakarışık olan torpido gözünü açıp bir güneş gözlüğü çıkardı. Gözlüğü taktıktan sonra memnun bir ifadeyle başını salladı.

"İyi madem. Paparaziliğe hazır mısın?"

"Tamam, bir deneyelim!"

Arabadan atlayıp yağmurun altında hızla yürüyerek evin arka bahçesine çıkan yan sokağa girdik. Orada da birkaç basın mensubunun ve fotoğrafçının pusuya yatmış olmasından korkuyordum ama neyse ki kimse yoktu.

Gül desenli dövme demir kapıdan geçip balkona doğru koştuk ama salondaki büyük pencerelerin panjurları kapalıydı. Bize de evin ön kısmındaki bahçeye gitmekten başka

çare kalmadı. Tek umudum gazetecilerden yeterince uzakta olduğumuz ve beni tanıyamayacaklarıydı.

Köşeye vardığımızda Zoe'nin babasının sesini duydum. "Bu yüzden sizden ailemin özel yaşamına saygı göstermenizi rica ediyorum."

Gazetecilerin arasından yüksek sesli bir itiraz geldi.

"Sadece sorularımızı cevaplayın," diye bağırdı biri. "Kızınız nasıl ve kendinizi nasıl hissediyorsunuz?"

Saçları göz alıcı kızıllıkta bir kadın ekledi. "Kamunun her şeyi öğrenmeye hakkı var!"

Üçüncü bir gazeteci bağırdı. "Kızınızın istismara uğradığı doğru mu?" Bu sırada kameramanına, kamerayı doğrudan Rolf Wagner'nın yüzüne tutması için işaret verdi.

Zoe'nin babası için üzülmüştüm ama o cesurca savaştı.

"Son kez söylüyorum, bizi rahat bırakın!" diye çıkıştı kalabalığa. "Arazimden defolun! Burası özel mülk!"

"Ama cadde kamu malı," diye küstahça karşılık verdi kızıl saçlı gazeteci. "Siz bizi yeterince bilgilendirmeye karar verene kadar burada kalacağız. Bu bizim hakkımız!"

Zoe'nin babası hâlâ yorgun ve çökkün görünüyordu ama son karşılaşmamızda olduğundan daha canlıydı. Duyduğu rahatlama ona yeni bir güç kazandırmıştı.

Ona doğru geldiğimizi görünce önce korkudan sıçradı ama sonra tanıdı beni. Arkasından kapıya doğru gitmemiz için bize bir işaret verdi, sonra gazetecilere doğru bağırdı. "Bana göre hava hoş, yağmurun altında dikilebilirsiniz ama size söyleyecek hiçbir şeyim yok. Konuşma burada bitmiştir!"

Yeniden itirazlar edildi. Neyse ki basın mensupları Rolf Wagner'ya bize dikkat edemeyecek kadar çok odaklanmışlardı. Yarı aralık kapıdan sessizce koridora girdik, hemen ardından Zoe'nin babası da içeriye girdi.

Kapıyı sıkıca kapatıp sırtını kapıya yasladı ve bitkin halde bir of çekti.

"Tanrım, sırtlan gibiler! Bunun habercilikle hiçbir ilgisi yok, bu, sansasyon meraklılarının tacizi!"

Yanımızdaki sehpada duran ve durmaksızın yeni aramaları bildiren telefona baktım. Sessize alınmıştı ve telesekreter ekranında doksan dokuz sayısı yanıp sönüyordu. Cihaz üç haneli sayıları sayabilseydi sayı kesinlikle daha yüksek olurdu.

Zoe'nin babasını çok iyi anlıyordum. İnsanların başkalarının acılarına karşı bu kadar meraklı olmaları mide bulandırıcıydı.

"Geldiğin iyi oldu Nikka," dedi. "Bu, arkadaşın mı?"

"Bu Sascha. O gece kulüpte oradaydı ve hayatımı kurtardı."

"Seninle tanıştığıma memnun oldum Sascha." Rolf Wagner ona elini uzattı. "Harika iş çıkardın. Saygım sonsuz!"

Sascha bir kez daha kızarıp mahcubiyetle bakışlarını kaçırdı. "Teşekkürler. Kızınızın bulunmasına sevindim."

Rolf Wagner elini sıktı, sonra yeniden bana baktı. "Zoe seni gördüğüne çok sevinecek. Zaten seni soruyordu."

"O nasıl?"

"Eh işte, şu şartlarda nasıl olunabilirse. Hâlâ epey bitkin, polisler onu dün gece eve getirdiğinden beri çok uyudu. Ama iyi gibi."

Gerginliğimin biraz olsun azaldığını hissettim. Gerçi gazete haberinde Zoe'nin "sağlığının yerinde" olduğu yazıyordu ama ancak şimdi, babasının ağzından duyunca gerçekten inanabildim.

"Ne olduğuna dair bir şey söyledi mi?"

Rolf Wagner elini yüzünde gezdirdi. "Hayır, hiçbir şey hatırlayamadığını söylüyor. Belli ki sendeki gibi olmuş ya da henüz hatırlayamayacak kadar şokta. Bu durum polislerin işini kolaylaştırmıyor gerçi ama ben her şeyden önce yeniden kızımıza kavuştuğumuz için çok mutluyum."

Bir an tereddüt ettim, kafamı en çok kurcalayan soruyu sorup sormama konusunda kararsızdım. Ama sormazsam rahat edemeyecektim.

"Az önce gazeteci kadının söylediği şey..." diye başlayıp yutkundum, "Zoe'nin... yani biliyorsunuz. Doğru mu o?"

"Hayır," dedi kararlılıkla. "Bu sadece aptalca bir dedikodu. Zoe fiziksel olarak hiç yara almamış. Hastaneye gitmek istemedi ama aile doktorumuz dün gece bize geldi. Şiddete maruz kalmadığından emin. En azından o tür bir şiddete."

Yüreğimden ağır bir yük kalktı, derin bir nefes aldım. Sanki az öncesine kadar boğazımı sıkıp beni boğan kalın bir ip vardı da şimdi çözülmüştü.

Rolf Wagner elimi tutup duygulu gözlerle bana baktı. "Nikka, senden özür dilemek istiyorum. Sana geçenlerde söylediğim şey yanlıştı. Sen tamamen haklıydın. İnsan umut etmekten asla vazgeçmemeli. Her şey kaybedilmiş gibi göründüğünde dahi. Sen Zoe'nin geri geleceğine yürekten inanıyordun ama ben ondan vazgeçmiştim. Bu çok büyük bir hataydı."

"Zoe yeniden burada, önemli olan tek şey bu."

Aklıma daha iyi bir cevap gelmemişti. Özrü beni utandırmıştı çünkü aslında özür dileyecek bir şey yoktu. Aslında Zoe'ye dair benim de çok umudum kalmamıştı. Yeniden burada olması ve görünüşe göre durumunun iyi olması gerçekten mucizeye yakın bir şeydi.

"Onu görebilir miyim?"

Başıyla onayladı. "Elbette, yukarıda, odasında. Maria onunla birlikte."

Kalbim küt küt atarken birinci kata çıkan merdivenlere yöneldim. Zoe'nin kapısının önünde durup terden sırılsıklam olmuş ellerimi kot pantolonuma sildim. Korkunç derecede heyecanlıydım ve boğazım aniden düğümlenmişti.

Bu anı nasıl da beklemiştim oysa ama şimdi birdenbire korkuya kapılmıştım. Beni neyin beklediğini, Zoe'nin gerçekte ne yaşadığını bilmiyordum. Çünkü polislere de ailesine de her şeyi anlatmadığından emindim.

Derin bir nefes aldım ve kapıyı tıklatıp içeri girdim.

40.

Zoe'nin odası yarı karanlıktı, sanki bir mağaraya girmiş gibi hissettim. İçerisi sessizdi ve her şey biraz soluk görünüyordu. Perdeler çekilmişti, yalnızca öğle sonrasının ışıkları perdelerin kenarlarından içeriye sızıyordu. Oda meyveli çay kokuyor ve koltukların arasındaki küçük sehpada kalın dört mum yanıyordu.

Zoe annesiyle beraber arkasındaki kanepede oturuyordu. Maria Wagner elinde açık bir fotoğraf albümü tutuyordu, Zoe ise dizlerini göğsüne kadar çekmiş, annesinin omzuna yaslanmıştı.

Bir ürperti geçti üzerimden. Onu tünelde gördüğümde de aynen böyle duruyordu. Sadece oradayken çıplaktı ve bana korkuyla bakmıştı. Şimdi göz göze gelince gülümsedi.

"Selam." Doğruldu. Sesi de hareketleri kadar güçsüzdü.

Acaba başına neler geldi diye düşündüm ve zihnimde korkunç görüntüler canlandı. Düşündüklerimi olabildiğince yansıtmamaya çalıştım.

"Merhaba," diye karşılık verip boğazımdaki düğümden kurtulmak için öksürdüm.

"Nikka!"

Maria Wagner albümü kenara bıraktı, kanepeden fırlayıp kucakladı beni. Beni öyle bir coşkuyla sıktı ki az daha nefesim kesiliyordu. Sarılışı kaburgalarımın ağrımasına sebep olmuştu fakat sevincinden fark etmemiş gibiydi.

"Seni görmek ne güzel," dedi. "Öyle mutluyum ki! Artık her şey mutlu sona bağlandı. İkiniz için de."

Beni nihayet bırakınca derin bir nefes aldım. Ağrıyan göğsümü tutup kendimi gülümsemeye zorladım.

"Evet, ben de çok mutluyum! Duyar duymaz geldim."

Bir an için Zoe'yle göz göze geldik. Yürek parçalayacak kadar bitkin görünüyordu ama her şeye rağmen mutlu gibiydi.

"Bu harika!" Zoe'nin annesi ışıl ışıl bir yüzle bana baktı, gözlerinde sevinç gözyaşları parıldıyordu. "Sana haber veremediğimiz için özür dilerim. Seni aramak istemiştik ama olmadı. Telefonumuz dünden beri bir saniye susmadı. Bu sabah sana cep telefonundan ulaşmaya çalıştım ama kimse açmadı."

Bir el hareketiyle itiraz ettim. "Hiç sorun değil. Ella'nın her zaman dediği gibi, iyi haberler de tez yayılır."

"Ella haklıymış," dedi Maria Wagner ve mutlu gözleriyle bir bana bir Zoe'ye baktı. "Ama şimdi sizi yalnız bıraksam daha iyi olacak. Muhakkak yalnız kalmak istiyorsunuzdur."

Zoe'nin alnına bir öpücük kondurup kapıya yöneldi.

"O kadar sevinçliyim ki!" dedi bana bir kez daha, gözünün ucundaki bir damla yaşı sildi. "Sana bir şey getireyim mi Nikka? Belki bir çay ya da sıcak çikolata?"

"Hayır, teşekkürler."

"Tamam. O zaman bir şey isteyecek olursan ben alt kattayım."

İkimize de kocaman gülümsedi, sonra çıktı odadan.

21

Nihayet Zoe'yle yalnız kaldığımızda bir süre öylece bakıştık. Muhtemelen ikimiz de bizi duraksatan bir şey hissediyorduk. Geçmişle bugünü sonsuza kadar birbirinden ayıran, geri getirilemez bir şey.

Hiçbir şey eskisi gibi değildi, birbirimizi ilk kez görüyorduk sanki. Odama geri döndüğüm gün hissettiğim aynı garip duyguydu bu. Bir şey daha vardı ama onun adını koyamıyordum.

"Nedense bayağı tuhaf," dedi Zoe sonunda, "Sana da öyle geliyor mu?"

Başımı salladım. "Ben inanamıyorum. Seni bir daha asla göremeyeceğim diye çok korkmuştum."

Ayağa kalktı, nihayet sarıldık birbirimize.

"Ben de," diye fısıldadı. "Ben de korkmuştum. Hem de çok!"

Uzunca bir süre öylece kaldık, kaburgalarımın ağrıması bu kez umurumda değildi. Hissetmiyordum bile çünkü şu anda Zoe'ye sarılmak, benim için gerçekten önemli olan tek şeydi.

Sonunda birbirimizden ayrılıp kanepede dip dibe oturduk. Sehpanın üzerinde duran açık fotoğraf albümüne baktım. Zoe'nin üç ya da dört yaşında, bahçedeki çocuk havuzunda su sıçratırken çekilmiş fotoğrafları vardı. Fotoğrafların birinde Zoe'yle beraber oyun parkındaki tırmanma kulesine çıkmışken ben de görünüyordum.

Görünüşe göre Zoe çocukluk anılarına sığınmak istemişti ve bunu çok iyi anlıyordum.

"Annem sana olanları anlattı," dedi. "Neredeyse ölüyormuşsun. Çok üzüldüm. Ah, nihayet her şey geçmişte kaldı, değil mi?"

"Evet, geçmişte kaldı. Ama sana ne oldu? Neredeydin? Baban senin de hiçbir şey hatırlayamadığını söyledi."

Gözlerini masanın üzerinde, önünde duran mumlara dikti. "Evet, doğru. Kulüpteyken tuvalete gittiğimi hatırlıyorum. Sonra her şey bir anda kopuyor. Tam bir bilinç kaybı. Hatırladığım bir sonraki şey park. Orada şaşkın şaşkın dolandım, hava çoktan kararmıştı, sonra bir kadın çıktı karşıma. Beni tanımış olmalı, herhalde gazetelerdeki fotoğraflar sayesinde. Polis çağırdı, sonra da beni eve getirdiler."

"Daha fazlasını hatırlamıyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, gerisi yok."

Çay bardağına uzanırken nasıl da titrediğini gördüm. İçmek için iki elini de kullanması gerekti. Bir şey daha görür gibi oldum (beni şaşırtan bir şey) ama ne olduğunu söyleyemiyordum.

"Bahçendeki adam yapmış olmalı," dedim. "Partiye de gelmişti, onu kulübün girişinde gördüm. Ama gecemizi mahvetmemek için sana bir şey söylemedim. Çok büyük bir hataydı bu. O lanet şeyi kokteylin içine onun karıştırdığından eminim. Doktorum ilacın çok yüksek dozda olduğunu söyledi."

Zoe biraz geri çekildi. "Kimden bahsettiğini bilmiyorum," dedi hızlıca, inandırıcı olamayacak kadar hızlı söylemişti bunu.

Bir an için susup birbirimize baktık. Bakışından bir anlam çıkarmaya, gözlerinde bir şey görmeye çalıştım ama başaramadım. Kendisine içsel bir duvar örmüştü sanki.

Acaba bu adamdan her şeyi bastıracak kadar korkuyor mu diye sordum kendime. Suç mağdurlarının kendilerine yapılanları olmamış kabul etmek için bazen suçluları inkâr ettiklerini duymuştum. Sonuçta ortada bir suçlu yoksa onların

başına da bir şey gelmemiş oluyordu. Ama Zoe'nin yaptığı buysa bu durumu olduğu gibi bırakmaya niyetim yoktu.

"Zoe ben senin en iyi, en eski arkadaşınım," dedim ve fotoğraf albümünü gösterdim. "Birlikte bir sürü şey yaşadık, güzel şeyler, daha az güzel şeyler. Biz kardeş gibiyiz, bana her şeyi söyleyebilirsin. Gerçekten her şeyi. Biliyorsun bunu."

"Söyleyecek bir şey yok," dedi sert bir sesle ve bardağını masaya öyle sert koydu ki bardaktan biraz çay taştı. "Sadece sinirlerim perişan oldu, olan bu."

Başımla onayladım. "Anlıyorum, korkmanı da anlıyorum. Ama şimdi güvendesin, yeniden bir aradayız. Bana söyleyebilirsin. Kimseye hiçbir şeyden..."

"Gerçekten daha fazlasını bilmiyorum!" diye çıkıştı bana. "Neden kimse bana inanmıyor ki? Sen de annem, babam ve polisler gibisin. Sadece kafamı dinlemek istiyorum. Artık evdeyim. Önemli olan bu, hatta önemli olan tek şey bu! Gerisini boş ver, tamam mı? Artık bu konu hakkında konuşmak istemiyorum, kahretsin!"

Korkuyla irkildim. Zoe benimle hiç böyle konuşmamıştı. Elbette arada sırada tartıştığımız oluyordu ama gözlerinde daha önce hiç böyle bir öfke görmemiştim.

Sakinleştirmek için ellerimi kaldırdım. "Tamam, tamam, niyetim kötü değildi. Kesinlikle sinirini bozmak istemiyorum."

Bana bağırdığını ancak şimdi fark etmiş gibi kalakaldı. Sonra gülümsedi, yeniden yanıma sokulup bana sarıldı.

"Ah aptal şey, sen bir şey yapmadın! Bırak sadece hayatın tadını çıkarıp bütün boktan şeyleri unutalım. Bu pisliği gömelim gitsin! Yapabiliriz değil mi?"

"Tabii ki." Ben de ona sarıldım. "Yapabiliriz."

Ama için için burada bir terslik olduğunu biliyordum. Her şeyi bastıramayacağımın, bastırmamam gerektiğinin farkındaydım.

Çünkü bir şeyler yanlış hissettiriyordu. Hatta kulaklarımda tehlike çanları çalıyordu sanki. İçgüdülerim bana bir şeylerin hiç ama hiç yolunda olmadığını söylüyordu.

Ve şu düşünce bana rahat huzur vermiyordu: *Az önce ne gördün? Neydi o?*

Ama bir türlü ne olduğunu çıkaramıyordum.

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin. https://t.me/ayisigikitap

Ayışığı Kitaplığı

41.

Daha sonra Sascha beni eve bırakırken yolda olduğumuzu bile fark etmedim. Aklımda hâlâ Zoe vardı. Bir süre birlikte bir şeyler yemiş, fotoğraf albümünü karıştırmış, sohbet etmiştik ama garip bir sohbet olmuştu.

Mutlaka çocukluğumuz hakkında konuşmak istiyordu, anaokulu ve ilkokul zamanlarımızla o zamanlar arkadaş olduğumuz insanlar hakkında.

"Güzel zamanlar" demişti bunlara ki oldukça tuhaf buldum. Oysa Zoe'ye hiç de tuhaf gelmiyordu.

Ayrıca neredeyse hiçbir şey söylememişti. Çoğunlukla anlatan sadece ben olmuştum. O sırada Zoe elinde çay fincanıyla kanepeye oturmuş, beni dinlemişti. Aklı başka yerdeymiş gibi gülümsemişti, bense kendimi küçük bir çocuğa masal anlatıyormuşum gibi hissetmiştim.

Neredeyse ürkütücü gelmişti bana, özellikle de o gülümsemesi. Aklından ne geçtiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Aramızda bir şey duruyordu. Ama konuyu ne zaman onun kayboluşuna döndürmeye çalışsam engelliyordu beni. Sanki neden bahsettiğimi bilmiyormuş gibi davranıyordu. Hiçbir şey olmamış gibi. Biz sadece anılara dalmış iki ergenmişiz gibi.

Hayır, benim tanıdığım Zoe böyle biri değildi. Her zaman hayranlıkla baktığım o kendinden emin, mücadeleci kız değildi bu. Şimdi konuştuğum Zoe nedense çocuksu ve korkmuş gibiydi.

Beni rahatsız eden bir şey daha vardı: Daha önce onda hiç görmediğim bir tür bastırılmış öfke. Gerçi o kısa çıkışı dışında öfkesini açık açık göstermemişti ama bir iki kelimelik bazı yorumlarından kızgınlık okunuyordu. Bir şeyleri içinde tutmak için tüm gücünü kullanması gerekiyordu sanki

Eski Zoe her zaman serinkanlıydı. Anlaşmazlıkları doğrudan çözer, yüzleşmekten asla kaçınmazdı. Meseleleri halleden hep o olurdu, gerekirse cehennemi bile dondurabilecek kadar soğuk bakışlarıyla.

Ama şimdi bir mağaraya sığınır gibi odasına sığınmıştı ve gerçekleri tüm gücüyle bastırıyordu.

Böyle bir şeyin nasıl mümkün olabildiğini sordum kendime. Bir insanın bu kadar kısa sürede böylesine kökten değişebilmesinin.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Sascha neredeyse varmak üzereyken. "Çok sessizsin."

Kucağımdaki beyzbol şapkasına bakıp Justin Bieber çıkartmasını çekiştirdim. "Bilmiyorum. Nedense çok acayipti. Zoe çok... tuhaftı."

"Tuhaf mı?" Sascha vites küçülttü ve işaret lambasını yakıp bizim caddeye dönmeden evvel bana kısa bir bakış attı.

"Evet, kulağa aptalca geldiğinin farkındayım. Ama bir şekilde tamamen yabancı biriymiş gibi geldi bana."

"Yani, aslında o kadar da tuhaf bulmuyorum," diye karşılık verdi. "Şüphesiz başına bir şeyler geldi ve muhtemelen hâlâ şokta. Bu, insanı değiştirir."

"Olabilir."

"Bunun hakkında konuştu mu? Yani nerede olduğu, ne olduğu hakkında?"

"Hayır." Şapkayla uğraşmayı bırakıp onu arka koltuktaki kaosun içine geri bıraktım. "Bilinç kaybı yaşadığını söylüyor. Ama benimkinden farklı gibi."

"Farklı mı? Ne bakımdan?"

"Söylemek zor. Tek bildiğim onda bir sorun olduğu."

Ella'nın evinin önünde durup motoru kapattı. Sonra incelercesine bana baktı. "Ne söylediğini bana anlatmak ister misin?"

Çaresizce omuz silktim. "Güya hiçbir şey hatırlayamıyormuş. Kayıp olduğu zamana dair de. Bu tuhaf, değil mi?"

Sascha kararsızlıkla başını salladı. "Ben doktor değilim ama bu adam onu uzun süre GBL'yle uyuttuysa büyük olasılıkla hafıza kaybı seninkinden daha güçlü olmuştur."

"Olabilir ama yine de bir şeyler gizlediğini düşünüyorum. Bakışlarında bir şey vardı, anlıyor musun?"

"Tamam, peki bunu niye yapsın?"

"Korkudan tabii. O adam hâlâ dışarıda dolanıyor ve ben onu kendi rızasıyla bıraktığını sanmıyorum. Bir şekilde elinden kaçmış olmalı ama bundan bahsetmek istemiyor. Ya da söylediği doğruysa bilinç kaybı yüzünden bahsedemiyor. Ama bana gerçeği söylemediği hissinden bir türlü kurtulamıyorum."

"Sence adamın kim olduğunu biliyor mu?"

"Hiçbir fikrim yok."

Buğulanmış camlardan caddeye baktım. Hava kararmıştı bile, ortalıkta kimsecikler yoktu.

"Ama sadece bu değil," dedim sonunca. "Sanırım, bir şey gördüm. Resme uymayan bir şey. Ama ne olduğunu bilmiyorum."

Sascha kaşlarını çatıp yüzüme baktı. "Anlamıyorum. Eğer bir şey dikkatini çektiyse ne olduğunu bilmen gerek."

"Öyle değil." İç geçirdim. "Gazetelerdeki resimli bulmacaları bilir misin? İki resim birbirinin aynısı gibi görünür ama bir tanesinde hatalar gizlidir."

"Biliyorum, büyükannem onlara bayılıyor."

"Ella da öyle. İşte bu bulmacalardaki gibi bir şey Zoe'de de vardı. Sadece hatırladığım Zoe dışında karşılaştırabileceğim bir resim yok. Ama orada bir şey vardı. Bir hata. Bundan kesinlikle eminim."

"Bir tür sezgiden mi söz ediyorsun?"

Başımı salladım. "Evet, o tür bir şey. Bilinçaltım benim algılamadığım bir şeyi fark etmiş gibi. Çünkü ben neye dikkat etmem gerektiğini bilmiyorum. Sence bunun bir anlamı var mı?"

"Sanırım ne kastettiğini biliyorum. Ama bu konuda kafa patlatmak sana bir şey getirmez. Babam hep şöyle der: İnsan bir şeyi ne kadar çok ararsa o kadar az bulur. En iyisi üstüne düşünmemeye çalış, bir şeylerle oyalan. Sonra kesin aklına gelecektir. Bir kelimenin dilinin ucuna gelmesi gibi. Artık ihtiyaç duymadığımda aniden çıkıverir."

"Harika!" İç geçirdim. "Ama büyük olasılıkla haklısın. Bunu düşünmeye devam edersem zaten kafam patlayacak."

Sokak lambaları yandı, Sascha gösterge panelindeki saate baktı.

"Ah kahretsin! Saat yedi mi olmuş? Özür dilerim, benim gece vardiyasına gitmem gerek. Belki yarın kulüpte buluşuruz, olur mu? Gerçi seksenler partisi var ama eğlenceli olabilir. Dediklerine göre DJ hiç fena değilmiş."

"Adı SaXa mı?"

Sırıttı. "İsimler anlamsız kelimelerdir."

"Görelim bakalım," dedim. "Belki bir uğrarım."

Başparmağını havaya kaldırdı. "Eğer istersen beşte ses provasına gel. Gerçekten çok sevinirim."

Bir an için göz göze geldik, aniden aramızda, havada asılı duran bir tür gerilim hissettim.

"Şimdi gitsen iyi olur," dedim gerilime dayanamayacak bir noktaya gelince.

Başıyla onayladı. "Evet, haklısın. O halde yarın görüşürüz. Kafanı çok yorma."

"Yormayacağım," deyip şakaklarımı ovaladım. "Zaten şu an bir şey düşünemeyecek kadar sersem durumdayım."

Fakat eve dönünce beynim yine yüksek devirde çalışmaya başladı. Doktor Sander'nın monitörü olsa kesin şimdi koyu kırmızı renkler belirirdi. Yine de ne gördüğümü bir türlü çıkaramıyordum. Sadece önemli olduğunu hissediyordum. İçimde bir ses bana fısıldıyordu: *Asıl soru bunu gerçekten öğrenmek istiyor musun?*

Nedenini bilmiyordum ama tüylerim diken diken oldu.

42.

Akşam yemeğinde Ella beni soru yağmuruna tuttu. Tabii ki en çok Zoe'nin nasıl olduğuyla ilgileniyordu. Zoe'nin babasını televizyonda yerel bir haber kanalında gördüğünü, soruşturmayı yürüten polislerle de röportaj yapıldığını söyledi.

"Ama hiçbir şey bilmiyor gibiler," dedi. "Ne Zoe'nin nerede olduğunu ne de işin arkasında kimin bulunduğunu. Failin ortalıkta özgürce geziyor olması beni çok korkutuyor. Bana söz ver, evden çıktığında çok dikkatli olacaksın."

"Kendime dikkat edeceğim," diye söz verdim, sonra ona bildiğim çok az şeyi anlattım. Zoe'nin şu koşullarda ne kadar iyi olabilirse o kadar iyi olduğunu, Wagnerların ise sağ salim yeniden evde olduğu için aşırı mutlu olduklarını anlattım.

Fakat Zoe'nin tuhaf davranışlarından ve şüphelerimden söz etmedim. Bunu bir gerekçe görmediğim sürece kendime saklayacaktım.

Sonunda Ella konuyu değiştirip Sascha'ya getirdi. Hoş bir çocuk olduğunu düşünüyor, aramızda bir şey olup olmadığını bilmek istiyordu.

"Sizden harika bir çift olurdu ama lütfen ne kadar genç olduğunu unutma. Ne demek istediğimi anladın sen."

"Sadece iyi bir arkadaşım," dedim ve bu konudan olabildiğince çabuk sıyrıldım.

Az önce arabada geçirdiğimiz şu anlardan biri hâlâ zihnimi kurcalıyordu, sessizliğimizi bozmasaydım acaba daha fazlası yaşanır mıydı diye için için merak ediyordum.

Hiç sanmıyorum, diye düşündüm sonunda. Sascha'dan hoşlanıyordum, hatta çok hoşlanıyordum ama bir gün daha fazlası olur muydu ya da olmasını istiyor muydum, henüz bilmiyordum. O anda hayatım yeterince karmaşıktı.

Yemekten sonra bulaşıkları makineye yerleştirirken Zoe'de gözüme batanın ne olduğunu yeniden düşündüm. Beni bu kadar rahatsız eden neydi? Ama önceden olduğu gibi şimdi de hiçbir sonuca ulaşamadım. Her neyse çok derinlerimde bir yere gizlenmişti.

Evet, Sascha haklıydı. Bir kelimenin insanın dilinin ucuna gelmesi gibiydi bu. Ancak düşünmeyi bırakınca akla gelirdi.

Makineyi çalıştırdım, Ella'nın yanına, salona gittim. Siyah beyaz bir film izledik, film haksız yere ölümle cezalandırılmış bir adam ve gerçek suçluyu yakalatsın diye onu yeniden hayata döndürmeye çalışan bir bilim insanıyla ilgiliydi. Nedense tanıdık geldi bana.

Ella bu korkunç benzerliği fark etmemiş gibiydi. İster korku filmi ister romantik komedi olsun böyle eski filmleri seviyordu ve o anda başroldeki adamın görünüşüyle eğleniyordu.

"Tıpkı mezarlıktaki bahçıvan Heinrich Pratt gibi görünüyor," deyip kıkırdadı. "Belki de büyükbabasıdır. Bazı insanların benzerliği çok komik, sence de öyle değil mi?"

Yalnızca başımı salladım. Ella da olanları kendi yöntemleriyle yadsıyordu ama ben yapamıyordum. İşin tam ortasında, bütünün bir parçasıydım. Ve cevaplanmamış bunca soru varken bundan asla kurtulamayacaktım.

43.

Filmden sonra odama gittim. Kıpırdayamayacak kadar yorgundum, bir taş gibi düştüm yatağa. Yine de uzunca bir süre kafamda düşüncelerle sağa sola dönüp durdum, ta ki sonunda yorgunluktan içim geçene kadar.

Vesveselerim uykumda da peşimden geldi, rüyamda karmakarışık şeyler gördüm. Ella'nın eskiden hep okuduğu masalı hatırlattı bana. Tek fark bu rüya masalı son derece tekinsizdi.

Rüyamda Pamuk Prenses'tim ve zehirlenmiş bir halde, ormanın ortasında camdan bir tabutun içinde yatıyordum. Korkunç derecede karanlıktı, yerimden kıpırdayamıyordum. Solgun ay ışığında ağaç dalları üzerimde sallanıyor, hafif bir fısıltı duyuluyordu. Kulüpteki canavarların sesleri gibi geliyordu kulağa fakat bu çok daha uzaktaydı.

Derisi yüzülmüş adam aniden üzerimde belirdi ve tabutumun üzerine bir gül koydu, sonra Doktor Mehra da geldi. İkisi de ilgiyle bana bakıyordu. Koyu kahverengi, dostane gözleriyle Doktor Mehra ve mahvolmuş yüzünde bir masa tenisi topu gibi beyaz beyaz ışıldayan tek gözüyle derisi yüzülmüş adam.

21

Cam kapağın altından *çok şanslıymış,* dediğini duydum Doktor Mehra'nın, asıl adı Malte Schuster olan derisi yüzülmüş adam başıyla onayladı.

Evet, öyle, dedi Malte Schuster, sözlerine yine parçalanmış göğsünden gelen o iğrenç gurultular eşlik ediyordu. *Diğer tarafta benim yanımdaydı ama geri döndü. Mezarlıktaki bahçıvana benzeyen, filmdeki şu adam gibi.*

Çok üzgünüm ama böyle bir geri dönüş bilimsel olarak büsbütün imkânsız, diye karşılık verdi Doktor Mehra o kibar fakat kararlı tavrıyla.

Bilimin her zaman haklı olması gerektiğini kim söyledi ki, diye itiraz etti derisi yüzülmüş adam. *Bu sadece bilgimizin güncel durumu. Ama özellikle ölüm hakkında ne biliyoruz ki? İki yüzyıl önce günün birinde motosikletlerin olacağına kimse mümkün gözüyle bakmazdı. Ama şimdi bana bakın...*

Aşağısını, şimdi yalnızca deri kıyafetleriyle bir arada duran paramparça olmuş, ölü bedenini gösterdi.

Belki de haklısınız, diye cevap verdi Doktor Mehra. *Ne biliyoruz ki?*

Umutsuzlukla gözlerimi devirdim, şu durumdayken yapabildiğim tek hareket buydu fakat fark etmemiş gibiydiler. Beni yalnızca başlarıyla selamlayıp sonra da gittiler.

Dehşetle arkalarından baktım. Çığlık atmak, cam tabutu yumruklamak, bir şekilde dikkatlerini çekmek istiyordum. Fakat felç geçirmiş gibi öylece yatıp iki adamın ormanda gözden kayboluşunu izledim.

Sonra kayranda aniden Zoe'yi gördüm. Çıplaktı ve masaldaki kötü kraliçe gibi kıpkırmızı, demir terliklerle dans ediyordu. Acı çığlıkları korkunçtu.

Artık tümüyle dehşete kapılmıştım. Ona ulaşmalı, onu kurtarmalıydım. Ama lanet olsun ki yerimden kıpırdayamıyordum.

Sonra beni fırtına uyandırdı.

44.

Birdenbire doğruldum yatakta. Terden sırılsıklamdım, tişörtüm onunla banyo yapmışım gibi üzerime yapışmıştı.

Ne acayip bir rüyaydı!

Eğer bu da bilinçaltımın bir mesajıysa neden daha açık ifade edemiyordu?

Dışarıda rüzgâr uğulduyor, yağmur camları kamçılıyordu, sanki bir arabayla araç yıkamaya girmiştim. Sonra gökyüzünde şiddetli bir şimşek çaktı, peşinden yatağımı titreten bir gök gürültüsü geldi.

Çalar saate baktım. Gece yarısını geçeli çok olmuştu, saatlerdir uyuyordum ama yine de kendimi aşırı yorgun hissediyordum.

Böyle boktan rüyalar görürsen çok normal.

Başım ağrıyordu ve en çok istediğim sadece biraz daha uyumaktı. Ama öyle nemli ve yapış yapıştım ki uyusam da kesinlikle dinlendirici bir uyku olmayacaktı.

İç geçirip yorganı üzerimden attım, uyku sersemi bir halde dolaba gidip üzerime yeni bir tişört geçirdim.

Gök bir kez daha yüksek sesle gürlediğinde ayaklarımı sürüye sürüye koridordan banyoya gidiyordum. Orada bir

çift kulak tıkacı olmalıydı. Dışarıdaki patırtı dayanılacak gibi değildi.

Banyo penceresinin önünde şimşekler çakmaya devam ediyor, fırtına evin çevresinde uğulduyordu, gök yeniden gürledi, daha yakın, daha şiddetliydi.

Aynalı dolabın üzerindeki ışığı yaktım ve dolabın gözlerinde kulak tıkaçlarını aradım. En son Barlow'un şehir parkında verdiği konser sırasında kullanmıştım, onun da üzerinden epey geçmişti.

Ama aslında şu küçük çekmecede...

Garip bir gıcırtı duyunca aniden durdum. Çok kısaydı çünkü hemen ardından bir sonraki gök gürültüsü geldi.

Neydi o?

Küvete baktım, ses oradan gelmiş olmalıydı. *İşte!* Sesi yeniden duydum. Emaye yüzeyin üzerine kaygan bir şey sürtülüyor gibiydi. Sonra biri küvetin içinde doğrulmuş gibi boğuk bir ayak sesi geldi.

Korkuyla bir adım geri çekildim. O sırada karşı duvardaki rafa öyle sert çarptım ki içindeki havlulardan biri kayıp hafif bir ses çıkararak yere düştü. Fakat onu fark etmedim bile, gözümü duş perdesinden ayırmıyordum. Perde biraz hareket etmişti. Sadece azıcık.

Hava akımından... ya da...

"Ella? Sen misin?"

Ama bu çok saçmaydı. Ella asla geceleri yıkanmazdı, hele de böyle fırtınalı havalarda ve zifirî karanlıkta.

Beyaz perde küveti örtüyordu ama pencerenin önünde bir sonraki şimşek çaktığında parlak ışıkta kumaşın üzerine bir silüet vurdu.

Az daha kalbim duracaktı.

Perdenin arkasında gerçekten de biri vardı!

Uzun boylu, zayıf biri.

Yoksa hâlâ rüya mı görüyordum? Belki de hiç uyanmamıştım, sadece sahne dekoru değişmişti ve artık Pamuk Prenses değil, bir korku filminde banyodaki duş perdesine bakan kızdım.

Ama hayır, çıplak ayaklarımın altındaki soğuk fayansları hissediyordum. Uyumadığımın, rüya görmediğimin kanıtı gibiydiler.

Hayır, şu anda yaşadığım şey gerçekti. Gerçekten burada duruyordum ve duşta gerçekten biri vardı. Her şey, şimdi duş perdesine uzanan ve onu kenara çeken el kadar gerçekti, perdenin arkasındaki silüet göründü.

Korkudan hareket edemiyordum. Çığlık atmak istiyordum ama ağzımı açınca ancak boğuk bir ses çıkarabildim. Kalp atışlarımın kulaklarımdaki uğultusu öyle yüksekti ki gök gürültüsünü artık duymuyordum.

Sonra pencerenin önünde başka bir şimşek çaktı, önümde duranı tanıdım. Zoe'ydi bu.

Bu kez tüneldeki ya da az önce rüyamdaki gibi çıplak değildi. Hayır, bu kez üzerinde Cadılar Bayramı kostümü vardı. Şimşeğin ışığında siyah siyah parıldıyordu, kolunun hafifçe duş perdesine değişini duyabiliyordum. Yalnızca Kedi Kadın maskesi eksikti.

"Bu... gerçek olamaz!"

Silkelendim, rüya gördüğümü, sonunda uyanabileceğimi umuyordum.

"Bu. Gerçek. Olamaz!"

Ama gerçekten oydu, küvetten çıkıp bana doğru geldi. Ağzı sessiz bir çığlık atar gibi açık duruyordu, gözleri kocaman açılmıştı. Bakışlarında dehşeti gördüm, saf korkuyu. Ellerini bana doğru uzatıp sendeleyerek yakınlaştı.

Sonunda donukluğumdan sıyrılabildim. Kollarımı havaya kaldırıp ona doğru bir adım attım, onu yakalamak istiyordum...fakat sonra kayboldu. Öylece kayboluverdi.

O sırada yalnızca küvet ve yeniden çekilmiş olan duş perdesi vardı.

Bu delilik, sadece delilik. Aklımı oynatıyorum!

Kalbim hâlâ deli gibi atıyordu, dizlerim öyle bir yumuşamış, gevşemişti ki az daha yere yığılacaktım. Bitkinlikle kendimi yere bıraktım, soğuk fayansları hissedip fırtınayı dinledim.

Az önce ne olmuştu?

Yalnızca hayal mi görmüştüm?

Tıpkı derisi yüzülmüş adamla karşılaşmamdaki gibiydi. Ama bu gerçek olamazdı! Zoe evindeydi, iyiydi. Artık karanlık yerde değildi, o halde oradan bana gelmiş de olamazdı. Bu tamamen imkânsızdı!

Ama havlu beni aksine ikna eder gibi rafın yanında, yerde duruyordu. Boş yere korkmamıştım.

Evet, Zoe'yi görmüştüm, tıpkı şimdi lavabonun hemen yanında, banyonun köşesindeki gölgeyi gördüğüm gibi. Aynalı dolabın ışığında, duvarın dibinde belli belirsiz seçiliyordu ama yine de oradaydı.

Uzun boylu, zayıf. Tıpkı Zoe gibi.

Telaşla ayağa kalktım, tavan lambasını açtım. Gölge olduğu yerde kaldı.

Bütün vücudum titremeye başladı, öyle şiddetliydi ki dişlerim bile takırdıyordu. Gölge geri dönmüştü ve bu kez kim olduğunu biliyordum. Gölge refakatçi bir erkek değil, bir kadındı.

Zoe!

21

Ona yardım etmem için yalvarıyormuş gibi kollarını bana uzatmıştı. Elleri uzanabileceğim kadar yakındaydı ve...

Elleri!

Bir anda bugün Wagnerlarda ne gördüğümü anladım.

Seni gerizekâlı, diye geçirdim içimden. *Bunu nasıl gözden kaçırabildin!*

45.

Ertesi gün saat beş olana kadar zor durdum yerimde. Zaman sakız gibi ağır ağır uzadıkça uzuyordu, otobüsün kulübe varması da bu kez normalden daha uzun sürecek gibiydi.

Yol boyunca sinirle alt dudağımı kemirdim. Kafamın içinde tam bir kaos hâkimdi.

Bütün gün dün gece ne gördüğüm, keşfimin ne anlama geldiği hâkkında tekrar tekrar kafa yormuştum. Ama sonunda hep aynı sonuca varıyordum. Bana mantıklı gelen tek bir açıklama bulabilmiştim.

Ama eğer öyleyse ne yapmam gerekiyordu? Dahası ne yapabilirdim? Her şey çok... çılgıncaydı!

Zihnimi öyle çok hırpalamıştım ki artık herhangi bir şeyi doğru düzgün düşünemiyordum. Acilen Sascha'yla konuşmalıydım. Gerçek hayatla bağımın kopmaması için onun o sakin tavrına ihtiyacım vardı. Ama her şeyden önce tavsiyesine ihtiyaç duyuyordum.

Otobüs nihayet sanayi bölgesinde durdu, kulübe giden yolun geri kalanını koşarak geçtim. Yağmur sonunda bir mola vermişti gerçi ama yerini, yüzümü ısıran buz gibi ve şiddetli bir kasım rüzgârına bırakmıştı. Kulübe vardığımda yanaklarım soğuktan yanıyordu.

21

Kapı açıktı, daha girişte müziğin uğultusu karşıladı beni. İçerisinin sıcaklığı hoştu ve her yer ışıl ışıl aydınlatılmıştı.

Jessica tezgâhın arkasında duruyor, bardakları bulaşık makinesinden alıp raflara yerleştiriyordu. Beni görünce başıyla selam verdi ve çenesiyle DJ konsolunun olduğu küçük sahneyi işaret etti. Orada Sascha'yı ve uzun, koyu sarı rasta saçlı başka bir genci gördüm. Ses mikserinin regülatörünün üzerine eğilmiş, bir şey hakkında tartışıyor gibiydiler.

Jessica'ya, "Teşekkürler," diye seslendim ama müziğin sesi öyle yüksekti ki beni duymadı. Dead or Alive grubu o sırada plak gibi döndürülen biri hakkında bir şarkı söylüyordu. Evet, bu gerçekten de seksenler partisi için yapılan bir ses provasıydı.

Sascha ona doğru geldiğimi görünce ses mikserinin oradan el sallayıp bana doğru geldi.

"Hey! Geleceğini biliyordum!"

Benim için fazla gürültülü olduğunu anlatabilmek için kulaklarımı işaret ettim. "İkimiz baş başa konuşabilir miyiz? Gerçekten önemli!"

Başını sallayıp rasta saçlı çocuğa döndü. "Hey Toni, ses yüksekliğiyle ilgili bir sıkıntı var. Tek başına halledebilir misin? Benim çok kısa bir işim var."

Toni bize baktı, yüzünde bir sırıtışla beni süzüp başparmağını kaldırdı. Sonra kendisini yeniden regülatöre verip şarkıyı değiştirdi, bu seferki şarkı eski sevgilisiyle bir müzede, iskeletler arasında buluşmak isteyen biriyle ilgiliydi.

"Wall of Voodoo," dedi Sascha ve aynı şekilde Toni'ye başparmağını kaldırdı. "Seksenlerde çok havalı şeyler var. Sadece Nena ve Major Tom değil."

Konuyla ilgilenmediğimi fark edince kaygıyla bana baktı. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, yani hayır," diye kekeledim. "Ah, önce daha sessiz bir yere gidelim mi?"

"Tamam, gel!"

Beni koridordan yürütüp üzerinde YALNIZCA PERSONEL GİREBİLİR yazan kapıdan geçirdi.

Kapının ardındaki oda ardiyeye benziyordu. Temizlik araç gereçleri, kartondan insan figürleri ve dekorasyon malzemeleri, klasörlerle ve çeşit çeşit diğer şeylerle dolu duvardaki rafların önüne dip dibe konulmuştu. İçerisi soğuk sis ve bayat bira kokuyor, masanın üzerinde ağzına kadar dolu iki kül tablasının çevresinde bir sürü boş şişe duruyordu.

"Etrafı incelemesen daha iyi," dedi Sascha. "Ama hiç değilse burası sessiz."

Gerçekten de kapıyı arkasından kapatır kapatmaz içerisi sessiz olmuştu. Yalnızca basın gürültüsü küçük, ritmik bir deprem gibi hissediliyordu.

Oturabilelim diye masanın bir köşesini boşalttı, sonra dikkatle yüzüme baktı.

"Tamam, dökül bakalım. Ne oldu?"

Kendimi toplayıp içimdeki kaosa biraz olsun çekidüzen vermeye çalıştım. "Dün Zoe'de neyi tuhaf bulduğumu artık biliyorum."

"Tamam. Neymiş?"

Kelimeler boğazıma takılmıştı sanki, onları yukarı çıkarabilmek için uğraşmam gerekti. Sonra nihayet konuşabildim.

"O, Zoe değil."

46.

Sözlerim donup katılaşmış gibi birkaç saniyeliğine havada öylece asılı kaldı. Yan taraftan bas sesi duyulmasa zamanın durduğu sanılabilirdi.

Ama ağzımdan çıkmıştı bir kere. Korkunç şüphemi dillendirmiştim ve Sascha'nın gözlerinde onun da şoka girdiğini gördüm.

"Zoe değil," diye tekrarladı sanki bu sözlerin anlamını önce bir idrak etmesi gerekiyormuş gibi. "Bununla ne demek istiyorsun?"

"Ne dediysem onu. Dün konuştuğum kız Zoe değildi."

"Nereden çıkardın bunu?"

"Buradan." Ona kolumu uzatıp bileğimdeki arkadaşlık bilekliğini gösterdim. "Bunun aynısından Zoe'de de var. Biz bu bileklikleri birkaç yıl önce anlık bir hevesle bağladık, o zamandan beri de takıyoruz. Her zaman."

"Tamam," dedi yavaşça. "Sonra?"

İç geçirdim çünkü aslında o kadar da aşikâr değildi. "İşte, dün görüştüğüm Zoe bu bileklikten takmıyordu."

Şaşkınlıkla başını iki yana salladı. "Yani? Bunun bir anlamı olmayabilir. Belki de sadece kaybetmiştir."

Bir of daha çektim ve kolumu yeniden uzattım. "Hadi, çek bakalım."

"Cidden mi? Ya koparırsam?"

Gözlerimi devirdim. Bir erkek nasıl bu kadar nazlı olabiliyordu?

"Sascha, çek şunu!"

"Peki tamam." Bilekliği iki parmağıyla tutup dikkatle çekti.

"Hadi ama," diye üsteledim. "Doğru düzgün çek! Yine bayılacak değilim."

Bana ürkek bir bakış attı ama daha sert çekti.

"Daha fazla!" dedim.

Sonunda güveni yerine geldi, beklediğimden daha güçlüydü. Beni sandalyeden kaldırana kadar çekti, sonra bıraktı.

"Ee? Bir şey dikkatini çekti mi?"

"Bayağı sağlammış."

Başımı salladım. "Aynen öyle. Bu yüzden öyle kolayca kaybedilemez. Bir yere takılı kalsa bile bileklik kopacağına kolun çıkar. Düğümler yüzünden. Çok dayanıklılar. Hatta internette gördüğümüz tanıtım videosunda bununla bir arabayı çekiyorlardı."

Hayranlıkla ıslık çaldı. "Vay! Ama ya çıkarmak istersen, o zaman ne yapacaksın?"

"Çıkarmak mı? Niye çıkarayım ki? Bunun anlamı bu zaten. Sırf o an canın istemiyor diye arkadaşlığı bir kenara bırakmazsın. Eğer bileklikten kurtulmak istersem onu kesmem gerekir. Üstelik bayağı iyi bir makasla."

"Tamam, anladım." Gözlerini bilekliğime dikti. "Ama yine de bu bir kanıt değil, arkadaşın..."

"Zoe bilekliğini asla çıkarmazdı," diye kestim sözünü. "O gece kulüpteyken bileğindeydi, sana her şeyin üzerine

yemin ederim. Hatta kostümünün kolunun üzerindeydi. Çünkü benim kadar o da önemsiyordu. Bu yüzden kesinlikle biliyorum ki Wagnerlardaki kız Zoe değil! Dünkü tuhaf davranışlarıyla bir araya gelince pekâlâ bir kanıt bu!"

"Bilekliği ya onu kaçıran çıkardıysa?"

"Sanmıyorum. Sonuçta kostümüne dokunmamış. Neden gidip de arkadaşlık bilekliğini çıkarsın ki?"

Sascha mırıldanarak bir kez daha "vay" dedi, sonra sandalyeyi geri itip ayağa kalktı. Birkaç kartondan adamın arkasına saklanmış küçük buzdolabına gitti.

"İçecek bir şeye ihtiyacım var," dedi ve dolaptan iki şişe kola çıkarıp masaya geri döndü. "Yoksa bira mı isterdin?"

"Yok, kola iyi."

Kapağını kontrol ederken yakaladım kendimi. Acaba biri bana içecek ikram ettiğinde bir daha güvenebilecek miydim?

Sascha bir yudum alıp inceler gibi bana baktı. Güvensiz hareketimi fark ettiğini sanmıştım ama sonra, "Pekâlâ," dedi, "diyelim ki haklısın ve bu kız gerçekten Zoe değil..."

"Haklıyım," diye çıkıştım. Bana inanmak istememesi beni öfkelendiriyordu.

"Öyle olsun," dedi, "ama o zaman kim o kız? Yani ne de olsa Zoe'ye benziyor, ailesi bile onun Zoe olduğuna inanıyor."

"Beni çıldırmanın eşiğine getiren de tam olarak bu," dedim. "Gerçekten hiçbir açıklamam yok. Tek bildiğim onun Zoe olmadığı. Bu kız bana kötü bir kopya gibi geliyor."

Sascha kaşlarını çattı. Bana inanmadığını görebiliyordum ama en azından bunu ifade etmiyordu. Sonunda şöyle dedi: "Hepsi bu kadar değil, değil mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Bir şey daha var." Gözlerini benden almadan şişeyi masaya koydu. "Bana henüz her şeyi anlatmamışsın gibi geliyor."

Yüzüme kan sıçradığını hissettim. Beni bu kadar iyi mi tanıyordu? Belli ki öyleydi.

"Evet," dedim başımı sallayıp. "Sahiden de bir şey daha var. Ama sana söylersem bana iyice inanmayacaksın."

Cesaretlendirir gibi bir hareket yaptı. "Sen dene."

Kolay değildi, kendimle mücadele etmem gerekti ama sonunda lafı kıvırmadan söyledim. "Dün gece Zoe'yi gördüm. Yani gerçek Zoe'yi."

"Şu derisi yüzülmüş adam gibi hayalet olarak mı?"

"O adamın adı Malte Schuster'ydı," dedim, sonra birkaç sözle yaşadıklarımı anlattım. Adamın ismini nasıl bulduğumdan, benden ne istediğini nasıl çözdüğümden bahsettim.

Sonrasında bir "vay" daha bekliyordum ki Sascha hiçbir şey söylemeyip sadece yüzüme baktı.

"Dün geceki karşılaşmam da buna çok benziyordu," diye ekledim. "Malte Schuster'yı bana bir şey göstermek istediği için görmüştüm, Zoe'yi de tehlikede olduğu ve benden yardım istediği için gördüm."

"Tünelin ve ışığın olduğu şu karanlık yerde olduğu için, öyle mi?"

Bir of daha çektim. "Bana inanmayacağını söylemiştim."

"Haklısın," dedi, ciddiyetle bana baktı. "Böyle bir şeye inanmam. Ne hayaletlere ne de ölümden sonra yaşama. Yaşam bittiyse ötesi yoktur. Diğer her şey efsane ve masal."

"Peki benim yaşadığım ne? Gittiğim yerde gördüklerim ne? Onlar da sadece masal mı?"

Yüzünü sıvazladı. "Nikka, halüsinasyon gördün. Beyninde çok az oksijen vardı. Ayrıca kanında da şu ilaç geziyordu.

Eğer hâlâ böyle sanrılar görüyorsan o zaman yan etkisidir. Gerçek olduğuna inandığın bir şeye saplanıp kalmışsın. Ama gerçek değil. Beynin sana sadece oyunlar oynuyor. Bu kadar açık sözlü olduğum için kusura bakma ama gerçekler bunlar."

"İyi tamam, tıpçı seni," diye öfkeyle karşılık verdim, "ama belki bana neden diğer bütün olasılıklara bu kadar kapalı olduğunu da açıklayabilirsin. Bunun da bir sebebi vardır, değil mi? Cordelia'nın yanından ayrıldıktan sonra böyle bir imada bulunmuştun, hatırlıyor musun?"

"Evet, tabii ki ama..."

"Sana şimdiye kadar kendime dair anlattığım onca şeyden sonra bence sen de bana karşı biraz daha açık olabilirsin."

Gözlerini benden kaçırıp şişeye dikti. Düşüncelere dalmış halde parmağıyla şişenin üzerinde oluşmuş su damlalarını sildi, kendisiyle boğuşuyor gibiydi. Sonunda yeniden yüzüme baktığında gözleri nemli nemli parıldıyordu.

"Pekâlâ, haklısın. Sana karşı dürüst olmalıydım. Sonuçta sen öyleydin. Evet, bunlara değil de bilimsel gerçeklere inanmamın bir sebebi var." Bir yudum daha alıp önce kendini toplaması gerekiyormuş gibi şişeye baktı.

"Tamam," dedi nihayetinde. "Sana şimdi anlatacağım şeyi başka hiç kimse bilmiyor."

47.

"Aşağı yukarı yedi yıl önceydi," diye başladı. "On iki yaşındaydım ve Ivo'yla beraber bir futbol maçından bisikletle eve dönüyorduk. Ivo benim en iyi arkadaşımdı. Benden sadece bir gün sonra doğmuştu, kardeş gibiydik. Hemen hemen Zoe ve sen gibi. Gerçi sizinki gibi bir arkadaşlık bilekliğimiz yoktu ama aramızdan su sızmazdı.

"Sürekli beraberdik, aynı takımda oynuyor, her boş dakikamızı birlikte geçiriyorduk. Aynı müziklerden, aynı filmlerden hoşlanıyor, aynı oyunları oynuyorduk. Ivo'nun da anne babası benimkiler gibi ayrıydı. Beni babam, onu annesi büyütüyordu. Sık sık şakayla karışık, acaba ikisini bir araya mı getirsek diye düşünüyorduk ama hiç böyle bir şey olmadı."

Sascha dalgınlıkla gülümseyip kolasından bir yudum aldı. İçimden annesini sormak geliyordu. Onları neden terk ettiğini, bazen annesini özleyip özlemediğini bilmeyi çok istiyordum ama bu başka bir konuydu. Ben de sessiz kaldım ve konuşmaya devam etmesini bekledim.

"O günü asla unutmayacağım," dedi. "Cumartesiydi, yaz tatiliydi. Of, ne sıcak bir gündü! Sanırım sıcaklık otuz beş dereceyi bulmuştu ve hava çok bunaltıcıydı. Kössinger

takımına karşı oynadığımız bir maçtan dönüyorduk. Her tarafımızdan oluk oluk ter akıyordu. Kössinger çok sağlam bir takımdı, hiç kolay olmamıştı ama sonunda tertemiz 2:0 yenmiştik. Her şeyden önce bunu Ivo'ya borçluyduk. Yani tabii hepimiz çok iyi oynamıştık ama Ivo bizim kalecimizdi ve bütün topları tutmuştu.

Öyle çok uzun boylu değildi ama inanılmaz hızlıydı. Tam bir insan sarrafıydı. İnsanları kitap gibi okuyor, karşısındakinin niyetini her zaman anlıyordu. Sağ taraftan mı sol taraftan mı şut çekeceğini ya da bunun gibi şeyleri. Bence Ivo'dan süper bir psikolog olurdu ya da o tür bir şey. Ödün vermez, hiçbir şeye boyun eğmezdi ama hassastı da. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Başımı salladım, Sascha'yı ele geçiren hüznü hissediyordum. Arkadaşından geçmiş zaman kipiyle bahsetmesi hikâyesinin mutlu sonla bitmeyeceğini ele veriyordu.

"Neyse, maçtan dönüyorduk," diye devam etti. "Bende dağ bisikleti vardı, onda da bir yerde bulup tamir ettiği eski bir trekking bisikleti. Annesinin çok parası yoktu ama bir şekilde Ivo'yu etkilemiyordu bu. Ivo bir şeyi istedi mi onu elde etmenin bir yolunu bulurdu, kendisi yapması gerekse bile. İş oraya geldi mi inanılmaz derecede yaratıcı ve becerikliydi."

Sascha bir yudum daha alıp düşüncelere daldı. Sonunda konuşmaya devam ettiğinde gözlerinde yine yaşlar parıldıyordu ama sesi hiç titremedi. Karşımda zavallı biri gibi görünmemek için bütün gücünü kullanıyordu sanki.

"Ivo o gün uzun yoldan gitmek istedi," dedi bana bakmadan. "Güya o yol daha gölgelikmiş. Ama sonra mezarlığın önünden geçerken asıl sebebini anladım. Her zaman yaptığı gibi önden önden gidip sonra aniden durdu. Ben yanına

varana kadar mezarlık duvarının dibine gitmişti, üstünden içeri bakmak için duvara uzandı.

"Ben yanına gelince 'Şurada arkada Karl yatıyor,' dedi. Karl, Ivo'nun komşusuydu. Münzevi bir adamdı, insanlarla ilişkisi de biraz tuhaftı ama bize karşı hep çok iyi davranmıştı, Ivo onu çok severdi. Babası çekip gittikten sonra onunla Karl ilgilenmişti. Karl tamirat işlerinden çok iyi anlardı, Ivo'ya bir sürü şey öğretmişti. O eski külüstürü doğru düzgün bir bisiklete çevirmesine de o yardım etmişti. Ama sonra Karl aniden ölmüştü. O cumartesi gününden yaklaşık iki hafta önce olmalı.

"'Neden kalp krizi gelip aksi gibi onu buldu ki?' dedi Ivo. 'Neden böyle şeyler babam gibi şerefsizleri değil de hep iyi insanları bulur? Bu hiç adil değil, haksız mıyım?'

"Nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Sonuçta hayatın her zaman adil olmadığını ikimiz de görmüştük. İkimiz de biri tarafından terk edilmiş, bununla baş etmeyi öğrenmek zorunda kalmıştık."

Sascha'nın omuz silkişi hüzünlü ve biçareydi. Bu hareketiyle, *hiçbir şey değiştirilemez,* diyordu sanki. Evet, haklıydı da.

"Ivo'yu hâlâ gözümün önünde görüyorum," diye devam etti. "Duvara tırmanışını, yukarıdan mezara bakışını. Sonraları neden mezarın yanına gitmedi diye çok kez sordum kendime. Ama sanırım, bu onun için çok fazla olurdu.

"'Şimdi ona maçtan bahsetmek isterdim,' dedi Ivo. 'Kesin sevinirdi. Hep bende profesyonel oyuncu hamuru olduğunu, bir gün millî takımda oynayacağımı söylerdi. Çünkü insan ister de yeterince sıkı çalışırsa her şeye ulaşabilir.'

"'Belki de maçı görmüştür,' dedim, aslında sadece onu avutmak için söylemiştim ama Ivo ciddiye aldı. O bakışını

asla unutamayacağım. Düşünceliydi, meydan okur gibiydi. Tipik Ivo işte.

"'Sence ölümden sonra yaşam devam mı ediyor?' diye sordu. 'Burada olan biteni yine de öğreniyor musun yani?'

"Sanırım hayır anlamında kafamı sallamıştım ya da belki de, 'hayır,' demiştim, her durumda buna inanmıyordum. Bize çocukken anlatılan bütün o cennet cehennem hikâyeleri bana hep yetişkin masalları gibi gelmişti.

"'Ben de öyle düşünüyorum,' dedi. 'Ama kilisede bize yutturdukları bütün o saçmalıkları unutup neysek o olduğumuzu kabul edebilir miyiz?'

"Ne demek istediğini sordum, sonra etrafındaki her şeyi tanımlamak ister gibi bir hareket yaptı.

"'Yani duygularımız, düşüncelerimiz, öğrendiklerimiz," dedi. 'Bizi biz yapan her şey. Bunların hepsi öylece yok olsa çok yazık olurdu.'

"'Aynen, büyük ziyan,' dedim, Ivo da heyecanla başını salladı.

"'Doğru,' dedi. 'Eğer hepsi bir gün yok olacaksa zeki olmamızın, kişilik sahibi olmamızın ne anlamı var ki? Sonuçta insan yaşadığından daha uzun süre ölü kalıyor.'

"O zaman aklıma birkaç gün önce bir patikada gördüğüm ölü kedinin geldiğini hâlâ hatırlıyorum. Bir süredir orada yatıyor olmalıydı. Cesedi kokmuş, yarısı çürümüştü, et kalmamıştı üzerinde, her tarafında böcekler vardı. Bayağı iğrençti. Karl'ın da çok yakında böyle olacağını, bedeninin çürüyeceğini düşündüm. Topraktan gelen toprağa gider falan.

"'Evet, bizden geriye hiçbir şey kalmasa çok yazık olurdu,' dedim, Ivo o zaman sırıttı bana. Bu sırıtışını çok iyi biliyordum. Aklına ne zaman bir fikir gelse böyle sırıtırdı. O öğleden sonra aklına gelen fikir de çılgıncaydı. Ama

sonuçta daha on iki yaşındaydık, o yaşta insanın aklına böyle şeyler geliyor.

"'Gel bir anlaşma yapalım,' dedi. 'Önce hangimiz nalları dikerse diğerine bir işaret yollayacak.'

"Güldüm, ama sonra bana elini uzattı, ciddi olduğunu o zaman anladım. Çok ciddi olduğunu. Ben de kabul ettim. Bu ikimizin de ne pahasına olursa olsun tutacağı bir yemin gibiydi.

"Sonra mezarlık kilisesinin çanları çaldı, saatin geç olduğunu fark ettik. Ivo'nun annesi yemek saatlerine çok dikkat ediyordu. Annesini kızdırmamak için bisikletine atladı. Ben peşinden gidip seslendim ona: 'Nasıl bir işaret olacak?'

"'Bir işaret işte,' diye karşılık verdi. 'Ne olduğu önemli değil. Asıl mesele diğerinin anlaması.'

"Ben de daha fazla kurcalamadım. Sahiden de bu dünyayla öbür taraf arasında bir bağlantı varsa o zaman bir yolu bulunur diye düşündüm. Tabii öbür taraf diye bir şey gerçekten varsa."

Sascha kolasını bitirip şişeyi masadaki diğer şişelerin yanına koydu. Sonra ortalığın karışıklığına baktı ama ben aslında ona bakmadığını hissediyordum. Aklı tamamen başka bir yerdeydi. Dudak kenarları seğiriyor, yumruğunu sıkıyordu.

"Neyse, üç hafta geçti geçmedi sorumun cevabını aldım," dedi, hiddetle önünde bir noktaya bakıyordu. "Yine bisikletlerle yollardaydık. Hava hâlâ yakıcı sıcaktı, neredeyse tüm gün boyunca Stadtweiher Gölü'nün kıyısında takılmıştık. Sınıftan birkaç arkadaşımızla buluşmuştuk, aralarında Ivo'nun hoşlandığı kız da vardı. Bütün gün birlikte suyun içinde eğlenmişlerdi, bu yüzden neşesi bayağı yerindeydi.

Eve dönerken yol boyunca arkasına baka baka bana kızın bikinisiyle ilgili bir şeyler anlatıp durdu. Sonra..."

Sascha duraksadı, yutkundu. Bir damla yaş akıp gitti yüzünden ama hemen silip ben görmeyeyim diye bakışlarını kaçırdı.

"Sonra aniden o araba çıktı," dedi boğuk bir sesle. "Yan sokaktan fırlayıverdi. Öyle hızlıydı ki fark etmemiz mümkün değildi. Direksiyondaki yaşlı kadın daha sonra güneşin gözünü aldığını, bizi görmediğini söyledi. Kaputuna bir şey çarptığını duyunca öyle bir korkmuş ki gaza basmış. Ivo'yu ve bisikletini caddede epey sürükledi, sonunda durana kadar. Neredeyse elli metre."

Sascha kendisini daha fazla tutamadı. Hüngür hüngür ağlamaya başlayıp yüzünü ovuşturdu. "Özür dilerim Nikka, sana ağlayıp yakınmak istemiyorum. Sadece... Bazı yaralar hiç iyileşmiyor, sadece acıtıyorlar."

"Özür dilemene gerek yok," dedim. "Ella hep, 'Bir insan artık ağlayamıyorsa insan değildir,' der."

Başını sallayıp ellerine baktı. Sonra hikâyesinin son kısmını da anlatabilmek için derin bir nefes aldı.

"Ambulans gelene kadar Ivo'yu kollarımda tuttum," dedi kısık sesle. "Öyle kötüydü ki. Onun için hiçbir şey yapamıyor, başaramayacağını biliyordum. Kollarımda ipleri bırakılmış bir kukla gibiydi. Sadece hırıltıyla nefes alıyordu, her yeri kan içindeydi. Son kasılışını hissettim, sonra gitti. Öylece gitti."

Sascha burnunu çekip hâlâ inanamıyormuş gibi başını iki yana salladı.

Acı çekmesine katlanamıyordum. Onu kollarıma almak, ona her şeyin düzeleceğini söylemek istiyordum. Ama duruşundan bunu istemediğini anladım. Gerçekten bunu anlattığı

ilk insan bensem belki de nihayet anlatıp kurtulmuş olması iyi bir şeydi.

O yüzden sustum ve konuşmaya devam etmesini bekledim.

"Bir hafta sonra cenazesi yapıldı," dedi sonunda. "Ivo'nun mezarının önünde durduğumu hatırlıyorum. Üzerimdeki takım elbise kaşındırıyor, içinde terliyordum ve etrafımdaki herkes ağlıyordu. Ama ben ağlamadım. Çünkü gözlerimle Ivo'dan gelecek bir işareti aramakla meşguldüm.

"*Buradayım Ivo*, diye geçirdim içimden. *Beni görmüyor musun? İşaret ver, lanet olsun, işaret ver!*"

Sascha arkasına yaslanıp yüzüme baktı. Gözleri kızarmıştı, acı acı gülümsedi.

"Ondan bir işaret bekledim Nikka. Tanrı'nın cezası her saniye bir işaret bekledim. Ama gelmedi. Bugüne kadar gelmedi. Biz yemin etmiştik, Ivo'nun yeminini asla bozmayacağını biliyorum. Öbür taraf diye bir şey olsaydı bir işaret verirdi. Ivo her şeyi becerdiği gibi bunu da becerirdi. Bu yüzden inanmıyorum. Ölünce ölüyoruz. Yolun sonu. Bu kadar."

48.

Bir süre orada sessizce oturmaya devam ettik. Sanırım Sascha'yı şimdi daha iyi anlıyordum. Neden kurtarma görevlisi olduğunu, neden bütün insanlara yardım etmek istediğini ve uyumun neden onun için bu kadar önemli olduğunu.

İnsan böyle bir şey atlatınca artık kimseyle tartışmak istemiyordu. Çünkü diğer her şey aniden çok önemsiz oluyordu. Hayatta neyin önemli olduğunu anlıyor, yalnızca huzur istiyordu.

Ama anlattıkları sayesinde bir şeyi daha anlamıştım ve nihayet söyledim: "Artık neden Cordelia'yla ve benimle arkadaş olduğunu anlıyorum. Neden bizim deneyimlerimizi dinlemek istediğini."

Tereddütle yüzüme baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Kendine karşı dürüst ol. Ölümden sonra bir yaşam olduğuna inanamadığını söylüyorsun çünkü böyle bir şeyin olmadığına dair bir kanıtın olduğunu düşünüyorsun. Ama yine de ilgileniyorsun bununla. Ve sebebi aslında çok basit. Umut ediyorsun."

"Neyi?"

"İşte, bunun mümkün olmasını. Arkadaşının öylece yok olmadığını, bir yerlerde hâlâ var olduğunu."

"Tabii ki var," diye öfkeyle karşılık verdi. "Ama sadece benim anılarımda. Nikka, bu sürede beyin ve nörolojik bağlantılar hakkında o kadar çok şey okudum ki. Bugün bana anlattığın şeylerin çoğu kolayca açıklanabilir şeyler."

"Hadi ya, hangisi mesela?"

"Şu derisi yüzülmüş adam hikâyesini alalım," dedi, bana doğru eğildi. "Sana oda numarasını gösterdiğini, bunun üzerine ismini ve ailesini bulduğunu söylüyorsun. Ama bu bir anıdan başka bir şey değil. Yan odandaki adamın feci bir motosiklet kazası geçirdiğini duydun. Hayal ettiğin yaralar bu yüzden bu kadar korkunçtu."

"Nasıl duymuş olabilirim ki? Yoğun bakıma alındığımda komadaydım."

"Bilinçsiz algılama diye bir şeyi muhakkak duymuşsundur. Sen hatırlayamıyor olsan da büyük olasılıkla hemşire ve doktorları senin yanında konuşurlarken duydun. Yeniden kendine geldiğinde de bilinçaltın devreye girip sana derisi yüzülmüş adama dair bazı görüntüler gösterdi. Bu yeni bir şey değil, komadan uyanan insanlarda bu o kadar sık görülüyor ki."

"Sana göre bu kadar kolay yani?" İnatla yüzüne baktım. "Peki çocuk motosikletini nereden biliyordum? Oğluna aldığı ve onun için o kadar önemli olan özel hediyeyi?"

Sascha başını iki yana salladı. "Bilmiyordun Nikka. Yalnızca fotoğraflarda gördüğün ailesinin yanına gittin, diğer her şey kolayca ortaya çıktı zaten. Sadece birle biri topladın, basit bir çıkarımdı, hepsi bu."

"Ama neden onu gördüm?" diye üsteledim. "Bölümde başka bir sürü oda var ve orada ölüm kalım mücadelesi veren herkesin onları gitmekten alıkoyan bitmemiş bir işleri muhakkak vardır."

"Nikka," dedi, gözlerimin içine baktı. "Odası seninkinin hemen yanındaydı. Muhtemelen bu yüzden de en çok onun hakkında konuşulanları duydun."

"Ya da gerçekten onunla karşılaştım," dedim bastırarak. "Çünkü ikimiz de aynı anda diğer taraftaydık."

Sascha karşılık vermedi, bir süre sadece birbirimize baktık. Bir nehrin karşı kıyılarıymışız gibi. O kendi tarafındaydı, ben kendi tarafımdaydım, nehirse aramızdan akıp giden gerçeğin kendisiydi.

"Her durumda arkadaşından neden bir işaret alamadığını anladım," dedim, ayağa kalktım. "Tam olarak babanın yapma diye uyardığı şeyi yapmışsın: Çok fazla aramışsın, bu yüzden de görememişsin."

O da ayağa kalktı. "Ne demek bu?"

"Açıklama aradın Sascha, mantıklı kanıtlar aradın. Muhtemelen çok da doğaldı çünkü benim bulunduğum yerde henüz bulunmadın. Önceden olsa ben de saçmalık der bir kenara atardım. Ama orada gördüklerimden sonra gerçeği biliyorum. Sonrası diye bir şey var, belki de kavrayabilmek önce yaşamak lazım. Ama seni bu konuyla daha fazla sıkmak istemiyorum. Dinlediğin ve bana hikâyeni anlattığın için teşekkürler. Eminim arkadaşının bir yanı bir yerlerde hâlâ varlığını sürdürüyordur."

Bu sözlerle kapıya yöneldim ama peşimden gelip tuttu beni. "Dur, bekle. Niyetim bu değildi. Seni incitmek istemedim."

"İncitmedin de zaten Sascha. Sadece neden inanmadığını açıkladın, sorun yok."

Kapıya dışarıdaki müziği duyacak kadar yakındım. Gümleyen bası ve şarkıyı duyacak kadar. Ses o kadar yüksekti ki şarkıyı söyleyenin kadın mı erkek mi olduğunu bile

anlamıyordum. Şarkıyı bilmiyordum ama sesin söylediği şarkı sözlerini tanıdım.

"Ha ha ha, staying alive, staying alive, ha ha ha," diye mırıldanarak eşlik ettim, tüylerim ürpererek tünelde duyduğum sesi hatırladım, diğer taraftan geri çekilmeden hemen önce duyduğum sesi. "Bu şarkı ne?"

Sascha şaşkınlıkla bana baktı. "Çok eski bir şarkı, Bee Gees'den. Çoğunlukla seksenler partilerinde çalıyoruz. Neden sordun?"

"Beni hayata döndürmeye çalışırken bu şarkıyı söylüyordun," dedim. "Hatırlıyor musun?"

Bakışı donuklaştı, yüzünün rengi soldu. "Bunu bilmen mümkün değil."

"Ama biliyorum."

"Ama bu... imkânsız," diye kekeledi. "Kesinlikle imkânsız!"

"Neden?"

Birkaç adım geri gidip masaya yaslandı. Bana o sırada kocaman olmuş gözleriyle benden korkuyormuş gibi bakıyordu.

"Bu şarkı ne?" diye bir kez daha sordum. "Neden bunu söylüyordun?"

İnanamayarak yüzüme baktı, âdemelması boğazında inip çıkıyordu. "Bunu bize eğitmenlerimiz öğretti. Nakarat tam olarak kalp masajı yaparken gerekli ritme sahip. Ama..." Sesi kısıldı, başını iki yana salladı.

"Ama ne?"

"Şarkıyı artık daha fazla devam edemeyeceğimi düşünürken söyledim. En az on beş dakika falan geçmişti, hiç gücüm kalmamıştı. Ritim dayanmama yardımcı oluyordu."

"Yani aslında duymam mümkün değildi, doğru mu?"

"Hayır, değil," diye itiraz etti ama tereddütlü gibiydi. "Muhtemelen beni şu YouTube videosunda gördüğün için biliyorsun."

"Kesinlikle hayır," diye karşılık verdim. "Sözleri fısıldayarak söylüyordun, videoda duyulmuyor. Ama bilinçsizce algılamış olabilirim, sonuçta bedenim hayatta kalma modunda çalışıyordu. Belki de on beş dakika sonra durmuştur. Her durumda dış uyaranların hiçbirini algılamamam gerekiyordu çünkü ölüydüm. Sen bana böyle açıkladın, değil mi?"

Başını salladı, bana az önce bir uçan daireden inmişim gibi bakmaya devam ediyordu. Bir bakıma öyleydi de. Başka bir dünyadan geri gelmiştim, Sascha'nın bakışlarında kendi argümanlarından şüphe ettiğini gördüm. Gerçi için için hâlâ şiddetle direniyor gibiydi ama karşıt görüşten yüzde yüz emin değildi artık.

"Dün gece Zoe'yi gördüm," dedim bir kez daha, yavaş yavaş, her kelimeyi vurgulayarak. "Gerçek Zoe'yi. O tehlikede ve benim yardımıma ihtiyacı var. Ne olduğunu çözmek zorundayım. Bana yardım edecek misin, etmeyecek misin?"

Tam o anda kapı açıldı. Toni içeri daldı, neredeyse devirip geçecekti beni.

"Hey, çifte kumrular, bir mola verin artık! Şimdi DJ'in konsolunun başına geçmesi lazım. Birazdan burada parti verilecek."

"Tamam," dedi Sascha, bunu Toni'ye mi bana mı söyledi emin olamadım. Odadan çıkmadan önce bir kez daha bana baktı. "Sana yardım edeceğim. Nasıl yapacağım bilmiyorum

ama bir düşüneceğim. Ne olursa olsun bir şeye kalkışmadan önce beni ara. Söz ver bana!"

Ona söz verdim ama bu sözümü de tutup tutamayacağımı bilmiyordum.

Ayışığı Kitaplığı

49.

Dönüş yolunda şehir merkezindeki durakta inip Fahlenberg çarşısındaki cep telefonu mağazasına gittim. Bunun için kendimi zorlamam gerekmişti çünkü SAMARA KUSARKEN!!! şoku hâlâ çok derinlerdeydi ama cep telefonsuz bir yaşam cidden yorucu olmaya başlamıştı. Ayrıca Sascha'yla iletişim kurabilmeliydim. Öte yandan sosyal medya benden uzak olabilirdi.

Mağazanın kapanmasına sadece beş dakika kalmıştı ve tezgâhtar beni gördüğüne kesinlikle memnun değildi. Giriş kapısını kilitlemek üzere anahtarı şimdiden elinde tutuyordu.

"Demek genç hanımefendinin bugün acilen yeni bir cep telefonuna ihtiyacı var," dedi iç geçirerek. "Peki, tamam, nasıl bir şey olsun? Her şey dâhil harika bir teklif sunabilirim. Müthiş hızlı sekiz çekirdek işlemcili, retina ekranlı, alüminyum kasalı gece mavisi bir..."

Onlarca cep telefonu kılıfının asılı olduğu, arkasındaki rafa baktım. İki tavan spotu açıktı ama yine de bir gölge vardı. Uzun, zayıf ve tanıdık.

Gözlerimi kırpıştırıp yeniden tezgâhtara odaklandım. "Kamerası ne kadar iyi?"

"En iyisi! Muhteşem bir çözünürlüğü var. Fotoğraflar gerçekten daha gerçek görünüyor."

"Bir deneyebilir miyim?"

"Elbette."

Kamerayı açtım, teşhir ürününü önümde tutup kocaman sırıttım. Muhtemelen onun fotoğrafını çekeceğimi düşündü.

Ama ben kamerayı rafın önündeki karanlık silüete doğrulttum, birkaç fotoğrafını çektim.

"İyi fikir," dedi tezgâhtar. "Çok detaylı bir görüntü. Biraz yaklaştırırsan deli gibi çözünürlüğü görürsün. Hatta kılıflardan birinin üzerinde tek bir toz tanesi olsaydı onu bile görürdün." Güldü. "Ama hiç şansın yok çünkü her gün temizlik yapıyoruz."

Detaylar hiç umurumda değildi. Önemli olan çektiğim fotoğrafların tümünün rafı göstermesi ama gölgeyi göstermemesiydi. Fakat ben baktığımda gölge apaçık oradaydı.

"Ee, nasıl buldun?" diye sordu tezgâhtar.

"Gerçekten daha gerçek," dedim, ne var ki gerçek dediğimiz sadece bakış açısı meselesi, diye geçirdim içimden.

"Demiştim," dedi ışıl ışıl. "Bunun için süper sabit bir tarifem de var, bu tarifeyle Sahra'da bile en yeni Facebook videolarını yüksek hızda izleyebilirsin. Daha ne olsun, değil mi?"

Gözlerimi devirdim, az sonra elimde cep telefonuyla mağazadan çıkabileceğimde mutluydum.

Sokak lambalarının ışığında gölge refakatçim peşimden geldi. Bazen çok yakınıma geliyor, bazen yeniden uzaklaşıyordu.

Sadece nörolojik bir fenomen, diye fısıldadı iç sesim, bu kez Sascha'nın sesine benziyordu. *Bir halüsinasyon, ilaçların bir yan etkisi.*

"Göreceğiz bakalım," diye fısıldadım.

50.

Bana kalsa hemen o gece Wagnerlara gider, sahte Zoe'yle yüzleşirdim. Ama plansız hareket etmek bana bir şey kazandırmazdı. Sadece itiraz ederdi, Zoe'nin anne babası da bana asla inanmazdı. Onları ikna edebilmek için kanıtlara ihtiyacım vardı.

Gölge o gece yanımda kaldı. Ben ne yapacağıma dair kafa patlatırken yatağımın yanında nöbet tuttu. Gölge ara sıra titreşir gibi oluyordu, yavaş yavaş zayıfladığını fark ettim.

"Neredesin Zoe?" diye sordum odamın sessizliğinde. "Bana bir ipucu ver."

Ama gölge yanıt vermedi, öylece duruyordu, ertesi gün sabahtan Wagnerlara doğru giderken gölge refakatçim bana yine eşlik etti. Otobüste ve içinden geçtiğim bakımlı semtin her sokak köşesinde onun zayıf silüetini gördüm.

Dün gece aklıma, sahte Zoe'yi ifşa edecek bir fikir gelmişti. Gerçi başarılı olup olamayacağımdan emin değildim ama kesinlikle denemem gerekiyordu. Bu yüzden Wagnerlara doğru giderken ufak bir şeyi temin etmek üzere süpermarkette kısa bir mola verdim. Gölge beni orada da takip etti, sürekli rafların arasında beliriyordu.

21

Wagnerların evinin olduğu caddeye girince gölge refakatçim aniden kayboluverdi.

Gazetecilerin kuşatması devam ediyordu, yine de bana birkaç gazeteci azalmış gibi geldi.

Arka girişe gitmek üzere yan sokaktan dolandım, bu kez şanslıydım. Pencereli cephenin perdeleri çekilmiş olsa da panjurlar açıktı.

Cama tıklattım. Zoe'nin annesi perdenin ardından başını uzattı. Beni tanıyınca gülümseyip balkon kapısını açtı.

"Nikka! Ne güzel bir sürpriz! Zekice bir yol seçmişsin! Gazetecilerden hiçbiri henüz buraya gelmeye cesaret edemedi."

"Yağmurun başlaması an meselesi," dedim. "Belki sürünün kalanını da kaçırır."

"Gerçekten de harika olur. Bazıları sırf bir şeyi kaçırmamak için arabada sabahladı. Çok can sıkıcı."

"Zoe nasıl?"

"Harika." Yüzü ışık saçıyordu. "Çok harika. Ama biri bizi görmeden içeri gelsene."

Arkamızdan kapıyı kapatıp perdeleri çekti, beni yemek odasına götürdü.

Zoe ve babası masada oturuyordu. Bir Scrabble tahtasının üzerine eğilmiş, hararetle tartışıyorlardı. Yanlarında koca bir kap meyve salatası ile her biri için birer kâse vardı.

Alışılmadık bir manzaraydı bu. Zoe'nin iki ya da üç yıl önce Waldpark Meydanı'nda bana dert yanışını hatırladım. Annesi bir dergide akşamüzeri oyunlarının ailenin birliği için çok önemli olduğunu okumuştu.

"Annem aksi gibi Scrabble'da inat ediyor," demişti. "Çünkü güya yaratıcılığı teşvik ediyor, kelime dağarcığımızı geliştiriyormuş. Ama cidden söylesene, tüm bir akşamüstünü

kelimeler bulmakla geçirmekten daha sıkıcı bir şey hayal edebiliyor musun?"

"Uno," diye cevaplamıştım. "Eskiden Ella benimle hep Uno oynamak isterdi."

Ama bu Zoe'nin Scrabble oynamaya bir itirazı yok gibiydi. Tam tersine, bir de ateşliydi.

"Nihayet destek geldi," diye haykırdı içeri girdiğimi görünce. Yerinden sıçrayıp beni kucakladı.

"Babam Saruman'ı bilmiyormuş, düşünebiliyor musun? Hadi, ona kim olduğunu söyle."

"O... *Yüzüklerin Efendisi*'nden bir karakter," diye kekeledim. Az önce bana gerçekten Saruman'ı mı sormuştu?

Yeniden Zoe'nin eski benliğini düşündüm. Birkaç yıl önce yağmurlu bir tatil günüydü. Önümüzde kendi yaptığımız patlamış mısırla kanepeye oturmuş, bir film izlemek istemiştik.

Ben *Yüzüklerin Efendisi*'ni önermiştim çünkü üçlemeyi cidden çok beğeniyordum ama o şöyle demişti: "Yapma lütfen! Kıllı ayaklı, küçük adamlardan hiç hoşlanmıyorum, kitabı da son derece sıkıcı buldum. Sanırım, yirmi sayfadan fazla okuyamadım. Belki otuzdur ama kesinlikle daha fazla değil. O fantastik isimler insanın aklında kalmıyor."

Şimdiyse bu Zoe babasına Saruman'ın kim olduğunu açıklıyordu. Üstelik bu ismi bilmek dünyadaki en doğal şeymiş gibi.

"Yine de özel isim, sayılmaz," dedi babası, benim şaşkınlığımı belli ki fark etmemişti. "Başka bir şey bulman lazım tatlım."

Şaşkınlığımı kimse fark etmeden önce topladım kendimi. "SAUNA yap," dedim. "En az on puan eder."

"Süper!" Coşkuyla yanağıma bir öpücük kondurdu. "İşte benim süper zeki arkadaşım!"

Peki sen kimsin, diye geçirdim içimden. *Ya da gerçekten bu kadar değiştin mi?*

"Şimdi yine öndeyim," dedi gülerek SARUMAN'ı SAUNA yaptıktan sonra.

Süpermarketten aldığım hediyeyi uzattım. "Al, senin için bir şey getirdim."

"Ah müthiş, bir hediye! Ne bu?"

"Kendin bak."

İçine ikili paket Oreo koyduğum poşeti açtı, sevinçle yüzüme baktı. "Teşekkürler, çok tatlısın!"

Gerçek Zoe asla böyle demezdi. Sadece bana göz kırpardı ve ikimiz de ne anlama geldiğini bilirdik.

Ne olursa olsun bu Zoe'nin şu anda yaptığını yapmazdı. Çünkü gerçek Zoe bunun neye sebep olacağını bilirdi.

"Bak anne," dedi, çok özel bir şeymiş gibi kurabiyeleri havaya kaldırdı. "Nikka harika biri, değil mi?"

Beklenildiği gibi Maria Wagner'nın silinen gülümsemesi dostane bir maskeye dönüştü.

"Ah," dedi. "Eminim niyetin iyidir Nikka. Ama bu endüstriyel şeker... bütün o sağlıksız karbonhidratlar... Bu tür şeylerin sağlığınız için iyi olmadığını daha önce de konuşmuştuk. Sizin gibi gençler çok daha fazla meyve ve sebze yemeli."

"Biliyorum," dedim, kısa bir an için şimdi şaşkın ve tereddütlü görünen, benim için bir yabancı olan Zoe'ye baktım. "Sadece bugünlük bir istisna yapabileceğimizi düşünmüştüm."

"Ah elbette," dedi Zoe'nin annesi. "Çok kaba davrandım. Niyetinin iyi olduğunu biliyordum zaten. Sen de bir tur oynamak ister misin, biraz da meyve salatası?"

Bir saniyeliğine donakaldım. Şu Saruman olayı ve Oreolu küçük testim en korkunç şüphemi güçlendirmişti. Gerçeği ortaya çıkarmak istiyorsam harekete geçmeliydim. Artık dün gece yaptığım planın ikinci kısmına geçme zamanıydı. Belki de sonunda bu gizemli bulmacanın cevabını bulacaktım.

"Çok isterim," dedim. "Öncesinde banyoyu kullanabilir miyim?"

"Tabii. Nerede olduğunu biliyorsun."

Merdivenlere doğru giderken en yakın ve en eski arkadaşıma tıpatıp benzeyen kızın önünden geçtim.

Bakışlarımızla birbirimizi tarttık, gülümsemesi artık zoraki gibiydi. Aklından bir şeyler geçtiğini görebiliyordum ve gülümsemesinin altında aynı bastırılmış öfkeyi bir kez daha hisseder gibi oldum.

"Sen geldiğinde bize çay yapmak üzereydim," dedi abartılı derece kibar bir sesle. "Sen de ister misin?"

"Olur."

"Meyve çayı?"

Başımı salladım. "Her zamanki gibi."

Sonra üst kattaki banyoya gittim. Göğsümde rahatsız edici bir basınç vardı ama bunun kırık kaburgalarımla hiçbir ilgisi yoktu.

Ancak tüm gücümü kullanarak tutabildiğim çığlık atma isteğim yüzündendi.

51.

Küçükken bir keresinde gece kuşağında çok ürkütücü bir korku filmi izlemiştim. Birlikte bir oyun programını izlerken Ella yanımda, kanepede uyuyakalmıştı, ben de sonrasında televizyon izlemeye devam etmiştim.

Epey eski bir filmdi ama eski olması onu daha az korkutucu yapmıyordu. Filmde uzaydan gelen kozalar vardı, büyüyüp uzaylı bitkilere dönüşüyorlardı. Filmde kim uyuyakalsa bu bitkiler onların tıpatıp benzerlerine dönüşüyor, sonra da o insanların yerlerine geçiyordu. O insanlarmış gibi davranıyorlardı, bir noktada sayıları o kadar çoğalıyordu ki artık hiç kimse kime güvenebileceğini bilemez oluyordu.[6]

Bu film geldi aklıma. İşte alt kattaki Zoe de bana aynen böyle geliyordu. Gerçek Zoe'yi taklit etmeye çalışan biri gibi. Ama bu işte çok da iyi değildi. Gerçek Zoe'nin bildiklerini bilmiyordu. En azından ufak tefek şeyleri.

Elbette onun bir uzaylı ya da ona benzer bir şey olduğunu düşünmüyordum. Emin olduğum tek şey bu kızın benim arkadaşım olmadığıydı. Ve bunun mantıklı bir açıklaması

---

6 Bahsi geçen film Türkiye'de *Merihten Saldıranlar* ismiyle gösterilen 1956 yapımı Amerikan filmi *Invasion of the Body Snatchers*'tır. (ç. n.)

olmalıydı. Bu arada bana uzaylı hikâyesi kadar tuhaf gelse de bir tahminim vardı ama kesin bilgiyi nerede bulabileceğimi biliyordum. Dün gece Zoe'yi düşünüp birlikte geçirdiğimiz zamanları anımsarken gelmişti aklıma.

En büyük avantajım Wagnerların evini kendi evim kadar iyi bilmemdi. Bu yüzden merdivenin üst kattaki ucuna vardığımda sol taraftaki banyoya değil, sağ taraftaki koridora yöneldim. Aşağıdan Zoe'nin anne babasının yemek masasında sohbet ettiğini duyuyordum, mutfaktan da çay fincanlarının tıkırtısı geliyordu.

Herkes meşguldü ama yine de çok zamanım yoktu. Ben de mümkün olduğunca hızla Rolf Wagner'nın çalışma odasına süzüldüm, kapıyı arkamdan dikkatle kapattım.

Artık "yasaklı bölge"ye girmiştim. Çocukken evin içinde oynadığımızda Zoe'nin babası bu odaya böyle derdi.

"Her yerde oynayabilirsiniz," demişti, "ama benim ve Maria'nın çalışma odasına giremezsiniz."

Tabii ki bu yasağa uymamıştık, Zoe'yle evde yalnız olduğumuz bazı zamanlar cesaret edip odaya şöyle bir bakıyorduk.

Zoe'nin babasının ofisi her zaman daha ilginçti çünkü annesinin itinayla koruduğu can sıkıcı bir düzeni vardı. Oysa Rolf Wagner'nın odasının duvarları planlarla, üzerinde çalıştığı büyük binaların fotoğraflarıyla doluydu.

Dünyada çok yer gezmiş, seyahatlerinden çeşit çeşit, acayip hediyelik eşyalar getirmişti. Beni çocukken en çok raflarında duran ağaç oymalar ve heykeller büyülerdi. Asya'dan, Güney Amerika'dan, Afrika'dan gelmişlerdi. Bir tanesinin sertleşmiş, kocaman bir penisi vardı, tabii ki Zoe'yle ben bunu ayrıca komik buluyorduk.

Ama şimdi buraya gelmemin sebebi bu değildi. Hedefim evrak dosyalarıyla dolu büyük kitaplıktı. Dosyaların çoğu Rolf Wagner'nın işleriyle ilgiliydi ama Zoe'nin babasının en alt gözde fotoğraf albümlerini ve kişisel belgelerini sakladığını hatırlıyordum.

Hâlâ öyle yapıyordu, dosyalar da hâlâ hatırladığım yerde duruyordu. Açık mavi bir klasördü bu ve sırtında tek bir kelime yazılıydı: ZOE.

Bu üç harf yıllar içinde biraz solmuştu. Zoe ve ben o zamanlar bu dosyayı keşfettiğimizde yazı çok daha koyuydu. Doğal olarak açıp içine bakmıştık ama yalnızca sıkıcı belgeler vardı ve çocuk olan bizler için hiç çekici değillerdi.

Fakat şimdi bu dosyaları görmek için yanıp tutuşuyordum.

Klasörü olabildiğince sessiz bir şekilde raftan çekip dikkatle yere yatırdım. Bir saniyeliğine aşağıdan ses geliyor mu diye kulak kesildim ama belli ki hiç kimse geç kalmama şaşırmamıştı.

Klasörü açtım. En üstte, bir folyonun içinde Zoe'nin doğum belgesi duruyordu. Altına çeşit çeşit belge tutturulmuştu. Karneler, sporcu belgeleri ve bu tür şeyler.

Sonunda tıbbi tahlillerin olduğu birkaç belge keşfettim. Ve en altta bir sürü form buldum, üzerlerinde şüphelerimi doğrulayan iki kelime yazıyordu: *Evlat edinme.*

Az daha kalbim duracaktı. Böyle bir şeyle karşılaşmayı bekliyor olmama rağmen dünyam birdenbire kökünden değişti. Bu konu hakkında hiçbir şey bilmiyordum, ne Zoe ne de ailesi bana bundan bahsetmişti.

Zoe'nin kendisi biliyor muydu ki?

Fakat şoka girecek ya da bunu düşünecek zamanım yoktu. Alt kattan yine fincan takırtılarını ve Wagnerların sesini duydum. Acele etmeliydim.

Hızla cep telefonumu çıkardım ve belgelerin fotoğrafını çektim. Lanet şey her seferinde çat diye ses çıkarıyordu, çaresizce onu susturmanın bir yolunu aradım.

Sonunda başarıp telaşla dosyanın sayfalarını çevirdim.

Neredeyse bitirmiştim ki aniden kapı açıldı. Gelen sahte Zoe'ydi, bana öyle bir kızgınlıkla baktı ki bir an için nefesim kesildi.

Buz bakışı yoktu, salt öfkeydi bu.

"Ne yapıyorsun burada?" diye çıkıştı bana.

"Sen Zoe değilsin," dedim, o sırada olabildiğince fark ettirmeden telefonu kot pantolonumun arka cebine soktum. "Hadi söyle, kimsin sen?!"

Şaşkınlıkla yüzüme baktı, öfkesi paniğe dönüşmüştü. "Aklını mı kaçırdın? Bu da ne demek?"

"Söyle bana! Neden Zoe gibi davranıyorsun?"

Arkasından merdivenden gelen telaşlı adımlar duydum, sonra Rolf ve Maria Wagner da odaya geldi.

"Ne arıyorsunuz burada?" diye sordu Zoe'nin babası, hem şaşkın hem de kızgın görünüyordu. Sonra önümde duran açık klasörü gördü. "Bu da ne demek Nikka? Neden özel eşyalarımızı karıştırıyorsun?"

"O Zoe değil," dedim. "O sizin kızınız değil!"

Bir süre büsbütün kafası karışmış gibiydi fakat sonra klasördeki evlat edinme belgelerini fark etti.

"Hayır, bu doğru değil," dedi Rolf Wagner. "Zoe bizim biyolojik kızımız olmayabilir ama yine de bizim kızımız."

"Neden kimse bana bunu söylemedi?" diye sordum. "Birbirimizi tanıdığımız onca yıl Zoe'yi evlat edindiğinizi bilmiyordum."

"Çünkü bir önemi yoktu," dedi Rolf Wagner. "Zoe küçüklüğünden beri biliyor bunu ama bizim için hiçbir zaman önemli bir mevzu olmadı. Biz Zoe için her zaman onun anne babasıydık. Öyle değil mi tatlım?"

Kızı sandığı kıza baktı. Kız başıyla onayladı. "Seni bununla sıkmak istemedim Nikka," dedi sahte bir şefkatle. "Ayrıca bizim arkadaşlığımızı da hiç etkilemezdi, değil mi?"

"Sen karışma!" diye bağırdım ona. "Bunun cevabını gerçek Zoe'den duymayı tercih ederim."

"Söyler misin, neden bahsediyorsun sen?" diye Maria Wagner, afallamış halde başını iki yana sallayıp duruyordu. "Akli melekelerini mi yitirdin?"

"Fark etmediniz mi?" diye sinirle karşılık verdim. "Öncekinden tamamen farklı! Başka türlü konuşuyor, tuhaf davranıyor. Hiç Zoe gibi değil."

Artık Maria Wagner da öfkelenmişti. "Sen kızımızın ne atlattığının farkında mısın? Elbette değişti. Fakat önce olanlarla baş etmesi lazım. Özellikle de senin bunu anlaman gerekirdi."

"Anlıyorum zaten. Ben de değiştim ama bu kadar temelden değil! Bu kız bambaşka davranıyor. Sadece son on dakikayı düşünün: Zoe fantastik edebiyattan anlamazdı. Saruman'ın kim olduğunu bile bilmezdi. Oreolarını da asla size göstermez, her zaman yaptığı gibi yatağının altına saklardı çünkü nasıl tepki vereceğinizi çok iyi bilirdi."

Zoe'nin annesi derin bir nefes aldı. "Duyuyor musun Rolf! Ne terbiyesizlik!"

"Ayrıca," dedim doğrudan yabancı kıza dönerek, "benim gerçek en iyi arkadaşım çayı hiç sevmediğimi bilirdi. Asıl Zoe bana asla meyve çayı teklif etmezdi. Odasına giderken yanımıza çay almak zorunda kaldığımızda bile çayı gizli gizli bitkilerine dökerdik."

"Nikka yeter!" dedi Rolf Wagner sert bir sesle. "Artık gitmeni istiyorum!"

"Neden bana inanmıyorsunuz?" diye bağırdım. "Bu kızın tuhaf olduğunu sizin de fark etmiş olmanız gerek!"

"Şurada duran genç hanımefendi hâlâ benim kızım!" diye bağırdı Zoe'nin annesi.

"Hayır, değil!" diye karşı çıktım altta kalmayan bir sesle.

Maria Wagner öfkeyle başını sağa sola sallıyordu. "Nikka, aklını kaçırmış gibisin. Ne oldu sana?"

Sahte Zoe'nin sol elini yakalayıp havaya kaldırdım. "Arkadaşlık bilekliğimiz nerede?"

Kolunu hemen geri çekip kurtuldu elimden. "Kaybettim," dedi zor duyulur bir sesle.

"Hayır, kaybetmedin! Hiçbir zaman bir bilekliğin olmadı çünkü sen Zoe değilsin! Söylesene, kimsin sen? Gerçek Zoe nerede? Ne yaptın ona?"

Sahte arkadaşım, Zoe'nin annesine sarılıp ağlamaya başladı. Maria Wagner kızı kucaklayıp başını okşadı. Sonra yeni bir sövgü tiradına başladı fakat kocası ona engel oldu.

"Yeter artık!"

Rolf Wagner'yı hiç bu kadar öfkeli görmemiştim. Gözlerinde âdeta kıvılcımlar çakıyordu.

"Neyin var bilmiyorum Nikka ama bu kadar yeter. Derhal evimizden gitmeni istiyorum."

"Ama görmüyor musunuz?" dedim çaresizce. "O Zoe..."

"Dışarı!" diye haykırdı bana. "Bundan sonra kızımızı rahat bırakacaksın. Seni bir daha burada görmek istemiyorum. Anladın mı?"

52.

Son günlerde olanlardan sonra işlerin daha kötüye gidemeyeceğini sanmıştım. Ama şimdi çok daha kötüydü ve acilen içimi dökebileceğim bir yere ihtiyacım vardı. Ben de Wagnerlardan sonra eve gitmedim, Waldpark Meydanı'na çıkan uzun yoldan yürüdüm.

Yaz aylarında burada sık sık yürüyüş yapanlarla karşılaşılır, bazen akşamları park alanında arabalarında öpüşen çiftler görülürdü ama yılın soğuk zamanı başladığından beri Fahlenberg Koruluğu tamamen ıssızdı. İnsan olsa olsa bir keresteci ya da bir avcıya denk gelirdi.

Fakat o gün kimseyle karşılaşmadım, bundan memnundum da, elimden geldiğince hızla daha kısa bir süre öncesine kadar sık sık Zoe'yle buluştuğumuz tenha kayrana yürüdüm.

Daha yoldayken yaşlar boşanmıştı yüzüme ama nihayet vardığımda gerçek bir öfke nöbeti geçirdim. Çığlık attım, bağırdım, haykırdım, kendimden geçmişçesine ağaçları tekmeleyip kozalak, taş, kırık dal, ne bulduysam etrafa fırlattım. Biri beni görse kesinlikle tımarhaneden kaçtığımı düşünürdü.

Ama hiç umurumda değildi. Çaresiz öfkemi bağıra çağıra içimden atmalıydım. Zoe'nin anne babasının bu kadar kör olmasına duyduğum öfkeyi. Onu yeniden görmenin sevinciyle

bu kızın kızları olmadığını fark edememelerine duyduğum öfkeyi boşaltmalıydım.

Ama hepsinden çok şu sahte Zoe'ye duyduğum öfkeyi haykırmalıydım. Bütün bu işleri çeviren adi kıza.

Uzun boylu, yabancı bir erkek falan yoktu, *Çığlık* maskeli bir tip yoktu, bundan gitgide daha da emin oluyordum. Her şeyin altında o kız vardı, sadece o!

Beni zehirlemiş, gerçek Zoe'yi kaçırmıştı.

Gerçek Zoe'nin nerede olduğunu biliyor olmalıydı. Ama ondan bunu nasıl öğrenecektim ki?

Öfkeden kudurup mutsuzluğumdan çığlıklar attım, ta ki bir ağaç kökünün üzerine oturmamı gerektirecek denli yorulana kadar. Nefes nefeseydim, kaburgalarım ağrıyor, kalbim göğsümden fırlayıp çıkacakmış gibi atıyordu.

Fakat kısa bir süre sonra eve dönerken gerçekten de biraz daha iyiydim.

Zihnim yeniden açılmıştı ve şimdi ne yapacağımı biliyordum.

53.

Eve döndüğümde bütün ev pastane gibi kokuyordu. Ella mutfakta telaşla koşuşturuyor, Kadınlar Birliği'nin yarınki kilise kermesi için bir sürü pasta hazırlıyordu.

Benimle ilgilenemeyecek kadar meşguldü, bu da benim kurtuluşum oldu. Çünkü gardırobun aynasında kendimi görünce korktum. Ormandaki öfke nöbetimden ve uykusuz geçen geceden sonra tam bir yürüyen ölü gibi görünüyordum. Sadece geceliğim eksikti, bir de o olsa makyajsız da Samara olarak ortalıkta gezebilirdim.

Hızlıca bir duş alıp odama çekildim. Orada cep telefonuyla çektiğim fotoğrafları dizüstü bilgisayarıma yükledim. Tezgâhtar fotoğraf kalitesinin harika olduğunu söylerken haklıydı. Rolf Wagner'ın klasöründeki dosyaların çoğunu iyi yakalamıştım.

Aslında bu kızın Zoe'ye bu kadar benzemesinin tek bir açıklaması vardı. Bir yerlerde herkesin dünyada ortalama yedi ikizi olduğunu okumuştum ama bir tanesiyle bile karşılaşma olasılığın aşağı yukarı lotoyu arka arkaya altı kez tutturma ihtimalin kadar düşüktü.

Dolayısıyla bu kız ancak Zoe'nin kardeşi olabilirdi. Bir sebepten Zoe'yle birlikte evlatlık alınmamış tek yumurta ikizi.

Ama belgelerde buna dair hiçbir ipucu bulamadım. Hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey.

Doğum belgesinde yazdığına göre Zoe, Braunschweig'da dünyaya gelmişti. Klasörün arka kısmında bulduğum tahliller de Zoe'nin doğumundan birkaç gün sonrasına aitti. Altında Doktor Anna Wegemann isminde bir doktorun imzası vardı. Tahliller, kan analizlerini, hepatit testini ve anlamadığım başka bir sürü şeyi içeriyordu.

Sascha bu tıbbi kavramların ne anlama geldiğini bilirdi muhakkak. Daha sonra ona sormaya karar verdim ama şimdilik başka bir şey çok daha önemliydi. Belki Ella'da cevabını bulabileceğim bir şey.

Mutfağa gittim, o sırada meyveli bir pastayı krem şantiyle süslemekle meşguldü. Benim içeri girdiğimi görünce gülümsedi. "Selam tatlım, bir dilim pasta ister misin? Hindistan cevizli kek de yaptım, sen çok seversin. Hâlâ sıcacık."

Bana bir dilim kesmek için bıçağa uzanmıştı bile ama o anda yemek düşünemeyecek kadar gergindim.

"Teşekkürler," dedim, "belki daha sonra. Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Tabii ki." Ella bıçağı kenara bırakıp unlu ellerini önlüğüne sildi. "Konu ne?"

"Daha önce bir noterde çalışmıştın. Evlat edinmeyle ilgili de bilgin var mı?"

"Biraz. Niye sordun?"

"Biri ikiz çocuklardan sadece birini evlatlık aldıysa belgelerde bundan bahsedilmesi gerekir mi?"

Şaşkınlıkla yüzüme baktı. "Evet, elbette. Ama neden biri ikizlerden sadece birini evlatlık almak istesin ki?"

Aynı soruyu ben de soruyordum çünkü teorim bu noktada sallantıya giriyordu. Neden Wagnerlar Zoe'nin kız kardeşini

de evlatlık almasındı? Nedense bana anlamsız geliyordu. Bu yüzden şimdilik Ella'ya aklımdan geçenlerin iç yüzünü anlatmamaya karar verdim.

"Sadece teorik olarak sorum," dedim. "Okul için."

Ella omuzlarını kaldırdı. "Özür dilerim, korkarım sana yardımcı olamayacağım. Böyle bir olayla hiç karşılaşmadım. Genel olarak ikizler ya da kardeşler birlikte evlatlık verilir. Sonuçta farklı ailelerde büyümeleri gerekse çocuklar için de kötü olur. Dolayısıyla onları ayırmak için çok özel bir sebep olmalı. Bu da çok istisnai bir durum olurdu."

"Öyle bile olsa belgelerde kardeş olduklarından bahsedilmesi gerekir miydi?"

Ella başıyla onayladı. "Evet, kesinlikle. Sırf çocuklar birbirlerinden haberdar olsunlar ve iletişim kurabilsinler diye. Nihayetinde bu onların hakkı. Böylelikle sorun cevaplanmış oldu mu?"

"Sanırım," dedim, kafama yine düşünceler üşüştü. Şimdi bir şeyin cevabını biliyordum ama sağladığı tek şey başka sorular oldu.

"Çevremizden evlatlık alınan birilerini tanıyor musun?" diye sordum dikkatle.

Ella kısa bir an düşündü. "Sadece Bachmannların küçük Jean-Luc'u. Çok sevimli bir çocuk ve çabucak uyum sağladı. Ben evlatlık alacak olsaydım muhtemelen yokluk çeken bir ülkeden kimsesiz bir çocuğu alırdım. Ama tatlım, bir dilim kek istemiyor musun?"

Yani Zoe'nin evlatlık alınmasıyla ilgili Ella da bir şey bilmiyordu. Ben de öyle tahmin etmiştim çünkü aksi takdirde çoktan bana söylemiş olurdu. Keki bir kez daha teşekkür ederek reddedip odama döndüm.

21

Bir yerde bir tuhaflık vardı ama Zoe'nin anne babasına daha fazla soru soramazdım. Gerçeği öğrenebilmek için aklıma tek bir yol geliyordu.

Telefonumu kaptığım gibi doktorun belgelerde isminin yanına yazılmış telefon numarasını tuşladım. Otomatik bir mesaj bana tuşladığım numaranın mevcut olmadığını bildirdi. Çok normal, üzerinden on sekiz yıl geçmişti. Ben de Google'da kliniği bulup internet sitesinden aldığım numarayı aradım.

"Maalesef Doktor Wegemann artık burada çalışmıyor," dedi danışmadaki kadın. Sesi sert ve stresliydi, arka taraftan insanların seslerini, gürültüler duydum. Belli ki başı epey kalabalıktı.

"Şimdi nerede çalıştığını biliyor musunuz?"

"Bildiğim kadarıyla artık çalışmıyor," cevabı geldi. "Doktor Wegemann emekli olalı çok oldu."

"Kendisine nasıl ulaşabileceğimi söyleyebilir misiniz?"

"Hayır, maalesef. Veri koruma yasasına tabi. Görüşmek üzere." Bu sözlerle telefonu kapatıverdi.

"Aptal karı," diye mırıldandım ve yeniden her şeyi bilen arama motoruna danıştım.

İki dakika bile geçmeden iki tane Doktor Anna Wegemann buldum. Bir tanesi otuz iki yaşındaydı, fotoğrafları herkese açık olan bir Facebook hesabı vardı ve Namibya'da bir SOS Çocuk Köyü'nde çalışıyordu. Diğerininse sadece adresiyle beraber klasik bir telefon rehberi kaydı vardı ve Wolfenbüttel'de yaşıyordu, burası da Braunschweig'dan yalnızca birkaç kilometre uzaktaydı.

Veri koruma yasasıymış, diye geçirdim içimden ve adresi not ettim.

Sonra Alman Demir Yolları'nın sayfasını açtım. En iyi tren bağlantısını bulup yüksek bilet ücretini görünce iç geçirdim. Bunun için epey bir süre gazete dağıtmam gerekecekti.

Ama yüzme antrenörümün hep dediği gibi: *İnsan bir şeye ulaşmak istiyorsa fedakârlıkta bulunmalı.* Ben de istesem de istemesem de bunun bedelini ödemek zorundaydım.

Planım çok basitti: Klinikteki aksi kadının az önce yaptığı gibi, bir telefon kolaylıkla kapatılabilirdi. Ama biri aniden kapında belirdiğinde ondan öyle kolayca kurtulamazdın.

54.

Ella ertesi sabah kilise kermesine gitmek üzere erkenden yola koyuldu. Bugün için ne planladığımı ona anlatmak istemiyordum. Yoksa sağlığım için duyduğu endişe yüzünden beni planımdan alıkoymaya çalışırdı. Üstelik ona birkaç şeyi de açıklamam gerekirdi ki henüz yapacak hiçbir açıklamam yoktu.

Pastalarını arabaya taşımasına yardım edip ona güzel bir gün diledim. Nihayet gittiğinde hemen çantamı kapıp bisikletimle olabildiğince hızla tren istasyonuna gittim. Tam vaktinde gelmiştim.

Fahlenberg'den Wolfenbüttel'e tren yolculuğu bana sonsuzluk kadar uzun geldi. Birçok kez aktarma yapmam gerekti ve aksi gibi Braunschweig'da yaşanan bir gecikme yüzünden az daha bağlantıyı kaçıracaktım. Son anda küçük bir banliyö trenine bindim.

Tren istasyondan ayrılırken peron tabelasındaki *Braunschweig* yazısını bir kez daha okudum. Üstünde de *Aslan Heinrich'in*[7] *Şehri* yazıyordu. Fakat bana göre orası, Zoe'nin şehri, onun dünyaya geldiği yerdi.

---

7 Aslan Heinrich, 12. yüzyılda sırasıyla Saksonya ve Bayern düküydü, Avrupa'da varlığını hâlâ sürdüren en eski soylu ailelerden biri olan Welfen soyundandı. (ç. n.)

Zoe'nin gerçek anne babasını düşündüm. Kimdiler acaba? Hâlâ yaşıyorlar mıydı? Kızımız büyüyüp nasıl biri oldu diye düşünüyorlar mıydı?

Ama hepsinden önemlisi, Zoe'nin evlatlık alındığını bana neden hiç anlatmadığını merak ediyordum. Rolf Wagner bu durumun Zoe için önemli olmadığını söylemişti, muhtemelen haklıydı da.

Çünkü belki de Zoe gerçek anne babasına öfkeliydi. Anlaşılır bir öfke olurdu bu, sonuçta Zoe'yi başkalarına vermişlerdi, belgelere göre doğumundan hemen sonra. Muhakkak çok geçerli gerekçeleri olsa da Zoe'yi çok incitmiş olmalıydı. Reddedilmiş olmak insanın ruhunda her zaman yaralar bırakırdı. Ve bazı yaralar da asla iyileşmezdi.

Zoe'nin bu gerçeği kendine saklamasının, kimseye bundan bahsetmemesinin sebebi muhakkak buydu. Hatta bir noktada sahte Zoe'ye hak vermek zorunda kaldım: Bu durumu bilseydim de Zoe'yle arkadaşlığımız bundan hiç etkilenmezdi.

Dört kişilik bir koltuğa, bir kadın ile küçük bir erkek çocuğunun yanına oturdum. Kadın otuzlarında olmalıydı ve ağır makyajlıydı. Uzun takma tırnaklarıyla telefonunu kurcalıyordu, beni fark etmemiş gibiydi.

Yanındaki oğlan da yedi sekiz yaşlarındaydı. Kısacık saçları, yuvarlak çerçeveli gözlükleri, dikkatli bakışlarıyla küçük bir profesöre benziyordu. O da bana bakmıyor, rengârenk resimlerin olduğu bir hayvan ansiklopedisinin sayfalarını çeviriyordu.

Bir yerde kaşlarını çatıp başını kaldırdı.

"Anne, büyükannem kaç yaşında?"

"Altmış sekiz," diye mırıldandı kadın başını telefonundan kaldırmadan.

"Yaşlı mı?"

"Evet tatlım, epey yaşlı."

"Aslında değil," dedi çocuk biraz düşündükten sonra. "Bazı hayvanlar daha uzun yaşıyor. En uzun yaşayan hayvan hangisi biliyor musun?"

Annesi sadece homurdandı, bunun üzerine çocuk kadını dürtüp sorusunu tekrar etti.

Kadın iç geçirdi. "Tamam, muhtemelen bir balina ya da bir kaplumbağadır."

"Değil," dedi ufaklık. "Burada en uzun yaşayan hayvanın Grönland köpekbalığı olduğu yazıyor. Dört yüz yaşına kadar yaşıyormuş. Büyükannem de o kadar yaşayacak mı?"

"Hayır tatlım. İnsanlar o kadar uzun yaşamaz."

Çocuk düşüncelere dalıp kitabına ve köpekbalığının resmine baktı. Sonra yeniden telefonunda gördüğü bir şeye kıs kıs gülen annesine döndü.

"Köpekbalığının bizden daha uzun yaşaması hiç adil değil," dedi. "Neden öyle?"

"Bilmiyorum tatlım. Bu iş böyle."

"Hep mi?"

"Evet, hep."

Çocuk tekrar düşündü, sonra annesi yüzüne bakana kadar ceketinin kolunu çekiştirdi. "Anne, neden ölmek zorundayız? Bu çok aptalca."

Annenin cevabını duymak isterdim ama o anda tren istasyona girdi, inmem gerekiyordu.

55.

Telefondaki uygulamanın yol tarifine göre istasyondan şehir merkezine doğru ilerledim, hedefime yaklaştıkça heyecanlanıyordum.

Tuhaf bir histi. Kısa süre öncesine kadar en yakın arkadaşım hakkında her şeyi bildiğimi sanıyordum. Ama bir insanın içini dışını bildiğini düşünsen de onun hakkında hiçbir zaman her şeyi bilemiyordun.

Benim için Zoe her zaman Fahlenberg'e aitti, tıpkı her zaman Rolf ve Maria Wagner'nın kızı olması gibi. Fakat şimdi onun geçmişine gidiyordum. Hayatının hakkında hiçbir şey bilmediğim kısmına, muhtemelen Zoe'nin kendisinin de bilmediği kısma.

Doktor Anna Wegemann kırmızı tuğladan yapılmış bir evde yaşıyordu, şehir merkezinden ve gelirken önünden geçtiğim şatodan çok uzakta değildi. Kapısını çalarken ellerim heyecandan titriyordu.

Uzun bir süre hiçbir şey olmadı, evde olmamasından korktum. Ama sonra içeriden ayak sesleri duydum, ağır ağır, yere sürüye sürüye atılan adımlardı bunlar ve adımlara metalik bir gıcırtı eşlik ediyordu.

21

Kapıyı açan kadın uzun boylu ve çelimsizdi. Yüzü kırış kırıştı, çökmüş görünüyordu ve yukarıda topladığı saçları tamamen ağarmıştı. Bir eliyle tekerlekli, küçük bir oksijen cihazının sapını tutuyordu, şeffaf bir hortum cihazdan burnuna kadar uzanıyordu.

Tahminime göre yetmiş yaşlarındaydı ama çok daha yaşlı görünüyordu. Genç olan tek yeri gözleriydi. Koyu maviydiler ve merakla, aynı zamanda da dikkatle bana bakıyorlardı.

"Evet buyurun?"

"İyi günler Doktor Wegemann," dedim, boğazımdaki gıcıktan kurtulmak için öksürmem gerekti. "Benim adım Nikka Farlandt. Bana ayırabileceğiniz biraz zamanınız var mı?"

Yaşlı kadın beni baştan aşağı süzdü, sonra bakışları çantamda takılı kaldı.

"Kusura bakmayın, aboneliklerle ya da herhangi bir dinle ilgilenmiyorum." Bu birkaç söz ciğerlerindeki tüm havayı tüketmiş gibi derin bir nefes aldı. Sonra ekledi. "Prensip olarak kapıda bağış da yapmıyorum."

"Konu bunlar değil. Ben sizinle arkadaşım hakkında konuşmak istemiştim. Adı Zoe Wagner."

"Zoe Wagner..." Kaşlarını çattı, böyle yapınca daha da yaşlı göründü, düşünüyor gibiydi. "Bir yerden hatırlıyorum sanki. Haberlerdeki şu kaybolan kız değil mi?"

Başımla onayladım. "Evet, o."

"Haberlerde bulunduğunu duydum ama?"

"Tam da bu yüzden sizinle konuşmak istedim."

Burnundan derin bir nefes daha aldı. "Sormam mümkünse neden benimle konuşmak istiyorsunuz?"

"Yaklaşık on sekiz yıl önce Zoe'nin evlatlık alınmasıyla ilgili belgeleri imzalamışsınız."

Gözlerinde tam olarak anlam veremediğim bir kıvılcım belirdi. "Ah öyle mi?"

"Evet, o zamanlar çalıştığınız Braunschweig'daki klinikte."

Çantamdan çektiğim fotoğrafların birbirine tutturulmuş çıktılarını çıkarıp formu bulana kadar sayfaları karıştırdım. Sonra formu kadına uzattım.

"Bu sizin imzanız, değil mi?"

Anna Wegemann titizlikle gözlüğünü taktı, gözlüğün zinciri kupkuru boynunda sallanıyordu. Elimden çıktıları alıp uzun uzun, inceleyerek baktı.

"Evet, bu benim imzam," dedi sonunda, kâğıt yığınını bana geri uzattı. "Ama on sekiz yıl sonra istesem de hatırlayamam. Bunları nereden buldun ki?"

Yalan söylüyordu. Bundan adım kadar emindim. Bir şeye fazla dikkatli bakmış, cevap vermekte fazla uzun tereddüt etmişti. Ben de sorusunu duymazlıktan geldim. "Zoe'nin bir ikizi var, değil mi?"

Kaskatı kesildi, mavi gözlerinde yeniden bir parıltı gördüm. Kızgınlık, hatta belki de biraz korku.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum kızım."

"Ah lütfen, biliyorsunuz. Neden belgelerde buna dair hiçbir şey yazmıyor?"

"Artık gitmeni istiyorum," dedi sakince ama için için titrediğini âdeta hissedebiliyordum.

Buraya gelmemin sebebi tam olarak bu tepkiydi. Telefon etsem çoktan kapatmış olur, muhtemelen bir daha da açmazdı. Fakat yeniden koridora döndüğünde öne doğru bir adım atıp ayağımı kapının önüne koydum.

"Lütfen, size kesinlikle sıkıntı çıkarmak istemiyorum. Sadece gerçeği bilmem lazım. Gerçekten çok önemli."

"Ama neden, bunca zaman sonra?"

"Zoe'yi haberlerde gördüğünüzü söylediniz," dedim. "Kaçırılmasının arkasında ikizinin olduğunu düşünüyorum."

Birkaç saniye geçti, sonra Anna Wegemann başını belli belirsiz iki yana salladı. "Hayır, yanlış düşünüyorsun."

"Öyleyse Zoe'yi hatırlıyorsunuz?"

İsteksizlikle yüzünü ekşitti. "Öyle söylemedim."

Yalvarırcasına yüzüne baktım. "Benden bir şey saklıyorsunuz. Neden bana ne bildiğinizi söylemiyorsunuz?"

Gözlerimden kaçınıp başını yere eğdi. Bir an için ayakta uyumuş gibi oldu. Nihayet yeniden yüzüme baktığında üzgün görünüyordu.

"Sanıyorum kendi başına araştırma yapıyorsun, değil mi?"

Başımla onayladım.

"Gerçekten iyi arkadaş mıydınız, sen ve Zoe yani?"

"Evet, çocukluğumuzdan beri."

Çantamı karıştırıp cüzdanımı aradım, Zoe'yle bir ya da iki yıl önce bir vesikalık fotoğraf otomatında çektiğimiz dört fotoğrafın göründüğü dar film şeridini buldum. Gerçi fotoğrafları çekerken aptalca hareketler, şaklabanlıklar yapmıştık ama hiç yoktan iyiydi. Zoe'yle fotoğraflarımın tamamı eski cep telefonumdaki diğer bütün dosyalarla birlikte dijital nirvanaya ermişlerdi.

Anna Wegemann fotoğraflara bakıp iç geçirdi. "Madem öyle bu işin peşini bırakmayacaksın değil mi?"

Başımı hayır anlamında salladım. "Gerçeği öğrenmeden önce bırakmayacağım."

Bu cevabı bekliyormuş gibi başını salladı. "Bundan başkasına da bahsettin mi?"

"Hayır, en azından henüz."

"Bir tehdit mi bu?"

"Kesinlikle sizi tehdit etmiyorum. Ama bildiklerinizi bana söylemezseniz ben de başkalarına sormak zorunda kalacağım."

"Hımm," deyip düşüncelere dalmış bir şekilde dudaklarını büzdü. "Seni şimdi içeri alıp sır saklama yükümlülüğümü hiçe sayarsam cezalandırılabilirim. Bunun farkındasın değil mi?"

"Nereden öğrendiğimi kimseye söylemeyeceğim," diye güvence verdim. "Eğer biri sorarsa kendim çözdüm. Söz!"

Dürüst olup olmadığımı anlamak için yüzümü okumaya çalışır gibi süzdü beni. "Çok inatçısın Nikka."

"En yakın arkadaşınız tehlikede olsa siz de inatçı olmaz mıydınız?"

"Yani bundan eminsin?"

"Kesinlikle."

Bir kez daha burnundan nefes aldı ama bu kez of çeker gibiydi.

"Görüyorsun, ben yaşlı bir kadınım," dedi kısık sesle, "ve yaşlı insanlar unutkan olur. Mesela bazen kapıyı arkamdan kapatmayı unutuyorum. Ama neyse ki dikkatli gençler içeri giriyor da beni uyarıyorlar."

Bu sözlerle arkasına döndü, ayaklarını sürüye sürüye eve girdi. Tekerlekleri hafif hafif gıcırdayan oksijen cihazını peşinden sürüklüyordu.

Kapıyı açık bıraktı.

56.

Peşinden gitmek için kendimi zorlamam gerekti. Evine girerken kendimi davetsiz misafir gibi hissettim, bir bakıma öyleydim de.

Anna Wegemann koridordan geçip küçük bir mutfağa girdi. Orada yemek masasının başındaki iki sandalyeden birini çekip ağır ağır oturdu, oksijen cihazını yanına yanaştırıp bir kez daha derin bir nefes aldı.

"Maalesef artık çok iyi bir ev sahibi değilim." Plastik bir tabağı işaret etti, içinde biraz soğuk püre ile ne olduğu belli olmayan koyu kahverengi bir sos artığı vardı. Hemen yanında, üzerinde eve yemek servisi yapan firmanın adının yazdığı strapor bir kap duruyordu. "Alışveriş siparişim ancak yarın gelecek. Bir bardak su ister misin? Bardaklar hemen arkandaki dolapta."

"Su harika olur."

Musluktan bir bardağa su doldurup yanına oturdum.

Anna Wegemann beni öyle bir hüzünle inceliyordu ki gözlerine bakamadım. Aklıma Ella'nın bana yıllar önce anne babamın ölümünü anlatırkenki bakışı geldi.

"Aslında bu anın geleceğini çok önceden biliyordum," dedi sonunda. "Gerçi seni beklemiyordum ama günün bi-

rinde bir kızın ya da genç bir kadının kapıma gelip bana sorular soracağını biliyordum. Kim olduğunu, kimin çocuğu olduğunu soracaktı. Bütün hepsini işte."

"Zoe'yi ya da ikiz kız kardeşini mi kastediyorsunuz?"

"İkisini de."

Bu heyecan verici bir haberdi işte. Demek haklıydım.

"Sen bunu nereden öğrendin ki?" diye sordu.

"Yalnızca bir şüpheydi. Ama şimdi doğrulamış oldunuz."

"Beni oltaya getirdin yani, öyle mi?" Maharetimi över gibi bıyık altından gülümsedi. "O zaman sadece inatçı değil, cingözsün de. Saygım sonsuz! Yine de sana daha fazlasını söyleyemem. Bir yemin ettim, bütün doktorları bağlayan bir yemin, artık hekimlik yapmıyor olsam da."

"Ama öyleyse neden beni içeri aldınız?"

"Öyle bir şey yapmadım ki."

Yemek masasının yanında, bir büfenin üzerinde duran fotoğrafa uzandı. Siyah beyaz bir düğün fotoğrafıydı ve ona ait olamayacak kadar eskiydi.

"Beni açık kalan kapıma karşı uyarmak için sen içeri girdin," diye devam etti. "Sonra beni burada oturmuş, bu fotoğrafla konuşurken duydun çünkü yaşlıyım ve ilaçlarım yüzünden bazen kafam karışıyor."

Ne demeye çalıştığını anlamıştım, başımla onayladım. O da cingözdü.

"Bu kadın annem," dedi. "Annem hep, insanın hayatta yaptığı her şeyin elbet bir sonucu olur derdi. Nasıl da haklıydı. On altı yaşından beri sigara içiyordum, şimdiyse..."

Çenesiyle oksijen cihazını gösterdi. "Akciğer kanseri. Hiç güzel bir şey değil, o kadarını söyleyeyim. Bir noktada bu cihaz da yetmez olacak, işte o zaman boğulacağım. Muhtemelen çok da sürmeyecek. Yani bir gün bir sigara

yakmak istersen en iyisi iki kez düşün. Birken bin olur, bir bakmışsın bardak taşmış."

Burun derinliklerinden derin bir nefes alıp konuşmaya devam etti. "Hayattaki diğer şeyler de böyle. İnsan bir şeyin yanlış olduğunu bilir, yine de yapar. Niyetinin iyi olması da bir şeyi değiştirmez. Ne güzel demişler: Cehenneme giden yol iyi niyet taşlarıyla döşelidir."

"Lütfen," deyip elindeki fotoğrafı işaret ettim. "Zoe hakkındaki gerçeği öğrenmeliyim. O halde, buraya girdiğimde ne duymuş olabilirim?"

Bu tuhaf oyuna dâhil olmak hiç bana göre değildi, kendimi aptal gibi hissediyordum ama sır saklama yükümlülüğünün etrafından dolaşan tek yolun bu olduğunun farkındaydım.

Anna Wegemann fotoğrafı dikkatle masaya koydu, çok kıymetli bir hazineymiş gibi baktı ona. "O zaman mesela, on sekiz yıl önce hastanemizdeki yeni bebek kutusundan[8] sorumlu olduğumu duymuş olabilirsin. Zor durumdaki anneler isimlerini vermeden yeni doğan bebeklerini oraya bırakırlardı."

"Bebek kutusunun ne olduğunu biliyorum."

Yüzüme bakmadan başını salladı. "Öyleyse belki o zamanlar yasal bir reform olduğunu ve bizdeki kutunun ülkedeki ilk kutulardan biri olduğunu da biliyorsundur."

İnce parmaklarını fotoğrafın üzerinde gezdirip fotoğraftaki çifte hüzünle gülümsedi. "Size anlatmış mıydım?"

---

8 Bebek kutusu (Alm. Babyklappe): Zor durumda olan annelerin yeni doğmuş bebeklerini getirip bırakabilecekleri kapaklı bir tür kutu. İlk örneklerine Orta Çağ'da rastlanan bebek kutusu, günümüzde Almanya ve bazı Avrupa ülkelerinde yeniden kullanılmakta. Bebek kutuları hastane, kilise gibi kurumlarda bulunur, annenin kimliğini gizli tutabilmesini ve yetkililerin herhangi bir zarar görmeden bebeğe ulaşıp ilgilenebilmelerini sağlar. (ç. n.)

dedi sonra, bana değil, anne babasına söylüyor gibiydi, "bir akşam kutunun içinde yeni doğmuş iki kız bebek duruyordu. İkizdiler. İkisi de yalnızca birer havluya sarılmıştı, ikisinin de üzerine isimlerinin yazıldığı bir not kâğıdı tutuşturulmuştu. Zoe ve Vanessa."

Vanessa!

Bu isim, heyecan ve korku karışımı bir duyguyla zihnimde yankılandı. Kafamda dalgalar oluşturdu sanki. Durgun bir göle atılan bir taşın yapacağı gibi.

"İki kızı da muayene ettim," diye garip sohbetine devam etti Anna Wegemann. "Vanessa son derece zayıf düşmüştü, hayati tehlikesi vardı, ağır bir kalp hastalığı olduğunu fark ettim. Kız kardeşiyse harika durumdaydı. Zoe biraz yetersiz beslenmişti gerçi ama onun dışında turp gibiydi."

Fotoğrafa doğru başını salladı. "Evet, haklıydın anne. İnsan, eylemlerinin sonuçlarının her zaman farkında olmalı. Hem de o eylemde *bulunmadan önce*. Çünkü ben o iki kızı ayırdığım için hâlâ pişmanım. Bu durum kahrediyor beni ama biliyorum, pişmanlığım yaptığımı değiştirmiyor."

Nefes almak için kısa bir ara verip sonra devam etti. "İkisini kardeş olarak kaydetmeyerek belgeleri manipüle ettim. İkisi kutuya birkaç saat arayla bırakılmış gibi yaptım."

Ben de buna yakın bir şey düşünmüştüm zaten. "Ama neden?" diye sordum. "İkisini neden ayırdınız?"

Anna Wegemann gözlerini fotoğraftan ayırmadı. "Bunu Zoe için yaptım," dedi kısık sesle. "Wagnerlar bir gün önce çocuklarını kaybetmişlerdi. Bir ölü doğum. Bay Wagner'a Zoe'den bahsettim, bebeği gördükten sonra kesinlikle evlatlık almak istedi. Dedikleri gibi ilk görüşte aşk gibiydi. Ama önce karısını ikna etmesi gerekiyordu. O sırada kadının ruhsal durumu hiç iyi değildi."

"Bay Wagner'ya Vanessa'dan da bahsettiniz mi?"

Başını ağır ağır iki yana salladı. "Hayır, bahsetmedim. Çocuğun hayatta kalıp kalamayacağından emin değildim henüz. Bayan Wagner ölümcül derecede hasta bir bebeği şüphesiz kabul etmezdi. En azından o haldeyken, üstelik bu yüzden ona kızılamazdı da. Ben de küçük Zoe'ye güzel bir yuva sağlayabilmek için sustum. Doğru olmadığını biliyorum ama..."

Cümlesini tamamlayamadı.

"Peki Vanessa'ya ne oldu?"

Yeniden fotoğrafa baktı, cılız bir gülümseme geçip gitti yüzünden. "Sanırım annem babam kızın çok geçmeden iyileştiğini duysalar sevinirlerdi. Birkaç yıl daha benim yanımda tedavi gördü ama nihayetinde o da bir aile buldu."

"Yani o da mı evlatlık alındı?"

Anna Wegemann başıyla onayladı. Sonra öksürmeye başladı. Öksürmenin acı verdiğini belli eden çirkin, yüksek bir sesle.

Nöbet geçtiğinde soluk soluğa cihazına eğilip düğmelerden birini çevirdi, derin bir nefes alarak arkasına yaslandı.

"Aynen öyle," dedi sonunda. "En büyük arzuları çocuk sahibi olmak olan bir çift tarafından evlatlık alındı. Doğa onlara bir çocuk bahşetmediği için Vanessa'yı aldılar. Hasta olmasına, tedavi görmeye devam etmek zorunda olmasına hiç aldırmadılar."

"Peki bu çift kimdi?"

Anna Wegemann bir an için tereddüt etti, sonra ayağa kalktı. Bana bakmadan, ağır ağır mutfaktan çıkıp koridora geçti. Oksijen cihazını mekanik bir ev hayvanı gibi peşinden sürüklüyordu.

Sonunda salonda bir çekmeceyi açmaya çalışırken nefes nefese kaldığını duydum.

Peşinden gidip salonun kapısında durdum.

"İnanmayacaksın ama," deyip bana doğru yaklaştı. "Sadece evimin kapısını değil, bazen çekmeceleri de açık unutuyorum. Oysa içindeki belgeleri çoktan yok etmiş olmalıydım ama insan bazı şeylerden kolayca ayrılamıyor. Hatasını telafi edene kadar yanında tutması gerekiyor. Geçmişinden ancak ondan sonra kopabiliyor."

Bir kez daha yüzüme bakmadan yanımdan geçip koridora yürüdü, sonra banyoya girdi. Arkasından baktım, sanırım artık daha kolay yürüyordu. Üstünden bir yük kalkmış gibiydi.

Banyo kapısını arkasından kapatınca çekmeceden evrak dosyasını çıkardım. İçinde Zoe'nin evlat edinilmesiyle ilgili, zaten bildiğim belgelerin kopyalarıyla Zoe'nin kaybolması, aranması ve güya bulunması hakkında birçok gazete kupürü vardı.

Öyleyse Anna Wegemann kimden bahsettiğimi en başından beri biliyordu. Kapının önünde tereddüt edişi sadece rol icabıydı. Muhtemelen korkudandı çünkü ben on sekiz yıldır keşfedilmesinden korktuğu bir şeyi bulmuştum.

Ama her şey günün birinde su yüzüne çıkıyordu, ne kadar iyi saklanırsa saklansın.

Zoe'nin dosyasının altında Vanessa'nın belgeleriyle dolu başka bir dosya buldum. Onu evlatlık alan ailenin soyadı Strach'dı. O tarihte Braunschweig'da oturuyorlardı ama adresin üzeri çizilmişti. Altında Anna Wegemann'ın elle yazdığı bir not vardı. Vanessa'nın tedavisini on bir yıl önce bırakmıştı çünkü Strachlar Geislingen'e taşınmışlardı. Hatta altında adres de yazıyordu.

Burası Fahlenberg'den çok da uzak değil, diye geçirdim içimden ve adresin fotoğrafını çektim. Sonra çekmeceyi kapatıp koridora döndüm. Anna Wegemann orada beni bekliyordu.

"Haklısınız," dedim. "İkisini ayırmanız çok büyük bir hataydı. Ben de kendi anne babamla hiç tanışmadım çünkü doğumumdan kısa bir süre sonra öldüler. Anne babanı tanımamak zaten yeterince kötü ama siz iki kız kardeşin elinden daha fazlasını almışsınız. Sahip olduklarını bile bilmedikleri bir şeyi. Oysa Zoe'nin bir kız kardeşinin olmasını ne çok istediğini biliyorum."

"Ben sadece onun için en iyisini istemiştim çünkü diğerinin pek şansı yoktu," dedi yaşlı kadın kısık sesle. "Yoksa niyetim kaderleriyle oynamak değildi."

"Ama yaptığınız tam olarak bu."

Gözlerini indirip başını salladı. "Evet, herhalde öyle yaptım. Vanessa daha sonra iyileşince bu yüzden çok savaştım kendimle. Her şeyi düzeltmek, kızlara gerçeği söylemek istedim..."

"Ama yapmadınız."

Anna Wegemann'ın yüzünden artık yaşlar akıyor, yanaklarındaki kırışıklıklarda kayboluyorlardı. "Evet, çünkü çok korkaktım. Belgeleri çarpıttığım için ruhsatım alınırdı. Ama hâlâ pişmanım ve çok üzgünüm. Bana inanman gerek."

Bir şey demedim. Olan olmuştu artık, geri alınamazdı. Hissettiği suçluluk duygusu muhakkak yeterli bir cezaydı.

Şimdi bir şeyi daha öğrenmek istiyordum. "Az önce Zoe'yi kaçıranın Vanessa olduğunu söylediğimde bunun doğru olamayacağını söylediniz. Ne kastettiniz?"

Başını eğip kendisini işaret etti. "Halime baksana Nikka. Ben ağır hasta biriyim. Vanessa da öyle. Gerçi o genç ama kalbi çok yaşlanmayacak."

"Yani ona yardım edemediniz mi?"

"Ancak bir yere kadar." Üzgün üzgün bana baktı. "İşte, bununla da yaşamak zorundayım. Tıp birçok şey yapabilir ama mucize gerçekleştiremez. En azından Vanessa'nın durumunda. Hepimiz için işleyen bir saat var, Vanessa'nın saati birçok insanınkinden daha hızlı ilerliyor. Çok büyük bir olasılıkla şu an benden daha kötü durumdadır. Böyle bir haldeyken nasıl birini kaçırmış olabilir ki?"

Ne demek istediğini anlıyordum ama yanıldığından emindim.

57.

Hava kararmıştı bile, nihayet eve döndüğümde sokak lambaları yanıyordu. Yoldayken korkunç bir baş ağrısı başlamıştı, kafam çatlayacak gibiydi. Midem bulanıyor, uyku gözümde tütüyordu.

Demek ki beyin sürekli kırmızıda çalıştığında böyle oluyormuş, diye düşündüm bahçe kapısından geçerken.

Eve doğru yaklaşırken "kırmızı" sözcüğü zihnimde yankılandı.

Kırmızı, kırmızı, kırmızı...

Tuhaftı, sanki bir anlamı vardı. Ama başım öyle çok ağrıyordu ki bunu düşünecek durumda değildim.

Evin anahtarını titreye titreye kilide sokmaya çalıştım. Sonra nihayet başardım fakat anahtarı henüz döndürmemiştim ki kapı ardına kadar açıldı.

"Tanrı aşkına, neredeydin sen?" Ella önümde dikiliyor, kızgınlıkla bana bakıyordu. "Küçük hanım, endişeden deliye döndüm!"

"Ella, lütfen, şimdi olmaz!"

Önünden geçip koridora yürüdüm, merdivenlerden çıkacaktım ki tuttu beni.

"Hayır efendim, tam da şimdi! Az daha hastanelere seni soracak, polisi arayacaktım. Söyle bakalım, neredeydin?"

İç geçirerek şakaklarımı ovdum. "Ben... bir şeyi kontrol ettim."

"Demek öyle, pardon da bir mesaj bile bırakmadan öylece ortadan kaybolmanı gerektirecek kadar önemli olan neydi?"

"Zoe'nin kaçırılmasıyla ilgiliydi," dedim, ellerimi şakaklarıma daha sert bastırdım. Zonklama katlanılacak gibi değildi.

Ella öfkeyle başını iki yana salladı. "Şimdi de dedektifçilik mi oynamaya başladın? Kendini tehlikeye mi atmak istiyorsun? Böyle devam edemez Nikka! Bu işleri polise bırak."

"Ama onlar hâlâ hiçbir şey bulamadılar," diye çıktı ağzımdan. "Hem de hiçbir şey."

"Bulacaklardır."

Ella beni bırakıp bir adım geri çekildi, gardırop aynasını işaret etti. "Şu haline bir bak! Gören seni tanıyamayacak. Betin benzin atmış, süzülmüşsün, ayakta zor duruyorsun. Kendini büsbütün mahvetmek mi istiyorsun?"

Aynaya bakmaktan kaçındım. Orada karşılaşacağım görüntü aslında çok tanıdıktı. "Kendime dikkat ediyorum."

"Hayır, etmiyorsun," dedi Ella sert bir sesle ama sesinden aynı zamanda korktuğunu da anladım. "Henüz iyileşmedin Nikka. Bunu kavra artık!"

"Artık çok daha iyiyim."

"Öyle mi? Doktor Mehra ne diyecek, çok merak ediyorum. Yarın sabah kontrol muayenesi için randevun var ve gideceksin, anladın mı beni?"

Başımı salladım. "Tabii ki gideceğim."

Bakışları yumuşadı. "Anla artık, tek derdim iyi olman. Bu olaylar seni çok sarstı, hâlâ kafanı kurcalıyor, farkında-

yım ama tam da bu yüzden artık dinlenmen gerek. Hepimiz senin için çok endişeleniyoruz."

Şaşkınlıkla yüzüne baktım. "Hepimiz mi?"

Ella başını sallayıp salonu işaret etti. "Misafirin var."

Tam da ihtiyacım olan son şeydi bu. Baş ağrım gitgide şiddetleniyordu, tek istediğim uyumaktı. Ama sonunda merakım galip geldi.

Salona gittim, Vanessa'yı kanepede otururken görünce taş kesilmiş gibi kalakaldım. Zoe'ye gerçekten de karıştırılacak kadar benziyordu, üzerinde Zoe'ye geçen Noel'de hediye ettiğim mavi yün kazak vardı.

Yanında Rossi Bey oturuyor, şüpheyle onu süzüyordu. Sonra başını bana çevirdi, yeşil kedi gözleriyle bana bir şey söylemeye çalışıyordu sanki.

Bu senin arkadaşın değil. Sadece çok benziyor.

Evet, biliyorum, diye geçirdim içimden.

"Merhaba Nikka." Gülümsedi, sesinde abartılı bir sıcaklık vardı. "Konuşabilir miyiz?"

"Tamam," dedim.

Sonra arkamdan kapıyı kapattım.

58.

Birkaç yıl önce Bay Henning'in verdiği biyoloji dersinde duyular hakkında konuşmuştuk. Bize her şeyi optik, oditif, olfaktorik, gustatorik ve haptik olarak algıladığımızı öğretmişti. Kısaca, görüyor, duyuyor, kokluyor, tat alıyor ve dokunuyorduk. Ama bazen bu duyular aldatılabiliyor ve beyinde bir çatışma yaşanıyordu.

Bay Henning bize bunu göstermek için duvara bir görüntü yansıttı. Orada şu soru yazıyordu: *Hangi rengi görüyorsunuz?*

Altında büyük harflerle yazılmış birçok kelime vardı.

MAVİ. YEŞİL. SARI. KIRMIZI. MOR.

Fakat MAVİ sözcüğü yeşil harflerle, SARI sözcüğü kırmızı harflerle yazılmıştı ve diğerleri de benzer şekilde devam ediyordu.

"Şimdi olabildiğince hızlı şekilde doğru cevapları verin," demişti Bay Henning. Bu sırada gülmüştü çünkü doğru cevapları vermek çok zordu.

İnsan otomatik olarak "mavi" diyor çünkü mavi kelimesini okuyordu fakat doğru cevap "yeşil" olmalıydı.

Şimdi de benzer bir durumdaydım. Bir duyum bana Zoe'yi gördüğümü söylüyor ama başka bir tanesi bunun

doğru olmadığını biliyordu. Bu kızın jestleri farklıydı, hatta bana bakışı bile... farklıydı.

Bana hem yabancı hem tanıdık geliyordu çünkü bir sürü benzerliği vardı. Elbette her şeyden önce görünüşü benziyordu ama uzun kirpiklerini sık sık kırpışı, konuşurken başını hafifçe sola yatırışı da aynıydı.

Üstelik mavi kazağı giyiyor ve Zoe'nin parfümü kokuyordu. Parfümün adı Spellbound'du ve aynı parfümü o kadar uzun zamandır kullanıyordu ki bu kokuyu değiştirilemez şekilde onunla ilişkilendirmiştim.

Bir şekilde Zoe'ydi o, fakat değildi de.

Yeşil demek isterken MAVİ yazısını okuyor gibiydim. Çok kafa karıştırıcıydı, özellikle de kafama çekiç gibi inen şu baş ağrısı varken.

"İkimiz de kötü bir başlangıç yaptık," dedi. "Bunun için çok üzgünüm."

"Kötü bir başlangıç mı?" Kendimi tutamayıp güldüm. "Evet, öyle de denebilir."

Bir şey demedi. Bunun yerine neredeyse yalvarırcasına yüzüne baktı. "Senden özür dilemek istiyorum Nikka. Haklısın, ben Zoe değilim."

Korkudan yerimden sıçradım. Bu bir itiraf mıydı? Kulaklarıma inanamıyordum.

Beni dikkatle inceleyip anlam veremediğim bir şekilde başını salladı. Sessizlik içinde birkaç sonsuz saniye geçti, aramızdaki hava neredeyse çatırdayacak kadar elektrik yüklüydü.

Rossi Bey de fark etmiş gibiydi. Koltuktan atlayıp saklanmak ister gibi Ella'nın kürk astarlı ayak ısıtıcısının içine girdi.

"Evet, ben bu olaylar olmadan önce tanıdığın Zoe değilim," dedi sonunda. "Artık değiştim ama hâlâ arkadaşın olmak istiyorum."

Yani itiraf etmemişti. Ama içgüdülerim, altıncı hissim cümlesinin son kısmının yalan olmadığında ısrarcıydı.

Ona doğrudan söylemek üzereydim. Ona *Vanessa* diye hitap etmek, ne tepki vereceğini görmek istiyordum. Ama son anda tuttum kendimi.

İçgüdülerim beni buna karşı da uyarıyordu. Bana çok dikkatli olmam gerektiğini, yanlış tek bir laf edersem gerçek Zoe'nin daha büyük bir tehlikenin içine düşebileceğini söylüyordu.

Ya şu kız gerçekten Vanessa'ysa, diye fısıldıyordu bir yanım, ona hâlâ inanmak istemiyordu.

Ben de başka türlü test ettim.

"Kaçırıldığında ne oldu gerçekten?"

Omuz silkip yüzüme baktı. "Sana bunu henüz söyleyemem."

"Henüz mü? Ne demek istiyorsun?"

"Nikka, sanırım ikimiz de önemli bir şey öğrendik. Hayat çok kısa olabilir. Her şey sanıldığından çok daha çabuk bitebilir. Adil değil ama böyle. Bunu öğrendiğimizden beri ikimiz de değiştik, değil mi?"

Evet, tabii ki doğruydu. Yeni hayatıma başladığımdan beri ben de değişmiştim. Ama tanınmayacak kadar kökten değil.

Yoksa öyle miydi? Ella daha az önce bana tam da bunu söylememiş miydi?

Bu kıza son bir şans daha vermeye karar verdim. Beni yanıldığıma ikna etmesi için son bir şans. "Öte tarafta karşılaştık. Hatırlıyor musun?"

Kaşlarını kaldırdı. "Öte tarafta mı?"

"Karanlık yerde, tünelde."

Herhangi bir tepki vermeyince son umudum da iskambil kâğıdından bir ev gibi yıkılıverdi. "Neden bahsettiğimi bilmiyorsun, değil mi?"

Belli belirsiz bir gülümsemeyle süzdü beni fakat gülüşü gözlerine yansımıyordu. Bakışları buz gibiydi.

Bu bakış bana bir oyun oynuyoruz diyordu sanki ve onu ele veriyordu. Hiç kalkışmamam gereken bir oyun.

"Neden bizim evde klasörleri karıştırdın?" diye sordu.

"Sadece merak etmiştim."

"Benimkiler bayağı öfkelendi."

"Ya sen? Sen de biraz etkilendin mi?"

Gözlerini devirdi. "Annem ve babam artık görüşmemizi istemiyor. Buraya gizlice geldim. Şu an uyuduğumu sanıyorlar. Sence etkilenmiş olsam böyle bir şey yapar mıydım?"

"Belki de sadece ne bildiğimi öğrenmek için gelmişsindir, olamaz mı?"

Yüzünde yine o zayıf, buz gibi gülümseme belirip tüylerimi diken diken etti. "O halde eski arkadaşını geri istiyorsun, doğru mu? Belki alırsın da. Ama bunun için önce bana bir şans vermen lazım."

"Ne demek bu?"

"Biliyorsun zaten," dedi ve ayağa kalktı. "Görüşme için teşekkürler. Şimdi evdekiler bir şey fark etmeden gitmem gerek."

Deri ceketini kaptı, aslında Zoe'nin olan deri ceketi ve hızla önümden geçip koridora çıktı.

Ben de kalktım ayağa, bu ani hareket yüzünden beynime şiddetli bir acı saplandı. Kızgın bir bıçak şakaklarıma sokulmuştu sanki.

Sendeleyerek peşinden gittim, tam kapının önünde yakaladım onu. "Hey, bekle! 'Biliyorsun zaten' ne demek? Ne söylemeye çalışıyorsun?"

Motorunun koltuğundan kaskını aldı. *Kırmızı, kırmızı* diyerek bilinçaltımın bana az önce göstermeye çalıştığı Zoe'nin ***kırmızı*** motoruydu bu.

"İnsanın bir yuvasının olması güzel," deyip kaskı taktı, bu haliyle biraz daha benzedi Zoe'ye. "Sevildiği ve ait olduğu bir yerinin olması. Buna her zaman sahip olanlar kıymetini hiç bilmiyorlar."

Sonra motoru çalıştırdı ve basıp gitti.

Ayışığı Kitaplığı

59.

Gece olunca gölge refakatçim geri döndü. Gölgesi penceremin önünde duruyordu, oysa imkânsızdı bu çünkü oraya dışarıdan sokak lambasının ışığı vuruyordu.

Son yarım saatimi fayansların üzerine diz çökmüş halde geçirdiğim ve sürekli kustuğum banyodan döndüğümde gördüm onu. Uyku düşmanım kesilmiş gibiydi, bir de şu şiddetli migrenle ittifak kurmuştu.

Kapının pervazına tutunup odama baktım, baş ağrısı yüzünden gözlerimin önünde dans eden parlak lekeleri kovabilmek için birkaç kez göz kırpmam gerekti.

Penceremin önündeki belli belirsiz karaltı silikleşmişti, neredeyse seçilmiyordu. Zoe her neredeyse gücü azalıyor gibiydi. Bu his de bana fazlasıyla tanıdık geliyordu.

Artık dayanamıyorum, diye geçirdim içimden. *Katlanamıyorum!*

Tek istediğim artık bir son bulmasıydı. Eski yaşamımı geri istiyordum.

Ama eski yaşam diye bir şey yok artık, diye fısıldadı içimden bir ses.

Kendimi yatağıma bıraktım, titreyen ellerimle telefonumu arayıp Sascha'ya bir mesaj attım.

Seninle konuşmam lazım!

Cevap şaşırtıcı bir şekilde anında geldi.

Bu saatte uyanık mısın?

Evet. Zamanın var mı?

Kusura bakma, gece vardiyasındayım.

O zaman yarın görüşebilir miyiz?

Öğlen olur mu?

Olur. Hastane kantini?

Orada olacağım!
Bir şey mi oldu?

Yarın anlatırım.

Ok. Uyu artık.

Deneyeceğim.

Bir şekilde başardım da. Öyle çok iyi bir uyku değildi ama uyudum.

Rüyamda Anna Wegemann'ın gençliğini gördüm, beni bebek kutusundan alıyor, bana güzel bir yuva bulacağına dair söz veriyordu. Sonra annemi gördüm, beni kollarında

tutuyordu. Gerçek hayatta hatırlayabildiğim böyle bir anım olmamasına rağmen kollarında kendimi güvende hissettim.

Buna her zaman sahip olanlar kıymetini hiç bilmiyorlar, dediğini duydum.

Ama bu annemin sesi değildi.

Vanessa'nın sesiydi.

60.

Ertesi sabah otobüsle Doktor Mehra'yla olan randevuma gittim. Önümde iki yaşlı kadın oturuyor, neşeyle sohbet ediyorlardı. Bir tanesinin yanında büyük bir valiz duruyor, yanındakine havaalanına gittiğini anlatıyordu.

"Heiner ve ben hep Venedik'i görmek istemişizdir," dedi, sesi heyecanlı geliyordu. "Çok geç olana kadar erteledik durduk. Ama artık tek başıma da olsam oraya gitmek istiyorum. Sonuçta insan ne kadar zamanı kaldığını hiç bilemiyor."

Bunun altına imzamı atabilirdim.

Şehir hastanesinin farklı bölümlerinde mümkün olan her şekilde yeniden kontrol edildim. Kan aldılar, röntgen çektiler, MR'a soktular, her şeyi yaptılar.

Neyse ki baş ağrım sabah erkenden kesilmişti, yalnızca şakaklarım hafif ve katlanılabilir bir şekilde zonklamaya devam ediyordu. Aksi takdirde neredeyse iki saat süren prosedüre muhtemelen katlanamazdım.

"Güzel, her şey çok iyi görünüyor," dedi Doktor Mehra sonuçlara göz gezdirdikten sonra. "Gerçi tansiyonun hâlâ biraz düşük ama spor yaparak, ara sıra bir sıcak bir soğuk duş alarak ve yeterli miktarda sıvı tüketerek kontrol altına alabilirsin."

"Yüzmeyi özledim," dedim. Olaydan önce mümkün olduğunca sık antrenmana giderdim, ne zaman streslensem yüzmek yeniden dengemi kurmamı sağlardı. Özellikle şimdi çok iyi gelirdi.

"Kaburgalarının bir ya da iki hafta içinde yavaş yavaş yüzmeye başlayabileceğin kadar iyileşeceğini düşünüyorum," dedi doktor, sonra yeniden dosyama döndü. "Seninle konuşmam gereken yalnızca iki nokta var. Biri kilo kaybın. Son muayeneden bu yana dört kilo kaybetmişsin, zaten zayıf olduğun düşünülürse bu çok fazla. Yeterince yemek yemiyor musun?"

"Yiyorum," dedim kısaca.

"Belli ki az geliyor. İştahın açık mı?"

"Her zaman değil ama bazen deli gibi yemek yemek istiyorum."

"Tatlı mı?"

Başımla onayladım.

"Peki uykun nasıl?"

Dün geceyi ve önceki geceleri düşündüm. "Eh işte, bu sıralar aramız çok iyi değil."

Not aldı. "Hastanede kalırken gördüğün halüsinasyonlar ne durumda? Hâlâ olmayan şeyler görüyor musun?"

Evet, diye geçirdim içimden. *Mesela yazı masanızın arkasındaki duvarın dibinde bir gölge görüyorum.*

Ama bunu kendime sakladım. Bunun yerine, "Neredeyse hiç," dedim.

Kısa bir bakışla süzdü beni. "Peki ruhsal olarak nasılsın Nikka?"

"İyiyim. Neden sordunuz?"

"Yani halüsinasyonlar, uyku problemleri, yerini zaman zaman aşırı açlığa bırakan iştahsızlık bir depresyonun belirtileri olabilir."

"Depresyonda değilim," dedim. Ama dudaklarımdan fazla hızlı çıkmış gibi geldi çünkü ikna edici değildi.

"Hemşire bana geçenlerde Doktor Forstner'nın adresini aldığını söyledi. Onunla görüştün mü?"

"Henüz değil."

"Neden?"

"Çünkü önce bir ruh doktoru olmadan da çözüp çözemeyeceğimi görmek istedim. Aslında çoğunu atlattım ama henüz tam olarak dinlenemedim, hepsi bu."

"Bu noktaya değindiğin iyi oldu." Kafamın tanıdık turuncu-kırmızı kesitinin görüldüğü ekranı işaret etti. "Seninle konuşmak istediğim ikinci şey bu."

"Yüksek beyin aktivitem."

Başıyla onayladı. "Doktor Sander'nın raporundan, bu durumun son muayenenden bu yana devam ettiğini biliyorum."

"İlginç bulmuştu," dedim konuyu geçiştirmek için ama Doktor Mehra esprime aldırmadı.

"Şu an için bu tür bir beyin aktivitesini tetikleyecek fiziksel bir sebep göremiyorum," dedi ve sesi biraz kaygılı gibiydi. "Fakat depresif bir ruh halinin başka bir belirtisi olabilir. Çok mu düşünüyorsun?"

Omuz silktim. "Benim durumumda olsanız siz de düşünmez miydiniz?"

"Elbette Nikka, bunu inkâr edecek değilim. Ama normal düşünmeyle zoraki düşünme arasında bir fark vardır."

"Zoraki mi?"

"Eğer düşüncelerin tek bir konu etrafında dönüp duruyorsa durum budur. Öyle mi?"

Bakışlarından kaçınıp ona ne kadarını anlatabileceğimi düşündüm. Kesin çoğuna inanmazdı. Ne derisi yüzülmüş adam olayına ne de Vanessa hakkında bulduklarıma. Hele de gölge refakatçimi hiç ciddiye almazdı, oysa hemen arkasında duruyordu, sürekli bana doğru uzattığı koluyla ince bir sis tabakası gibiydi.

"Evet, fazla düşünüyorum," dedim sonunda. "En çok da bana bunu kimin neden yaptığını. Ama sanırım bu çok doğal. En azından zoraki değil, değil mi?"

Bir kez daha bakışlarıyla beni tarttı. "Evet, *doğal*. Ama hiç zorlama olmamasına dikkat etmelisin. Maalesef bütün sorularına bir cevap bulman olası değil. Bu seninki gibi durumlarda sık sık tecrübe ettiğim bir şey. O yüzden sana tavsiyem profesyonel bir refakatçi bulman. Yaşadığın olayla yüzleşmen önemli."

Bir refakatçi daha, diye geçirdim içimden.

"Bunu düşüneceğim," diye söz verdim ve inandırıcı olabilmek için tüm gücümü kullandım.

Görünüşe göre başarmıştım çünkü Doktor Mehra bana gülümseyip dosyayı kapattı. "Güzel, öyleyse dört hafta sonra tekrar görüşürüz. Ondan önce bir şey olursa ararsın, tamam mı?"

"Anlaşıldı."

"Bir şey daha," dedi ben kapıya giden yolu yarılamışken. "Şu yüksek beyin aktivitesinin sebebini bilmediğimiz sürece kendine bilhassa dikkat etmen gerek. Stres yok, heyecan yok. Duygu karmaşası yaşarsan birkaç nefes egzersizi yapıp rahatlamaya çalış. Ayrıca yeterli miktarda yemek yemeli, bir sonraki görüşmemize kadar daha fazla karbonhidrat almalısın."

Şaşkın şaşkın baktığımı görünce ekledi. "Makarna ve ekmeğin şu sıralar çok revaçta olmadığını biliyorum ama beynin glikoza ihtiyacı var, o da öncelikle karbonhidrattan oluşuyor. Beyninin şu an bu kadar çok çalışması kilo kaybının ve tatlıya duyduğun açlığın sebeplerinden biri olabilir."

"Tamam, dikkat edeceğim."

Aklıma Zoe'nin annesi geldi. Tartışmamış olsaydık kesin bana doktor değiştirmemi tavsiye ederdi.

Bakışlarım yeniden doktorun omzunun üzerinden yazı masasının arkasındaki duvara kaydı. Artık görebilmek için iyice bakmamı gerektirecek kadar silikleşmiş gölgeye.

"Ölümden sonra yaşama inanır mısınız?"

Bu soru öylece çıkıvermişti ağzımdan, kendimi o an aptal gibi hissediyordum. Bir yetişkine Noel Baba'nın gerçekten var olup olmadığını soran küçük bir çocuk gibi.

Yüzüme kan sıçradığını hissettim ama Doktor Mehra dünyanın en doğal sorusunu sormuşum gibi kahverengi, dostane gözleriyle yüzüme baktı. Bu sorunun kafamı neden kurcaladığını sezmiş gibiydi.

"İşin aslı ben bir Hindu olarak büyütüldüm," dedi. "Bana yaşam ve ölümün sürekli bir döngü içinde olduğu öğretildi. İnsan ölür ve yeniden doğar, her yeni hayat bir sınavdır. Bir noktada insan nihai aydınlanmaya ulaşır, böylece sonunda kurtulmuş olur."

"Buna inanıyor musunuz?"

Bıyık altından güldü. "Dürüst olmak gerekirse, ben bir agnostiğim. Ne herhangi bir tanrıya ne de öte dünyaya inanırım. Ama bir ateistin aksine böyle bir şeyin olamayacağını iddia etmem. Kim bilir, belki günün birinde ölümden sonra yaşam olduğuna dair gerçek bir kanıt bulunur."

Bir süre sözlerini sindirmeye çalıştım ve kendi deneyimimi düşündüm. "Nasıl bir kanıt sizi ikna ederdi?"

"Güzel bir soru, benim mesleğimdeki insanların şu sıralar üzerine sık sık düşündüğü bir şey," dedi. "Halihazırda ruhun varlığını bilimsel olarak ispat etmeye çalışan doktorlar var. Çünkü bir ruh varsa bunun bir sonucu olarak fani bedenin ölümünden sonra ruhun gittiği bir yer de vardır. Tabii metafizik açısından konuşursak. Yani bizim hayal ettiğimiz, somut bir yerden ziyade bir tür durum."

"Peki bu doktorlar bunu nasıl kanıtlamaya çalışıyorlar?"

"Hımm, en çok bilineni Doktor Duncan MacDougall'ın deneyi olabilir. Geçen yüzyılın başlarından beri ölümü araştıran İngiliz bir doktordu. Gerçekten psikostazi gibi bir şeyin, yani ölümden sonra ruhun bedenden kopuşu gibi bir şeyin olup olmadığını bulmaya çalıştı."

"Nasıl yaptı bunu?"

"Aslında çok basit," dedi Doktor Mehra. "Basit fizikle. Hastalarını ölümden hemen önce ve ölümden hemen sonra tarttı. Ona göre aradaki ağırlık farkı ruhun ağırlığı olmalıydı. Ve gerçekten de böyle bir fark vardı. Ortalama olarak yirmi bir gram."

Yirmi bir, diye geçirdim aklımdan ve ürperdim. Bu sayı herhalde sonsuza kadar peşimden gelecekti.

"Sizce bu doğru mu?" diye sordum. "Gerçekten bir ruh var mı, hatta tartılabilecek bir ruh?"

Omuzlarını kaldırdı. "Çok tartışmalı bir konu, belki de deney çok basit olduğu için. Aynı şekilde önce sigarayı sonra külünü tartarak dumanın ağırlığının bulunabileceği de öne sürülebilir. Ama dediğim gibi Nikka, ben agnostiğim. Ne doğru olduğunu iddia ediyorum ne de aksini. İşin aslını öğrenmediğim sürece. Ama bir gün hepimiz öğreneceğiz,

orası kesin. O zamana kadar bizim için önemli olan tek şey yaşam olmalı. Sen henüz çok gençsin, önünde daha uzun bir zaman var."

Kim bilebilir ki, diye düşündüm, yeniden gölgeye baktım. Nihayetinde daha önce bir kez öldürülmüştüm.

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından
yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır.
Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla
yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
https://t.me/ayisigikitap

61.

Sascha hastane kantinine gelmiş, beni bekliyordu. Üzerinde sağlık memuru üniforması vardı ve yorgun görünüyordu.

"Yorucu bir geceydi," dedi. "Yedi operasyon yaptık. Şimdi önce güzel bir kahvaltıya ihtiyacım var."

Tepsisini ekmek, sosis ve peynirle doldurdu, ben de kendime öğle yemeği menüsü aldım, yani bir porsiyon fırında makarna.

Boş bir masa kaptıktan sonra önce ne kadar aç olduğumu hissettim. Hemen başlayıp makarnayı iştahla mideye indirdim. Sascha'nın yanındayken hep böyle acıkmam tuhaftı. Muhtemelen bana iyi geliyordu.

"Vay," dedi gülerek. "Dünyadaki son gününmüş gibi yiyorsun."

"Son gün olmadığı kesin değil," diye cevapladım ağzım doluyken. "Ayrıca sadece doktorumun sözünü dinliyorum. Beynimin karbonhidrata ihtiyacı varmış."

"Doğru söylemiş." Önce tabağı, sonra alnımı işaret etti. "Bunun yüzde yirmisi doğrudan yukarıya gidecek."

"Fena halde gerekli," dedim. "Dün öğrendiklerim kafamda hâlâ dönüp duruyor."

Masanın üzerinden bana doğru eğildi. "Anlat bakalım, neler oldu?"

"Zoe'nin ikiz kız kardeşi varmış."

Yüzündeki yorgunluk ifadesi anında kayboldu, artık cin gibi gözlerle bakıyordu bana.

"İkizi mi? Nasıl olabilir ki? Ben arkadaşının kardeşi yok sanıyordum."

"Düne kadar ben de öyle sanıyordum. Ama sonra evlatlık alındığını öğrendim."

Ona keşfimden ve Anna Wegemann'la yaptığım görüşmeden söz ettim, Sascha beni şaşkınlıkla dinledi, neredeyse yemek yemeyi bile unutmuştu. Sadece arada bir düşüncelere dalıp ekmeğini çiğniyordu.

Ona Vanessa'nın beni evde ziyaret edişini de anlattıktan sonra başını iki yana sallayarak arkasına yaslandı.

"Akıl alır gibi değil! Yani Zoe'nin yerine mi geçti?"

"Evet, öyle yaptı."

"Ama nasıl olabilir ki? Neden senden başka kimse fark etmiyor? Anne babası bile."

Bu konuda ben de kafa patlatmıştım. "Zoe'nin ailesinin sadece görmek istemediğini varsayıyorum. Yeniden kızlarına kavuşmanın sevinciyle gözleri kör olmuş, onun Zoe olmadığını fark etmiyorlar."

"Peki ya senin büyükannen? O da Vanessa'yla konuşmuş. O neden fark etmedi? Zoe'yi neredeyse senin kadar iyi tanıyor."

"Ella her zaman fazla iyi niyetlidir," deyip iç geçirdim. "Vanessa, Zoe'nin annesini parmağında oynattığı gibi ondan da şefkat toplamaya gelmiştir. Bir şeyleri hatırlayamasa bile travmasını bahane eder."

"Herkes de onun durumuna saygı duyar," diye düşüncemi devam ettirdi Sascha.

"Aynen öyle. Çünkü herkes başına kötü bir şey geldiğini varsayar. Oysa fail kendisi."

Kahvesinden bir yudum alıp kaşlarını çattı. "Ama bütün bunları neden yaptığını anlayamıyorum. Kendi kız kardeşini kaçırıp onun yerine geçmek için insanın nasıl bir sebebi olabilir ki?"

"Bilmiyorum," dedim, içinde boş tabağın olduğu tepsiyi ittim. Sahiden de koca bir porsiyonu silip süpürmüştüm ve şimdi biraz daha iyi hissediyordum. "Dün benden özür diledi. Ama sanırım, özür dilerken tartışmamızı değil, bana verdiği zararı kastetti."

"Zoe'ye dair bir imada bulundu mu?"

"Evet, önce ona bir şans verirsem Zoe'yi yeniden görebileceğimi ima etti. Ne demekse artık."

Sascha bir kez daha başını iki yana salladı. "Bu çok çılgınca. Aklım almıyor."

"Benim de."

Yeniden bana doğru eğilip alçak sesle konuştu. "Polise gidip onlara öğrendiklerini anlatmalısın."

"Kesinlikle olmaz! Bir düşünsene, sence kime inanırlar? Zoe'nin ailesine mi yoksa kendisi de bir travma geçirdiği için herkesin deli gözüyle baktığı bir arkadaşına mı?"

"Doğru, çok haklısın," diye karşılık verdi. "Tek kanıt tıbbi bir tetkik olabilirdi ama Vanessa'yı buna zorlayamayız."

Başımla onayladım. "Zaten bu yüzden parkta bulunduğunda hastaneye gitmek istemedi. Evlerine gelen doktor da muhtemelen sadece görünür yaraları var mı diye kontrol etti."

"Bence de," dedi Sascha. "Kesinlikle bir kalp hastalığı aramamıştır."

"O zaman öncelikle daha fazla kanıta ihtiyacım var," dedim. "En önemlisi de Vanessa'nın hiçbir şeyden haberi olmamalı. Ben ne planladığını ve Zoe'nin nerede olduğunu çözmeden önce olmaz."

"Biz," dedi Sascha. "Biz çözeceğiz."

"Bana yardım mı edeceksin?"

"Ciddi ciddi sormuyorsun herhalde, değil mi?" Sırıttı, ben de gülümseyerek teşekkür ettim.

"O halde," dedi, "şimdi ne yapıyoruz?"

"Vanessa'nın ailesiyle görüşmeliyiz," diye bir öneride bulundum. "Onun da orada kayıp olmaması şaşırtıcı. Ama aynı bölgede bir kız daha kayıp olsaydı kesin gazetelerde büyük yer kaplardı. Ayrıca uzun zamandır buralarda geziyor olmalı. Ne de olsa Zoe'yi haftalardır gözetliyordu. Bahçedeki silüetin o olduğundan eminim."

"Google'da ismini aradın mı?"

"Evet, ama hiçbir şey bulamadım. Sadece bir Facebook profili buldum ama onunki değildi."

"Nereden biliyorsun?"

"Başkasıymış gibi davranmaktan hoşlanıyor olabilir ama bir anda el işlerine merak duyan yaşlı bir kadın olmak isteyeceğini sanmıyorum."

Sascha kahvesini bitirip kararlılıkla yüzüme baktı. "Tamam, öyleyse Geisling'e ufak bir gezintiye çıkıyoruz. Bana duş almam ve üstümü değiştirmem için yarım saat ver, sonra seni alırım."

"Ne dersin, sence bu kez önceden arasam mı?"

Kısa bir süre düşündü. "Hayır, sanırım şaşırtma taktiğin daha çok işe yarıyor. Üstelik neyle karşılaşacağımızı cidden merak ediyorum."

Ben de merak ediyordum.

62.

Evde Ella'ya muayene sonuçlarımı anlattım. Fakat Doktor Mehra'nın kilomla ve ruhsal sağlığımla ilgili söylediklerine değinmedim.

Ella iyileşme yolunda olmama sevindi, özellikle de kilise kermesinden kalan pastaların üzerine atlamama. Sahiden de iki koca dilim yemiştim, Sascha beni almaya gelmiş olmasaydı üçüncüyü de yerdim.

Ella'ya küçük bir gezinti yapacağımızı söyledim, bir bakıma doğruydu da ama sebebinden bahsetmedim.

Bize güzel bir gün diledi, Sascha arabasıyla geldiğinde vedalaşırken elime para tutuşturdu. Reddedecek oldum ama kulağıma fısıldadı. "Şimdi bunu alacak ve keyfine bakacaksın. Kendini toparla ve eğlen. Nihayet iyi olmana çok seviniyorum. Sascha da çok hoş bir çocuk. O halde hayatın tadını çıkar, olur mu?"

Az sonra arabada Sascha'nın yanında otururken kendimi kötü hissettim. Gerçeği gizleyerek de olsa ona yalan söylemek istemiyordum. Ella'yla birbirimize karşı hep açık olmuştuk. Ona yalan söylemek ya da bir şeyi ondan saklamak için hiçbir zaman bir sebebim olmamıştı.

Ama bu önceki hayatımda böyleydi, şimdiyse başka bir seçenek göremiyordum.

Sascha aklımı okumuş gibiydi. "Çok düşünme," diye tavsiyede bulundu. "Bazen sevdiğimiz insanları gereksiz yere endişelendirmemek için küçük yalanlar atmamız gerekir."

Karşılık vermedim, aklıma Anna Wegemann'ın sözleri geldi. *Cehenneme giden yol iyi niyet taşlarıyla döşelidir.*

Sırf doğru olanı yaptığını düşünüyor diye insanın kendisini illaki iyi hissetmesi gerekmiyordu.

Sascha en sevdiği albümlerden birkaçını yüklediği bir CD taktı. Indie müzikten hoşlanıyordu, ben de bunu bayağı havalı buluyordum, özellikle de içinde The Beths'in çok beğendiğim yeni albümü olduğu için. Bu gruptan Zoe de hoşlanırdı, en çok da gelecekteki benliğin aldığı kararlar yüzünden geçmişteki benliğinden nefret etmesiyle ilgili şarkıyı severdi. Vanessa bunu biliyor muydu acaba? İkiz kardeşi hakkında ne biliyordu ki? Ne olmuştu da Zoe'nin yerine geçmeye heveslenmişti?

Yine bütün düşüncelerim onun etrafında dönüyordu. Doktor Mehra şüphesiz bunu zoraki diye tanımlardı ama elimde değildi.

Cevapsız bir sürü soru vardı hâlâ. En başta Vanessa, Zoe'den nasıl haberdar olmuştu? Olduğunda neden gidip Zoe'yi aramamıştı?

Kız kardeşini önce bir süre gizli gizli gözetlemiş olmasını bir şekilde akla yatkın buluyordum. Ben olsam belki aynısını yapardım. Ama kesinlikle bir sonraki adımım Zoe'ye doğru olurdu. *Selam, ben Vanessa. Senin kardeşinim, bir şekilde öğrendim.*

Sonuçta böyle bir şey ilk kez yaşanıyor olmazdı. Ella'nın çok hoşlandığı şu katlanılmaz, bayağı TV programlarında

neredeyse her gün böyle şeyler konuşuluyordu. Ayrı düşmüş kardeşler bir araya getiriliyor, akrabalar onlarca yıl sonra yeniden kavuşuyordu. Araya da şampanya ve çikolata reklamları sokuşturuluyordu, bu konuyla çok ilintiliymiş gibi.

Televizyondaki insanlar hep sevinç gözyaşları döküyordu, Ella da öyle, sonra da birbirlerine sarılıyorlardı. Kesinlikle hiçbirinin aklına diğerini zehirlemek ya da kaçırmak gibi çılgınca fikirler gelmiyordu.

Öyleyse Vanessa neden bu psikopatça numaraya başvurmuştu? Beni öldürmüş (en azından yirmi bir dakikalığına) ve Zoe'yi...

İşte asıl soru buydu? Zoe'ye ne olmuştu? Hâlâ hayatta mıydı?

Hayır, bunu düşünmek bile istemiyordum. Zoe hayatta olmalıydı! Ondan vazgeçemezdim, ufacık bir umut kıvılcımı olduğu sürece.

Neredeyse bir buçuk saattir yoldaydık. Sascha nihayet otobandan çıktığında uzun süren sessizliğimiz bozuldu.

"Bu insanlara ne diyeceğine dair bir fikrin var mı?"

Başımı salladım. "Evet, muhtemelen yine yalan söylemek zorunda kalacağım." Sonuçta onlara evlatlık kızlarının kimsenin bilmediği bir ikizi olduğunu ve onu kaçırıp beni de zehirlediğini çat diye söyleyemezdim.

Sascha'ya ne planladığımı anlattım. Gelecekteki benliğim bir yalancıya dönüştüğüm için benden nefret edebilirdi. Fakat başka bir seçeneğim yoktu.

63.

Ne olur ne olmaz diye yola çıkmadan önce Vanessa'nın ailesinin adresini bir kez daha kontrol etmiştim. Telefon rehberindeki adresle Anna Wegemann'ın belgelerindeki adres aynıydı. Rainer ve Veronica Strach hâlâ Anselm Strauss Caddesi, 4a'da oturuyordu.

Ayrıca ikinci bir kayıt daha bulmuştum, o da Walter Strach adınaydı ve kapı numarası 4b'ydi. Biz de ikiz bina olduğunu düşünmüştük.

Tahminimce adam yetmişlerin başlarındaydı ve Vanessa'nın büyükbabası olmalıydı.

Bahçede, büyük bir kestane ağacının altındaki yaprakları topluyordu. Bizi Vanessa'nın ailesinin kapısına doğru giderken görünce tırmığı çite dayayıp bize doğru geldi. Kemikli elleri, ciddi bir yüzü olan zayıf ve dinç bir adamdı. Bir tutam beyaz saç kırışık alnına sarkıyor, gözleri sert sert bakıyordu.

"Burada kimse yok," dedi azarlar gibi.

"İyi günler," dedim bilhassa sevimli bir gülümsemeyle. "Strachlar ne zamana kadar olmayacaklar, biliyor musunuz?"

İfadesiz bir yüzle inceledi bizi. "Gelinim çocuklarını antrenmandan almaya gitti. Konu nedir?"

"Biz Vanessa'yı görmek istemiştik."

"Hımm." Bana inanmıyormuş gibi gözlerini kıstı.

Hemen Sascha'yı işaret edip olabildiğince ikna edici bir sesle konuşmaya çalıştım. "Arkadaşım ve ben Vanessa'yı bir forum sayfasından tanıyoruz. Uzun zaman önce onu ziyaret etme sözü vermiştik. Bugün de yakından geçiyorduk, iyi denk geldi."

Gözlerindeki şüphe hâlâ oradaydı. "Yani internetten tanıyorsunuz?"

"Evet," dedik ikimiz bir ağızdan.

"Sadece internetten mi?"

Soruyu ikinci kez sorması beni tedirgin etti. Aynı şekilde bize bakışı da. Sanki yalan söylediğimizi sezmiş gibiydi.

"Evet," diye karşılık verdim çabucak, daha da geniş gülümsedim. "Artık yüz yüze de tanışalım istemiştik."

Aşağılayıcı bir tavırla burnundan soludu. "Öyleyse zeki internetiniz her şeyi bilmiyor demek ki."

"Efendim?"

Tam cevap verecekti ki siyah bir SUV girişe yanaştı. Uzun, koyu kahverengi saçını atkuyruğu yapmış bir kadın indi içinden. Bu Veronica Strach olmalıydı.

Uzun boylu ve zayıftı, koyu renk kıyafetleri sayesinde bu iki özelliği ayrıca öne çıkıyordu. O da çok ciddi görünüyordu.

"Merhaba, yardımcı olabilir miyim?"

"Bu ikisi Vanessa'yla görüşmek istiyor," dedi Walter Strach biz daha cevap veremeden. "Onu internetten tanıdıklarını söylüyorlar."

"Bir forum sayfasından," diye düzelttim, sonra uydurduğum hikâyeyi tekrarladım. "Onu ziyaret edeceğimize söz vermiştik, bugün de sürpriz yapmak istedik."

Arazi aracının arka kapısından iki erkek çocuğu indi. Altı ya da yedi yaşında olmalıydılar. İkisinin de omzunda aynı

spor çantasından vardı ve ikisi de aynı eşofman takımından giymişti. Birbirlerine karıştırılacak kadar çok benziyorlardı.

İkizler, diye geçti aklımdan.

Veronica Strach gözlerini Sascha'nın ve benim üzerimden ayırmadı. Çocuklar yanından geçerken aklı başka yerdeymiş gibi çocukların saçlarını okşadı.

"Hadi bakalım eve gidin afacanlar," dedi kısık sesle.

"Ama açız," diye itiraz etti oğlanlardan biri.

"Önce çantanızı boşaltın, ben hemen geliyorum."

İkisi eve girene kadar bekleyip ondan sonra konuştu: "Vanessa'yla en son ne zaman iletişim kurdunuz?"

Gitgide huzursuzlanıyordum. Bu soru, davranışı, şüpheci tavrı, kayınpederinin bizi göz hapsinde tutuşu, attığımız yalanla ince bir buz tabakasının üstünde yürüdüğümüzü belli ediyordu. Burada yolunda gitmeyen bir şeyler vardı.

"Maalesef biraz oldu," dedim.

Sascha da benim gibi düşünüyor olmalıydı ki hikâyemi desteklemek için ekledi. "Bu yüzden de içimiz rahat etmedi."

Veronica Strach başını salladı, bir an için yalnızca baktı bize. Bu bakış bir şekilde hem küskün hem üzgündü. "O zaman henüz haberiniz yok."

"Neden?" diye sordum, kalp atışlarım hızlanmıştı. "Bir şey mi oldu?"

Önce kendisini toplaması gerekiyormuş gibi derin bir nefes aldı.

"Kızım..." deyip yutkundu. "Vanessa öldü. Beş hafta önce intihar etti."

"Ne? Ama ben..."

Korku bir yumruk gibi indi göğsüme, ciğerlerimdeki bütün hava dışarı çıktı. Böyle bir şey olamazdı! Az kalsın

daha dün Vanessa'yla konuştuğumu söyleyecektim ama son anda tutabildim kendimi.

"Bu şekilde öğrenmek zorunda kaldığınız için çok üzgünüm," dedi Veronica Strach.

"Ama nasıl?.." Devamını getiremedim, hâlâ aklım almıyordu.

"Kendini hızlı trenin önüne attı," diye homurdandı Walter Strach, bunun üzerine gelininin kızgın bakışlarına hedef oldu.

"Onu ne kadar iyi tanıdığınızı bilmiyorum," dedi, "ama Vanessa kolay bir insan değildi."

"Nankördü," diye ekledi yaşlı adam suratını asıp.

Veronica Strach öfkeyle ona baktı. "Walter, lütfen! Artık bunu duymak istemiyorum!"

"Ama gerçek bu! Onun için onca şey yaptım, hiç kıymetini bildi mi? Hayır, bilmedi!"

"İnternette birini gerçekten tanımak zordur. O yüzden onun hakkında çok şey bilmiyoruz," dedim, doğruydu da. Bu kadına daha fazla yalan söylememek nedense benim için önemliydi. Acısını dizginleyebilmek için bütün gücünü harcadığını hissediyor ve canını daha fazla acıtmak istemiyordum.

"Size hiç böyle bir imada bulunmuş muydu?" diye sordu. "Yani yazışırken size hiç sorunları olduğundan söz etti mi?"

Başımı iki yana sallayıp gerçekten olabildiğince şaşmamaya çalıştım. "Hayır. Tek bildiğim bir rahatsızlığı olduğuydu." Sonra Sascha'nın hâlâ yanımda olduğu geldi aklıma. "Yani tek bildiğimiz demek istedim."

Veronica Strach derin bir nefes aldı. "Evet, Vanessa'nın doğuştan bir kalp rahatsızlığı vardı, ameliyat edilemiyordu."

"Kalp nakli yapılamaz mıydı?" diye sordu Sascha.

"Küçükken maalesef yapılamadı," diye karşılık verdi. "Bedeni o zamanlar çok güçsüzdü. Hiç dayanıklı değildi, bu tür bir operasyonu kaldıramazdı. Hatta bir süre onu kaybedeceğiz diye endişelendik. Daha sonra iyileşince elbette alıcı listesine yazdırdık. Ama bu işlerin ne kadar zor, bekleme süresinin ne kadar uzun olduğunu tahmin edemezsiniz. Organ bağışı yapan çok az insan var."

Sascha başıyla onayladı. "Biliyorum, acil serviste çalışıyorum."

Çaresizce birbirimize baktık. Birçok şey bekliyordum ama böyle bir hikâye değil. Veronica Strach'ın ağzını aramak amacıyla buraya geldiğim için kendimi birdenbire berbat hissettim.

Birkaç saniyeliğine sıkıntılı bir sessizlik çöktü, sonra Veronica konuştu. "Ne olursa olsun Vanessa'nın birkaç arkadaşı olmasına sevindim. Dediğim gibi kolay biri değildi ama iyi bir insandı, çok zekiydi ve harika bir öğrenciydi. Notları hep çok iyiydi. Daha birkaç hafta önce ilk denemesinde ehliyet sınavını geçti, tek bir hata yapmadan. Sonra, birdenbire..."

Gözyaşlarını tutabilmek için gözlerini kırpıştırdı. "Anlayamıyorum. Gerçekten size hiçbir şey söylemedi mi? Lütfen, bilmem gerek! Bir sebebi olmalı!"

Yalnızca üzülerek hayır anlamında başımı salladım.

"Vanessa bize bir veda mektubu bile bırakmadı," dedi, ardından ağlamaya başladı.

"Anne!" Oğlanlardan biri kapıda duruyor, sabırsızlıkla annesine el sallıyordu. "Geliyor musun? Acıktık!"

"Hemen geliyorum tatlım!" deyip elinin tersiyle gözyaşlarını sildi.

"Sizde Vanessa'nın bir fotoğrafı var mı?" diye sordum, bunun için yine yalan söylemem gerekeceğinin de farkındaydım. "Forumda sadece bir simge kullanıyordu. Gerçekte nasıl göründüğünü hep merak etmiştim."

Veronica Strach başıyla onayladı. "Evet, biliyorum. Fotoğraf çektirmekten hiç hoşlanmazdı. Bir kez olsun selfie ya da onun gibi bir şey çektiğini görmedim. Kendisine katlanamıyordu sanki. Ama elbette birkaç fotoğrafı var."

Çantasından cep telefonunu çıkarıp fotoğraf albümünü karıştırmaya başladı.

Belki de yanılmışımdır, diye umuyordum. *Belki de her şey aptalca bir tesadüftür ve biz burada tamamen başka bir kız hakkında konuşuyoruzdur.*

Ama öyle olsa biraz fazla büyük bir tesadüf olurdu, Veronica Strach sonunda Vanessa'nın fotoğrafını gösterdiğinde umudum tamamen bitti.

"Bu onun son fotoğrafı. Yazın çekmiştim. Kardeşlerinin doğum gününde."

Fotoğraf bulunduğumuz yerden sadece birkaç metre uzakta, Strachların verandasında çekilmişti. Şimdi ızgaranın, bahçe mobilyalarının ve şemsiyenin soğuğa dayanacak şekilde paketlendiği yerde Vanessa güneşin altında duruyor, bir pasta tabağının üzerinden kameraya bakıyordu.

Evet, Zoe'ye şaşırtıcı derecede benziyordu. Ama kardeşinden farklı olarak Vanessa'nın sarı saçları uzundu, bu sayede bukleleri de belirgindi, oysa Zoe buklelerinden hiç hoşlanmazdı.

Vanessa'nın giyim tarzı da tamamen farklıydı. Daha çok emo tiplere benziyordu. Fotoğrafta üzerinde yırtık, siyah bir pantolonla, *SAKIN BÜYÜME, BU BİR TUZAK!* yazan aynı şekilde siyah bir tişört vardı.

Ama duruşu Zoe'yi andırıyordu. Tetikte ve dik, omuzları hafif öne eğik duruyordu. Fakat Vanessa'nın yüzü ikiz kız kardeşininkinin aksine fazla ciddiydi, koyu renk göz makyajı da ciddiyetini biraz daha artırıyordu. Çok fazla göz kalemi sürmüştü.

Hiç kolay biri değil.

Evet, o kadarı belliydi. Vanessa bir parti fotoğrafında bile bir şekilde öfkeli görünüyordu.

"Hep onun için iyi bir anne olmaya çalıştım," dedi Veronica Strach. "Onu evlat edindik ama tahmin edersiniz ki benim gözümde hep benim kızımdı. Uzun bir süre kendi çocuğumuzun olamayacağını düşünmüştük, ta ki ben yedi yıl önce aniden ikizlere hamile kalana kadar."

"Vanessa bunu nasıl karşıladı?" diye sordum gözlerimi fotoğraftan ayırmadan.

"Çok sevinmedi," dedi Veronica Strach üzüntülü. "Belli ki çocukları rakip olarak gördü. Oysa Rainer ve ben her zaman hepsine aynı şekilde davranmaya çalıştık. Ama Vanessa kıskançtı. Hep öyleydi. Yeterince ilgi görmediğinde öfkelenirdi. Küçük bir çocukken bile."

İç geçirip gözünün kenarındaki bir damla yaşı sildi. "Ama bu hiçbir şeyi açıklamıyor, kendine... bunu neden yaptığını."

Çocuk yeniden annesine seslendi. Kadın başıyla işaret verdi, sonra cılız bir gülümsemeyle bize baktı.

"Şimdi çocuklarımla ilgilenmeliyim. Geldiğiniz için teşekkürler. Vanessa ziyaretinize çok sevinirdi."

"Bana fotoğrafı gönderebilir misiniz?" diye sordum. "Anı olarak."

"Elbette."

Ona telefon numaramı verdim, kısa bir vedalaşmanın ardından evine girdi.

Sascha ve ben arkasından baktık, ikimizin de kafası karışmıştı, şoktaydık.

"Ailesinin kalbini kırdı," dedi Walter Strach aniden. Konuşma boyunca taş kesilmiş gibi, elleri pantolon ceplerinde, bakışları çizmelerinde yanımızda durmuştu.

"Eskiden istasyonda çalışırdım," diye devam etti zor duyulur bir sesle. "Böyle bir kazadan sonra geriye kalanları birkaç kez görmek zorunda kalmıştım. Korkunç bir manzaraydı, çok korkunç bir manzara. İnsanın aklından bir daha hiç çıkmıyor. Bu insanlar yakınlarına nasıl bir kötülük yaptıklarını bir an olsun düşünmüyorlar. Vanessa ancak ayakkabılarından teşhis edilebildi. Oğlum ve gelinim o zamandan beri düzenli olarak psikoloğa gidiyorlar."

"Burada yakınlarda mı oldu?" diye sordu Sascha.

Yaşlı adam başıyla onayladı. "Evet, ormanın altındaki, Tanrı'nın cezası şu virajda. Hepsi oraya gider bu manyakların! Bana kalırsa çoktan etrafına çit çekilmeliydi."

Bu sözlerle bizi orada bırakıp yüzümüze bir kez daha bakmadan sert adımlarıyla tırmığının başına geri döndü.

64.

Elim ayağım boşalmış, kafam karışmıştı, önce aklımı toparlamalıydım. Ama ondan da önemlisi Vanessa'nın güya öldüğü yeri görmeliydim.

Semtin dışına çıktık, sonra ormanın içindeki dar bir yoldan geçtik. Birkaç yere baktıktan sonra nihayet Walter Strach'ın bahsettiği yeri bulduk. Gözden kaçırılacak gibi değildi çünkü raylardan çok da uzak olmayan bir yere Vanessa'nın anısına dört küçük haç dikilmişti. Ufuk çizgisinden vuran günün son ışıklarının yarattığı uzun gölgeleri, traverslere uzanmaya çalışan devasa parmaklara benziyordu.

Haçların üçü epey aşınmıştı ama dördüncüsü yeniydi. Kirişin üzerinde *VANESSA 2000 – 2018* yazıyor, altında da kırmızı bir mum yanıyordu.

Walter Strach haklıydı, uzun viraj gür çam ağaçlarının kıyısından geçiyor ve görülmüyordu. Burada, rayların üzerinde duran birini makinist ancak son anda görürdü, o zaman da frene basmak için çok geç olurdu.

Haçların biraz ötesinde bir uyarı tabelası vardı. "Raylar üzerinde dolaşmak yasaktır!" Altına büyük harflerle yazılmış "HAYATİ TEHLİKE!" uyarısı kötü bir şaka gibi duruyordu.

"Böyle bir şey olamaz," diye mırıldandım. "Ailesinin onu aramamasının bir nedeni olduğunu biliyordum elbette ama bunu tahmin etmemiştim. Ben belki taşınmıştır ya da seyahate çıktığını söylemiştir diye düşünmüştüm veya bunun gibi bir şey."

Sascha yanıma geldi, ikimiz de neredeyse tükenmiş mumun titrek ışığına bakakaldık.

"Vanessa böyle bir numara yapmış olamaz Nikka. Bu tamamen imkânsız."

"Ya yaptıysa?" Haklı olduğunu biliyor ama bir türlü kabullenemiyordum.

"Bir düşünsene," dedi sakince. "Kendi ailesi onu teşhis etti. Yoksa nasıl işe yarasın ki?"

"Evet, doğru. Ama büyükbabası yalnızca ayakkabılarından teşhis edildiğini kendi ağzıyla söyledi. Dolayısıyla ölenin o olmaması, yalnızca onun ayakkabılarını giymiş başka biri olması mümkün."

"Yoksa Doktor Frankensteinlığa soyunup mezardan bir kızı çıkardığını, sonra da rayların üzerine yatırdığını mı düşünüyorsun?"

"Sascha, nasıl yaptığını bilmiyorum ama ceset başka birinin olmalı."

Gözlerimin içine baktı. "Ama çok daha basit bir açıklaması da olabilir ve ne olduğunu biliyorsun."

"Ölen oydu diyorsun."

Başıyla onayladı.

"Hayır Sascha. Konuştuğum kız Zoe değildi. Sana her şey üzerine yemin edebilirim! Başka bir Zoe daha olduğunu da hiç sanmıyorum. Bu kadar benzeyemez. Bu kesinlikle ihtimal dışı."

21

Bir süre sessiz kalıp sonra "Tamam," dedi, "eğer bu kadar eminsen bu işi iyice bir araştırmamız gerek."

Gözlerimi yeniden Vanessa'nın haçlarına diktim, olduğumuz yerde dönüp durduğumuz hissine kapıldım. Gerçeğe çok yaklaştığımızdan emindim. Ama gerçek, bir şekilde ellerimizden kayıp gidiyordu.

Üzerimize karanlık çöktü, yakındaki ormanın hışırtıları arasından bir kuşun kesik kesik ötüşü duyuldu. Arayışımız çıkmaza girdiği için bizimle alay ediyordu sanki.

Şimdi yeniden en başa dönmeliydik. Sırf bu düşünce bile yüreğimi sıkıştırıyordu. Çünkü zamanımızın (Zoe'nin zamanının) azaldığını biliyordum.

IV.

KEŞİFLER

65.

"Çok erkencisin," dedi Ella ertesi sabah mutfağa girdiğinde. Normalde ikimizden erkenci olanı oydu ama bugün ondan üç saat öndeydim.

Kötü bir gece daha bırakmıştım arkamda. Ve kötü kâbuslar. Hepsinde de felç geçirmiş gibi rayların üzerinde duruyor, trenin hızla üzerime gelişini seyretmek zorunda kalıyordum.

Rüyalardan birinde Sascha beni son anda kenara çekmişti ama diğerlerinin hepsinde trene yakalandım. Tekrar tekrar.

Son rüyada Vanessa rayların üzerine, yanıma gelmişti. Kötü kötü sırıtıp şöyle demişti: *Hadi, bir sırrı paylaşalım.*

Ne sırrı, diye sormuştum. Sonra haçların yanında durup bizi izleyen Veronica Strach konuştu: *Vanessa'nın arkadaş bulması ne güzel.*

Bunun üzerine Vanessa'nın sırıtışı biraz daha genişledi. *Buna her zaman sahip olanlar kıymetini hiç bilmiyorlar.*

Sonra tren ikimizi de ezip geçti.

Sıçrayarak uyanınca kesinlikle tekrar uyumak istemedim. Ben de kalkıp sabahın dördünde kahvaltı yaptım. Koca bir tabak omlet ve dört dilim reçelli ekmek.

21

"Sen iyi misin?" diye sordu Ella, elinde bir fincan kahveyle mutfak masasına, yanıma oturdu.

"Ne? Ah, evet, sadece henüz uyanamadım."

"İştahın yerinde bakıyorum, güzel." Gülümsedi. "Dünkü randevunuz nasıl geçti? Güzel zaman geçirdiniz mi?"

"Randevu değildi," dedim. *Keşke sana gerçeği söyleyebilsem. Ama o zaman da muhtemelen çileden çıkardın*, diye geçirdim aklımdan.

"Gerçekten mi?" Bana göz kırptı. "Bana öyleymiş gibi geldi ama. Bir erkek arkadaşın olmasına seviniyorum. Çok hoş, çok dikkatli bir..."

"O benim erkek arkadaşım değil," dedim iç geçirerek. "Sadece arkadaşım."

Yüzünde imalı bir gülümsemeyle süzdü beni. "Tıpkı annen gibisin. O zamanlar babanla tanıştığında sürekli aynı şeyi iddia ederdi, biz sadece..."

Kapı zili beni belki de yüz kez dinlediğim hikâyeden kurtardı.

"Sen dur," dedi Ella. "Ben bakarım."

Kısa bir süre sonra Sascha'yla birlikte mutfağa döndüğünde bütün yüzüyle gülüyordu. İfadesiyle *beni kandıramazsın* diyordu sanki.

Sascha'yı gördüğüme bu kadar sevinince ben de şaşırdım. "Ne arıyorsun burada? Bugün çalışıyorsun sanıyordum?"

Sinirle gözlerini devirdi. "Ben, şey, bugün izin aldım."

Ella'nın yüzünden bilgiç bir gülümseme daha geçti. "Öyleyse ben sizi yalnız bırakayım. Zaten çıkmam gerekiyordu. Edith benden cenaze merasimi dekorasyonu için ona yardımcı olmamı istemişti. Şimdi gitmezsem geç kalabilirim."

Edith Badtke, Ella'nın en eski arkadaşıydı. Kiliseyle ve papazın yeni eviyle ilgileniyordu. Birkaç yıl önce eski binada

çıkan yangında yaralandığından beri Ella ona yardımcı oluyordu, böyle günlerin sonunda genellikle iki arkadaş akşam yemeğini birlikte yerdi.

Ella imalı imalı, "İkinize de harika bir gün dilerim," deyip Sascha'nın bir kez daha kıpkırmızı kesilmesine sebep olduktan sonra mutfaktan çıktı.

"Gerçekten izinli değilsin herhalde?" dedim yalnız kalınca.

"Hayır, resmî olarak gribal bir enfeksiyona yakalandım. Şu sıralar çalışanlar arasında çok yaygın. Ama kendimi tutamadım. Çünkü bir şey buldum ve sana hemen göstermek istedim."

Sırt çantasından Fahlenberg yerel gazetesinin o günkü sayısını çıkarıp yanıma oturdu. Sonra yerel haberler sayfasına geçip gazeteyi bana doğru itti, polis raporları başlıklı kısa bir haberi işaret etti.

"Şunu bir okusana."

Göppingen plakalı siyah bir Seat Leon hakkında dört satırlık bir yazı vardı. Araç beş haftadır toplu taşıma araçlarıyla işe gidenler için ayrılmış, otobanın kenarında yer alan otoparkta duruyor ve sahibine ulaşılamıyordu. Bu yüzden polis arabayı oraya kimin bıraktığını gören tanıkları arıyordu.

Kaşlarımı çattım. "Yani? Bunun nesi özel?"

"Geislingen Göppingen'a bağlı," dedi Sascha. "Ve araba tam beş haftadır bu otoparkta duruyor. Ben de hemen dikkat kesildim. Bir polis arkadaşımı aradım."

Korkuyla Sascha'ya baktım. "Polisle mi konuştun?"

Yatıştırırcasına ellerini kaldırdı. "Merak etme! Tabii ki ona şüphelerinden bahsetmedim. Sadece arabanın kime ait olduğunu sordum."

"Arkadaşın da hemen söyledi mi yani?"

"Yani işte, çok kolay olmadı ama bana bir iyilik borcu vardı." Mahcubiyetle gülümsedi. "İnsanlara iyilik yaparsın, ara sıra da hatırlatırsın."

"Ah tabii ya." Şimdi ben de gülümsedim. Sürekli sürprizlerle doluydu. "Peki araç kime aitmiş?"

"Yirmi üç yaşında bir kadına. Adı Gabi Neumann. Ve nerede yaşıyormuş tahmin et, üç hakkın var."

"Geislingen'de."

Başparmağını kaldırdı. "Yarışmacımıza tam puan. Ben de kadını aradım."

"Ne dedi?"

"Hiçbir şey. Telefonu açmadı. Bütün sabah denedim."

"Belki de istedir?"

"Olabilir. İlginç olan arabası neden o kadar zamandır Fahlenberg'de ve polis neden şimdi ilgileniyor."

"Vay be! Tesadüf olamaz."

"Bence de olamaz." Pantolon cebinden araba anahtarını çıkarıp göstere göstere kapağını kaydırdı. "Sanırım bugün Geislingen'e ikinci bir ziyarette bulunmamız gerek."

66.

Eskiden hep bir yoldan ikinci kez geçilirse yolun daha kısa geleceğine inanırdım. Çoğunlukla da öyleydi çünkü insan belirli noktaları tanıyor, ne kadar kaldığını anlıyordu. Ama bu kez öyle heyecanlıydım ki yolculuk bana sonsuzluk kadar uzun geldi.

Yoldayken sayısız soru geçti kafamdan. Bütün bunların birbiriyle bağlantısını çözemiyordum. En çok da Gabi Neumann'ın bu hikâyedeki rolünü merak ediyordum.

Sascha beni dalgın suskunluğumdan sürekli çıkarmaya çalıştı. Bana veteriner olan babasını, bir keresinde bir grup dalmaçyalı yavrusunun elinden kaçtığını ve muayenehanenin altını üstüne getirdiklerini anlattı.

Anlatırken kahkahalarla gülüyordu, ben de ister istemez gülümsüyordum. Bütün detayları öyle canlı anlatıyordu ki gerçekten eğlenceliydi. Ama bunun sadece bir oyalama taktiği olduğunu da hissediyordum. Aynı sorular ve düşünceler için için onun da kafasını kurcalıyordu.

Aşağı yukarı yolu yarılamıştık ki cep telefonum titredi. Veronica Strach'tan bir mesaj gelmişti. Yalnızca iki cümle yazıyordu:

Ziyaretiniz için bir kez daha teşekkür ederim. Vanessa'nın arkadaş edindiğini bilmek güzel.

Vicdan azabım anında iğne gibi göğsüme saplandı. Vanessa'nın annesine yalan söylemiştim ve annesi yalanımda teselli bulmuştu. Uydurulmuş bir gerçek bazen hakiki gerçeğin kendisinden daha iyi değil miydi?

Bu mesajla birlikte Vanessa'nın göndereceğine söz verdiği fotoğrafını da yollamış, iki fotoğraf daha eklemişti. Bunlar çocukluk fotoğraflarıydı. Nefesim kesildi. Vanessa'nın bu fotoğraflarda kız kardeşine benzerliği inanılır gibi değildi. Pekâlâ Zoe'nin albümünden de alınmış olabilirlerdi.

Navigasyonun sesi beni düşüncelerimden sıyırdı. Artık az kalmıştı.

Dikiz aynasına şöyle bir bakıp arka koltukta belli belirsiz bir karaltı görünce korktum. Arkama döndüm ama gölge refakatçim neredeyse görülmüyordu. Gölgesi her geçen gün biraz daha zayıflıyor gibiydi.

Sascha'nın radyosunda o sırada Linkin Park çalıyordu. "Nobody Can Save Me."[9]

Bunun bir işaret olmamasını umut ettim.

9 (İng.) Beni kimse kurtaramaz. (ç. n.)

67.

Gabi Neumann'ın dairesi eski bir apartmanın birinci katındaydı. Evde olmadığından emin olmak için birkaç kez kapısını çaldık. Beklediğimiz gibi kimse açmadı. Sonra şansımızı komşularda denedik. Orada da açan olmadı, biz de üzerinde "H. Lembke (Bina görevlisi)" yazan zile bastık. Anında otomatik kilidin vızıltısı duyuldu.

Sascha'yla ben bir an için birbirimize baktık, sonra beni cesaretlendirircesine başını sallayınca birlikte merdiven boşluğuna girdik.

Merdivenin ucunda bizi yaşlı bir adam karşıladı. Koltuk altında kalın bir kitap tutuyor, okuma gözlüğünün üzerinden merakla bize bakıyordu.

"Merhaba. Beni mi aramıştınız?"

Yetmiş yaşlarında olmalıydı, üzerinde Ella'nın hep "klasik emekli üniforması" diye tabir ettiği rahat bir kumaş pantolon, balıkçı yaka bir kazak ve örgü yelek vardı. Ella'nın klişe tipini tamamlamak ister gibi ayaklarına kadife terlikler geçirmişti.

"Aslında biz Bayan Neumann'a bakmıştık," dedim.

"O tatilde." Adam, Sascha'ya döndü, nedense şaşırmış gibiydi. "Sen Gabi'nin yeğeni misin?"

Sascha bir an duraksadı, sonra çabucak, "Ben Sascha," dedi.

"Sascha," diye tekrarladı Bay Lembke ve bir süre düşündü. Okuma gözlüğünü çıkarıp yeleğinin göğüs cebine koydu. "Hım, öyleyse ismini yanlış hatırlıyorum. Her durumda üzgünüm, teyzen burada değil. Ama zaten biliyorsundur. Arabası yüzünden mi geldiniz?"

"Evet," diye karşılık verdi Sascha, hızlıca bakıştık. İkna edici bir hikâye bulmak bu kez ona düşmüştü.

Şimdiye kadar hiç fena değildi, yalan bile söylememişti. Bay Lembke de ona harika bir pas verdi.

"Vay be, işe bak!" dedi yaşlı adam. "Bir tur atacağım diye arabasını çalmışlar! Ne acayip bir dünya bu böyle? Dün polislere de söyledim. Yani, dünyanın acayipleştiğini. İnsan artık hiçbir yerde güvende değil. Eskiden böyle değildi."

Göğüs geçirip başını iki yana salladı. "O değil de Gabi iyi mi? Çünkü telefonunu açmıyor. Birkaç kez denedim."

"Yola çıkarken telaştan arabada unutmuş olmalı," dedi Sascha, sesi çok inandırıcıydı. "Nasıldır bilirsiniz."

Bay Lembke güldü. "Ah bilmez miyim, Gabi işte. Hep meşguldür. Neyse, muhtemelen telefonu da gitmiştir. Bu serseriler kesin onu da araklamıştır. Ama söylesenize, size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Dairesine bakmamız gerek," dedi Sascha dünyanın en doğal şeyiymiş gibi. "Araç belgeleri için. Belgeleri polislere vermemiz lazım."

"E bunu bana dün de söyleyebilirlerdi," dedi Bay Lembke. "O zaman buraya kadar gelmenize gerek kalmazdı. Zaten bir şey olur diye bende her dairenin yedek anahtarı var, tabii bir de Gabi'nin çiçeklerine bakarım, postalarını alırım

diye. Burada birkaç kişinin bu tür işlerine bakıyorum. Ne de olsa bina görevlisiyim, biliyorsunuz değil mi?"

Sascha başıyla onayladı. "Evet, zilinizin üzerinde yazıyordu."

"Gözünden de bir şey kaçmıyor!" Bay Lembke gülüp bize göz kırptı. "O zaman gidip anahtarı getireyim. Sonuçta bütün günü yalnız, yaşlı bir adamla çene çalarak geçirmek istemezsiniz ha?"

Ayaklarını sürüyerek koridorundan taze kahve kokusu gelen dairesine girdi. Arkasından baktık, kısa koridorunun tavana kadar uzanan kitaplıklarla dolu olduğunu görünce gözlerime inanamadım. Daha önce kimsenin evinde bu kadar çok kitaplık görmemiştim. Kim bilir odalarında kaç kitap vardı?

"Gabi tam olarak nereye gitti?" diye sordu Bay Lembke, kısa sürede elinde anahtarla geri dönmüştü. "Bıraktığı notta sadece birkaç hafta seyahatte olacağı yazıyordu. Bu çok onun tarzı değil sanki ama beni ilgilendirmez tabii."

Sascha kaşlarını çatıp uygun bir seyahat noktası düşündü. Fakat belli ki aklına hiçbir yer gelmiyordu, o yüzden ben hemen karşılık verdim. "Kolombiya'da."

Kahve kokusu aklıma orayı getirmişti.

"Demek Kolombiya," dedi Lembke. "Eh, orası hayli uzak. Orada daha kalacak mı?"

"Bilmiyoruz," dedi Sascha, ara sıra doğruyu söyleyebildiği için dün benim olduğum kadar mutlu gibiydi.

"Ah, öyle haklı ki," dedi yaşlı adam. "İnsan genç olduğu sürece seyahat etmeli. Gezi kitapları benim yaşımdayken okunabilir. Hem ona iyi gelecek, kafasını dağıtacaktır. Erkek arkadaşından ayrıldığından beri hiç iyi görünmüyordu. Yola çıkmadan bir gün önce kapısını postacıya bile açmadı.

Muhtemelen kimseyi görmek istemiyordu, zavallı. Duydum, paketi ancak akşam aldı. Bilin diye söylüyorum, bu yaşlı kurdun kulakları çok keskindir."

Bu bilgi dikkatimi çekti. *Belki de duyduğu Gabi Neumann değildi,* diye geçti aklımdan. Yoksa neden postasını gecenin bir yarısı alsın ki?

"Onu en son ne zaman gördünüz?" diye sordum.

Bay Lembke kaşlarını çattı. "Hımm, sanırım yola çıkmadan üç ya da dört gün önce. Dediğim gibi son zamanlarda çok dost canlısı değildi. Yoksa bana sadece şu anlamsız notu bırakıp gitmezdi."

Yanımızdan geçip Gabi Neumann'ın dairesine yürüdü, kapıyı açtı.

Sascha'ya hızlı bir bakış attım, anladı.

"Sorabilir miyim Bay Lembke, binanın önündeki eski Mercedes sizin mi?"

"Dikkatini çekti demek?" Bina görevlisinin yüzü ışıldadı. "Evet, benim. Bir 200 D. 1971'de fabrikadan sıfır aldım. Bugüne kadar beni hiç yolda bırakmadı, güzel parça. Çok kaliteli bir işçilik."

İçimden Sascha'ya sarılmak geliyordu. İnsanları nasıl kazanacağını çok iyi biliyordu.

Olabildiğince dikkat çekmeyecek şekilde ikisinin arasından Gabi Neumann'ın dairesine süzüldüm. Küçük koridora açılan yalnızca üç kapı vardı ama yine de her yere bakacak kadar zamanım yoktu. Tabii Bay Lembke'yi işkillendirmek istemiyorsak.

Görünüşe göre Gabi Neumann düzenli bir insandı. Küçük salon konforlu şekilde döşenmişti ve bir Ikea kataloğu için fotoğrafı çekilecek kadar derli topluydu. Mutfak da farklı değildi. Burada da her şey temiz ve tertipliydi.

O yüzden lavabodaki boş hazır yiyecek paketleri bu düzenin içinde daha çok sırıtıyordu. Ocağın yanındaki rafta duran, vejetaryen beslenme ve sağlıklı yemeklerle ilgili yemek kitabına hiç uymuyordu.

Buzdolabının üzerine kalp şeklindeki bir magnetle tutturulmuş dikdörtgen beyaz bir kâğıt çarptı gözüme. Daha yakından bakınca bunun bir fotoğraf olduğunu fark ettim. Biri ters çevirmişti.

Genç kadının çektiği selfieyi görünce istemsizce yutkundum. Üzerinde yürüyüş kıyafetleri vardı, kır ve dağ manzarasının önünde ondan birkaç yaş büyük görünen yakışıklı bir adama sokulmuştu.

Kalp atışlarım hızlandı. Demek Gabi Neumann buydu. Uzun boylu, uzun sarı saçlı sempatik genç bir kadın. Hatta kalçası daha geniş, yüzü daha yuvarlak olmasına rağmen biraz hayal gücüyle Zoe'ye ve Vanessa'ya da benzetilebilirdi.

Zihnimde Walter Strach'ın sözleri yankılandı.

Korkunç bir manzaraydı...

... yalnızca ayakkabılarından teşhis edildi...

...çok korkunç bir manzara.

Gözlerimi fotoğrafa diktim, dehşete kapıldım. Öyle bir titremeye başladım ki mutfak tezgâhına tutunmak zorunda kaldım.

Bir an için yine kötü bir kâbusun içine düşeceğimi sandım ama sonra Sascha'nın merdiven boşluğundan duyulan kahkahası beni gerçekliğe geri döndürdü. Kahkahası biraz fazla yüksek ve bayağı yapmacıktı. Bina görevlisini daha fazla tutamazdı.

Kendimi toparlayıp etrafıma bakındım. Sonunda Bay Lembke'nin az önce bahsettiği paketi buldum. Mutfak tezgâhının yanındaki iki kişilik küçük masanın üzerinde

duruyordu. Geçen hafta gelen postalar da özenle yanına istiflenmişti.

Sıradan karton kutu açık duruyordu. İçine bakınca yalnızca birkaç parça balonlu naylonla bir fatura buldum.

Gönderici Bochum'dan bir lojistik firmasıydı, alıcı da Gabi Neumann.

Paketin içeriğini okuyunca resmen nefesim kesildi. Artık ne olduğunu anlamıştım. Bu bilgi beni öyle bir sarstı ki bir an için etrafımdaki her şey dönüyor sandım.

Başka bir şey mi bekliyordun, diye sordu iç sesim. *Çoktandır tahmin ettiğin tam olarak buydu, öyle değil mi?*

"Hey, genç hanım." Koridordan Bay Lembke'nin seslendiğini duydum. "Aradığını buldun mu?"

Ah evet, buldum. Hem de istediğimden daha fazlasını.

Faturayı çabucak katlayıp ceketimin cebine soktum.

İkisinin yanına dönmeden önce on metre tramplenden atlamadan evvel yaptığım gibi derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştım. Ama korkumu gizlemekte çok zorlandım.

68.

Yeniden arabada, Sascha'nın yanında oturmuş, dönüş yolundayken kalbim hâlâ deli gibi çarpıyordu. Sascha dairede ne bulduğumu öğrenmek istedi ama ben konuşacak durumda değildim, en azından o an. Yüzümden yaşlar akıyordu, şokta gibiydim. Önce sakinleşmeli, içimdeki kaosu dindirmeliydim.

Sascha anlayış gösterip bana zaman tanıdı. Beni sıkıştırmadığı için ona son derecede müteşekkirdim.

Yolun aşağı yukarı yarısını hiç konuşmadan aştığımızda bir dinlenme tesisinde durmasını rica ettim. Park alanına girdik, diğer araçlardan biraz uzakta durup indik arabadan.

Gökyüzü gri ve bulutluydu, soğuk sonbahar havasını ciğerlerime çektim. Arkamızdaki otobandan trafik akmaya devam ediyordu. Canlı bir gürültü vardı ama o anda uzaklardan gelen gerçek dışı bir ses gibiydi.

Sonunda dairede bulduğum şeyi söze dökebilecek kadar toparladım kendimi. Hâlâ tir tir titrerken katladığım faturayı ceketimin cebinden çıkarıp ona uzattım. Sascha kâğıdı açıp bir göz attı, dişlerinin arasından bir ıslık çaldı.

"Gama-bütirolakton," diye yüksek sesle okudu, ben de başımı salladım.

"Biri bundan bir litre sipariş edip Gabi Neumann'ın kredi kartıyla ödemiş. Bunu yapanın Gabi Neumann olduğunu sanmıyorum."

Sascha'nın gözleri kocaman açıldı. "Hadi be! Eğer öyleyse..."

"Vanessa onu öldürmüş," diye tamamladım cümlesini. "Evet, ancak böyle olmuş olabilir. Gabi Neumann'ın evine yerleşip GBL'yi onun adresine sipariş etmiş. Eline geçince de Gabi'nin arabasıyla Fahlenberg'e gelmiş. Bina görevlisine de bir not bırakmış ki kimse bir şeyden şüphelenmesin."

"Ama nasıl..."

"Tam olarak nasıl yaptı bilmiyorum ama Gabi Neumann ona benziyor. Çok değil, ama uzun boylu, aynı şekilde uzun, sarı saçları var. Eğer gerçekten hızlı trenin altında kaldıysa..."

"Sus!" Ellerini havaya kaldırıp tiksintiyle yüzüne ekşitti. "Hayal edebiliyorum."

Sessiz kaldık. Üstümüzden bir yaban kazı sürüsü geçti. Caddenin gürültüsüne rağmen vak vak seslerini duyabildim.

"Vanessa'nın bütün bunları neden yaptığını çözmem lazım," dedim sonunda.

"Bir saniye dur!" Sascha önüme geçip ciddiyetle yüzüme baktı. "Artık hiçbir şey yapmayacaksın, duyuyor musun? Şimdi polise her şeyi anlatacaksın."

"Hayır, asla olmaz! Zoe elinde olduğu sürece olmaz. Şimdi polisi devreye sokarsak Vanessa, Zoe'nin nerede olduğunu asla söylemeyecektir."

"Ama ne yapmak istiyorsun ki?"

İç geçirip nefesimin yarattığı dumana baktım. İncecik, neredeyse görünmezdi. Tıpkı Zoe'nin on metre bile uzağımızda olmayan kırmızı bir kamyon römorkunun önünde beliren gölgesi gibi.

"Henüz bilmiyorum," dedim. "Ama kesinlikle Zoe'yi tehlikeye atmayacağım. Vanessa konuşmazsa Zoe'yi kaybederiz."

"Tabii hâlâ hayattaysa."

Korkuyla yüzüne baktım ama o ciddiyetle başını salladı.

"Özür dilerim Nikka ama gerçekçi olalım. Bu manyak kız seni öldürmeye çalıştı, yoksa unuttun mu? Eğer sahiden Gabi Neumann'ı da öldürdüyse neden Zoe'ye acısın ki?"

"Çünkü o, kardeşi! Bütün bunları yapmak için nasıl bir sebebi olursa olsun Zoe'yi öldürmek istediğini hiç sanmıyorum."

"Tamam, belki haklısın ve istemiyor. Ama ya başka çıkar yolu kalmadığı için çoktan öldürdüyse?"

Sorusu bir ok gibi göğsüme saplandı ama bu fikri onaylayamazdım. Ne olursa olsun Zoe'den vazgeçmeyecektim.

"Vanessa'yla konuşacağım," dedim.

Sascha'nın gözleri öyle bir açıldı ki yuvalarından çıkacak gibi oldular. "Ne yapacaksın?"

"Ona doğrudan Zoe'nin nerede olduğunu soracağım."

"Kendinde misin sen?"

"Sascha, bir düşünsene! Vanessa bana geldi. Bana bir şeyler anlatmaya çalıştı. Şu ana kadar açık açık konuşamadı çünkü kimliğini belli etmemesi gerekiyordu. Ama benim her şeyi bildiğimi fark edince bu durum değişecek."

Başını şiddetle iki yana salladı. "Nikka, eğer bütün bunlar doğruysa o zaman o çatlak bir katil demektir! Onunla mantıklı bir şekilde konuşamazsın. Bu Hannibal Lecter'ı vejetaryen olmaya ikna etmeye çalışmak gibi bir şey."

"O kahrolası bir roman karakteri değil! Senin benim gibi bir insan."

İnatla yüzüme baktı. "Tek fark sen ve ben hiç kimseyi öldürmedik, değil mi? En azından ben öldürmedim!"

Bir tır gürültüyle yanımızdan geçip kırmızı römorklu kamyonun yanında durdu. Orada hâlâ Zoe'nin gölgesini görüyordum, sanki konuşmamızı izliyordu.

"Gabi Neumann'ı gerçekten öldürüp öldürmediğinden emin değiliz," dedim tırın motoru kapandıktan sonra.

Sascha sinirle ellerini saçlarında gezdirdi. "Ama kendin söyledin..."

"Öyle görünüyor, doğru. Ama işin aslını ancak Vanessa'yla konuşursam öğrenebilirim. Bunları niye yaptığını bilmek istiyorum, en önemlisi de Zoe'nin nerede olduğunu bana söylemek zorunda."

Bakışlarını indirip parmaklarıyla arabanın çatısına vurdu. Sonra yeniden bana dönüp derin bir of çekti. "Peki tamam, onunla konuşacağız."

"Hayır, Sascha. Bunu benim yapmam gerek. Onunla baş başa."

"Seni o kaçıkla yalnız bırakacağımı mı sanıyorsun?"

"Başka türlü olmaz. Sen orada olursan kendisini sıkıştırılmış hisseder. Sonra da hiçbir şey söylemez."

"Ama..."

"Güven bana, kendime göz kulak olabilirim."

Bir of daha çekti. Bu kez kabullenmiş gibiydi. "Nikka, bu hoşuma gitmiyor. Hiç hoşuma gitmiyor."

"İnan bana, benim de hoşuma gitmiyor. Ama başka bir ihtimal göremiyorum."

Bir süre arabasının üzerinden birbirimize baktık, bakışlarında korkuyu gördüm.

Onun da benim gözümde benzer bir şey gördüğünden emindim.

69.

Eve dönünce duşun altında durup Gabi Neumann'ın görüntüsünü kafamdan atmaya çalıştım. İğrenç bir hayalet gibi peşimden geliyordu. Eski sevgilisiyle çektiği romantik fotoğrafı değil, sürekli olarak deforme olmuş bedeni geliyordu gözümün önüne. Hızlı trenin çarpışından geriye kalanlar geliyordu.

Kendi gözümle görmemiştim ama görüntü yine de aklımdaydı. Engelleyemiyordum. Zihnime kazınmıştı sanki.

Vanessa'ya da mı böyle olmuştu? Buzdolabının üzerindeki fotoğrafı bu yüzden mi ters çevirmişti? Yaptığı şeye katlanamadığı için mi?

Uğursuz bir yankı gibi bir kez daha Walter Strach'ın sözleri yankılandı içimde. *Korkunç bir manzaraydı, çok korkunç bir manzara.*

Kafamın içindeki sesi bastırabilmek için aynanın yanındaki küçük radyoyu açtım. Bir kanalda HIM çalıyordu, sesi sonuna kadar yükselttim. "Join Me" şarkısı banyoyu inletirken bir havluyla saçlarımı kuruladım, gözüm cep telefonumdaydı.

Siyah ekran bana, *zamanını boşa harcıyorsun, seni korkak*, diyordu sanki. Lanet olsun ki söylediği doğruydu.

21

Zoe'ye yardım etmek istiyorsam Vanessa'yla yüzleşmeliydim. Onunla yüz yüze gelmekten duyduğum korku beni bir adım atmaktan alıkoyuyordu.

Sonunda şarkı bitti, reklamlar başladı. Bir erkek sesi, "Hemen arayın! Bu son fırsatı kaçırmayın," dedi.

Sanki gerçekten bana seslenmiş gibi irkildim. Sonra kıyafetlerimi alıp hızla giyindim ve odama döndüm.

Yatağın üzerine oturup tüm cesaretimi topladım ve Wagnerları aradım. Sabit hat numarasına yanıt veren sadece telesekreter oldu. Mesaj bırakmadan birkaç kez daha denedim, sonra vazgeçtim.

Birkaç saniye boyunca parmaklarım Zoe'nin telefon rehberimdeki cep telefonu numarasının üzerinde gezindi. Ama Vanessa'nın Zoe'nin ismiyle telefonu açacağı düşüncesi tüylerimi diken diken ediyordu. Hem Zoe'nin telefonu muhtemelen polisteydi. Dolayısıyla Zoe'nin annesini aramaktan başka şansım kalmadı.

Maria Wagner ikinci çalışta açtı.

"Alo?"

Yutkunup öyle konuştum: "Alo, Bayan Wagner, ben Nikka."

"Ne istiyorsun?"

Sesi buz gibiydi, ürperdiğimi hissettim. Sanki yıllardır bizi birbirimize bağlayan her şey aniden kalın bir buz tabakasının altında kalmıştı.

"Şey, ben... ben özür dilemek istiyorum. Geçen gün hoş olmayan davranışlarda bulundum, çok üzgünüm."

Karşı taraftan keskin bir soluk sesi duyuldu. "Üzgün olacaksın tabii! Kızımı korkuttun."

"Niyetim o değildi."

"Yapma Nikka, niyetin tam da buydu!"

Gözümden yaşlar boşandı, kısmen üzüntüden ama en çok öfkeden. Elbette haklıydı ama neden öyle davrandığımı ona açıklayamazdım. Ne anlatırsam anlatayım bana inanmazdı.

"Şimdi kapatıyorum," dedi sert bir sesle. "Bir daha arama!"

"Lütfen bekleyin! Gerçekten çok üzgünüm. Allak bullak olmuştum. Her şey çok fazla geldi. Fakat sizin de aynı durumda olduğunuzu tamamen unuttum."

Bir süre sessiz kaldı, hıçkırıklarını bastırdığını duyabiliyordum. "Bunu Zoe'ye nasıl yaparsın? O senin en iyi arkadaşındı!"

Kalbim sıkıştı. Geçmiş zaman kipiyle konuşuyor, belli ki bana hiç şans vermiyordu. Onun için bir tehlikeye, ailesine, kızına zarar vermek isteyen birine dönüşmüştüm. Ve onu buna asla izin vermeyeceğini bilecek kadar iyi tanıyordum.

Nasıl da yanıldığını bir anlayabilse!

"Hâlâ en iyi arkadaşım," dedim. "Lütfen, onunla konuşmama izin verin. Sadece ne kadar üzgün olduğumu söylemek istiyorum."

Kısa bir duraksama. "Hayır Nikka, bunun hiç iyi bir fikir..."

Arkadan gelen bir ses araya girdi. Zoe'nin sesine benziyordu ama Vanessa'ydı.

Maria Wagner telefonu göğsüne bastırıyormuş gibi ahizeden bir hışırtı geldi. Saniyeler boyunca yalnızca boğuk sesler duyabildim. Anlaşılan Vanessa'yla tartışıyordu.

Heyecan içinde bekledim. Sonunda ses yeniden netleşti. Önce bir tıkırtı, sonra da Vanessa'nın sesini duydum.

"Selam Nikka."

Ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissettim. Sesleri nasıl da benziyordu. Zoe'nin annesinin dahi ayırt edememesine şaşmamak gerekirdi.

"Selam," dedim.

"Annem benden özür dilemek istediğini söyledi."

O senin annen değil, diye bağırdım içimden.

"Evet."

Boştaki elimi yumruk yaptım. Kendime hâkim olmak için inanılmaz bir güç harcıyordum. "Olan onca şeyden sonra muhtemelen kendimi kaybettim. Özür dilerim."

"Unuttum bile."

Sesine bakılırsa gülümsüyordu, bu da beni biraz daha öfkelendirdi. Bu tiyatroyu uzun süre sürdüremezdim. Yumruğumu öyle bir sıktım ki tırnaklarım avucuma battı, aynı şekilde dostane ve rahat bir ton tutturmaya çalıştım.

"Teşekkür ederim, en iyi arkadaşımı kaybedeceğim diye çok korkmuştum."

"Ah saçmalama, başka bir sürü şeyi de atlatmadık mı?"

Biliyormuşsun gibi.

"Doğru," dedim. "Yakında görüşür müyüz? Seni özledim."

"Güzel olur." Gülmekten ağzının kulaklarına vardığını resmen görebiliyordum. "Bir saniye beklesene, başka bir odaya geçeceğim."

Adım sesleri duydum, sonra bir kapı kapandı, Vanessa'nın boğuk sesi sonunda yeniden duyuldu.

"Kusura bakma, annem dinliyordu da."

"Sorun değil," dedim. "Bayağı bozuk herhalde, değil mi?"

Vanessa güldü. "Aman, nasılsa sakinleşir. Ama o zamana kadar başka bir yerde buluşsak daha iyi olur. Yalnız olabileceğimiz bir yerde."

Artık zamanı gelmişti.

"Tamam. Favori yerimize ne dersin?"

"İyi fikir. Yarın sabah olur mu? Onda? Annem ve babamın birkaç müşteri görüşmesi var. Basının bizi artık rahatsız edemeyeceği bir yerde arayı kapatırız."

"Evet, sabah on iyi."

"Süper! O zaman görüşmek üzere. Annem daha fazla kızmadan kapatsam iyi olur."

"Tamam. Yarın görüşürüz."

Telefonu kapattı, afallamış halde cep telefonuma bakakaldım.

Nereyi kastettiğimi nereden biliyordu?

Neresi diye sormamıştı, oysa favori yerimiz Zoe'yle aramızda bir sırdı.

Gölge refakatçimin hayaletvari silüetini hemen yanımda görmesem aklımdan bir kez daha şüphe ederdim.

V.

DÖNÜŞ YOK

70.

Ertesi sabah kendimi çok gergin hissediyordum. Sürekli saate bakıyordum, zaman ilerledikçe heyecanım da artıyordu.

Ella yine Sascha'yla buluşacağımı, bu yüzden bu halde olduğumu sanıyordu.

Ona gerçeği anlatmayı, az sonra bir katille bulaşacağımı söylemeyi çok isterdim. En iyi arkadaşımı hâlâ elinde tutan *benim* katilimle.

Ama Zoe'yi tehlikeye atamazdım. Vanessa'nın planını öğrenene kadar susmakla lanetlenmiştim.

O yüzden ne kadar zorlansam da Ella'yla sıradan şeyler hakkında konuştum. Gerginlikten neredeyse çatlayacak durumda olmama rağmen her şey yolundaymış gibi davrandım.

Sonunda saat dokuz buçuk olunca evden çıktım. Ceketimin cebine, karanlıkta bir başıma yüzme antrenmanından eve döndüğüm zamanlarda hep yanımda taşıdığım biber gazı spreyini koydum ve yatağımın üzerine bir zarf bıraktım. Olur da geri dönmezsem Ella sebebini bilsin istedim.

21

Mektubu, huzursuz bir gece daha geçirdikten sonra sabah erkenden yazmıştım. Yazarken ağlamış, ikide bir hemen yanımda, duvarın dibinde beliren soluk gölgeye bakmıştım, artık öyle silikti ki zar zor görebiliyordum.

Çünkü Zoe'nin zamanı artık dolmak üzereydi.

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin. https://t.me/ayisigikitap

71.

Waldpark Meydanı'na vardığımda soluk soluğa kalmıştım, kaburgalarım ağrıyordu. Fakat heyecanım yüzünden bedenime o kadar çok adrenalin pompalanıyordu ki acıyı çok da algılayamıyordum.

Bisikletten inip etrafıma bakındım. Etrafta ne bir araba ne de bir insan vardı.

Hava soğuktu, çürük yaprak ve mantarlardan gelen ağır, nemli bir sonbahar kokusuyla doluydu. Burası, caddenin öbür yanı sessizdi. Sadece kasım rüzgârında salınan yüksek çam ağaçlarının hışırtısını ve uzaklarda bir ağaçkakanın bir ağacı gagalayışını duyuyordum.

Biraz ötemden bir çatırtı geldi, çalılıklar hışırdadı ama sadece bir hayvandı. Muhtemelen varlığımdan rahatsız olmuş kaçıyordu.

Yavaş yavaş orman yolunda ilerledim, sonunda Zoe'nin kırmızı motosikletini görünce çok da şaşırmadım. Yol kenarındaki bir odun yığının dibinde duruyordu.

Vanessa da yanına, devrilmiş bir ağaç gövdesinin üzerine oturmuştu. Etrafı kontrol etmek için benden önce geleceğini tahmin etmiştim zaten.

21

Üzerinde Zoe'nin mavi rüzgârlığı ve koyu renk kot pantolonu vardı. Bilmesem gerçekten de orada Zoe'nin beni beklediğini düşünürdüm. Bu benzerlik bir kez daha tüylerimi diken diken etti.

Ama o Zoe değildi çünkü durduğu yer, Zoe'nin beni her zaman beklediği yer değildi. Vanessa belli ki hakkımızda birkaç şey öğrenmişti ama her şeyi değil.

Ona doğru yürüdüğümü görünce gülümseyerek ayağa kalktı, elinde iki karton bardakla bana doğru geldi.

Demek artık baş başayız, diye geçirdim içimden. *Ben ve katilim.*

"Selam Nikka, süper dakiksin!"

"Sen de öyle," dedim, yeni bir öfke dalgasını daha bastırabilmek için çaba harcadım. Vanessa'nın keyfi yerinde gibiydi, bu da beni çileden çıkarıyordu.

"Al." Bardaklardan birini bana uzatıp sırıttı. "Meyve çayı ister misin?"

Bir saniyeliğine bakışlarımızla birbirimizi tarttık, sonra sırıtışı biraz daha genişledi.

"Hey, sadece şaka yaptım! Benzin istasyonundan aldığım sütlü kahve bu. Her zamanki gibi."

"Her zamanki gibi, doğru."

Bana ürkütücü bir şekilde tanıdık gelen bardağa baktım. Zoe'nin buluşmaya gelirken sık sık sütlü kahve getirdiğini nereden biliyordu?

"Gerçekten sadece kahve mi?"

Vanessa bir yudum alıp bardağı tekrar uzattı. "Biraz soğumuş ama tadı hâlâ yerinde."

"Bence bu kadar yeter," dedim söylediğine aldırmadan. "Zoe ve benim hakkımda bunca şeyi nereden biliyorsun, hiçbir fikrim yok ama lütfen rol kesmeyi bırak artık."

"Ne rol kesmesi?"

Sözlerim onu şaşırtmış gibi sabırsızlıkla bana baktı ama gözlerindeki bir kıvılcım onu ele veriyordu.

"Bırak artık, tamam mı? Senin gerçekte kim olduğunu biliyorum, Vanessa'sın sen."

Sırıtışı anında silindi yüzünden. Birkaç saniyeliğine yeniden susup yalnızca birbirimize baktık. Zoe'yle küçükken oynadığımız oyundaki gibiydi: Kim gözünü kırpmadan daha uzun süre duracaktı? Ondan farklı olarak Vanessa'yla benim oyunum kahkahalarla bitmedi.

Sonunda kahve bardağıyla birlikte uzattığı kolunu geri çekti.

"İyi peki, içmezsen içme."

Bardağı uzağa fırlattı. Dumanı tüten sütlü kahve küçük bir dalga şeklinde yosunlu zemine çarptı. Sonra açık elini bana uzattı.

"Şimdi bana telefonunu göster!"

"Niye?"

"Konuşmamızı kaydetmediğinden emin olmak istiyorum. Bu hiç iyi olmaz. Özellikle de Zoe için."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Gözlerini devirdi. "Sanmak da bir şeydir Nikka. Ama bilmek her zaman daha iyidir."

Ceketimin cebinden telefonumu çıkarıp kapalı olduğunu gösterdim.

"Tamam," dedim. "Şimdi de ben Zoe'nin nerede olduğunu bilmek istiyorum. Ona ne yaptın? Hâlâ hayatta mı?"

Vanessa başını kaldırıp burnundan derin bir nefes aldı. "Kokuyu alıyor musun? Nemli çam yaprağı. Bu kokuyu seviyorum. Öyle... canlı ki! Siz ikiniz harika bir yer bulmuşsunuz. Evdeyken benim de böyle bir yerim vardı.

Ormanın kıyısında bir tepede küçük bir bank. Altından sık sık trenler geçerdi, ben de hep içlerinden birine binip bir yerlere gittiğimi hayal ederdim. Neresi olduğu önemli değildi. Önemli olan doktorlardan, ilaçlardan ve bütün o bok püsürden uzaklaşmaktı. Yeni bir hayata doğru yola koyulmak. Hasta olduğumu kesin biliyorsundur, değil mi?"

"Evet, biliyorum."

"Nereden öğrendin?"

"Çocukken seninle ilgilenen doktordan."

Takdir eder gibi başını salladı. "Saygı duydum, epey araştırmışsın."

Bir karga sürüsü havalanıp salınarak üstümüzden geçti. Yüksek sesli gaklamalarıyla ormanın sessizliği bozuldu. Vanessa kargaların ardından baktı, sonra yeniden bana döndü.

"Bence herkesin böyle bir şeye ihtiyacı var," dedi. "Her şey çok fazla geldiğinde kaçıp sığınabileceği bir yere. Ama maalesef siz ikinizden farklı olarak benim bu yeri paylaşabileceğim bir arkadaşım yok."

Son cümlesini hüzünle söyledi, aklıma üvey annesinin sözleri geldi. Vanessa'nın kolay biri olmadığını, bu yüzden de hiç arkadaş edinemediğini söylemişti. Ama o an hiç umurumda değildi. "Sorumu cevaplamadın. Zoe nerede?"

Kahvesinden bir yudum alıp yeniden sırıttı. "Ne oldu biliyor musun? Kız kardeşimin günlüğünü buldum. Çok aydınlatıcı oldu. Artık Oreolarla ne planladığını da biliyorum. Zoe bunlara pek düşkündü herhalde, değil mi?"

Kuru kuru yutkundum. "Neden geçmiş zaman gibi konuşuyorsun? Niye?"

Omuz silkti. "Yani, ben tuzlu şeyleri daha çok seviyorum. Kraker, tortilla cipsi, böyle şeyler. Ve sadece erkeklerden hoşlanıyorum. Muhtemelen onun tam tersiyim. Ayrıca erkek

arkadaşın da pek tatlıymış. Gerçi sizi sadece pencereden gördüm ama aranızda bir kıvılcım olduğu hemen anlaşılıyordu. Benim için fazla zayıf ama dış görünüşün ne önemi var, değil mi? O da biliyor mu?"

Cevap vermeyip yoklayan bakışlarına direndim.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi. "Benim işime karışmanız gerçekten çok kötü oldu."

"Senin işine karışmak mı?" Öfkeli bir kahkaha patlattım. "Ciddi değilsin değil mi? Sen bize ne yaptığının farkında mısın?"

Ağır ağır iç geçirip ayaklarını sürüyerek ağaç gövdesine geri döndü. Sonra yavaşça oturdu. Sanki zar zor nefes alıyormuş gibi aniden hızlı hızlı solumaya başladı.

"Ne oluyor?" diye sordum, reddeder gibi elini kaldırdı.

"Birazdan geçer."

Hızla nefes alıp verişi yeniden normale dönene kadar biraz zaman geçti, sonra konuştu. "Şu lanet nöbetler. Annem panik atak yüzünden olduğunu söyledi ama biraz daha sıklaşırsa..."

"Ona şöyle demeyi bırak!" diye çıkıştım. "O senin annen değil!"

Vanessa ciddiyetle yüzüme baktı. "Hiç numara yapma Nikka. İlk kez karşılaştığımızda sen de beni Zoe sandın, öyle değil mi?"

Sustum, ellerinin arasında sinirle karton bardağı çevirdi. Sözlerim onu etkilemişti, hafif bir memnuniyet hissettim. Gerçi konu Zoe olduğunda eli güçlü olan taraf oydu ama onun da zayıflıkları vardı.

"Buna cevap vermek sorunda değilsin," dedi kısık sesle. "Bakışlarından anlamıştım zaten. Biz birbirimize çok benziyoruz, Zoe ve ben. Tabii sadece dış görünüşümüzü kastedi-

yorum. Elbette birkaç farklılık vardır, hep vardır zaten ama günlüklerini okuduktan sonra aslında onun gibi olduğumu anladım. Sadece ben en başından beri talihsizdim. O mutlu ve sağlıklı olandı, bense..." Göğüs geçirip umursamıyormuş gibi bir el hareketi yaptı. "Aman salla gitsin, ne demek istediğimi biliyorsun zaten."

Evet, biliyordum ama bu benim için bir açıklama değildi. "Bütün bunları neden yaptın Vanessa?"

Başını kaldırıp yüzüme baktı. Artık son maskesi de düşmüştü. Üvey annesinin gönderdiği fotoğraftaki o kızgın ve üzgün kızı gördüm yine.

"Sadece hakkım olanı alıyorum Nikka."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Hakkın olanı mı?"

"Normal bir hayat yani," dedi her bir sözcüğü bastırarak. "Dört yaşıma kadar yalnızca hastanelerde ve çocuk yurtlarında büyüdüm. Nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun! Hiç gerçek arkadaşım olmadı. Tanıdığım çocuklar ya evlatlık alındılar ya da başka hastaneye sevk edildiler. Ya da öldüler. Sonunda hep bir başıma kaldım."

"Ama sen de evlatlık alındın," dedim. "Üvey ailen seni seviyordu."

Gözleri kısıldı. "Yoksa onlarla da mı konuştun?"

"Evet, konuştum. Senin intihar ettiğini sanıyorlar. Kalplerini kırdın."

"Öyle mi yapmışım?" Küçümsercesine burnundan soludu. "O zaman sana biraz anlatayım. Evet, başlarda onlarla çok mutluydum çünkü sonunda bir evim olmuştu. Orada da arkadaş bulamadım çünkü hep hastaneye gitmem gerekiyordu ya da tedaviye gönderiliyordum ama bir ailem olduğu sürece sorun değildi. Ait olduğum insanlar ne zaman ihtiyaç duysam oradaydılar. Ama sonra Veronica aniden hamile kaldı."

Yeniden bardağa baktı, artık elleri titriyordu. Bardağı öyle bir sıktı ki kapağı yerinden fırladı, kalan kahve de parmaklarına sıçradı.

"Bana yalan söyledi," dedi dişlerinin arasından. "Bana çocuğunun olamayacağını söylemişti. Benimle olduğu için mutlu olduğunu. Hepsi boş laf!"

Tiksintiyle yüzünü ekşitip bardağı ilkinin yanına fırlattı. "İkizler doğunca ikinci plana atıldım. Artık onlar için önemli değildim. Üstelik onlara en çok ihtiyaç duyduğum anda."

"Kendi kardeşlerini mi kıskandın?"

Kuru kuru güldü. "Sen de mi başlayacaksın? Aynı onlar gibi konuşuyorsun. 'Küçük çocukların daha çok ilgiye ihtiyacı vardır, bunu anlaman gerek Vanessa.' Sanki ben aptalmışım gibi! Anlamak istiyorum istemesine ama..."

Başını iki yana salladı, yerden bir kozalak alıp öfkeyle kendine sürttü.

"Ciddi misin sen?" Dehşete kapılmıştım. "Zoe'yi ve beni bu yüzden mi cehenneme gönderdin? Anneciğinin bir tanesi olamadığın için mi?"

Öfkeyle suratıma bıraktı. "Saçmalık, hiçbir şey bildiğin yok! Tek başına yoğun bakımda kalıp yakında öleceğinden korkmanın nasıl bir his olduğunu bilmiyorsun. Sonra annen arar, seni ziyaret edemediği için bir kez daha özür diler. Çünkü sümüklülerden biri grip olmuştur. Gülünç bir grip, anlıyor musun? Ben orada yeni bir kalp beklerken! Artık zamanında alamayacağım bir kalp!"

"Sayende yoğun bakımda kalıp ölümden korkmanın nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyorum," dedim öfkeyle. "Farkında mısın bilmiyorum Vanessa ama beni öldürdün! Yirmi bir dakika boyunca ölü kaldım! Soğukkanlılıkla öldürdün beni!"

Gözlerini yere indirdi. "Niyetim bu değildi. Gerçekten değildi."

"Ah öyle mi?" diye bağırdım, üstüne atlamamak için tuttum kendimi. Sanki basit bir özürle her şey çözülecekmiş gibi! "O zaman Gabi Neumann'ı öldürmeye de niyetin yoktu ha?"

Hızla başını kaldırıp dehşetle yüzüme baktı. "Niye öldüreyim? Onu ben öldürmedim!"

Bu kez rol yapmıyordu. Söylediğinde ciddiydi. Yine de ona inanmakta zorlandım. "Ama öldü değil mi?"

Vanessa başını sallayıp üzgün üzgün baktı. "Gerçekten ben yapmadım! Kendisi yaptı. İlişki yaşadığı evli adam yüzünden. Veda mektubunu dairesinde bulup okudum."

"Dairesinde veda mektubu falan yoktu."

Kaşlarını kaldırdı. "Oraya da mı gittin? Vay be! Sinir bozucu bina görevlisi hemen görmesin diye sakladım mektubu." İç geçirdi. "İnan bana Nikka, onu yardım edemezdim çünkü çok uzaktaydım. Yukarıda, bankta otururken gördüm onu. Öylece trenin önüne atladı."

Evet, nedense bu söylediğine inanıyordum. "Sonra da cesedini bulup ayakkabılarını mı değiştirdin?"

Başıyla onaylayıp gözlerini kaçırdı. "Gerçekten berbattı ama bunun için utanmıyorum. Benim için bir işaret gibiydi. Artık başka bir hayat yaşamak için bir trene binmeme gerek yoktu. Tek yapmam gereken çantamı alıp arabasına binmek, dairesini bulup orada her şeyi hazırlamaktı."

Elleriyle dağınık kısa saçlarını karıştırdı, tıpkı Zoe'nin de zaman zaman yaptığı gibi. "Saçımı kesince Zoe gibi oldum. Sonra o olmaya karar verdim."

"Zoe'yi nereden biliyordun ki?"

Omuz silkti. "Onun var olduğunu bir şekilde hep hissetmiştim. Bana çok yakın olan birinin olduğunu. Hayalet ağrı gibi bir şeydi. Bir yanının eksik olduğunu hissedersin. Komik olan ne biliyor musun? Ona da benzer bir şey olmuş. Günlüğünün birkaç yerine yazmış bunu."

Doğruydu. Zoe bir süre önce bana bundan bahsetmişti. Buraya çok yakın bir yerde, *gerçek* favori yerimizdeydik. Ama konu kız kardeşler değil, ideal partnerlerdi.

Zoe bu insanın bir yerlerde olduğunu, onu hiç tanımıyor olsa da zaman zaman varlığını hissedebildiğini düşünüyordu.

Seni tamamlayacak ikinci yarın, demişti aslında ne kastettiğini hiç bilmeden.

Ama ben bunu kendime sakladım.

"Bunu hep gerçekleşmeyecek bir dilek sanmıştım," dedi Vanessa. "Yurttayken her çocuğun böyle bir ümidi vardı. Ortaya aniden dünyanın en iyi anne babası çıkacak, seni alıp evine götürecekti. Mutlu son! Seninle yaşıt kardeşlerin olacak, zırıl zırıl ağlayan, aslında sana tahammülü olmayan iki çocuğun ucuz bakıcısı olmayacaktın. Bu küçük pislikler sana aslında gerçek kardeşleri olmadığını söylediğinde insanın canı nasıl yanıyor haberin var mı? Üstelik onlar da ikizdi. Hayatın ironisi işte, değil mi?"

Bir şey demedim.

"Hep çok tatlı bir büyükanne ile büyükbaba hayal etmiştim," diye devam etti. "Bana geceleri hikâyeler okuyan bir büyükanne. Peki ne buldum? Beni evlat edinmesinin oğlunun yaptığı en büyük hata olduğunu sürekli yüzüme vuran huysuz bir moruk. Sırf onun kusursuz torun hayaline uymuyorum diye. Yüzünü şeytan görsün!"

Gözlerini ayaklarına dikti, yanağından süzülen bir damla yaş gördüm. "Sonra bir gün gazeteyi karıştırıyorsun. Sırf

öylece masada duruyor diye. İçinde bir fotoğraf görüyorsun ve her şey aniden değişiyor."

"Ne fotoğrafı?"

"Ne olacak, Zoe'nin voleybol takımının fotoğrafı. Bizim oraya deplasman maçına gelip kazanmışlar."

İçimden kendi alnıma vurmak geliyordu. *Tabii ya! Geislingen'e karşı zafer!*

Zoe'nin takımı kupayı almıştı. Mayıs ya da haziran olmalıydı. Ertesi gün Zoe'yle spor salonundaki zafer partisine gitmiştik.

Fahlenberg gazetesinde maç hakkında kocaman bir haber çıkmıştı, dolayısıyla Geislingen'de de çıkmış olmalıydı.

"Onu o fotoğrafta gördüğümde resmen şoka girdim," dedi Vanessa. "Benzerlik öyle şaşırtıcıydı ki anında anladım. Sonra gerçekten bir trene binip Zoe'yi bulmak için Fahlenberg'e geldim. Nihayet bulduğumda hiç şüphem kalmadı. Sizi takip ettim. İkiniz şu Eiscafé'ye gitmiştiniz. Sizi izledim ama beni görmediniz."

"Neden hiçbir şey söylemedin?" diye sordum, gerçekten şaşkındım. "Bize seslensen yeterdi. Zoe seni tanıdığı için çok mutlu olurdu."

Başını iki yana salladı. "Anlayamazsın Nikka."

"Açıkla öyleyse. Bana bunu borçlusun!"

"Pekâlâ." Birdenbire ortaya çıkan rüzgârda hışırdayan kuru eğrelti otlarına baktı. Bize el sallıyor gibiydiler. "Sizi görünce öfkelendim, çok öfkelendim. Sizinle ilgili değildi, benim durumumla ilgiliydi. Zoe'yi orada otururken gördüm, sağlıklıydı, gülümsüyordu, hatta gerçek bir yakın arkadaşı vardı. Birbirinize ne kadar yakın olduğunuzu hemen anladım. Öyle yakındınız ki beni bile fark etmediniz. Oysa sizden

sadece bir masa uzakta oturuyordum. Ve orada oturup asla olamayacağım ne varsa hepsini gördüm."

"Sonra kız kardeşini kıskandın ve bu yüzden de..."

"Bende olmayan her şeye sahipti," diye sertçe sözümü kesti. "Üstelik bütün hayatı boyunca sahip olmuştu. Kendimi aldatılmış gibi hissettim. Zoe benim bir parçamdı. Bana benziyordu, benim gibiydi ama benim aksime yalnızca iyilikten nasibini almıştı. Bu o kadar... adil değildi ki!"

"Ama Zoe'nin bunda bir suçu yoktu."

"Adalet istedim Nikka. Bir şans. Bir kez olsun onun gibi olmak istedim."

"Bu yüzden de Zoe'yi kaçırıp beni öldürdün?"

Oturduğu ağaç gövdesinden fırlayıp öfkeyle yüzüme baktı.

"Ama yani, sana üzgün olduğumu söyledim zaten! Daha ıe yapayım ki? Dizlerine mi kapanayım? O ilacın bu kadar güçlü olduğunu bilmiyordum. İnternette yazanlara göre zararsız gibiydi. Ayrıca kokteyl senin için değildi. Ben Zoe'nin iki üç yudum alıp kötüleşeceğini düşünmüştüm, sonra da ben..." Elini salladı. "Aman neyse ne!"

"Hayır, neyse ne değil Vanessa! Ona ne yaptın söyle artık! Nerede o?"

Sesli bir nefes verdi, bitkinlikle motosikletinin gidonuna yaslandı. Konuşmaya devam etmeden önce yine biraz zaman geçti: "Çok zamanım kalmadı Nikka."

Artık kısık sesle konuşuyor, sesi çatallaşıyordu. "Son muayene sonuçlarım bayağı boktandı. Şu lanet bekleme listesiyle kendimi avutacak sabrım da kalmadı artık. Yani Gabi Neumann sayesinde resmî olarak her şeyle ilişkimi kestim. Bana uygun bir kalp bulunana kadar nasılsa çoktan gitmiş olurdum."

"Senin için üzgünüm," dedim, ciddiydim de. "Ama bu yaptığın hiçbir şeyi affettirmez. Hayat adil bir şey değil zaten ama acısını başkalarından çıkardın diye daha iyiye de gitmez."

Acı acı gülümseyip omuzlarını silkti. "Anlamayacağını söylemiştim zaten."

"Vanessa, Zoe nerede?"

Başını geriye yatırıp üstümüzdeki dallarda bağıra çağıra çekişen iki sincaba baktı. Yanağından bir damla yaş daha süzüldü, bu kez çabucak sildi yaşını.

"Tamam peki," dedi. "Sana söyleyeceğim. Hatta seni ona götüreceğim."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Yani hayatta mı?"

"Sana her şeyi anlatacağım tamam mı? Ama önce benim için bir şey yapman gerek."

"Bana şantaj mı yapıyorsun?"

Ciddiyetle yüzüme baktı. "Nikka, benim kaybedecek bir şeyim yok. Zoe'nin var. O halde ne yapıyoruz?"

"İyi peki," dedim. "Benden ne istiyorsun?"

"Kalbini."

"Kalbimi mi?" Nefesim kesildi.

Vanessa ilgisizce baktı ama sonra aniden püskürürcesine güldü. "Cidden inandın mı? Hey, şakaydı Nikka! Hiç kara mizah diye bir şey duydun mu?"

Gülüyordu ama benim bütün vücudum hâlâ tir tir titriyordu. Ya tamamen çatlaktı ya da şimdiye kadar gördüğüm en karanlık mizaha sahipti.

"Tamam," dedim. "Oyununu oynadın. Şimdi bana gerçekten ne istediğini söyle."

Bakışları ciddileşti. "Seninle bir akşam."

"Ne?"

"Evet, doğru duydun. Seninle takılmak, birlikte eğlenmek istiyorum. En yakın arkadaşlar gibi. Zoe'yle yapacağın gibi. Sinemaya, bir bara gidelim, belki öncesinde bir şeyler yeriz."

Şaşkınlıkla suratına baktım. "Hepsi bu mu?"

Başıyla onayladı. "Hepsi bu. Senin için belki öyle özel bir şey değildir ama benim için öyle. Sonra da seni Zoe'ye götürürüm."

"Yani hâlâ hayatta mı?"

"Onu en son gördüğümde hayattaydı evet."

"Ne zaman gördün?"

"Şeyden hemen önce..." Ellerini kaldırıp parmaklarıyla tırnak işareti yaptı. "'Dönüşümden.'"

Düşününce içim daraldı. "Ama bunun üzerinden neredeyse bir hafta geçti!"

Yeniden başıyla onayladı, bakışları ilgisizdi. "Biliyorum. Kesinlikle çok zamanı yok. Benim gibi. O yüzden bu akşam benimle dışarı çık, ben de seni ona götüreyim. Sonra ne yapacağınız hiç umurumda değil."

"Bana yalan söylemediğini nereden bileceğim?"

"Çünkü sana söz veriyorum."

Kaskını takıp motosikletine bindi. Sonra bana iyice yaklaşana kadar biraz ilerledi ve kaskının camını kaldırdı.

"Ya bana inanırsın ya da boş verirsin Nikka. Altı buçukta seni eve bekliyorum. Ha unutmadan, eğer herhangi birine konuştuklarımızı anlatırsan Zoe'yi bir daha asla göremezsin. Sana bunun için de söz veriyorum."

72.

Eve dönünce odama çekildim. Ella'ya önümüzdeki hafta açılacak okula hazırlanmak istediğimi söyledim ama herhangi bir şeye odaklanamayacak kadar heyecanlıydım. Kendimi oyalamalı, aklıma başka şeyler getirmeliydim. Yoksa bu akşama (ve o zamana kadarki bekleme süresine) katlanamazdım.

Kitaplığıma gidip büyükbabamın bana bıraktığı kitaplardan birini aldım. Yıllar önce bir edebiyat dergisine göre herkesin okuması gereken yüz romanı almıştı. Zaman bulur bulmaz hepsini okuyacaktı. Fakat çok uzun süre beklemiş ve çok da ilerleyememişti. Ölümünden sonra kitapların çoğu koruyucu folyosunun içinde paketli olarak kalmıştı.

Aynı duruma düşmemeye karar vermiş, şimdiden ilk otuz sekiz kitabı okumuştum. Şimdi de *David Copperfield*'da karar kıldım ama hiçbir şey anlamıyor, sürekli yeniden okumak zorunda kalıyordum.

Düşüncelerim sürekli Vanessa'ya kayıyordu. Onun tuhaf dileği bir türlü aklımdan çıkmıyordu.

Seninle bir akşam.

Kendimi onun yerine koymaya çalıştım, bir şekilde onu anladım da. Artık var olmama korkusunu. Daha doğru

düzgün başlamadan her şeyin biteceği korkusunu. Her şeyin bir saniye içinde sona erebileceğini ben de öğrenmek zorunda kalmış, bundan ben de korkmuştum. Ama en başta bu duruma düşmemin sebebi *Vanessa*'ydı. Ölümü bu denli yakından deneyimlememin ve az daha hayata veda edecek olmamın suçlusu oydu.

Fakat her şeye rağmen çaresiz öfkesini bir noktaya kadar anlayabiliyordum. Evet, hayat onu aldatmıştı. Ona hiç şans vermemişti.

Vanessa okulda başarılıydı demişti Veronica Strach ama okuldaki başarısı ona hiçbir şey getirmeyecekti. Yıllar içinde olgunlaşıp Zoe ve benim aramdaki gibi bir dostluğa dönüşecek arkadaşlıklar kurmak için fırsatı olmayacaktı.

Kalkıştığı her şeyin çok kısa süreceğinin farkındaydı.

Hepimiz için işleyen bir saat var, demişti Anna Wegemann, *Vanessa'nın saati birçok insanınkinden hep daha hızlı ilerliyor.*

Bu bilgiyle yaşamak kesinlikle cehennemde yaşamak gibiydi. Ama Vanessa'nın öfkesi ve diğer insanlara yaptıkları bunu değiştirmeyecekti. Çünkü bu, gerçeği değiştirmiyordu.

Onun yerinde olsam ne yapardım diye sordum kendime. Bana adaletsiz ve çok kısa geldiği için hayata aynı şekilde öfkelenir miydim? Yoksa elimdeki zamanı en iyi şekilde değerlendirmeye mi çalışırdım?

Evet, bunu yapardım. Ama Vanessa'nın yaptığı gibi değil. Bir insan başkasına zarar verdiğini bilirken keyifli bir anın tadını nasıl çıkarabilirdi ki? Özellikle de zarar verdiğin insan kendi kız kardeşinken.

Yoksa insan mevzu kendi kısıtlı ömrü olduğunda gerçekten bu kadar soğukkanlı ve bencil mi oluyordu? Vanes-

sa'nın tavrı tam olarak böyle olsa da bir şekilde inanmak istemiyordum.

Yeniden açık tuttuğum kitaba bakıp üzerinde parmağımın durduğu satırı okudum. "*Sanırım hayatın toplamını detaylar belirliyor.*"

Evet, aslında Vanessa'nın istediği tam da bu detaylardı.

...seninle takılmak, birlikte eğlenmek istiyorum. En yakın arkadaşlar gibi. Senin için belki öyle özel bir şey değildir ama benim için öyle...

Hayır, dedim içimden. *O zaman yanlış yoldasın. Her şeyde yanıldığın gibi bunda da yanılıyorsun. Her dostluk özeldir, her mutlu an benzersizdir. İnsanın onu hak etmesi ve değerini bilmesi gerekir. Tıpkı hayattaki diğer şeyler gibi.*

Ama Vanessa kaderiyle boğuşmakla öyle meşguldü ki bunu idrak edemiyordu. Sözde mutluluk hakkını gerekirse zorla elde edebileceğini sanıyordu. Ama bu yöntem herhangi birinde az bile olsa işe yaramış mıydı ki?

Telefonum çaldı. Arayan Sascha'ydı.

"Selam," dedi, arka taraftan kantinden gelen sesler duydum. "Nasılsın diye bir aramak istedim."

"İyiyim," dedim sesimin doğal çıkması için uğraşarak. "Sen işte misin?"

"Evet, gece vardiyası. Kısa bir mola verdim." Bir an için tereddüt edip sonra konuştu. "Vanessa'dan haber aldın mı?"

"Evet, benimle buluşmak istiyor."

"Ne zaman?"

...eğer herhangi birine konuştuklarımızı anlatırsan Zoe'yi bir daha asla göremezsin...

Ona yalan söylemek istemiyordum, o yüzden sadece, "Yakında," dedim.

Konuşmadan önce bir süre sustu. "Nikka, her şeyi bir kez daha düşündüm. Çok büyük bir riske giriyorsun. Polisi devreye soksan sence daha iyi olmaz mı? Yani artık kanıtların var."

"Hayır, yapamam. Vanessa, Zoe'nin nerede olduğunu başka kimseye söylemeyecektir."

"O zaman hiç değilse buluştuğunuzda bana haber ver."

"Sascha, bunu zaten konuştuk. Sana gerçekten müteşekkirim ama..."

"Bir kez daha düşüneceksin, bana söz ver," diye sözümü kesti. "Lütfen!"

"Tamam. Düşüneceğim."

Sesim muhtemelen çok inandırıcı değildi çünkü karşı taraftan çaresiz bir of sesi duydum.

"Bir şey daha var," dedi sonunda, sesi sıkıntılı geliyordu. "Daha bugün işteyken öğrendim. Cordelia ölmüş."

Bu haber bir ok gibi göğsüme saplandı. Cordelia'yı büyük olasılıkla bir daha hiç göremeyeceğimin farkında olmama rağmen gerçekten öyle olduğunu bilmek üzücüydü. O zaman Ella'nın arkadaşıyla birlikte hazırladığı cenaze töreni de muhtemelen onun içindi.

Daha Sascha'ya bir şey diyemeden arka taraftan boğuk bir ses duydum. Biri ona seslendi, telaşlı gibiydi.

"Kusura bakma, işe dönmem lazım," dedi. "Seni daha sonra arayabilir miyim?"

"Bu gece çok uygun değil. Ama ben seni ararım, söz."

"Tamam. Lütfen teklifimi bir daha düşün, tamam mı?"

"Düşüneceğim. Ve kendime de dikkat edeceğim," deyip kapattım.

Ama düşünecek bir şey yoktu. Kararımı çoktan vermiştim. Vanessa'yla buluşacaktım.

21

Tek başıma.

Yalnızca o ve ben.

Zoe için.

... bu akşam benimle dışarı çık, ben de seni ona götüreyim...

Verdiği sözü tutacağını ummaktan başka yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

73.

Tam altı buçukta Wagnerların evine geldim. Vanessa haklıydı, gazeteciler gitmişti. Hiç kimse sürekli manşetlerde kalacak kadar ilginç değildi. Ella'dan duyduğuma göre şu sıralar bir rüşvet skandalı yüzünden gündemde yerel bir politikacı vardı.

Eve doğru son adımları atmakta çok zorlandım, nihayet zile bastığımda ellerim titriyordu.

Kapıyı Vanessa açtı, yüzü ışık saçıyordu.

"Selam Nikka. Geleceğini biliyordum."

Epey bir süslenmişti ve heyecanlı görünüyordu. Sevinci sahte değildi. Bu akşamı gerçekten de sabırsızlıkla bekliyor gibiydi.

Bu da beni, sadece Zoe'nin kıyafetlerini giymediği, makyaj yaptığında gerçekten de Zoe gibi göründüğü gerçeği kadar derinden etkiledi. Zoe'nin günlüklerinin dışında kız kardeşinin makyaj tekniklerine de mi çalışmıştı?

"Niye öyle bakıyorsun?"

"Çok... iyi görünüyorsun," diye kekeledim, kendimi gerizekâlı gibi hissediyordum.

Ama o biraz daha ışıldadı. "Teşekkürler, sen de öyle. İçeri gelsene, birazdan hazır olurum."

21

Rolf ve Maria Wagner beni gördükleri için hiç sevinçli değildiler. Ama özellikle sözde kızlarıyla dışarı çıkacağım için duydukları endişeyi gizleyemiyorlardı. Zoe'yi bir kere daha kaybedecekleri korkusunun nasıl da derinlerine işlediğini açıkça hissedebiliyordum. Onlara gerçeği söyleme arzusunu bastırmam inanılmaz zor oldu.

"Ona göz kulak olursun, değil mi?" dedi Maria Wagner, Vanessa ceketini alırken. "Henüz çok iyi değil ve aşırıya kaçmasını istemiyorum. O yüzden ona göz kulak ol!"

"Olacağım."

Rolf Wagner sert sert yüzüme baktı. "Çok geç kalmayın. Birileri size ne olduğunu sorarsa hiçbir şey söylemeyin, anlaşıldı mı?"

Başımla onayladım, Maria Wagner bana sarıldı.

"Nikka, Zoe'yi yakında geri getireceğine söz ver bize!"

Kalbim sıkıştı çünkü o an söz veremeyeceğim, yalnızca umut edebileceğim şey tam da buydu.

Vanessa beni cevap vermekten kurtardı. "Anne, sanki haftalarca gelmeyecekmişiz gibi konuşuyorsun. Sadece ufak bir akşam turuna çıkıyoruz. Birkaç saate dönerim."

Maria Wagner'nın yanağına bir öpücük kondurup bana göz kırptı.

"Hadi gidelim!"

Rolf Wagner bizim için bir taksi çağırmıştı, dönerken de taksi tutmamız için ısrar etti. Arabaya bindik, Vanessa şoföre şehir merkezine gitmesini söyledi.

"Vanessa," diye fısıldadım ona. "Lütfen artık Zoe'nin nerede olduğunu söyle."

Gülümsedi ama için için titrediğini görebiliyordum. "Geceyi mahvetme, tamam mı? Anlaşmamıza sadık kalırsan ben de kalacağım."

Sonra şoföre döndü. "Bu akşam arkadaşımla ben cidden çok eğleneceğiz!"

Şoför bize dikiz aynasından bakıp gülümsedi, sahte bir yüz takınmaktan başka bir çarem yoktu.

Ayışığı Kitaplığı

74.

Vanessa tüm akşamı önceden planlamıştı. Başlangıç olarak bizim için Pieros Trattoria'da bir masa ayırtmıştı. En sevdiğimiz İtalyan restoranını Zoe'nin günlüklerinde okumuş olmalıydı.

Garson içeri girdiğimizi görünce ışıl ışıl bir yüz, alışıldık abartılı hareketlerle bizi selamladı. Sonra bizi normalde Zoe'yle birlikte oturduğumuz küçük bir masaya aldı.

Farkı o da algılamamış gibiydi. Ama Vanessa araba lastiği büyüklüğünde salamlı, bol sardalyalı, ekstra peynirli ve zeytinli bir pizza sipariş edince biraz şaşırdı.

"Biliyorum, kız kardeşim formunu korumak için sadece salata yiyor," diye fısıldadı kulağıma. "Ama ben hayatım boyunca sağlıklı beslenmeye dikkat ettim, bugün hiç yapamadığım şeyleri yapmak istiyorum. Yağlı, tuzlu yemekler ve bol şekerli kocaman bir kola."

Aklıma Sascha'nın geçenlerde bana söylediği cümle geldi. *Dünyadaki son gününmüş gibi yiyorsun.* Vanessa'nın yaptığı da tam olarak buydu.

Kendinden geçmiş gibi pizzasını yerken bana yüzlerce soru sordu. Çocukluğumun nasıl geçtiğini, hangi müzikleri sevdiğimi, en sevdiğim yemeğin ne olduğunu, okulda hangi

dersleri gördüğümü falan filan. Hakikaten ilgiliydi ve anlattığım her şeyi zihnine kazıyor gibiydi.

Sonra kendisinden bahsetti. On yaşındayken üvey ailesiyle birlikte Galda Gölü'ne yaptıkları seyahati anlattı.

"Orada sadece üç gün kaldık ama müthişti! Kaldığımız yerin adı Tignale'ydi, bunu hiç unutmayacağım. Hatta bir yat turu bile yapmıştık."

Sonra bana aslında daha çok seyahat etmek istediğini söyledi. Bütün dünyayı görmek istediğini.

"En çok Hindistan'ı çünkü orada her şey çok renkli ve çok canlı olmalı. Çin'e de gitmek isterdim. Elbette Güney Çin Denizi'ne. Palmiyeli, beyaz kumlu sahilleri olan küçük bir adaya."

Kendime hâkim olmakta aşırı zorlandım ama onu sabırla dinleyip anlaşmamıza sadık kaldım. Hatta komik bir şey söylediğinde birkaç kez güldüm. Ama gözlerim sürekli tezgâhın üzerindeki saate kayıyor, masanın altından yumruklarımı sıkıyordum.

Vanessa gerçekten hoş biri olabiliyordu, evet, ama her şeyi başka türlü de yapabilirdi. Eğer en başından bu kadar hoş davransaydı çoktan gerçek bir arkadaş bulmuş olurdu. O zaman sahte bir yüz takınmam ve en iyi arkadaşımın hayatı için korkuya kapılmam gerekmezdi. Neden bazı insanlar asıl önemli olanı ancak çok geç olunca anlıyorlardı ki?

Vanessa bir süre sonra bana doğru eğilip kuşkulu gözlerle baktı. "Söylesene, erkek arkadaşın ve sen..." diye başlayıp sesini alçalttı. "Siz hiç... anlarsın işte..."

"Seks yapıp yapmadığımı mı soruyorsun?"

Başını salladı.

"Bir kez," dedim kısık sesle. "Ama onunla değil. Sascha benim erkek arkadaşım değil. En azından o anlamda."

"Kimle yaptın peki?"

Aslında ona bundan bahsetmek istemiyordum ama onu kızdırmayı göze alamazdım. Sözünü tutması için güvenini kazanmalıydım.

"Eskiden hoşlandığım bir çocukla. Ama üstünden bir yıl geçti ve epey utanç vericiydi."

"Onunla birlikte miydin?"

"Hayır. Ben istedim ama o istemedi."

Başını sallayıp yeniden arkasına yaslandı. "Nasıl bir şey olduğunu muhtemelen hiç öğrenemeyeceğim. Âşık olmanın, onun gibi şeylerin. Gerçi bir keresinde bir çocuk vardı ama..." Elini mendilin üzerinde gezdirip dalgın dalgın gülümsedi. "Onunla yoğun bakımda tanışmıştım. Adı Alexander'ydı ama herkes ona sadece Alex diyordu. Çok eğlenceli biriydi, yüzünü acayip şekillere sokabiliyordu."

"Ne oldu ona?"

"Öldü," dedi kısaca. "Böbrek yetmezliği, ikisinde de. Oysa benden çok daha uzun zamandır bağış listesindeydi. Benim dünyam bu, Nikka. Her zaman buydu."

Üzüntüyle yüzüne baktım, nasıl karşılık vereceğimi bilmiyordum. Sadece omuz silkti, sonra da güldü.

"Sinemaya gidelim mi? Bugün *Fantastik Canavarlar*'ın ikinci filmi oynuyor. İlkini çok beğenmiştim. Ve Johnny Depp'e bayılıyorum. Sence zamanında yetişebilir miyiz?"

İçimden umutsuz bir çığlık attım. *Bir de bu olmasın! Dayanamıyorum! Sinema nereden baksan iki saate mal olur.*

Bunun yerine şöyle dedim: "Acele edersek yetişiriz. Sinema hemen şurada."

"Hadi öyleyse!"

Yerinden fırladı, masaya bir ellilik fırlatıp çıkışa yöneldi. Ben de peşinden koştum.

"Hey, elli avro çok fazla!"

Hiç duraksamadan yandan kısa bir bakışla süzdü beni.

"Ee n'olmuş? Sadece para."

Onun için artık hiçbir anlamı yoktu.

75.

Zamanında yetişebilmek için koşturarak şehir merkezinden geçtik. İnce ince yağmur yağmaya başlamıştı, sinema Trattoria'dan sadece üç sokak ötede olduğu için mutluydum.

Biz koşarken Vanessa durmaksızın konuşuyordu. J. K. Rowling'in bütün kitaplarını yalayıp yutmuştu ve yeni her Harry Potter romanını sabırsızlıkla ve heyecanla bekliyordu. Bütün filmlerini de izlemişti. Tıpkı benim gibi.

"Hogwarts tam benim hayallerimdeki okul," dedi burnundan soluyarak yanımda hızla koşarken.

"Benim de," diye soluk soluğa karşılık verdim.

Zoe, Harry Potter'dan hiçbir zaman hoşlanmamıştı, bir an için iki kız kardeşle de geçmişte arkadaş olmuş olmayı diledim. Belki Vanessa'nın öfkeli yaklaşımında bir değişiklik yaşanır, her şey bambaşka olurdu.

Sinemaya neredeyse varmıştık ki Vanessa yavaşladı. Soluk alıp verişleri bugün ormandaki buluşmamızda olduğu gibi hızlandı.

"Bir düşünsene," dedi nefes nefese. "Keşke... gerçekten Gryffindor'a gidebilseydik. Bütün o... havalı insanlar orada... Keşke... gerçekten... onlarla görüşebilseydik."

Sinemanın girişine çok az kala durdu. Nefes almaya çalışıyordu, bir eliyle çöp tenekesine yaslanırken diğerini göğsüne bastırdı.

"Sen iyi misin?"

Başını salladı. "Evet, evet, bu... birazdan geçer. Hadi, git de bize... iki bilet al. Ama yeri güzel seç, tamam mı?"

Duraksadım. İyi görünmüyor ve ayaklarının üzerinde zar zor durabiliyordu. "Gerçekten senin için..."

"Hadi git!" Hâlâ nefes nefeseyken sabırsızlıkla el işareti yaptı bana. "Ben hemen geliyorum! Yoksa... bütün iyi yerler kapılacak."

"Geri dönsek daha iyi..."

Keskin bir el hareketiyle sözümü kesti. "Bir anlaşma yaptık, lanet olsun! Hadi!"

İçeri girip kasanın önündeki kuyruğa girdim. Oradan girişin cam kapısının ardından sürekli dışarıya bakıyordum.

Vanessa çöp tenekesinin dibinde duruyor, zar zor nefes alırken ona tutunuyordu. İnsanlar aldırış etmeden yanından geçip gittiler. Kimse hemen yanlarında ölümcül derecede kalp problemleri olan hasta bir kızın durduğunu fark etmedi.

Sonunda sıra bana geldi, kısa bir süre sonra elimde biletlerle arkamı döndüğümde Vanessa orada değildi.

Korkuyla çıkışa koşup etrafta onu aradım. Sonra arkamdan biri omzuma dokundu. Hemen arkama döndüm, Vanessa sırıtarak yüzüme bakıyordu.

"Biraz ister misin?" Bana devasa büyüklükte bir patlamış mısır kovası uzattı. "Tuzlu şeyleri sevdiğimi söylemiş miydim?"

Kelimenin tam anlamıyla yüreğimden bir taş kalktı. Hayır, daha ziyade koca bir kaya. "Şimdi iyi misin?"

Güldü. "Hiç bu kadar iyi olmamıştım."

21

Filmi izlerken ikide bir Vanessa'ya baktım. Filmin heyecanına büsbütün kapılmış gibiydi, ağzına birbiri ardına mısır atıp duruyordu. Arada sırada beni dürtüyor, bir yorum yapıyor ya da komik bir sahnede gülüyordu.

Bir süre sonra omzuma yaslandı. İstemiyordum, çok yanlış geliyordu ama yine de izin verdim. Benden büyük olmasına rağmen artık bir çocuk gibi geliyordu gözüme. Hayata iştahla kucak açan, her bir saniyenin tadını çıkaran küçük bir kız gibi.

Zaman ilerledikçe gerginliğim de artıyordu. Ellerim terden sırılsıklamdı ve kalbim deli gibi çarpıyordu. Sözünü gerçekten tutmasını umut ediyordum.

Aynı zamanda bundan korkuyordum da.

76.

Sinemadan çıktığımızda Vanessa hâlâ filmin etkisindeydi. Gördüğü her şeyden keyifle bahsediyor, koskocaman bir Noel hediyesi paketini açmış bir çocuk gibi yüzü ışık saçıyordu.

Tek yapabildiğim gergin bir şekilde yanında durmak ve onu dinlemekti. Boğazım sıkılıyor, yüreğim ağzıma geiyordu.

Nihayet bitecek miydi bu?

Düşüncelerimi okumuş gibiydi çünkü aniden susup başını salladı. "Tamam Nikka, bir isteğim daha var. Bir yerlerde alkollü bir şeyler içmek istiyorum. Yakınlarda bir bar ya da onun gibi bir şey var mı?"

Yüzüne haykırmamak için kendimi tutmam gerekti. Sinirlerim kopacak kadar gerilmişti. En yakın arkadaşım kim bilir hangi delikte can çekişiyordu ve kız kardeşi benimle bir bara gitmek istiyordu! Ama sonra az önce sinemadaki bakışı geldi aklıma.

Bir anlaşma yaptık, lanet olsun!

"Çarşının diğer tarafında Old Nick's var," dedim sesimdeki titremeyi engellemeyi çok da başaramadan. "İrlanda pubı. Canlı müzik falan da var."

Vanessa'nın gözleri sevinçle açıldı. "Guinness de var mı?"

"Tabii ki."

"Harika, hep denemek istemişimdir! Tadı görüntüsü kadar iyi mi?"

İçimden üçe kadar sayıp kendime hâkim oldum. "Hoşuna gidebilir."

"O zaman deneyelim," deyip elimi tuttu.

İçimden elini silkip atmak geliyordu ama bu akşam için son dileği gerçekten buysa yerine getirsem daha iyi olurdu.

Köşeyi dönüp ara sokaklardan birine girdik, oradan çarşıya çıktık. Daha uzaktan pubdan gelen müziği duyabiliyorduk. İrlanda halk müziğinden öyle çok hoşlanmazdım ama Vanessa beğenmiş gibiydi. Yanımda yürürken dans ediyor, elimi bırakmıyordu.

Pubın saçağının altında, ısıtıcının etrafına toplanmış bir grup insan vardı. Üstlerinde sigara dumanından bir bulut salınıyor, kahkahaları meydanda çınlıyordu.

Girişe yaklaştığımızda içlerinden biri gruptan sıyrılıp sallanarak bize doğru geldi.

"Hey," dedi peltek peltek. "İşte sürpriz diye buna derim!"

Onu tanıyınca kalbim duracak gibi oldu. Kulübün önünde karşılaştığımız zombiydi bu, Pinhead maskeli çocuğa göre sürekli sarhoş olan, sonra da saldırganlaşabilen Rob'du. İlk karşılaşmamızda bir an için onu havalı bulmuştum çünkü uzun boylu ve kaslıydı ama şimdi yalnızca sarhoş ve tiksindirici geliyordu.

"Bakın kimler gelmiş!" diye seslendi diğerlerine. "Kedi kadın ile kusmuklu arkadaşı. Kedi ve Kusmuk!"

Bir kahkaha patlattı, arkadaşları da eşlik ettiler.

"Görmezden gel," dedim Vanessa'ya ve elinden tutup çocuğun önünden geçirmek istedim. Ama çocuk sırıtarak

önümüze dikildi, elindeki bira bardağı öyle bir sallanıyordu ki içinden bira dökülüyordu.

"Demek siz ha, bakalım şimdi kim kaçacak? Sizinle görülmemiş bir hesabımız var. Yoksa unuttunuz mu?"

"Bizi rahat bırak!" diye çıkıştım ona, korumak için Vanessa'nın önüne geçtim. Deliceydi ama sahiden de onun için endişeleniyordum. İçinde sahip olduğum en değerli şeyleri barındıran kırılgan bir kâse gibiydi.

Küçümseyerek baştan aşağı süzdü beni. "Ama hiç kibar değilsin, küçük kusmuk!"

Vanessa elimi bıraktı, beni ittirip öne geçti ve çocuğu ceketinden tuttu.

"Kapa çeneni pislik herif, siktir git!" diye bağırdı ona. "Bu benim gecem!"

Bir an için Rob da benim kadar afalladı. Tek bir insanın bünyesinde bu denli nefret barındırdığını daha önce hiç görmemiştim, muhtemelen o da görmemişti. Önce biraz irkildi ama sonra elindeki bardağı kaldırıma fırlattı, tuzla buz oldu bardak, ardından Vanessa'yı bileğinden tuttu.

"Sen az önce bana dedin?"

"Pislik herif!" dedi öfkeyle. "Şimdi bırak beni!"

Rob'un yüzüne tükürdü, tekme atacak gibi oldu. Ama Rob sarhoş halinden beklenmeyecek kadar hızlıydı. Ben daha araya giremeden Vanessa'yı ittirdi.

İtişinin şiddetinden Vanessa sendeleyerek birkaç adım geriledi, sonra ıslak kaldırım taşında kayıp yere düştü.

Çığlık atıp Rob'un üzerine atladım. Göğsüne vurdum ama bir dolabı yumrukluyordum sanki. Beni tutup aynı şekilde yere devirdi.

"Hey Rob, yeter artık!" diye bağırdı arkadaşlarından biri ama Rob üstüme çullanıp yumruk atmak üzere elini kaldırdı.

"Lanet olası orospu! Sana göstereceğim kimmiş..."

Sonra yumruğu havada dondu kaldı, afallamış halde Vanessa'ya baktı.

"Siktir, ne oluyor buna?"

Vanessa sırtüstü kıvranıyor, iki elini de göğsüne bastırıyordu. Soluk soluğaydı, zor nefes alıyordu, bir yandan da bacaklarını çırpıyordu.

Rob'u kenara ittim ve ayağa kalkıp yanına koştum. Rob da kalkıp arkamda dikildi.

"İyi de sadece birazcık ittim," dedi dili dolaşarak. Birkaç arkadaşı tedirgin güldü.

"Kalp krizi geçiriyor, sizi gerizekâlılar!" diye bağırdım onlara. "Ambulansı arayın! Çabuk!"

Vanessa'nın üzerine eğilip onu sakinleştirmeye çalıştım. Çırpınmayı kesmişti ama gözleri kocaman olmuştu. Göğüs kafesi hızla inip kalkıyor, boğazından korkunç bir hırıltı geliyordu.

"Dayan!" dedim. "Yardım hemen gelecek!"

Yağmurda ıslanmış taşlardan kaldırdı başını. Saçları alnına yapışmış, makyajının bir kısmı bozulmuştu. Makyajla kapattığı koyu göz halkalarını gördüm.

"Çok... harika bir geceydi," dedi güçlükle, kendini gülümsemeye zorladı. "Acayip... eğlenceliydi!"

Başını ellerimin arasına alıp kucağıma yatırdım.

"Zoe nerede? Lütfen Vanessa, söyle bana! Onu nereye götürdün?"

Vanessa nefes nefese kolumu tuttu. "Hayat... hiç... adil değil!"

Gözleri öyle bir döndü ki artık yalnızca beyazı görünüyordu, ceketimin kolunu tutan eli kasıldı. Ardından son bir kez titredi ve kolu cansız bir şekilde yere düştü.

VI.

HER ŞEYDEN DAHA GÜÇLÜ

77.

Ambulans nihayet gelene kadar beş, belki on dakika geçti. O sırada mekânın önünde seyir meraklıları toplanmıştı. Müşteriler dışarı koşmuş, hatta civardaki evlerde oturanlar bile gelmişti.

Herkes ne olduğunu görmek istiyor ama kimse yardım etmiyordu. Vanessa'yla benim başıma üşüşmüşlerdi, heyecanla kendi aralarında konuşuyorlardı.

Yere diz çöküp Vanessa'nın başını tuttum, çaresizce dayanacağını ümit ediyordum. Hâlâ nefes alıyordu (zayıf ama düzenli bir şekilde) ve arada bir hafifçe mırıldanıyordu.

Onunla konuşmaya çalıştım ama tepki vermedi. Yüzü, bir ölününki gibi sararmış solmuştu.

Sonunda sağlık memurları geldi. İkisi beni kenara çekip Vanessa'nın üzerine eğildi. Yanında kalmak, nasıl olacağını görmek istiyordum ama sonra biri beni kolumdan tutup öfkeyle geri çekti.

Sascha'ydı.

"Hadi, gel benimle!"

Beni çekip ambulansın arkasına, kimsenin bizi göremeyeceği bir yere götürdü. Mavi ışığın altında yüzü kül gibi gri ve telaşlı görünüyordu.

"Lanet olsun Nikka!" dedi dişlerinin arasından. "Burada onunla ne yapıyordun?"

"O istedi!" deyip elinden kurtuldum. "Benimle dışarı çıkmak istedi, sonrasında Zoe'nin nerede olduğunu söyleyeceğine söz verdi. Sonra aniden şu gerzek çıktı. Kahretsin, öldürebilirdim onu!"

Ambulansın arka kısmından baktım. Rob hâlâ oradaydı. İri yarı iki erkek onu sıkı sıkı tutuyordu. Birini tanımıyordum ama diğeri pubın sahibi Nikolas Mossner'ydı. Hararetle Rob ve arkadaşlarıyla tartışıyorlardı, Mossner'nın polisi aradığını söylediğini duydum. İşletmeci yaşlı bir adamdı ama hâlâ saygı uyandıran bir görünüşü vardı. Şu Rob'u asla bırakmazdı. *Güzel!*

Birkaç adım ötelerinde Sascha'nın iş arkadaşları, Vanessa'yı bir sedyeye kaldırdı. Yüzüne oksijen maskesi yerleştirip koluna serum bağladılar. Vanessa'nın gözleri kapalıydı, cansız bir manken gibi görünüyordu.

Aklıma bu sabahki sözleri geldi. *Çok zamanım kalmadı Nikka.*

"Sence başaracak mı?"

Sascha omuz silkti. "Bir şey diyemem ama hiç iyi görünmüyor."

"Öyleyse Zoe'yi kaybettik. Artık onu zamanında bulamayacağım."

Sözlerimi vurgulamak ister gibi siyah gökyüzünde bir gürültü koptu, iri ilk yağmur damlaları yeni bir fırtınayı haber veriyordu.

İki sağlık memurundan biri Sascha'ya seslendi.

"Şimdi gitmem gerek," dedi Sascha, çarşının diğer ucundan polis sirenleri duyulunca arkasına baktı. Hemen ardından bir devriye arabası belirip pubın önünde durdu.

Sascha gözlerimin içine baktı. "On ikide paydos edeceğim," dedi aceleyle. "Sonra hemen seni arayacağım ve birlikte ne yapacağımızı düşüneceğiz. O zamana kadar sakın düşüncesizce hareket etme, tamam mı? Eve git. Ben bir şey öğrenir öğrenmez seni arayacağım."

Aceleyle ambulansın çevresinden dolandı, şoför koltuğuna binip kapıyı kapattı. Sonra yan camdan baş ve serçe parmağıyla telefon işareti yapıp motoru çalıştırdı.

O, ambulansı geri geri götürürken çevrede dikilenlerle ve işletmeciyle konuşan iki polis gördüm. Bir tanesi aranarak etrafına bakınıyordu.

Kesinlikle beni arıyordu. Bir an için polise doğru gitmeyi düşündüm. İki polise her şeyi açıklamaya çalışabilirdim. Dolaşım bozukluğu geçiren kızın Zoe değil, kız kardeşi olduğunu, acilen Zoe'yi aramamız gerektiğini söyleyebilirdim. Şu komiseri aramalarını rica edebilirdim. Sonuçta bizim olayla o ilgileniyordu.

Ama Vanessa hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Bütün hikâye öyle karışıktı ki polislerin ikna olması çok uzun sürebilirdi. Özellikle de Wagnerları çağırırlarsa. Zoe'nin anne babası kesinlikle öfkeden kudurur, beni bir kez daha bir deliymişim gibi ortada bırakırlardı. Bir noktada bana inansalar bile o zamana kadar Zoe için geç kalınmış olurdu.

Kaldı ki polisler şimdiye kadar Zoe'ye dair hiçbir iz bulamamışlardı. Ellerinden geleni yapacaklarını söyleyerek avuturlardı beni. Sonra da her şey için çok geç olurdu.

Hayır, şimdi vazgeçemezdim. Bu işi kendim sürdürmeliydim. Ama önce oradan gitmem gerekiyordu.

Sascha mavi ışıkları yanan, sirenleri çalan ambulansı insan yığının yanından geçirirken karmaşadan faydalanıp

karşı yöne doğru koştum. İlk ara sokağa sapıp amaçsızca şehrin tarihî kısmına doğru ilerlemeye devam ettim. Pubdan yeterince uzaklaştığımı düşününce durdum.

Bu arada yağmur hızlanmıştı, bir evin saçağının altındaki merdivenlere sığındım. Soluk soluğa, bütün vücudum titrerken ellerimle yüzümü kapatıp gözyaşlarımı serbest bıraktım.

Ne yapacaktım şimdi?

Vanessa artık bana Zoe'nin nerede olduğunu söyleyemezdi. Geçirdiği nöbeti atlatsa bile yeniden konuşacak duruma gelmesi kim bilir ne kadar sürecekti.

İri yağmur damlaları kaldırım taşlarına çarpa çarpa kısa sürede kocaman bir birikinti oluşturdular.

Kahretsin ki şimdi ne yapacağımı bilmiyordum.

Biliyorum, demişti Vanessa. *Kesinlikle çok zamanı yok.*

Ayaklarımın dibindeki su birikintisinden soluk yansımam bana bakıyordu. Sonra aniden bir gölge düştü üstüne, bakışlarımı kaldırınca bunun gölge refakatçim olduğunu fark ettim.

Bu kez son sefer olduğundan daha netti ama hemen dağılıp gitti yine. Son bir isyan gibiydi. Sanki son gücüyle bir kez daha bana, "Yardım!" diye sesleniyordu.

Birdenbire kafamda bir fikir şekillenince kalp atışlarım hızlandı. Saf çaresizlikten doğmuş bir fikir.

Gözlerimi su birikintisine diktim. Suya.

Su!

Fikir giderek şekilleniyor ve beni çok korkutuyordu. Ama belki de elimdeki tek şans buydu.

İç sesim bunun delilik, safi delilik olduğunu haykırıyordu. Fakat onu duymazlıktan geldim.

Ceketimin cebine uzanıp içinden anahtarlığımı çıkardım. Evet, gerekli anahtar yanımdaydı.

Zoe'yi bulmak için bir ihtimalim daha vardı. Ama bu uğurda her şeyi riske atmalıydım.

78.

Yol boyunca yürüdüm, kimseyle karşılaşmamak için birkaç kez dolambaçlı yollardan geçtim.

Yarım saat sonra bitkin ve sırılsıklam bir halde nihayet hedefime vardım. Yağmur iyice şiddetlenmişti ve doğudan esen soğuk rüzgâr yağmur damlalarını yüzüme çarpıyordu.

Büyük bina bulutlarla kaplı gökyüzünün içine doğru sivrilen siyah bir kaya gibi önümde uzanıyordu. Üstümde gök gürüldüyor, ufukta çakan şiddetli şimşekler ikide bir karanlığı yırtıyordu.

Binaya doğru yaklaşırken çakan bir şimşek ön cephesindeki yazıyı aydınlattı: FAHLENBERG SPOR MERKEZİ.

Yan girişe çıkan, yüzme antrenmanına gelirken belki bin kez geçtiğim yoldan gittim. O günler artık yıllar önceymiş gibi geliyordu bana. Etrafımdaki her şey tanıdık olsa da artık burası sokak lambalarının soluk ışığında yabancı ve korkutucu bir yerdi. Sanki üzeri, daha önce hiç algılamadığım gerçek dışı bir şeyle kaplıydı.

Yan kapıya varınca ceketimin cebinden antrenörümün iki yıl önce bana verdiği anahtarı çıkardım.

Gerçekten yeteneklisin, demişti bana. *O yüzden bu yeteneğini en iyi şekilde ve ne zaman istersen kullan.* Sonra

da en sevdiği motivasyon sözünü eklemişti: *Bir şeyi sadece istemek yetmez, onu yapmalısın.* Ben de yapmıştım, her boş dakikamda çalışmış, giderek daha iyi olmuştum, benim için her şeyin aniden değiştiği bir hafta önceki Cadılar Bayramı'na kadar.

Uyuşmuş parmaklarımla anahtarı kilide sokmaya çalıştım. Tamamen buz kesmiştim ama üşümemin başka bir sebebi daha olduğundan emindim. Korkuyordum, çok korkuyordum, üstelik bu kez Zoe için değil.

Kapıyı arkamdan kapatır kapatmaz rüzgârın uğultusu hafif bir fısıltıya dönüştü. Sanki kimselerin olmadığı binanın uzun koridorlarında biri fısıldıyormuş gibi kısık bir sese.

Kimse beni fark etmesin diye ışıkları yakmadım. Bunun yerine cep telefonumun fenerini açtım. Onunla yolu aydınlatarak spor salonunun önünden geçip alt kata ilerledim.

Spor ayakkabılarımın ıslak tabanları merdivenlerde gıcırdıyordu. Sonra burnuma yüzme havuzunun o tanıdık, sıcak ve nemli klor kokusu geldi.

Hızla soyunma kabinlerinin arasından geçtim, karanlık bir silüet aniden gözüme ilişince korkuyla yerimden sıçradım. Ama sadece bir eşofman üstüydü, biri dolapların yanındaki askılardan birinde unutmuştu.

Duşların önünden ilerleyip nihayet son kapıdan geçerek yüzme havuzuna vardım. Kocaman havuz önümde devasa, parlak bir ayna gibi uzanıyordu.

"Delirdim herhalde," diye mırıldandım gözlerimi suya dikerek.

Yüzme havuzu binanın arka tarafındaydı. Burada arazi öyle dik bir eğim kazanıyordu ki gündüzleri büyük camlardan Fahlenberg Koruluğu izlenebiliyordu. Ama şimdi gökyüzü kömür gibi kapkaraydı ve yalnızca şimşeklerin ışığında ağaç

tepelerinin silüetleri bir an için görünüp kayboluyordu. Ağaçlar bana işaret eder gibi rüzgârda salınıyordu: *Geri dön! Boş ver! Yapma!*

Zoe'yle sayısız kez buluştuğumuz kayran orada, yukarıda bir yerdeydi. Bir zamanlar arkadaşlık bilekliklerimizi taktığımız kayran.

O yaz akşamını hâlâ çok net anımsıyordum. Küçük bir ritüel gibi düzenlemiştik, mumlarla ve Zoe'nin anne babasının stokundan yürüttüğü bir şişe kırmızı şarapla. Kahkahalarla gülmüş, saçma sapan espriler yapmıştık. Oysa daha önce hiç olmadığımız kadar ciddiydik.

"Arkadaşlık daha güçlüdür," demişti Zoe.

"Neden daha güçlü?" diye sormuştum.

"Her şeyden daha güçlü."

Bunun doğru olduğunu artık görebiliyordum. Arkadaşım için gerçekten her şeyi yapmaya hazır olup olmadığımı.

Yüzme hocasının kabinine girip dolaplarda neler var diye kontrol ettim.

Evet, ihtiyaç duyduğum her şey oradaydı.

Bir döner sandalyeye oturup cep telefonumu masanın üzerine bıraktım, heyecandan zonklayan şakaklarımı ovaladım. Yüzme havuzunun üzerindeki büyük duvar saati on ikiye iki dakika kaldığını gösteriyordu. Dört dakika sonra Sascha aradı. *Her zamanki gibi sözünün eri.*

"Vanessa komada," dedi. "Yoldayken stabilize etmeyi başardık ama durumu hiç iyi görünmüyor."

"Zoe'nin anne babası yanında mı?"

"Evet, az önce ben çıkarken geldiler. Şu mesele aydınlanana kadar onlardan uzak dursan iyi olur. Sana acayip kızgınlar. Mekânın önündeki kavgaya senin sebep olduğunu düşünüyorlar."

"Onun Zoe olmadığını hâlâ anlamadılar mı?"

"Öyle görünüyor," dedi. "Wagnerlar bu haldeyken muhtemelen onları ikna edemezdin. En azından doktorlar Vanessa'nın kalp rahatsızlığının doğuştan olduğunu tespit edene kadar. Ama bu da epey zaman alacaktır. Acil ameliyat daha yeni başladı."

Lanet olsun, Zoe'nin o kadar zamanı yoktu! Bunu tüm netliğiyle hissedebiliyordum.

"Sen şimdi neredesin?" diye sordum.

"Hâlâ klinikteyim. Üstümü değiştirmem lazım ama istersen sonrasında buluşabiliriz."

"Spor merkezine gelebilir misin?"

"Spor merkezine mi?" Şaşırmış gibiydi ama onu suçlayamazdım.

"Evet. Ne zaman burada olabilirsin?"

"Ben... bilmiyorum, belki on beş dakika içinde. Ne geçiyor aklından?"

Klinik şehrin diğer ucundaydı. Ya şehrin içinden geçip orada bir yığın kırmızı ışığa takılma riskini göze alacaktı ya da çevre yolundan dolanıp gelecekti. İki durumda da yaklaşık olarak aynı süreye ihtiyacı vardı. En azından ben öyle umuyordum.

"Şu an saat on ikiyi altı geçiyor," dedim. "Tam on beş dakika sonra burada ol. Yapabilir misin?"

"Evet ama..."

"On beş dakika Sascha! Arka giriş açık. Hemen aşağı kattaki yüzme havuzuna gel, anladın mı? Ve elini çabuk tut!"

Sonra kapattım.

Telaşla iç çamaşırlarım kalana kadar soyundum. Üstümde yalnızca külot ile sutyen kaldı, raftan ihtiyaç duyduğum her şeyi alıp havuzun yanına taşıdım.

Bırak yapma, diye bağırdı bana iç sesim. *Bu delilik!*

Ama ben yalnızca Zoe'nin cümlesine odaklanmıştım.

"Arkadaşlık daha güçlüdür," diye mırıldandım, ilk yardım çantasını ve defibrilatörü havuzun kenarına, izotermal örtünün üzerine koydum. Sonra yeniden duvar saatine baktım. Üç dakika daha geçmişti. Yani on iki dakikam kalmıştı.

Aceleyle hocanın dolabında bulduğum bütün dalış ağırlıklarını kendime taktım. Belime ve el bileklerime yerleştirdim ama çoğunu bacaklarıma ve ayaklarıma dolayıp hepsinin kemerlerini sıktım.

Sonra ağır aksak havuzun atlama kulelerinin yanındaki en derin noktasına inen merdivenlere doğru ilerledim. Tırabzanlara sıkıca tutunup kendimi dikkatle suya bıraktım.

On dakika daha.

Ağzımda ekşi, berbat bir tada sebep olan ve gitgide yükselen paniğime karşı savaştım. Kalbim öyle bir atıyordu ki nabzımın atışını bütün vücudumda hissedebiliyordum.

Yapma, diye çaresizce haykırdı iç sesim. *Bu çılgınlık!*

Fırtına şiddetlenmişti, pencerenin diğer tarafında şimşekler çakıyor, kıyamet kopuyordu. Hatta sudayken bile gök gürültüsünün titreşimini hisseder gibi oldum. Ya da sadece benim kendi titrememdi.

"Arkadaşlık daha güçlüdür," dedim, bu kez daha yüksek bir sesle, öyle ki fayans kaplı duvarlarda ikinci bir ses gibi yankılandı.

Dakikalar geçiyordu. Saniye ibresi acımasızca ilerlemeye devam ediyordu ama tırabzanları bırakmayı bir türlü başaramıyordum. Ellerim kök salmıştı sanki.

Sonunda sadece yedi dakika kaldı.

Tamamen kontrolsüzce ağlamaya başladım, deli gibi korkuyordum.

Ya Sascha zamanında gelmezse? Gece yollar boş olur ama ya biri onu durdurursa? Bir iş arkadaşı mesela.

Altı dakika daha.

Ya fikrini değiştirdiyse ve hiç gelmeyecekse?

Yapma bunu! Mantıklı ol ve dur!

Evet, yapmayı düşündüğüm şey delilikti ve bir yanım, mantığımın sesini dinlemeye dünden razıydı. Ama o zaman Zoe'ye ne olacaktı? Onun artık var olmadığını (benim yüzümden, ben her şeyi denemedim diye var olmadığını) bilerek yaşamaya, var olmaya devam edebilecek miydim?

"Arkadaşlık daha güçlüdür!"

Saat ilerliyordu. Sascha en geç beş dakika içinde gelirdi. O zaman da çok geç olurdu.

Tanrı aşkına, yapma!

"Her şeyden daha güçlü!" diye bastırdım kafamdaki sesi.

Son kez nefes aldım. Parmaklarım tırabzanlara daha sıkı sarıldı, bırakamıyordum.

İçimdeki bütün sesler çığlıklar atıyordu. *Hayır, hayır, HAYIR!*

Ama sonunda pes ettim.

Zoe'yi düşündüm.

Ve bıraktım.

Üstümdeki ağırlık büyük bir kuvvetle çekti beni, bir taş gibi suya battım.

79.

Bütün canlıların ortak bir yönü vardır. Bütün bitkilerin, bütün hayvanların ve bütün insanların. Düşüncelerden, duygulardan, herhangi bir inançtan daha baskın bir güçtür bu: yaşama içgüdümüz.

Kimse ölmek istemez. Ölümün romantik, soylu ya da kahramanca bir şey olabileceğine dair bütün laflar boştur. Yaşamak istersin.

Bir sebepten aksi yönde karar versen de yine de son anda ölümün elinden kurtulmak için her şeyi yaparsın. Diğer her şey aniden önemsiz olur, yeter ki sen hayatta kalasın.

Ve bu uğurda her şeyi yaparsın. Gerçekten her şeyi!

Bana da öyle oldu. Bunu öngörmüştüm, boğulma korkusunun çok güçleneceğini biliyordum. Doğama karşı koyamayacağımı, ona boyun eğeceğimi biliyordum.

Antrenmanlar sırasında sık sık dalardım, çoğunlukla da sınırlarımı zorlardım. Önce sadece havuzun uzunluğunun yarısına kadar dayanabilmiştim, daha sonra tamamına, hatta bir noktada bir buçuk katına dayandım. Mümkün olduğunca uzun süre nefesimi tutuyordum, sırf ne kadar tutabildiğimi görmek için. Her seferinde de nefes almak

için duyduğum karşı konulmaz istek beni tam zamanında su yüzeyine çekiyordu.

Bu son saniyelerde sudan çıkmak, derin bir nefes almak, sonra bir nefes, bir nefes daha almak için sabırsızlanıyordum. Çünkü yaşamak istiyordum.

O yüzden şimdi de Zoe'yi düşünmenin bile beni su altında tutmaya yetmeyeceği bir noktaya geleceğimi biliyordum. Bu yüzden ağırlıkları zamanında çözemeyeceğim kadar sıkı bağlamıştım.

Yine de çaresizlikle ve panikle çözmeye çalıştım. Büyük kemeri çözmek istiyordum. Ondan kurtulmam gerekiyordu! Ama öyle sıkıydı ki...

Hayır, çözemezdim, Zoe'yi kurtarmak istiyorsam olmazdı!

Bir saniyeliğine mantığım galip geldi ama bir sonraki saniye yaşama içgüdüm komutayı ele aldı. Nefesimi tuttukça daha da fenalaşıyordu.

Sonunda daha fazla dayanamadım. Yalnızca tek bir şey düşünebiliyordum: *Hava!*

Belimdeki ağırlıklardan birinden kurtulmayı başarıp saniyeden daha kısa bir süreliğine umuda kapıldım. Beslememem gereken, buna karşın beslediğim bir umuda.

Artık önemli olan tek şey bendim. Diğer her şey ansızın unutuldu.

Telaşla kollarımı çırptım. Yüzeye çıkmak istiyordum. Tüm gücümü kullandım.

Ama hâlâ çok ağırdı. Yüzeye sadece birazcık yaklaşabildim, sonra yeniden havuzun dibine çekildim.

Üstümde yalnızca siyah suyu görüyordum. Ara sıra yukarıdan bir saniyeliğine aydınlanıyordu.

Fırtına. Pencerenin diğer tarafında.

Benim için artık ulaşılmaz olan bir dünyada.

21

Hava olan bir dünyada.

Hava!

HAVA!

Panikle son bir çırpınma, sonra daha fazlasını yapamadım. İstemesem de suyu ciğerlerime çekiyordum. Ardından bilincimi kaybettim, etrafımdaki her şey çözünüp dağıldı.

Çözünen bendim.

80.

Karanlık.

Tanıdık bir soğuk.

Yalnızlık.

Korku.

Yine o karanlık yerdeydim. Yine siyahlığa tutsak olmuştum ve çıplak bedenimin altındaki nemli, soğuk taşları hissediyordum. Artık var olmayan çünkü gerçekte bir yüzme havuzunun dibine çöken, ağırlıklara bağlı cansız bir beden.

Doğrulup buz tutmuş omuzlarımı ovaladım. İlk seferindeki gibi acı bir soğuk vardı ama bu kez sessiz değildi. Her yanımdan sesler duyuyordum. Acı içindeki sesler, bazen uzaktan, bazen çok yakınımdan geliyordu.

Bir şey daha vardı: Sayısız ağızdan çıkıyormuş gibi bir fısıltı.

Bu kez en başından biliyordum: Yalnız değildim.

Fısıltı anlaşılmayacak kadar kısıktı ama insan sesi gibiydi, bir sürü insanın sesi; erkeklerin, kadınların, çocukların. Anlaşılmaz, fısır fısır bir karmaşa.

Soğuk bir şey koluma dokundu. Hemen arkama döndüm ama bu sefer de arkamdan bir şey baldırıma uzandı. Korkuyla çığlık atıp karanlıkta sendeleyerek ilerledim. Fısıltı

dört bir yandan geliyordu, nereye gideceğimi bilemiyordum. Bir şey her an yine bana uzanabilirdi, beni yakalayabilir, sonra da...

Sakin ol, dedim içimden. *Paniğin sana bir faydası olmaz. Her kimseler, her neyseler, senden farklı değiller. Buradan gitmek istiyorlar.*

Ama bu beni sakinleştirmedi. Aklım beni ikna etmeyi çok iyi bilse de korkuyordum. Saf korku.

Işık lekelerini aradım, içlerinden birinin bana yine yolu göstereceğini umdum. Ama hiçbir şey yoktu. Sadece siyahlık ve yakınımdaki bir şeyden veya birinden gelen anlaşılmaz fısıltı.

Hataydı, diye geçti aklımdan. *Ne yaptım ben? Tanrım, ne YAPTIM?*

Bir şey yeniden beni yakalamaya çalıştı. Çığlık çığlığa korumaya çalıştım kendimi, bu sırada soğuk ve iğrenç derecede yumuşak bir şeye denk geldim. Canlı bir şeye...

Bir insan mı?

Dehşete kapılıp koştum. Herhangi bir yere. Dümdüz. Bu kez düşmek ya da bir çukura denk gelmek umurumda değildi. Önemli olan bu kâbusun nihayet bitmesiydi.

Koştum, tökezledim, koşmaya devam ettim, ağladım. Hıçkırıklarım tünelin duvarlarında yankılanıyor, peşimden geliyormuş gibi görünen fısıltıların ve hışırtıların arasına karışıyordu. Arkamdakinin ne olduğunu göremediğim için neredeyse mutlu olacaktım.

Ama sonra önümde bir şey gördüm. Bir ışık. Bu sefer yalnızca *tek bir* noktaydı, çok küçük ve çok uzaktaydı ama oradaydı. Düşe kalka aceleyle ona doğru ilerledim.

Evet, gerçekten oradaydı. Hareket etmiyordu!

Rahatlama hissi bütün vücuduma yayıldı. Bu sefer tereddüt etmedim. Tek yapmam gereken koşmak, koşmak, koşmaktı. Işığa doğru. Hiçbir şey, hiç kimse beni bundan alıkoyamazdı.

Çıplak ayaklarım kaygan taşların üzerinde çıp çıp ses çıkarıyordu. Kayıyor, kendimi toparlayıp kaya kaya koşmaya devam ediyordum.

Işık noktası büyüyordu, giderek irileşti, ben de giderek yaklaşıyordum. Yavaş yavaş yine o keskin, nemli duvarları gördüm. Siyah cam gibi parıldıyorlardı. Oraya gelen herkesin arkasında bıraktığı dünyanın son küçük parçaları gibiydiler.

Işığa doğru alelacele koşarken arkamdan bir uğultu duydum. Falezlere çarpan bir denizin ya da uzakta bir yerde ağaçlardan havalanan bir kuş sürüsünün sesi gibiydi. Koşarken dönüp arkama baktım ve korkuyla çığlık attım.

Peşimdeki bir gölge sürüsüydü. İrili ufaklı siyah silüetler. Yalnızca birer karaltıydılar ama öyle insansı görünüyorlardı ki. Benim gibi buraya kısılmışlardı, kollarını bana doğru uzatıyorlardı. Yakalamaya çalıştıkları ve akıntıya kapılıp uzaklaşan bir ağaç kütüğüymüşüm gibi.

Elimden geldiğince hızlı koştum. Fakat zemin o kadar engebeli ve kaygandı ki ayaklarımın üzerinde güç bela durabiliyordum. Sürekli tökezliyordum, sonra kayıp düştüm.

Telaşla doğrulmaya çalıştım ama ellerim ve ayaklarım yapış yapış zeminde sürekli kayıyordu. Ne kadar uğraştıysam da doğrulamadım. Buz gibi, pütürlü ve devasa bir sabunun üzerinde hareket etmeye çalışıyordum sanki.

Sonra aniden bir gölge üzerime geldi.

Çığlık attım fakat beklenenin aksine bana dokunan soğuk bir el hissetmedim.

Dikkatle başımı kaldırdım. Biri ışığın içinden bana doğru geliyordu. Zayıf, uzun bir silüet.

Gözlerim kamaşarak ona baktım, sonra tanıdım yüzünü.

"Zoe?"

Gülümseyerek başını iki yana salladı. Sıcak bir gülümsemeydi, dostane, aynı zamanda da hüzünlü. Yanıma gelip önümde diz çöktü.

"Zoe artık burada değil," dedi Vanessa hem çok yakından hem çok uzaktan gelen bir sesle. Aslında onu duymadım, daha ziyade ses içimde bir yerde gibiydi. Ruhuma karışmış gibi.

"Doğru," dedi içimdeki Vanessa. "Arkadaşlık her şeyden daha güçlüdür. Seninle geçirdiğimiz o kısa sürede hep istediğim gibi bir arkadaş oldun. Yaptığımın doğru olmadığını biliyorum ama sen de kendini bırakamamanın nasıl bir his olduğunu artık biliyorsun. İnsan başkalarına göre sıradan olan bir şeyi kendine saklamak istiyor. Ben de sadece doğru düzgün yaşamak istedim. Ve birkaç saatliğine yaşadım da. Senin sayende."

Arkamızdaki gölgeler giderek yaklaşıyordu. Eğer beni yakalarlarsa buradan bir daha ayrılamayacağımı biliyordum. O zaman onlardan biri olacaktım. Zamanım dolmuş olacaktı.

Etrafımızdaki ışık giderek daha parlak bir hal aldı. Sonra yüzüme vurulduğunu hissettim, bir kez daha, bir kez daha vuruldu. Ama bana vuran Vanessa değil, göremediğim biriydi.

Bedenim kasılmaya başladı, tamamen yere kapaklandım. Bir şey göğsüme batıyor, korkunç bir acı veriyordu. Ardından biri adımı haykırdı. Ağzımın üzerine bir şey bastırılıyordu sanki ve burnuma keskin bir klor kokusu geldi.

Vanessa'nın yüzü üzerimde belirdi. Gülümsüyor, kulağıma fısıldıyordu. Sonra her şey aniden müthiş derecede parlaklaştı, kasılarak sarsıldım. Göğsüm acıyor, ciğerim şişirilmiş gibi oluyordu.

Vanessa'nın fısıltısını dinledim, önümde ansızın görüntüler belirdi, sanki üst üste konulmuş fotoğrafları başparmağımda hızlıca kaydırıyordum ve her fotoğrafta başka bir şey görünüyordu.

Zoe.

Kulüp.

Maskeler.

Bir koridor.

Gece gökyüzü.

Ters dönmüş bir S.

Altın rengi bir küre.

Bir bina.

Sonra bir koridor daha.

Bir bodrum.

Karanlık.

Görüntü akını üstüme gitgide daha hızlı geliyordu. Sonra beni kollarımdan tutan buz gibi eller hissettim. Vanessa hemen yanımdaydı.

"*Nikka!*"

Ses başka bir dünyadan geliyordu sanki.

"*Nikka! Beni duyuyor musun?*"

Görünmez bir şey beni kendine çekiyordu ama Vanessa da beni aynı oranda daha sıkı tutuyordu. Kucaklamak ister gibi yanıma sokuldu, sıkı sıkı sardı beni.

"Kal," dediğini duydum içimden. "Benimle kal!"

Tüm gücüyle beni yanında tutmaya çalışıyor, arkamızdaki gölgeler de giderek yaklaşıyordu. Beni bırakmak

istemiyorlardı. Onlardan biriydim artık, karanlık yerin bir parçasıydım ve tek çıkış yolu şu ışıktan geçiyordu.

Işığa gitmek istiyordum.

Evet, kesinlikle istiyordum bunu.

O kadar çekiciydi ki, ama oraya gidemezdim. Bir görevim vardı ve henüz hallolmamıştı.

"Benimle kal Nikka!"

Sonra bir şey beni yukarı çekti. Bir kasırgaya yakalanmış gibi karanlığın içinde dönüp durdum, ardından...

81.

...öğürdüm. Yana dönüp öksürdüm, ağzımdan su çıkıyordu. Altımdaki zemin hâlâ kaygan ve ıslaktı ama artık pürüzlü ve yapış yapış değildi. Taş yoktu artık, dümdüz, kaymaz bir zemindi.

Nihayet yeniden nefes alabildiğimde görüşüm yavaş yavaş netleşti. Siyahlık geri çekildi ve önümde yüzme havuzunun koyu mavisi belirdi. Suda hafif dalgalar vardı ve yüzmeye kapalı alanı belirten kırmızı beyaz şerit huzursuzlukla kıpırdanıyordu.

"Nikka?"

Sırtüstü döndüm ve Sascha'nın yüzünü gördüm. Başımda diz çökmüştü, üzerinden sular damlıyor, bana bakarken güçlükle nefes alıyordu. Yanakları kıpkırmızı kesilmişti.

"İyi misin?"

Başımı sallayıp dirseklerimden destek alarak güç bela kaldırdım. Her hareketimde kaburgalarım batıyor, ciğerlerim yanıyordu. Her nefes alışım acı veriyordu fakat yeniden nefes alabildiğim için tarif edilemeyecek kadar mutluydum.

"Evet," dedim hırıltı bir sesle. "Evet, iyiyim."

Sascha rahat bir nefes aldı, elleriyle uyluklarından destek alıp ayağa kalktı. Islak kıyafetlerinden sular damlarken

ağız şapırtısı gibi bir ses çıktı. Belli ki bir saniyesini bile harcamamış, beni kurtarmak için havuza atlarken ayakkabılarını bile çıkarmamıştı.

"Sen büsbütün aklını mı kaçırdın?" diye aniden çıkıştı bana. "Az daha ölüyordun!"

"Sascha, ben..."

"Sen delirmişsin! Bu, intihar Nikka! Neredeyse seni geri döndüremeyecektim."

Son sözüyle birlikte sesi çatladı ve hıçkırmaya başladı. Sırtını dikleştirip arkasına döndü, elleriyle yüzünü kapattı. Omuzları titrerken ağlamaya başladı.

"Özür dilerim," dedim kendimi yavaş yavaş toparlarken. "Benim amacım bu değildi..."

Hızla bana dönüp öfkeyle yüzüme baktı. "Yok ya! Amacın gayet buydu! Zoe'nin ruhuyla ya da artık her neyiyse, onunla konuşmak için ölmek istedin. Ve seni bir kez daha geri getirebileceğime güvendin. Beni kullandın Nikka! Bana ikinci kez ecel terleri döktürdün!"

Ayakta durmak için uğraştım ama bacaklarım henüz çok güçsüzdü. Sendeleyerek dik durmaya çalıştım, sonra da yana devrildim. Sascha hemen bana doğru atılıp havuza geri düşmeden önce tam zamanında tuttu beni.

Göğsüne kapandım, o da beni öyle sıkı tuttu ki yaralı kaburgalarım acıdı. Ama umurumda değildi. Başımı kaldırdım, göz göze geldik. Bakışları incinmiş, kaygılı ve korkuluydu.

"Sakın bir daha yapma! Bir daha asla, duyuyor musun?"

"Bir daha asla," dedim kısık sesle. "Söz."

Sonra uzanıp öptüm onu.

Başta tereddüt etti ama sonra karşılık verdi. Sırılsıklam bir halde tir tir titrerken birbirimize sarıldık, bir an

için dünyada yalnızca biz vardık sanki. Üçüncü hayatım en mucizevi şekilde başlamıştı.

Seni tamamlayacak ikinci yarın.

Birbirimizden ayrılınca hafifçe saçımı okşadı. "Başaramayacaksın diye cidden çok korktum," diye fısıldadı. "Çok çılgın bir kızsın."

"Öyleyim," dedim ve gülümsedim. "Sayende Zoe'nin nerede olduğunu artık biliyorum."

Kocaman gözleriyle bana baktı. "Zoe mi?"

Başımla onayladım.

"Ama nasıl..." Duraksadı, inanamayarak başını iki yana salladı.

"Bir işaret bekliyordum," dedim.

"Yani o zaman Zoe... diğer tarafta mı?"

"Hayır ama Vanessa orada."

"Ciddi ciddi onunla konuştuğunu mu iddia ediyorsun?"

"Eh işte, konuşmak doğru bir tabir olmayabilir," dedim. "Daha ziyade bana gösterdi. Sonra da beni bırakmak istemedi. Onun yanında kalmamı istedi."

"Az daha başarıyordu da."

"Sascha inan bana, bu bir intihar teşebbüsü değildi. En azından düşündüğün gibi değildi. Sadece Zoe'yi bulmak için başka hiçbir olasılık göremedim."

"Arkadaşın için neredeyse ölecektin." Kısmen sitem gibiydi bu ama küçük bir kısmında da hayranlık vardı.

"Benim yerimde olsan sen ne yapardın? Çok geç olana kadar bekler miydin?"

Sadece baktı, cevabını bilmiyor gibiydi.

"Gitmemiz gerek," dedim sonunda. "Zaten çok fazla zaman geçti. Vanessa, Zoe'nin artık öbür tarafta olmadığını söyledi. Umarım bu, Zoe ışığa gitti demek değildir."

Bakışlarından hem şüphe hem kaygı okunuyordu. "Tamam peki, nereye gitmemiz gerekiyor?"

"Kulübe."

Kaşları anında kalktı. "Kulübe mi?"

Başımı salladım. "Sana yolda açıklarım. Ama acele etmemiz lazım. Zoe hâlâ hayattaysa dakikaları sayılıdır."

82.

Giderken arabanın kaloriferini sonuna kadar açtık. İkimiz de yorgunluktan ve soğuktan kaskatı kesilmiştik. Bu arada fırtına geçip gitmişti ama ardında Sascha'nın küçük Seat'ını sallayan buz gibi bir doğu rüzgârı bırakmıştı.

"Kulübe girmemiz gerekmeyecek değil mi?" dedi Sascha bir kamyonu sollarken. "Toni'nin bizi görmesiyle yaka paça dışarı atması bir olur."

Sahiden de bayağı tuhaf görünüyorduk. Sascha'nın ıslak kıyafetleri arka koltukta, plastik bir poşetin içinde duruyordu. Deri ceketinin altında soyunma kabininde gördüğüm eşofman üstü vardı, bir de hocanın eşofman altını ödünç almıştı. İkisi de en az iki beden büyük gelmişti, öyle ki eşofman altı düşmesin diye selobanttan bir kemerle beline tutturmuştu.

Bense yağmurda ıslanmış kıyafetlerim, bozulmuş makyajım ve ıslak saçlarıma doladığım bir havluyla yanında oturuyordum. Her tarafım acıyordu, bitkin durumdaydım ve son saatlerde durmaksızın salgıladığım adrenalin yüzünden leş gibi kokuyordum.

"Hayır, kulübe girmemize gerek yok," dedim. "Ama Zoe'yi tuttuğu yer yakınlarda olmalı."

"Artık ne kastettiğini açıklasana bana," dedi Sascha sabırsız bir tonla. Onun da sinirlerinin harap olmuş olması çok normaldi. "Vanessa, Zoe'yi nereye götürmüş ki? Kulübün yakınlarında birinin saklanabileceği hiçbir yer yok."

Aklımdan bir kez daha Vanessa'nın bana gösterdiği görüntüleri geçirdim. Önce yalnızca hızlı hızlı ilerleyen, zihnimde birbirine giren görüntülerdi. Ama sonra yavaş yavaş duran bir atlıkarınca gibi karmaşa dindi ve görüntüler netleşti. Artık bir filmin sahneleri gibi gözümün önündeydiler, sadece doğru sıraya koymam gerekiyordu.

"Zoe orada bir yerde olmalı," dedim. "Bir kez daha düşün. O da uyuşturuldu ama kesin benimki kadar şiddetli olmadı. Sonuçta kokteylden bir ya da iki yudum almıştı. Ayrıca tuvalete gittiğinde fenalaşmıştı. Bu da muhtemelen orada kustuğu ve ilacı hemen attığı anlamına gelir."

"Yine de bu ilaç çok etkili bir şey," diye karşılık verdi Sascha, nihayet otobana çıktığımızda vites yükseltti. "İlaç anında kana karışıyor."

"Biliyorum," dedim. "Ama Zoe benim kadar çok almadıysa muhtemelen atlatmıştır, değil mi?"

Omuz silkti. "Mümkün. Evet, olabilir tabii."

"Vanessa peşinden gitmiş," diye devam ettim. "Bana kendisi anlattı. Zoe'yi tuvalete kadar takip edip onu oradan götürmüş."

"Ama o zaman birilerinin dikkatini çekmiş olmalıydı," dedi Sascha, bir tırın yanından geçti, bu sırada Seat'ının motorundan endişe verici sesler yükseldi.

Başımı iki yana salladım. "Bir Cadılar Bayramı partisinde biri sarhoş gibi görünen maskeli iki kız mı dikkat çekecek? Hiç sanmıyorum. Ayrıca görecek çok daha heyecan verici başka bir şey vardı." *Samara kusarken!* geldi aklıma

ve ürperdim. "Benim başıma gelen olay sayesinde herkesin dikkati dağılmıştı. Bu şekilde Vanessa kimseye fark ettirmeden onu dışarı çıkarabildi."

Sascha yeniden sağ şeride geçerken kısa bir süre düşündü, sonra konuştu. "Buraya kadar tamam ama sonrası? Nikka, Zoe'yi her yere götürmüş olabilir. Sonuçta altında Gabi Neumann'ın arabası vardı."

"Hayır yoktu!" diye itiraz ettim. "Gazete haberinde arabanın tam beş haftadır aynı yerde durduğu yazıyordu. O otopark her zaman çok hareketlidir, boş yer zor bulunur. Arabanın dikkat çekmesi o yüzdendi zaten. Vanessa onu o arada kullanmış, başka bir yere park etmiş olsaydı araba belki de hiç fark edilmeyecekti."

"Hımm. Haklısın." Sascha sinyal verip sanayi bölgesine giden yola girdi.

"Vanessa, Zoe'yi uzak bir yere sürükleyemeyecek kadar hastaydı," dedim, virajı alırken emniyet kemeri acıyan kaburgalarıma baskı uygulamasın diye tavan tutamağına sıkı sıkı tutundum. "Benimle Trattoria'dan sinemaya kadarki kısa yolu koşacak kadar bile gücü yoktu. Dolayısıyla Zoe'yi kulübün yakınlarında bir yere saklamış olmalı."

Sascha eşofman üstünün fazla uzun koluyla yüzüne düşen nemli saçlarını çekti. "Tamam, buraya kadar anladım. Ama onu sesinin duyulmasının da bulunmasının da mümkün olmadığı nasıl bir yere kapatmış olabilir ki?"

"Bir bodruma," dedim. "En azından Vanessa'nın bana gösterdiği buydu."

Sonunda P2'nin otoparkına vardık. O akşam da bir etkinlik vardı. Sascha kısa bir süre aradıktan sonra birkaç boş yerden birine park etti. Motoru kapatıp yüzüme baktı.

"Güzel, o zaman kulüp ihtimal dâhilinde değil. Çünkü orada bir bodrum yok."

Ona camdan yan tarafı işaret ettim. "Şuradaki yeni binaların çoğu boş, birkaç tanesinde kesin bodrum vardır."

Sascha iç geçirdi. "Nikka, polisler buradaki her yeri aradı."

"Ama belli ki yeterince dikkatli aramamışlar. En yakın bina hangisi?"

"En kısası muhtemelen yeni mobilya mağazasına giden yoldur," dedi Sascha, otoparkın ötesini işaret etti. "Şu ucuzluk mağazası hemen karşı tarafta ama onun bodrumu değil, arka tarafta bir deposu var."

"O zaman mobilya mağazası olmalı," dedim, kalp atışlarımın yine hızlandığını hissettim. Daha birkaç gün önce mağazanın hemen önünde durmuştum ama Zoe'nin orada olabileceği aklıma hiç gelmemişti. Oysa şimdi çok mantıklı görünüyordu. "Ocak ayına kadar boş kalacak, üstelik kulüpten orası en fazla yüz metre. Vanessa o kadarını becerebilirdi."

Sascha halen ikna olmuş gibi değildi. "Peki ya inşaat işçileri? Gündüzleri oradalar. Zoe kesin dikkatlerini çekmeye çalışmıştır. Çığlık atmıştır ya da bir şey yapmıştır."

Bunu ben de düşünmüştüm ama cevap akla yatkındı. "Şantiye çitinin üzerinde iç mekân tasarımı yapan bir firmanın reklamı asılı. Bence bodrumu çoktan bitirdiler, şimdi sadece satış bölümünde çalışıyorlar. O zaman büyük olasılıkla Zoe'yi duymamışlardır."

Tabii Zoe dikkat çekmeye çalışacak durumdaysa.

Bu düşünceyi söze dökmeye cüret edemedim. Bunun yerine, "Ayrıca," dedim, "onu burada kim duyabilir ki?

Büyük olasılıkla bodrumun penceresi yoktur, gündüzleri burada inşaat gürültüsü var, geceleri de duyduğun üzere kulübün önü hiç sessiz değil. Diğer zamanlarda da burada kimse yok zaten."

Bakışları ciddileşti. "Tamam, eğer dediğin doğruysa... Yani gerçekten bir haftadan fazladır penceresiz bir bodrumda tutulduysa..."

"Ne düşündüğünü biliyorum," deyip istemsizce yutkundum. "Tam da bu yüzden daha fazla zaman harcayamayız! Gidip şu mobilya mağazasına bakalım."

Kapıyı açtım ama inecekken dizlerim yine boşalacak gibi oldu. Son anda arabanın çatısına tutunup elimin ayağımın kesilmesi geçsin diye bekledim.

Kendi suçun, diye fısıldadı iç sesim. *Bu uğurda ikinci kez ölmen gerekti. Biraz daha kafa yorsaydın bulurdun zaten.*

Gerçekten doğru muydu bu? Yoksa ancak şimdi bulduğum çözüm bu kadar kolay mıydı?

Ne oldu? Yine şüpheye mi düştün? Pekâlâ yanılmış da olabilirsin. O zaman ne yapacaksın?

Kafamdaki fısıltıdan kurtulmak için silkindim. Hayır, şimdi kendimden şüphe edemezdim, bulmacanın çözümüne bu kadar yaklaşmışken olmazdı. Zoe buradaydı, bunu biliyordum. Sadece orada karşılaşacağım şeyden korkuyordum. Çok geç kalmış olmaktan.

Sascha yanıma gelip beni omzumdan sıkı sıkı tuttu. "Seni hastaneye götürmem gerekirdi. Şimdi olduğun yere yığılacaksın."

"Daha sonra," dedim. "Şimdi daha önemli bir işimiz var."

İç geçirerek başını sağa sola salladı. "Of Nikka, sana hiç çok inatçı olduğunu söyleyen oldu mu?"

"Tabii ki, herkes. En başta da Zoe."

Ve umudum, yakında bunu yeniden söyleyebilmesiydi.

83.

Binaya doğru ilerlerken Sascha'nın beni desteklemesi gerekti. Soğuk rüzgâr kıyafetlerimizi çekiştiriyor, kulüpten gelen bas gümbürtüsünü bize kadar taşıyordu. Sigara içen birkaç kişi girişte duruyordu ama bizi fark etmediler. Saat neredeyse yarım olmuştu ama insanların çoğu ya sohbet etmekle ya da cep telefonlarıyla meşguldü. Belki de birbirine sokulmuş, epey tuhaf bir kılıkla karanlık otoparktan sallana sallana mobilya mağazasına doğru yürüyen iki silüeti fark edemeyecek kadar sarhoştular. Vanessa ve Zoe de buradan böyle geçmiş olmalıydı.

Muhtemelen önlerinden kafalarına mavi ışıklar takmış iki zürafa geçse onu bile fark etmezlerdi.

Araba ile binanın arası elli altmış metre kadardı ama nihayet vardığımızda bana maraton koşmuşum gibi geldi. O anki güçsüzlüğüm beni delirtiyordu, kendimi toparlamak için elimden geldiğince çabalıyordum.

Sascha kaygıyla bana baktı. "İyi misin?"

"Evet," dedim sabırsızlıkla. "Devam edelim!"

Mobilya mağazasının camla kaplı ön cephesindeki büyük giriş kapıları beklenildiği gibi kapalıydı, biz de arka tarafı denemek zorunda kaldık. Arazinin arka kısmı şantiye

çitleriyle çevrelenmişti. Fakat parmaklıklar yalnızca iç içe geçirildikleri için çitler kolayca yerinden kaldırılabiliyordu. Alüminyum parmaklıkları bağlandıkları yerden sökmek Sascha için çocuk oyuncağı olduğuna göre Vanessa da aynı şekilde yapmış olabilirdi. Ne de olsa o akşam, benim şu an olduğumdan daha iyi bir haldeydi.

Son büyük planını ne olursa olsun uygulamak istediğini de unutmamak lazımdı. İnsanın isteği yeterince güçlüyse bu uğurda kendi gücünü bile aşabilirdi – sonuçta bunun doğruluğunu kendim de kanıtlamıştım.

Geriye tek bir seçenek kalıyordu: Henüz asfaltlanmamış, dik eğimli bir girişe inen, alt kattaki kepenkli, arka kapı. Kapı bu kamyonun geçebileceği kadar büyüktü. Yanındaki duvarları yokladım ama kapıyı açacak bir düğme bulamadım. Muhtemelen yalnızca içeriden ya da garaj kapılarınınki gibi bir uzaktan kumandayla açılıyordu. Kepengin yanındaki kapı da kapalıydı.

"Kahretsin, olamaz!"

Duvara yaslanıp yeniden ortaya çıkan baş dönmesine direndim.

"Vanessa'nın buraya geldiğini sanmıyorum," dedi Sascha, benim korkumu dile dökmüş oldu. "Binanın gizli bir girişi falan yok, ayrıca yukarıda şunlar var."

Duvarın yukarısını işaret etti, o zaman güvenlik kameralarını ben de gördüm. Binanın arka cephesinde çıkıntı oluşturan silüetleri bu karanlıkta bile görülmeyecek gibi değildi. Muhtemelen olası hırsızları korkutmak amacıyla takılmışlardı.

Vanessa araziyi önceden araştırdıysa (ki öyle olduğunu düşünüyordum) kameraları da görmüş olmalıydı. Çalışıp

çalışmadıkları belli olmasa bile Vanessa kesinlikle böyle bir risk almazdı. Kaldı ki binanın içine de giremezdi zaten.

"Kahretsin!" Çaresizlikten ve yorgunluktan ağlamak üzereydim. Ayakta durmak için bu kadar çok çaba harcamam gerekmese öfkemden bir şeyleri tekmeleyebilirdim. İçin için birkaç gün önce Waldpark Meydanı'nda olduğu gibi sinirden kuduruyordum.

"Olamaz!" diye bağırdım. "Burada bir yerde olmalı Sascha! Gördüm!"

Kuşku bakışlarına geri döndü. "Tam olarak ne gördüğünü düşünüyorsun?"

"Sana anlattım ya!" Ona bağırdığımı fark ettim. O yüzden derin bir nefes alıp kendimi topladım. Sonuçta yeniden bir çıkmaza girmemizde Sascha'nın hiçbir suçu yoktu.

"Vanessa bana görüntüler gösterdi," dedim daha sakin bir sesle. "Nasıl yaptığını açıklayamam ama görüntüler kafamın içinde. Onları hâlâ görüyorum. Orada..."

Duraksadım. Ben daha konuşurken görüntüler geri gelmişti, şimdi ikisini zihnimde görebiliyordum. Daha önce telaştan görmezden geldiğim iki görüntü.

"Ne oldu?" diye sordu Sascha, yanıma sokuldu. Anlaşılan bayılacağımı sanmıştı.

"Altın rengi bir küre!" dedim aniden.

"Ne?" Delirmişim gibi baktı bana.

"Altın rengi bir küre vardı," diye tekrarladım heyecanla. "Net göremedim çünkü her şey çok hızlıydı ama epey büyük bir şey olmalı ve bir yerin zemininde duruyordu."

"Altın rengi bir küre," diye mırıldandı Sascha nasıl tepki vereceğini bilememiş gibi. Kesin gerçekten kafayı kırdığımı düşünüyordu.

"Sen buraları iyi biliyorsun," dedim. "Burada logosunda bir küre olan bir firma falan var mı?"

Sascha bir süre düşündü. Bu sırada kollarını ovalayıp ayaklarını hareket ettirdi. Islak spor ayakkabılarından şapır şapır bir ses geldi, şüphesiz o da çok üşüyordu. Yine de gitmek istediğini söylemiyordu, bunun için onu takdir ediyordum.

"Hayır, üzgünüm," dedi sonunda. "Tabii ki buradaki binaların çoğunu biliyorum ama hiçbirinin logosunda altın rengi bir küre ya da ona benzer bir şey yok."

Yeni bir çaresizlik dalgası çöktü üzerime ama ona fırsat vermedim. Ne de olsa ikinci bir görüntü daha vardı. Sonuncu görüntü.

"Peki ters dönmüş bir S?" dedim parmaklarımla havaya çizip. "Büyük, kırmızı ve bayağı geniş."

Sascha kaşlarını kaldırdı. "Bir S mi?"

"Evet, ama ters dönmüş. Noktası olmayan geniş, kırmızı bir soru işareti gibi ama süslü bir şey. Kahretsin, keşke daha net hatırlayabilsem!"

"Yok," dedi Sascha. "Üzgünüm, ne kastettiğine dair hiçbir fikrim yok."

"Şöyle bir şey." Telefonumun ışığını açıp yere tuttum. Sonra şekli ayakkabımın ucuyla kuma çizdim. "Kesin ters dönmüş bir S değildir," dedim. "Ama aklıma benzetecek daha iyi bir şey gelmiyor."

Sascha kuma çizdiğim şekle bakıp kaşlarını çattı. "Bu sembol kırmızı diyorsun, öyle mi?"

"Evet. Ne olabileceğine dair bir fikrin var mı?"

"Hımm, belki." Etrafına bakındı. "Gerçi kulüpten orası en kestirme yol değil ama insan ara sokaklarda daha az göze batar. Vanessa öyle yapmış olabilir."

"Kulüpten nereye?" diye sordum sabırsızlıkla.

Sascha yeniden yüzüme baktı. "Yanılıyor olabilirim ama ters dönmüş, kırmızı S sandığın şey gerçekte bir ejderha olabilir."

"Ejderha mı?"

Başıyla onayladı. "Evet, kırmızı bir ejderha. En iyisi sana göstereyim. Burada dikilmeye devam edersek donacağım zaten. Biraz daha yürüyebilir misin?"

Tabii ki yürüyebilirdim!

84.

İç sesim yanılmıştı. Hayır, o karanlık yere boşuna geri dönmemiştim. Tam tersine çünkü şimdi bulduğumu sadece oturup düşünerek asla bulamazdım.

Sascha beni kulübün yanından sanayi bölgesinin doğu kısmına uzanan ara sokaklardan birine götürmüştü. Yeni bir Çin restoranının ön cephesindeki kırmızı ejderhayı görünce dilim tutuldu. Evet, şimdi karanlıkta gerçekten de kalın, ters bir S harfine benziyordu. Vanessa da Zoe'yi o Cadılar Bayramı gecesi buraya getirdiğinde ejderhayı böyle algılamış olmalıydı.

"Bu o," dedim heyecanla. "Sascha bu o!"

"O zaman şu ejderhaya mı gördün?" Hikâyemden hâlâ şüphe ettiği bakışlarından anlaşılıyordu. Ama artık onu aksine ikna edebileceğimden emindim.

"Evet, Vanessa bana aynen bu resmi göstermişti," dedim. "Hadi, arkadan giriş var mı, bir bakalım!"

Restoranın yeni binası yakında dönerci ve bir McDonald's restoranı olacak, düz çatılı iki yapının hemen yanındaydı. Büyük otopark alanına bakılırsa buranın asıl müşteri kitlesini muhtemelen kamyon şoförleri oluşturacaktı.

Bu arazi de şantiye çitiyle çevrelenmişti. Gerçi Sascha daha önce mobilya mağazasında olduğu gibi buradaki çitleri de kolayca kaldırdı. Aralıktan geçip ışıksız tabelasında "Gurme Cenneti LAO-TSE" yazan steril beton yığınına yaklaştık, buradaki diğer binalar kadar cazibeden yoksundu.

İki kanatlı giriş kapısına restoranın 22 Aralık'ta açılacağını duyuran bir afiş asılmıştı (*Noel yemeği için lütfen rezervasyon yaptırın!*) ve o zamana neredeyse iki ay vardı. Vanessa, Zoe'yi buraya sakladıysa (ki bu kez hiç şüphem yoktu) bulunması epey zaman alırdı.

Cam kapıdan restoranın içine ışık tuttum. Henüz hiçbir şey hazır gibi değildi. Kirli beton duvarlardan sarkan kablolar gördüm ve mekânın gelecekte garsonların masalar arasında hızla dolanacağı ortasında yalnızca çimento torbalarıyla dolu bir palet duruyordu.

Sascha kolumdan çekti beni. "Şuraya bir bakman gerek," dedi heyecandan titreyen bir sesle. "Sanırım altın rengi küreyi buldum. Ama bu bir küre değil, bir... keşiş."

Cep telefonuyla aydınlattığı şekle baktım, kalbim hızla çarptı. Sonra da güldüm. Yarı şaşkınlık yarı rahatlamayla tutamadım kendimi. Hele de Sascha'nın şaşkın yüzüne bakınca.

"Gördün mü, artık bana inanıyor musun?"

Sascha gözlerini gülümseyen, şişman bir keşişin pirinçten yapılmış devasa heykeline dikmişti, sahiden de şöyle bir bakınca biçimsiz bir küreye benziyordu. Bu heykelin çok daha küçük bir varyasyonu şehir merkezindeki suşi restoranının girişinde de vardı. Oradaki keşişin şişkin karnı ziyaretçilerin sayısız dokunuşuyla hayli aşınmıştı. "Bu, Buda," diye açıklamıştı bana Zoe. "Ona dokunursan güya sana şans getiriyormuş."

Evet, buradaki gerçekten de şans getirmişti, üstelik karnına dokunmama bile gerek kalmadan. Muhtemelen heykel daha sonra aynı şekilde restoranın girişine konulacaktı ama o an için bodrumun girişindeki bir kum yığının üzerine kurulmuştu.

"Vay be," dedi Sascha fısıltıyla. "Caddeden keşiş görünmüyor. Nasıl bilebildin?"

"Sana bunu açıkladım zaten," dedim. "Zoe'yi buraya getirdiğinde Vanessa görmüş."

Bir yorum yapacak oldu ama doğru kelimeleri bulamamış gibiydi. Bunun yerine cep telefonunun fenerini binanın ön cephesinde gezdirdi.

"Kamera yok," deyip sıvalı duvardan sarkan yukarıdaki kabloları gösterdi. "En azından henüz."

Eğimli girişin diğer ucundaki çift kanatlı çelik kapıyı işaret ettim, üzerinde büyük harflerle "TESLİMAT" yazıyordu. Altına da "Yetkili olmayan giremez" yazılı sarı bir tabela asmışlardı. "Oraya girmemiz gerek!"

Sascha önden gitti. Çelik kapıya vardığında kapı kolunu bastırdı. Sahiden de açıldı kapı. Ya yasak tabelasının yeterli olacağı düşünülmüştü ya da bodrumda henüz çalınabilecek bir şey yoktu.

"Akıl alır gibi değil!" Şaşkınlıkla başını iki yana sallayıp içerinin karanlığına baktı. Sonra yerden bir ahşap parçası aldı. "İşçiler buradayken muhtemelen kapıyı bununla açık tutuyorlar. Bodrum doğru düzgün kurusun diye."

"Olabilir."

Vanessa bunu biliyor olmalıydı. Şüphesiz planı için araziyi iyice araştırmıştı. Zoe'yi ve beni gözetlediği gibi.

Zoe'yi âdeta herkesin gözünün önünde bir yere saklamak müthiş basit bir plandı. Vanessa'nın tek yapması gereken

Zoe'nin cep telefonunu kulübün önündeki çöp tenekesine atmak olmuştu. Herkes de Zoe'yi kaçıranın takip edilmesini engellemeye çalıştığına inanmıştı. Haberlerde Zoe'nin her yerde olabileceğinin tahmin edildiğini duymuştum ama kuşkusuz hiç kimse onu burada aramamıştı. Ben de dâhil.

"Tamam o halde, içeri girip bakalım," dedi Sascha ve bodruma girdi. Ben kısa bir an tereddüt ettim, orada bulacağımız şeyden korkuyordum ama sonra peşinden gittim.

Yüzümüze soğuk çimento kokusu çarpınca öğürdüm. Burası tıpkı o karanlık yer gibi kokuyordu. Neredeyse o kısık sesleri ve fısıltıları yeniden duyacağımı ya da karanlıktaki bir şeyin beni bacağımdan yakalayacağını sandım. Şimdiden iki kez kurtulduğum buz gibi elleri olan bir şeyin.

Yeniden başım döndü ve bir duvara yaslandım. Bu zemin korkunç derecede tanıdık geliyordu. Aynı şekilde soğuk ve tuhaf bir şekilde nemliydi, tıpkı tüneldeki kayalar gibi.

Sascha geri dönüp yanıma geldi. Işığı gözümü aldı. "Ne oldu? İyi misin?"

Bir el hareketiyle geçiştirdim. "Birazdan geçer."

"Ama iyi görünmüyorsun. Kireç gibisin."

"Yalnızca hafif bir baş dönmesi, geçer şimdi. Gel, devam edelim!"

"Ama sen..."

"Tartışma yok, tamam mı? Ben inatçıyım unuttun mu?"

"Hayır ama sen de unutma ki az önce birkaç dakika boyunca..." Doğru kelimeyi bulması gerekiyormuş gibi duraksadı. "Yani işte, yoktun."

"Bunu kesinlikle unutmayacağım," deyip yanından geçtim. "Gel hadi, neredeyse vardık!"

21

Zihnimdeki yapbozda birkaç görüntü daha yerini buldu. Çelik kapılı koridoru, boş metal rafları daha önce de görmüştüm. Vanessa göstermişti bana.

Zoe'yle beraber buradan geçmişti. Sonra da sağdaki koridora girmişlerdi. Oda orada olmalıydı.

Tanrım, sanki tek bir dejavuyu yaşayıp duruyor gibiyim!

Sascha peşimden geldi. "Buradaki kapıların arkasına bakmak istemiyor musun?"

Sorusunu cevaplayamayacak kadar iki ayak üstünde durmaya çalışmakla meşguldüm, yalnızca hayır anlamında başımı salladım. Bu arada bir sürü kapının önünden geçmiştik ama aradığımız kapının yan koridorda olduğunu biliyordum. Orada olmalıydı!

Sonra nihayet gördüm.

"Orada," diye fısıldadım. "Zoe orada."

Kapı diğerlerinden daha büyüktü ve kapı kolu yerine yaylı bir kulpu vardı. Dokunmaya kalkışınca şakaklarım deli gibi zonklamaya başladı. Isıtılmış iğneler kafama saplanıyordu sanki. Yüzümün önünde ışık lekeleri dans ediyor, fenalaşıyordum. Sonra dizlerim boşaldı ve yana doğru sendeledim.

Sascha beni yakalayıp yaslanabileyim diye duvarın dibine götürdü.

"Burada bekle, ben yaparım," dedi. Kapıya geri dönüp kulpu tuttu, yüzüme baktı. Âdemelması inip kalkıyordu, heyecandan nefesimi tuttum. Sonra kulpu çekti. Tık diye metalik bir ses çıktı ve kapı açıldı.

Sascha anında tiksintiyle bir ses çıkardı. Başını yana çevirip elleriyle ağzını ve burnunu kapattı. Bir saniye bile geçmeden koku bana da geldi. Keskin, yakıcı bir kokuydu,

Rossi Bey'in bir hafta falan temizlemediğimde kokan kedi tuvaleti gibi, fakat bu koku ondan bin kat kötüydü.

Yeniden öğürdüm, bir an için bayılacağım diye korktum.

Hayır, uyanık kalmalıyım! Güçlü olmalıyım! Her şeyden daha güçlü!

Sonunda irademe galip geldi. Duvarın dibinden ayrılıp yalpalayan adımlarla karanlık odaya doğru ilerledim.

Koku katlanılır gibi değildi. Öne doğru bir adım daha atıp telefonumla karanlığı aydınlatmak için kendimi zorlamam gerekti.

Işık birkaç boş su şişesinin, kek paketlerinin ve odanın sol tarafına dağılmış, açılmış konserve kutularının üzerinde gezdi. Sonra üstünde kahverengi bir şeyin kuruyup kaldığı tek bir kaşığın üzerinde. Sonunda karşı duvarın ortasında bir çöp tenekesine denk geldi.

Kokunun kaynağının bu çöp kovası olduğunu anlamak için içine bakmama gerek yoktu.

Kalbim deli gibi çarparken yine odanın sağ tarafına döndüm. Telefonumun ışığı uzun, gri bir bohçanın üstüne çarptı. Orada biri yatıyordu, tamamen kalın, yün bir battaniyeye sarılmıştı. Ama baş ucunda bir tutam sarı saç görünüyordu.

"Zoe!"

Deponun kalın duvarları çığlığımı yuttu. Odada hiç pencere yoktu, sadece otomatik bir tavan havalandırması vardı. Çalışıyordu ama belli ki kokuyu yok edemeyecek kadar güçsüzdü.

Korktuğum gibi olmuştu. Burada Zoe'yi hiç kimse duymamıştı. Ve şimdi o...

Sendeleyerek ona doğru ilerledim, Sascha da peşimden geldi. Telaşla yanına diz çöküp örtüyü kaldırdım.

Zoe'nin solgun yüzü göründü. Yanakları çökmüş, kapalı gözlerinin etrafında koyu renk halkalar oluşmuştu. Kıpırdamıyordu ve korkunç derecede soğuktu.

"Ah Tanrım!" diye bağırdım. "Ölmüş!"

Sascha aramıza girdi. "Bırak bakayım!"

Örtüyü biraz daha çekip parmak uçlarını Zoe'nin boğazına koydu. Saniyeler bitmek bilmiyor, sonsuzluğa uzanıyordu. Sascha gözlerini kısıp tamamen odaklandı. Sonunda daha fazla dayanamadım.

"Ne durumda? Yoksa..."

Başını iki yana salladı. "Hâlâ çok düşük bir nabzı var. Çabuk, ambulansı ara! Yapabilir misin?"

"Tabii ki!"

Sascha ayağa kalktı, Zoe'nin bacaklarını tutup benim de ilk yardım kursunda gördüğüm gibi havaya kaldırdı. Kan dolaşımını hareketlendirmeye çalışıyordu.

Telefonum bodrumda çekmiyordu, ben de elimden geldiğince hızla, düşe kalka koridordan geçip dışarı çıktım.

Nihayet sinyal çubuklarının sayısı üçe çıktı, ambulansı aradım. Anında bir kadın açtı telefonu. Telaşla ona durumu açıklayıp sorularını cevapladım. O sırada dış cepheye yaslanmış, çömelmiştim.

Bayılmamak için tüm gücümle direndim. Bedenimin telefonumdaki gibi bir şarj göstergesi olsaydı şimdi sıfıra çok yakın olurdu.

"Bir ambulans gönderin," dedim ışık noktaları gözlerimin önünde titreşmeye başladığında. "Hayır, en iyisi iki tane gönderin."

Telefon elimden kaydığında konuşamayacak durumdaydım. Gücümün geri kalanı da bitmişti, yere yığıldım.

Yerde yatarken karanlık gökyüzüne baktım, o da üstümde aniden dönmeye başladı. Beni içine çeken siyah bir girdap gibi.

Başardım, aklımdan geçen son düşünce oldu.

Sonra hiçliğe karıştım.

85.

Yere yığıldıktan sonra otuz saatten fazla yarı baygın yarı uyku halinde kalmıştım. Nihayet uyanıp kendimi yoğun bakımda bir yatakta bulunca kötü bir rüyaya geri dönmüşüm gibi hissettim.

Her şey korkunç derecede tanıdık geliyordu: EKG cihazının biplemeleri, yatağımın yanındaki monitörler, koridordaki hemşireler, temizlik malzemelerinin steril kokusu.

Aklıma Dağ Sıçanı Günü'yle[10] ilgili şu eski film geldi, filmin ana karakteri sürekli aynı sabaha uyanıyor, sürekli aynı günü yeni baştan yaşamak zorunda kalıyordu. O korkunç anda aynısının benim başıma da geldiğini sandım. Aslında hastaneden hiç ayrılmadığımı, her şeyin sıfır noktasında durduğunu ve baştan başlamama gerektiğini düşündüm.

---

10 Dağ Sıçanı Günü (Groundhog Day), 2 Şubat'ta Amerika ve Kanada'da kutlanan popüler bir gelenektir. O gün kendi yuvasından çıkan bir dağ sıçanı açık hava nedeniyle gölgesini görürse kışın altı hafta daha devam edeceğine fakat hava kapalı olduğu için gölgesini görmezse baharın erken geleceğine dair batıl bir inançtır. Burada da bu günle aynı ismi taşıyan, başrollerinde Bill Murray ve Andie MacDowell'ın oynadığı, Türkiye'de *Bugün Aslında Dündü* ismiyle gösterilen, 1993 yapımı Amerikan filmi kastediliyor. (ç. n.)

Ama sonra başka bir odada olduğumu fark edip rahatladım, 604'te değil, önceden derisi yüzülmüş adamın odası olan 603 numaralı odadaydım.

Karşı duvardaki takvim de başka bir günü gösteriyordu. Bugün bu bölümde ilk kez kendime geldiğim günden çok daha iyi bir gündü. Her şeyi arkamda bıraktığım bir gün. Zoe'nin geri döndüğü bir gün. Yeni başlangıçların yapılabileceği bir gün.

Zoe'nin sadece iki odada ötede yattığını söylemişti Ella. Bütün bu zaman boyunca yatağımın başında nöbet tutmuş, kendinden geçmişti.

Sarılmalarından ve baştaki sevinç gözyaşlarından sonra beni sertçe azarladı.

Vanessa pubın önünde bayıldığında neden polisle konuşmamıştım. Bunun yerine neden şehrin tarihî kısmından sanayi bölgesine kadar yürüyerek gitmiştim.

"Üstelik şu haldeyken!" diye ekledi havaya kaldırdığı işaret parmağıyla, sanki karşısında laf dinlemez bir çocuk duruyordu. "Sascha bana her şeyi anlattı. Yine kendi başına işlere kalkışmışsın. Onu ancak şu restorandan aradığını söyledi. Muhtemelen o kadar fenalaşmasan bunu bile yapmazdın. Oysa Vanessa'nın Zoe'yi sakladığı yerle ilgili söylediklerini polise bildirebilirdin. Ama hayır, gidip kendin bakmak istedin! Bu çok aptalca Nikka!"

"Bunu sana Sascha mı anlattı?"

Bir sonraki görüşmemizde ona bir kez daha öperek teşekkür etmeye karar verdim.

Ella sert sert yüzüme baktı. "Aynen öyle küçük hanım, o anlattı. Sırıtacak hiçbir şey yok! Beni hastaneden aradıklarında korkudan az daha ölüyordum! Tanrı aşkına, neden bu kadar mantıksız davrandın?"

21

Yüzüne yeniden yaşlar boşaldı, bütün vücudum artık yalnızca ağrıdan ibaretmiş gibi dursa da ona doğru uzandım. "Çünkü ben dikkafalının biriyim Ella. Biliyorsun bunu."

Elinin tersiyle yüzünü sildi. Sonra dikkatle kucakladı beni. "Evet, biliyorum, seni aptal şey. Ama sakın bana bir daha böyle bir yaşatma, duyuyor musun? Bir daha asla, söz ver bana!"

Aynısını Sascha da söylemişti, bunun için Ella'ya da söz verdim.

86.

Öğle vizitesinden sonra Başkomiser Stark beni ziyaret etti. Ella'nın bana sorduğu soruların aynısını sordu, sadece onun soruları daha resmîydi ve hiçbir şekilde duygusal değildi.

Ella sayesinde Sascha'nın herkese anlattığı hikâyeyi artık biliyordum. Dolayısıyla Vanessa'nın kalp krizi geçirmeden hemen evvel Zoe'yi sakladığı yeri söylediğini komiserin karşısında da onayladım.

Söylediklerimin büyük kısmına inanmış gibiydi ama bakışlarında kuşkunun emaresi de vardı.

"Neden puba gelen polislere bundan bahsetmediniz?" diye sordu.

"Çünkü Vanessa'nın bana gerçeği söylediğinden emin değildim," diye karşılık verdim. "Ayrıca uzun açıklamalar yapacak zamanım yoktu. Önce arkadaşımı kurtarmalıydım."

Komiser bir süre hiçbir şey demeden yüzüme baktı. İfademden önceki gibi şüphe ettiğinin farkındaydım ama sonunda daha fazla kurcalamak istemiyormuş gibi başını salladı. "Herhalde epey dikkafalısınız, öyle mi?"

Yavaşça omuz silktim, yine de çok canım yandı. "Bunu bana erkek arkadaşım ve büyükannem de sordu. Herhalde öyle olmalı."

21

Komiseri ilk kez gülümserken gördüm, hatta biraz kurnazca bir gülüştü. "Eh, o zaman bana size sağlık dilemekten başka bir şey kalmıyor Nikka. Her şey iyi bir şekilde sonlandığı için memnunum."

Herkes için değil, diye geçirdim içimden ama bunu kendime sakladım.

87.

Komiser gittikten kısa bir süre sonra Sascha kapıdan başını uzattı. "Gitti mi?"

Başımla onayladım. "Evet!"

"Şükür! Onunla bir kez daha karşılaşasım yoktu! Nasıl bakıyor öyle! Sanki yalan söylendiğini anlıyormuş gibi. Zaten bu işte çok kötüyüm. Ama ona anlatmadım, yani senin aslında..."

"Sascha," deyip gülümsedim. "Çeneni kapa da buraya gel, tamam mı?"

İkinci öpüşmemiz ilkinden daha güzeldi. Çok daha rahat, çok daha mutluyduk. Başarmıştık. Birlikte. Bence harika bir takım olmuştuk.

Ama en güzeli henüz yaşanmamıştı çünkü öğleden sonra yaşanacaktı: Zoe'yi görecektim!

Henüz ayaklarımın üzerinde duramıyordum, o yüzden Sascha bana bir tekerlekli sandalye getirdi. Binmeme yardım etti, bu sırada göğsümde yeni bir acı fırtınası koptu ama dişlerimi sıkıp dayandım.

"Hazır mısın?"

Heyecandan yutkundum. "Hazır olmaz mıyım! Bu an için resmen öldüm ben."

Ciddiyetle başını salladı. "Umarım gelecekte ölmeyi bırakırsın."

Tekerlekli sandalyeyi tutan eline uzandım. "Sana sonsuza kadar ölmeyeceğime dair söz veremem ama mümkün olduğunca uzun sürmesine dikkat edeceğim."

Bu sözleri düşünmemiz gerekiyormuş gibi bir süre birbirimize baktık. Geleceğe dair kesinlikle bildiğimiz tek şey bize her gün yeni sürprizler hazırladığıydı, iyi veya kötü sürprizler.

"Tamam, kabul edildi," dedi. "Mümkün olduğunca uzun süre."

Sonra beni koridordan geçirip 601 numaralı odaya götürdü.

88.

Odanın ışıkları kısılmıştı ve şaşırtıcı bir şekilde odada iki yatak vardı. Zoe ile Vanessa'yı aynı odaya koymuşlardı.

İkisini yan yana ilk görüşümdü bu ve kafa karıştırıcı benzerlikleri karşısında bir kez daha afalladım. Gerçi Vanessa'nın yüzünün yarısı şeffaf bir oksijen maskesiyle örtülmüştü ama yine de yüz hatlarının ayrıntılarına kadar Zoe'ninkilere benzediği anlaşılıyordu. Sanki bir sanatçı iki yüzü de tek ve aynı kalıba dökmüştü. Fakat ikisini bekleyen hayat tamamen farklı seyretmişti. Bir bakıma şimdi hepimizin bu odada olmasının sebebi de buydu.

Zoe soldaki yatakta yatıyordu. Sırtı yarıya kadar kaldırılmıştı ve gözleri kapalıydı. Yüzü cansız görünüyordu ve korkunç derecede zayıflamıştı.

Bir yerlerde insanın fazladan bir iki kilosunun olmasının iyi olduğunu, vücudun hastalık zamanlarında ondan beslenebildiğini okumuştum. Ama Zoe'de böyle olmamıştı. O zaten hep çok zayıftı. Şimdi yanakları çökmüştü ve yatak örtüsünün üzerinde duran kolları öyle incelmişti ki arkadaşlık bilekliğimiz kemikli bileğinden epey aşağıda duruyordu.

O an dehşete kapılarak Zoe'nin öldüğünü, sadece cesedinin hasta yatağında muhafaza edildiğini sandım. Ama sonra gözlerini açtı. Beni tanıyınca gülümsedi.

"Nikka!"

Sesi kısık ve titrekti ama sesini duyduğum için çok mutluydum.

Sascha sandalyeyi yanına doğru sürdü, sonra bir şey söylemeden odadan çıktı.

Zoe'ye kollarımı uzattım, sarıldık. Bir süre böyle, birbirimize sıkı sıkıya tutunmuş halde kaldık, yeniden bir araya geldiğimize inanamıyordum.

"Seni gördüm," dedi Zoe sonunda. "Bir rüya gibiydi ama bunca zaman beni bulacağını biliyordum. Ancak böyle dayanabildim."

Rengârenk bilekliğin üzerinden bileğini okşadım, birlikte attığımız sayısız düğümü hissettim.

"Arkadaşlık daha güçlüdür," dedim.

"Her şeyden daha güçlü," diye karşılık verdi.

Sonra Vanessa'ya baktık. Kıpırtısız öylece yatıyordu, gözleri kapalıydı. Odanın sessizliğinde maskesinden gelen oksijenin hafif tıslamasını ve EKG cihazının düzensiz biplemelerini duyduk.

Yanındaki monitörün gösterdiği değerler hiç iyi değildi. Bunu anlamak için tıp öğrencisi olmaya gerek yoktu.

Şimdi, Zoe yeniden yanımdayken bu kıza karşı kızgın olmak istiyordum. Bize çok fazla üzüntü, korku ve acı yaşatmıştı ve sırf bizim hayatımızı kıskandığı için yapmıştı bunu.

Ama bunun yerine ona karşı derin bir merhamet hissettim, evet, bir şekilde onu anladım hatta. Sadece yaşamak istemişti. Bütün gücüyle elinde kalan kısacık zamanı dolu

dolu yaşamak için uğraşmıştı. Bu uğurda kimseyi dikkate almadan her şeyi yapmaya hazır olmuştu.

Tıpkı benim boğulmadan önce olduğum gibi.

"Bize yaptıkları yüzünden ondan nefret etmiyorum," dedi Zoe. "Sadece, keşke her şeye karşı bu kadar öfkeli olmasaydı diyorum."

Sırtını hafif dikleştirdi ve uzanıp inledi. "Yardım eder misin lütfen? Elini tutmak istiyorum."

Tekerlekli sandalyeyle yatağın çevresinden dolandım, Vanessa'nın sağ elini tutup Zoe'nin elinin üzerine koydum. Ardından Vanessa'nın sol elini tuttum. Avucumun içinde cansız ve soğuktu, ama başka bir yerde ellerimize uzandığını ve tuttuğunu biliyordum.

"Işığa doğru git," diye fısıldadım. "Her şey yoluna girecek."

Orada öylece konuşmadan oturup el ele tutuştuk, bir bakıma birleşmiştik. *Bizim gibilerle*, Cordelia olsa kesin böyle derdi.

Daha sonra Zoe'nin anne babası da geldi. Yanlarında kızlarının yaptıklarını hâlâ kavrayamayan Rainer ve Veronica Strach da vardı. Kızları hızlı trenin altında kalıp ölmemiş, geriye kalan kısacık ömründe ikiz kız kardeşinin yerine geçmeye çalışmıştı. Çünkü Zoe'nin hayatını kıskanıyordu.

Çok konuşmadık ama yine de anladık birbirimizi. Her şey duygusal olarak öyle altüst edici, öyle kafa karıştırıcı ve kötüydü ki. Ama Vanessa'nın başında toplandığımız an bir tür durgunluk çöktü üzerimize. Vanessa her birimizin canını yakmış, bencilce ve acımasızca davranmıştı ama onu affetmek istiyorduk. Her birimiz.

Bütün bunları gelecekte öfke ya da küskünlükle hatırlamadan atlatmak istiyorsak Vanessa'yı son yolculuğuna

iyi bir şekilde uğurlamalıydık. Hepimizi rahatlatacak bir şekilde, özellikle de Vanessa'nın kendisini.

Birkaç saat sonra sahiden öyle oldu. Monitörde görünen değerleri sıfır noktasına indi. EKG'den uzun bir uyarı sesi geldi.

İki hemşire ve bir doktor telaşla içeri girdiler, hepimizin odadan çıkması gerekti. Koridordan birinin canlandırma ekibini çağırdığını duydum.

Ama Vanessa çoktan ışığa gitmişti.

89.

Dört gün sonra nihayet eve dönebildim. Değerlerim yeniden normale dönmüştü, kendimi daha güçlü hissediyordum, Doktor Mehra da sonuçlardan memnundu.

"Sadece nörolojik durumunu hâlâ tam olarak anlayamıyorum," dedi bana veda görüşmemizde. "Beyin aktiviten önceki gibi ortalamanın çok üstünde. Hatta kısmen son sonuçlarından bile yüksek. Ama hiçbir açıklamamız yok. Herhangi bir şikâyetin var mı, baş ağrısı ya da huzursuz uykular gibi?"

"Hayır, son birkaç gecedir bebek gibi uyuyorum."

"Kâbus görüyor musun?"

Başımı iki yana sallayıp istemsizce gülümsedim. "Hayır, kâbus da görmüyorum."

Neyse ki!

Hasta dosyama bakıp kaşlarını çattı. "Hım, tuhaf. Ama sana bir rahatsızlık vermediği, biz de sebebini bilmediğimiz sürece sanırım olduğu gibi kabul etmek zorundayız."

Doktor Mehra taburcu belgemi elime tutuşturup iyi dileklerde bulundu. Vedalaşıp kapıya doğru gittiğinde dönüp bir kez daha bana baktı. Bir şey daha söylemek istiyor gibiydi ama sonra belli belirsiz gülümseyip odadan ayrıldı.

21

Buradan çıkmak için sabırsızlanıyordum. Dezenfeksiyon ilaçlarının kokusuna, vizitelere, ve ancak yüksek hayal gücüyle yemek denilebilecek hastane yemeklerine doymuştum.

Ayrıca eve döneceğim için seviniyordum, hatta biraz da okula döneceğim için. Sonbahar tatili çoktan bitmişti, telafi etmem gereken birkaç ders vardı ama ders çalışmak ve yeniden normal hayatın bir parçası olmak için istekliydim.

Elbette başlarda dedikodular olacaktı, şu aptal Samara videosu kesin bir süre daha peşimi bırakmayacaktı ama bir şekilde üstesinden gelecektim. Bütün karanlık şeyleri artık arkamda bırakmak, yeniden başlamak istiyordum.

Sascha beni almakta ısrarcı olmuştu. Öğlen mesaisi biter bitmez gelecekti, Ella da sonrası için bize yemek yapacağına söz vermişti. Ben de hastanedeki son sabahımdan faydalanıp Zoe'yi ziyarete gittim. Onun bir hafta daha, tamamen normale dönene kadar kalması gerektiğini söylemişti doktorlar.

Bu arada başka bir bölüme alınmıştı. Anne babası onun için özel koğuşta tek kişilik bir oda ayarlamışlardı; büyük bir televizyonu, internet bağlantısı ve çok daha iyi yemekleri olan bir oda. Üstelik Zoe'nin annesi şehirdeki bütün restoranlardan canının istediği her şeyi sipariş edebileceğini söylemişti. Maria Wagner bu da yetmezmiş gibi bir de son gelişinde yanında beş paket Oreo getirmişti, dördü Zoe, biri benim için.

Zoe'nin yatağına oturdum, iPad'inden bilmem kaçıncı kez *Stranger Things*'i izlerken çene çalıp gülüştük. Zoe en sevdiği dizinin diyaloglarını artık ezbere biliyordu, tabii ki özellikle de Eleven'ınkileri.

Kayıp erkek çocuğunun bir Noel ışık zinciri aracılığıyla paralel evrendeki annesiyle iletişim kurduğu sahneye geldiğimizde Zoe diziyi durdurdu ve ciddiyetle yüzüme baktı.

"Gerçekten yaptık mı bunu? Yani, ben yokken bir şekilde birbirimizle konuştuk mu?"

"Bilmiyorum," dedim. Üzerinden bir buçuk hafta bile geçmemişti ama bir şekilde çok daha uzun zaman geçmiş gibi geliyordu. Ve geçen her günle birlikte kötü bir rüyaya ait ve giderek silinen anılara dönüşüyordu. "En azından onun sen olduğundan emindim. Gölgen sürekli peşimdeydi. Bir ruh gibi. Yardımıma ihtiyacın olduğunu bana duyurmak istiyormuşsun gibi."

Zoe düşüncelere dalıp ellerine baktı. "Ben hatırlayamıyorum. Tek hatırladığım seni şu tünelde gördüğüm, o karanlıkta ve o iğrenç duvarların arasında. Ve nasıl hissettirdiği..." Silkelenip öyle konuştu: "Daha en başında, Vanessa beni o bodruma götürdüğünde öleceğimi sanmıştım. Doktor Mehra dolaşım bozukluğu geçirmemin ve neredeyse ölecek duruma gelmemin ilaç yüzünden olduğunu söyledi. Aşağı yukarı seninki gibi. Ayrıca tüneldeki karşılaşmamızın sadece bir halüsinasyon olabileceğini söyledi. Ama hissi öyle gerçekti ki. Belki de seni orada gördüğüm içindi."

"Orada olmak senin için nasıl bir şeydi?"

Kaşlarını çattı, bir kez daha hatırlamanın onun için ne kadar zor olduğunu fark ettim. "Yani işte, deli gibi korkmuştum ve çok tuhaftı. Havale geçirirken görülen rüyalar gibiydi. Her şeyin biçimi bozuktu. Bir keresinde girdiğimiz şu aynalı oda gibi. Yalnızca oradan gitmek istiyordum. Gerçi şu ışık vardı ama ona gidemedim. Yerimden bile kıpırdayamadım, sonra..."

Ellerini kısacık saçlarında gezdirip inanılmaz bir şey anlattığının farkında olan biri gibi iç geçirdi. Bunun onun için yeni bir deneyim olması ve her şeyi netleştirecek kadar

zamanı henüz bulamamış olmalı normaldi. Ben de uzun süre kendimden şüphe etmiştim.

"Sonra kendimi aniden bodrumda buldum," diye devam etti. "Vanessa yanımdaydı. Sanırım beni geri getirmişti. Kesinlikle ölmemi istemiyordu."

"Ben de öyle düşünüyorum," dedim. Vanessa kız kardeşine karşı kıskanç ve acayip bir şekilde öfkeli olabilirdi ama hayata çok saygı duyuyordu. Özellikle de onun hayatını.

"Önce onun sadece bir hayal olduğunu sandım," dedi Zoe. "Çünkü tıpkı bana benziyordu. Ama ilacın etkisi geçip aklım yerine gelince bana her şeyi açıkladı, çılgınca hikâyesinin tamamını. Bana öfkeliydi, oysa benim hiçbir suçum yoktu. Berbat bir durumdu, ona dair hiçbir şey bilmiyordum."

"Ama ailenin seni evlatlık aldığını biliyordun, değil mi?"

Zoe başıyla onayladı. "Sana hiç anlatmadım. Muhtemelen hata ettim, özür dilerim. Ama anlarsın, bana hiçbir zaman önemliymiş gibi gelmedi. Annem ve babam bana ben daha küçükken söylediler ama benim için hiçbir şey değişmedi. Onlar hep ailemdiler. Her zaman da öyle olacaklar."

Aklıma Rolf Wagner'nın evlatlık alınmasının Zoe için hiçbir önemi olmadığını söylediği gelince başımı salladım. Evet, normal şartlarda Zoe'nin Wagnerların biyolojik kızları olmamasının gerçekten de bir önemi olmazdı. Ancak Vanessa'nın ortaya çıkışıyla önem kazanmıştı. Ve hiçbirimiz böyle bir şeyi tahmin edemezdik.

"Sanırım ikimizin arasında çok özel bir bağ var," dedim, gözüm hâlâ ışık zincirinin göründüğü iPad'deydi. "Sürekli gölgeni görmem kesinlikle bu yüzdendi. Hatta bir keresinde tam olarak seni gördüm. Banyodayken."

Zoe kocaman gözleriyle bana baktı. "Cidden mi? Senin banyonda mıydım?"

"Evet, müthiş korkunçtu. Ama sizin evdeki kızın sen olmadığını öyle anladım. Çünkü arkadaşlık bilekliğimizi takmıyordu."

"Vay," dedi Zoe. "Gerçekten hatırlamıyorum. Sahiden emin misin?"

Omuz silktim. "Yani, o gece çok iyi değildim. Hemen öncesinde berbat bir rüya görmüştüm. Belki de gerçekten sadece bir halüsinasyondu, bilinçaltımın bir mesajıydı ama belki de değildi."

Zoe elime uzanıp rengârenk bileklikerimize dokundu. "Ne olursa olsun sürekli seni düşündüm Nikka. Beni aradığını ve bulacağını bir şekilde biliyordum. Öyle veya böyle, muhakkak birlikteydik, birbirimize bağlıydık. Çok demode laflar, değil mi?"

"Evet," dedim. "Cidden demode laflar. Ama artık hiçbir şey arkadaşlığımızı bozamaz."

Zoe'nin yüzü ışıl ışıl oldu. "Kesinlikle öyle."

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin. https://t.me/ayisigikitap

Ayışığı Kitaplığı

SON

Bir hafta sonra kış geldi, aniden yılın ilk karı yağdı. Meteorolojinin televizyonda söylediğine göre çok erkendi. Fakat hava daha kasımın ortası olmasına hiç aldırmıyor gibiydi. Canının istediğini yapıyordu, tıpkı hayat gibi.

Vanessa'nın defnedildiği cumartesi günü yeryüzü kalın, beyaz bir örtüyle kaplıydı. Güneş buz gibi berrak gökyüzünde parıldıyor, karla kaplı mezarlık ağaçlarından donmuş gözyaşları gibi buz saçakları sarkıyordu.

Rainer ve Veronica Strach defin için Zoe'nin hastaneden taburcu olacağı tarihi beklemişlerdi. Zoe'nin kız kardeşiyle son kez vedalaşması onlar için önemliydi.

"Varlığımıza düşkünüz ve mutlu bir yaşama açlık duyuyoruz," dedi Rainer Strach cenaze konuşmasında, "bazen istediklerimizi her zaman alamayacağımızı kabullenmek bize zor geliyor. Sanırım hayatın karşımıza çıkardığı en büyük mücadele bu. Elimizdekinin en iyisini yapmayı öğrenmek, elimizde çok az şey olsa bile."

Esasında Vanessa'yı ikinci kez defnediyorlardı, bu onlar için çok zor olmalıydı.

Tabut mezara indirilirken Vanessa'yla geçirdiğim akşamı düşündüm. Sohbet edişimizi, pizza yemeye ve sinemaya gidi-

şimize sevinişini, hakkımdaki her şeyi öğrenmek isteyişini. Çünkü yaşama aç oluşunu.

Yaptığı şeyin mazur görülecek yanı olmamasına rağmen Vanessa'yı affetmiştik. Ama insanın başkaları için sıradan olan şeyleri hayatı boyunca sadece bir kez yapabileceğini bilmesi bu şeylere ayrıca bir değer kazandırıyordu. Muhtemelen uğruna her şeyi yapacak kadar değerli oluyordu.

Fakat belki de bunu ancak bir kez ölmüş biri anlayabilirdi. Benim gibi biri.

Cenaze töreninden sonra otoparka geri döndük. Zoe yürürken halen biraz zorlanıyordu, anne babası ona destek veriyordu.

Sascha'yla ben, Ella'yla birlikte grubun sonunda yürüyorduk ki mezar taşlarının arasında küçük bir oğlan çocuğu gördüm. Beş ya da altı yaşındaydı ve yüzüme beni tanıyormuş gibi ciddiyetle bakıyordu.

Çocuğu daha önce hiç görmemiştim. Cenazeye katılanlardan birinin çocuğuymuş gibi durmuyordu, giyimi de cenaze töreni için uygun değildi. Üzerinde fazla hafif, kırmızı bir rüzgârlık, incecik bir kot pantolon ve şüphesiz ayaklarının içinde donduğu spor ayakkabılar vardı.

"Siz önden gidin, ben hemen geliyorum," dedim Ella'ya ve çocuğa doğru ilerledim.

Ona yaklaştığımı görünce bakışlarında kızgınlık belirdi. "Neden kaçtın benden?"

"Kaçmak mı?" Şaşkınlıkla çocuğa baktım. "Ne demek istiyorsun? Ben senden kaçmadım ki."

"Hiç de bile, kaçtın!" Küskün bir ifadeyle suratını ekşitti. "Benim yanımda kal diye seni tutmaya çalıştım. Hem de iki kez. Ama her seferinde çığlık attın, sonra da kaçtın."

"Ben... anlamıyorum," diye kekeledim. "Sen neden bahsediyorsun?"

Bakışlarını yere indirip hıçkırmaya başladı. "Orası çok karanlıktı, ben çok korktum."

"Nikka?" Sascha yanıma gelip şaşkınlıkla suratıma baktı. "Her şey yolunda mı?"

Bütün bedenimin titremeye başladığını hissettim. "Ben... şurada.. küçük bir çocuk var. O..."

Fakat yeniden çocuğa döndüğümde ortadan kaybolmuştu. Az önce durduğu yerdeki karın üstüne basılmamıştı, şiddetli soğuk parıl parıl bir buz katmanı oluşturmuştu üzerinde.

"Bir çocuk mu?" Sascha dört yanına bakındı. "Ne çocuğu? Strach ikizlerinden biri mi? Onlar ailesiyle arabaya bindi bile."

"Öyleyse yanılmış olmalıyım," diye mırıldandım soğuktan titrerken.

Sascha kolunu belime doladı. "Gel, gidelim, burası soğuk."

Soğuk evet, diye geçirdim içimden. *Ama çok daha soğuk olan bir yer var. Ve karanlık olan.*

Sascha'nın arabasına vardığımızda omzumun üzerinden bir kez daha arkama baktım ve bir saniyeliğine nefesim kesildi. Taş kesilmiş gibi kalakaldım, aklım almıyordu.

Her yerde karanlık gölgeler görüyordum. Karla kaplı zeminde açıkça görünüyorlardı. Bunlar erkek, kadın, çocuk silüetleriydi, hepsi de bana bakıyor gibiydi.

Ben onlara baktıkça sayıları daha da artıyordu. Bazıları neredeyse şu küçük çocuk kadar belirgindi. Çocuk da yine oradaydı, benden yirmi bile metre bile uzakta değildi, yine yakınır gibi yüzüme bakıyordu.

Arkasında uzun boylu, zayıf bir gölge belirdi, korkunç bir şekilde tanıdık geliyordu. Ancak o zaman bunun değil,

bir kadın olduğunu anladım. Aynı şekilde uzun boyluydu ve kısa saçları vardı. Fakat görüşüm netleştikçe saçlarının hemen hemen siyah olduğunu fark ettim.

Kadın bir elini çocuğun omzuna koydu, çocuk onun çocuğuymuş gibi.

"Seni arkadaşına götürdüm," dediğini duyar gibi oldum. "Sana refakat ettim, şimdi bizim için bir şey yapma sırası sende."

Nereye gidersek gidelim hep yanımızda bir şey getiririz, demişti Cordelia. Üstelik ben o karanlık yere iki kez gitmiştim, en başından beri yanımda tek bir refakatçiden çok daha fazlasını getirdiğimi şimdi anlıyordum.

Bitmedi, diye geçirdim içimden ve önümdeki gölgeler ordusuna baktım.

Asla bitmeyecekti.

Her şey bitmeden bitmeyecek.

SONSÖZ VE TEŞEKKÜRLER

İlk kez bir ölü gördüğümde altı yaşındaydım. O zamanlar şehir dışında yeni bir yerleşim yerinde oturuyorduk ve evimiz çok işlek bir kavşağın yanındaydı.

Bugünkülerin aksine o zamanki kavşaklarda hiç ada yoktu, tabelalar da çok yeterli değildi, bu yüzden de sık sık kazalar yaşanıyordu. Birçoğu sadece maddi zarara sebep oluyordu ama bir ya da iki kez ambulans gerektiğini hatırlar gibiyim. Fakat o cumartesi günü orada bir ölü vardı.

Sonbahardı, dışarısı soğuktu, fırtına çıkmıştı ve yağmur yağıyordu. Muhtemelen bu yüzden genç adam kamyonu görmemişti. Küçük arabasıyla hızla kamyonun yan tarafına doğru ilerlemiş, çarpmanın şiddetiyle ön camdan caddeye fırlamıştı. O zamanlar Almanya'da emniyet kemeri takma zorunluluğu yoktu, ancak bir yıl sonra yürürlüğe girdi.

Evde yalnızdım (muhtemelen annem babam hafta sonu alışverişine çıkmıştı) ve mutfak penceresinden polislerin ve kurtarma ekiplerinin olay yerini emniyet altına almalarını izledim. Aklımda en çok yer eden caddedeki ölünün üstünü plastik bir folyoyla örtmeye çalışan sağlık memurunun görüntüsü oldu. Fakat folyo rüzgâr yüzünden sürekli havalanıyordu.

Cenaze aracının gelmesi çok uzun sürmüş olamaz ama o genç adamın ölüsüne baktığım süre bana sonsuzluk kadar uzun geldi. Korkunç bir manzaraydı, yine de gözlerimi alamıyordum. Üstelik bu durumda olan sadece ben değildim. Komşuların birçoğu pencerelerinden bakıyordu, bazıları doğrudan olay yerine gitmişti.

Çünkü ölümün dehşetin ötesinde hepimizi içgüdüsel olarak kendine çeken büyüleyici bir tarafı var. Muhtemelen bu yüzden de hepimiz bir gün onunla buluşuyoruz.

O zamanlar ölmenin nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalışmıştım. Ama neredeyse elli yaşına geldiğim bugün bile hâlâ başarabilmiş değilim.

Bu sürede yakınım olan birçok insanla vedalaşmak zorunda kaldım ve doğal olarak bir gün yeniden bir araya gelebileceğimiz bir yerin olmasını diledim. Ama ben de romandaki Doktor Mehra gibiyim: Buna inanmak için kanıtlara ihtiyaç duyuyorum. Ve bugüne kadar hiçbir şey beni ikna edemediği için bu konuyu uzun süre unutmaya çalıştım, muhtemelen birçoğumuzun yaptığı gibi.

Bu ancak 2012'nin yazında, ölümden döndüğümde değişti. Bir menisküs ameliyatından sonra dizimin iç tarafında bir trombüs oluşmuş, çok geçmeden kalbime doğru ilerlemişti. Doktorum kan pıhtılaşmasını zamanında fark etmese işin sonu kötü bitebilirdi.

Bu olaydan sonra yoğun bir şekilde ölümle ilgilenmeye başladım. Kolay olmadı çünkü kültürel çevremizdeki insanların birçoğu için ölüm hakkında konuşmak hâlâ bir tabu.

Örneğin Bali'deki Hindular her cenazeyi bir bayram gibi kutlar, hatta yabancıları bile davet ederken (eşim ve ben bir kez katılma fırsatı bulmuştuk) bizdeki cenazeler çoğunlukla

üzücü ve ciddi olaylar. Bir mezarın başında dans edip gülsek büyük olasılıkla mezarlıktan kovuluruz.

Aynı şekilde herkesin ölümle baş etmek için kendi yöntemleri var. Her birimiz bir gün, öldüğümüzde ne olacağını, ölümden sonra yaşam gibi bir şeyin olup olmadığını kendimize sormuşuzdur.

İnsanlığın başlangıcından beri geliştirilen sayısız dinî fikrin yanında bilim de bu gizemi çözmeye çalışıyor. Romanda adı geçen Doktor Duncan MacDougall 1900'lerde ölüm araştırmaları denen alanın öncüsü oldu. Bugün İngiliz kardiyolog Doktor Sam Parnia bu alanın önde gelen isimlerinden biri sayılıyor. Ölüm sırasında beyinde gerçekleşen olaylarla ilgili yürüttüğü AWARE çalışmaları bana bu hikâye için önemli birçok bilgi sağladı.

Sonunda ortaya doğru düzgün bir kitabın çıkmasını, bu ciddi konudan korkup geri çekilmeyen cesur yayımcım Susanne Krebs'e borçluyum. Bir diğer destekçim de editörüm Michelle Landau oldu. Onun faydalı yönlendirmeleri sayesinde hikâyenin biraz değişik ama bir o kadar iyi bir sonu oldu.

Ayrıca bütün klinik ve nörolojik konularda bana akıl veren ve gerekli hayat kurtarma yöntemlerini açıklayan Doktor Anja Metzger'ya, Cornelia Geißler'ya, kardeşim Christoph'a ve eşim Anita'ya teşekkür ediyorum.

Ama her şeyden önce bana ölüme yakın deneyimlerini anlatmaya rıza gösteren beş kişiye teşekkür ediyorum. Nikka'nın yaşadıklarının ve Cordelia'nın teorilerinin birçoğu onlar sayesinde ortaya çıktı.

Şu iki şeyi bilhassa dikkate değer buluyorum: Birincisi bu insanların anlattıklarında çok fazla örtüşme var. Birbirleriyle tanışmıyor olmalarına ve farklı kültürlerden

gelmelerine rağmen. Üstelik hiçbiri de dindar değil. Yine de artık ölümden sonra bir yaşam olduğuna inanıyorlar. Çünkü hepsi o ışığı gördü.

Dikkate değer ikinci şey, hiçbirinin bu teşekkür kısmında isminin anılmasını istememesi. Birbirlerinden bağımsız olarak, alaya alınmaktan korktuklarını söylediler; yaşadıklarına inandıkları şeyler ezoterik ya da dinî saçmalıklar olarak ya da gösteriş düşkünlüğü olarak görülecek diye korktuklarını. Çünkü halihazırda bu tür deneyimler yaşamışlar.

Ben bunu üzücü buluyorum, özellikle de aslında her konuyu tartışmaya açık olmak isteyen bir toplumda yaşarken.

Elbette itiraf etmeliyim ki benim de hâlâ şüphelerim var. Bu noktada romandaki Sascha gibiyim. Yine de öldükten sonra bir şekilde var olabileceğimiz ihtimalini tamamen yok saymak istemiyorum. Sonuçta hepimiz günün birinde diğer tarafta yeniden görüşebilsek harika olurdu. Şu özel ışığın altında, en iyisi de muhteşem bir partide.

Ama o zamana umarım daha çok vardır. Fakat ölümün bize ne getireceğini bilmesek de şu an bir hayatımızın olduğu sugötürmez. O yüzden bu hayatı en iyi şekilde yaşayalım.

Wulf Dorn
Ocak 2019

Ayışığı Kitaplığı

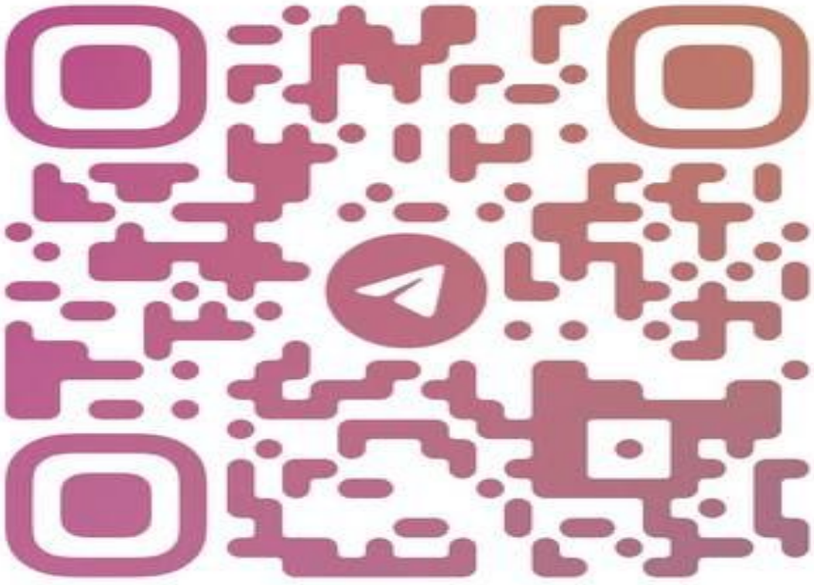

@AYISIGIKITAP